

DIANE CHAMBERLAIN

*Înainte
de furtună*

Andy Lockwood, un adolescent de cincisprezece ani, este diferit de colegii săi de generație – nu poate anticipa consecințele faptelor sale și se comportă mai degrabă ca un copil. Dar mama lui vede doar un băiat cu suflet mare.

Laurel Lockwood și-a pierdut fiul o dată din cauza neglijenței. Și-a petrecut restul vieții hotărâtă să-și răscumpere greșelile și a reușit să devină un părinte afectuos și protector – poate chiar exagerat de protector. În cele din urmă, este de acord să-l lase pe Andy să participe la un eveniment social al bisericii locale – decizie care o îngrozește când lăcașul este distrus de un incendiu. Andy supraviețuiește însă și, în mod remarcabil, salvează mulți copii din flăcări. Laurel asistă la transformarea fiului ei într-un erou, iar restul lumii ajunge să-l descopere pe Andy cel știut de ea, băiatul sufletist și demn de încredere.

Atunci când suspiciunile privind originea incendiului se îndreaptă asupra lui Andy, Laurel trebuie să se întrebze cât de bine își cunoaște fiul... și cât de departe va merge ca să-și țină promisiunea de a-l ocroti mereu.

Diane Chamberlain este autoarea a mai mult de douăzeci de bestselleruri. Cărțile ei au fost distinse cu prestigiosul premiu RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America și traduse în cincisprezece limbi.

Află mai mult pe:

www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-600-864-8

9 786066 008648

DIANE CHAMBERLAIN
Înainte de furtună

Before the Storm
Diane Chamberlain
Copyright © 2008 Diane Chamberlain

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

Înainte de furtună
Diane Chamberlain
Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Andreea Năstase
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamaș
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHAMBERLAIN, DIANE
Înainte de furtună / Diane Chamberlain: Ruxandra Târcă.
– București: Litera Internațional, 2012
ISBN 978-606-600-864-8
I. Târcă, Ruxandra (trad.)

821.111(73)-31=135.1

DIANE CHAMBERLAIN

Înainte de furtună

Traducere din limba engleză
Ruxandra Târcă

Pentru John, ajutorul și muza mea

Laurel

Mi-au luat bebelușul de lângă mine când avea numai zece ore.

Jamie i-a dat numele de Andrew după tatăl lui, căci i se părea potrivit. I-am rostit numele o dată sau de două ori ca să vedem cum suna când îl pronunțam. Andrew. Andy. Apoi, brusc, a dispărut. Uitasem să-i număr degețelele sau să văd ce culoare are părul său. Ce fel de mamă uită asemenea lucruri?

M-am zbatut să-l iau înapoi așa cum înecații se zbat să respire. A trecut un an întreg înainte să-l țin din nou în brațe. În sfârșit puteam respira și știam că nu-i voi mai da niciodată drumul.

capitolul 1

Andy

Când m-am întors la biserica prietenei mele Emily, am văzut-o imediat pe fata cea drăguță. Mai devreme, când eram în clădirea tinerilor, îmi zâmbise și mă salutase, iar de atunci mă uitam după ea. Cineva dăduse la o parte băncile lungi din biserică pentru a-i lăsa pe copii să danseze, iar fata era în mijlocul ringului și se mișca în ritmul muzicii cu prietenul meu Keith, cel mai bun dansator dintre toți. Am privit-o lung de parcă nu mai era nimeni acolo, chiar și atunci când Emily a venit și m-a întrebat: „Unde ai fost? Asta e o petrecere cu reguli stricte. Ceea ce înseamnă că nu ai voie să ieși toată noaptea“. Sprâncenele ei se transformaseră în două semne de întrebare. Asta însemna că era furioasă.

Am arătat spre fata cea drăguță.

– Cine e?

– De unde să știu? Emily își ridică ochelarii și mai sus pe nas. Nu-i cunosc pe toți cei de aici.

Fata era îmbrăcată într-o fustă scurtă și vaporosă și avea picioare lungi, care pluteau pe ring când dansa. Părul ei blond avea cheștiile alea mișto pe care le poartă afro-americanii, însă al căror nume nu mi-l amintesc. Foarte multe, pe tot capul, în dungi.

Am trecut pe lângă niște copii care jucau cărți pe poarta și m-am îndreptat țintă spre fată. M-am oprit la patru pași distanță, ceea ce mama considera întotdeauna suficient de aproape. Obişnuiam să mă apropiu prea mult de oameni și să-i fac să se retragă. Au nevoie de spațiul lor personal, spunea mama. Însă chiar și de la distanța aceea

îi vedeam genele lungi. Mă duceau cu gândul la fulgii pășărelelor. O dată am văzut un puișor de aproape. Căzuse din cuib în curtea noastră, iar Maggie s-a urcat pe scară să-l ducă înapoi. Aș fi vrut să întind mâna și să ating genele fetei, însă știam că n-ar fi fost un gest frumos.

Keith se opri brusc din dans și mă privi.

– Ce vrei, băiețăș de bani gata? întrebă el.

Am privit-o pe fată. Ochii ei se zăreau albaștri de sub gene. Am simțit cum îmi vin cuvintele în minte, apoi în gât, iar odată ajunse atât de departe nu le mai puteam opri.

– Te iubesc, am spus.

Ea făcu ochii mari și își deschise gura într-un „O” roz. Râse. Am râs și eu. Uneori oamenii râd de mine, alteori râd cu mine, și speram că acela era un caz din ultima categorie.

Fata nu spuse nimic, însă Keith își puse mâinile în șolduri.

– Du-te și găsește-ți pe altcineva de iubit, băiețăș de bani gata. Iar eu mă întrebam de ce mă tot striga „băiețăș de bani gata” în loc de Andy.

Am scuturat din cap.

– O iubesc pe ea.

Keith se așeză între mine și fată. Era foarte aproape de mine, simțeam iritarea de care îmi povestise mama. Trebuia să înalț capul să-l privesc și mă durea gâtul.

– Nu știi ce înseamnă spațiu personal? l-am întrebat.

– Ascultă, continuă el. Are șaispe ani. Iar tu ești un pișpirică de paișpe.

– Cincisprezece, l-am corectat. Doar că sunt scund pentru vârsta mea.

– Atunci de ce te porți ca de paișpe? Râse, iar dinții lui îmi amintiră de bucățile mari și albe de gumă care îi plăceau lui Maggie. Le uram pentru că îmi ardeau limba când mușcam din ele.

– Lasă-l în pace, interveni fata cea drăguță. Ignoră-l și o să plece.

– Nu te sperie? o întrebă Keith. Felul în care se holbează la tine?

Fata întinse un braț și îl folosi ca pe un băț să-l dea pe Keith la o parte. Apoi vorbi direct cu mine.

– Dragul meu, mai bine ai pleca, mă sfătui ea. Nu cred că vrei să pățești ceva.

Cum aș fi putut să pătesc ceva? Nu eram într-un loc periculos și nu făceam ceva periculos, cum ar fi să mă cațăr, ceea ce de altfel chiar voiam să fac, însă mama nu-mi dădea voie.

– Cum te cheamă? am vrut să știu.

– Du-te la căsoaia ta de lângă apă, mă rezezi Keith.

– Dacă-ți spun cum mă cheamă, pleci? întrebă fata.

– În regulă, am răspuns eu; îmi plăcea că ajungeam la o înțelegere.

– Mă cheamă Layla.

Layla. Era un nume nou. Îmi plăcea.

– E frumos, am zis. Pe mine mă cheamă Andy.

– Îmi pare bine să te cunosc, Andy. Acum știi cum mă cheamă, deci poți să pleci.

Am dat din cap, pentru că trebuia să-mi țin și eu partea de înțelegere.

– La revedere, am spus eu răsucindu-mă pe călcâie.

– E retardat, spuse Keith, aproape în șoaptă, însă aveam auzul foarte bun, iar acel cuvânt a fost ca un declic.

M-am întors spre el cu pumnii deja în aer. L-am lovit în stomac, apoi în bărbie, probabil m-a lovit și el, căci am văzut după aceea că aveam multe semne, însă nu am simțit nimic. Am continuat să-l lovesc, cu fruntea aplecată precum taurii, uitând că am doar un metru cincizeci și doi, iar el era mult mai înalt. Când eram furios eram mai puternic ca oricine. Oamenii țipau și băteau din palme, însă tot zgomotul acela nu era decât un bâzâit în capul

meu. N-aș putea să le reproduc cuvintele. Doar un bâzâit care se întetea pe măsură ce loveam mai tare.

Am lovit până când cineva mi-a prins brațele pe la spate, iar un bărbat cu ochelari l-a tras pe Keith și ne-a despărțit. Loveam cu picioarele, încercând să ajung la el. Nu terminasem.

–Ce ticălos! bombăni Keith, răsucindu-se din strânsoarea bărbatului cu ochelari, însă fără să se apropie. Fața lui era roșie ca la insolație.

–Nu-l duce capul la mai mult, zise bărbatul care mă ținea. Însă tu ar trebui să fii mai breaz. Acum pleacă de-aici.

–De ce eu? Keith făcu un semn spre mine cu bărbia. El a început! Toți îi căutați mereu scuze.

Bărbatul îmi vorbi încet la ureche:

–Dacă îți dau drumul te porți frumos?

Am dat din cap și în clipa aceea am devenit conștient că plângeam și că toți mă priveau, în afară de Keith și Layla și bărbatul cu ochelari, care se îndreptau spre ieșirea din biserică. Bărbatul îmi dădu drumul și îmi întinse o bucată de pânză pe care o scosese din buzunar. Mi-am șters ochii. Speram că Layla nu mă văzuse plângând. Acum bărbatul stătea în fața mea și am văzut că era în vârstă, cu părul cenușiu strâns în coadă. Mă prinse de umeri și mă privi ca și când aș fi fost un obiect de cumpărat dintr-un magazin.

–Ești bine, Andy?

Nu știam de unde mă cunoștea, însă am dat afirmativ din cap.

–Du-te acolo cu Emily și lasă-i pe adulți să se ocupe de Keith. Mă întoarse în direcția ei și mă împinse câțiva pași, ținându-mă încă strâns. O să ne ocupăm noi de el, da? Își luă mâinile de pe umerii mei.

–Bine, am răspuns eu și am continuat să merg spre Emily, care stătea lângă baptisteriu.

— Am crezut că o să-l omori! spuse ea.

Eu și Emily eram colegi la orele speciale de citire și de matematică, ținute de două ori pe săptămână. O cunoșteam aproape de-o viață și era cea mai bună prietenă a mea. Oamenii spuneau că arăta ciudat, căci avea părul alb și un ochi nu se uita spre tine și avea și o cicatrice pe buză de la o operație pe care o făcuse când era mică, însă mie mi se părea drăguță. Eu și mama vedeam întreaga lume prin ochii dragostei. În afară de mama și Maggie, pe Emily o iubeam cel mai mult. Însă nu era iubita mea. În nici un caz.

— Ce-a spus fata aceea? mă întrebă Emily.

Mi-am șters din nou ochii. Nu-mi păsa dacă Emily mă vedea plângând. Mă văzuse de multe ori plângând. Când am băgat cărpa în buzunar, am observat că tricoul ei roșu era pe dos. Mereu purta hainele pe dos pentru că nu suporta să simtă cusătura pe piele, dar începuse să-și revină. Și nici nu putea suporta ca alți oameni să o atingă. Profesora noastră nu o atingea niciodată, însă o dată venise o suplinitoare care își pusese mâna pe umărul lui Emily, iar Emily se isterizase. Plânsese atât de mult, încât vomase pe bancă.

— Tricoul tău e pe dos, am zis.

— Știu. Ce-a spus fata?

— Că o cheamă Layla. Am privit spre locul în care fata încă vorbea cu bărbatul cu ochelari. Keith dispăruse, iar eu mă holbam la Layla. Simplul fapt că o priveam mă făcea să îmi simt trupul ciudat. Era ca atunci când trebuise să iau medicamente pentru răceală și nu putusem să dorm toată noaptea. Aveam senzația că prin mușchii mei se târau gândaci. Mama îmi spusese că așa ceva era imposibil, însă așa mă simțeam eu.

— A mai spus și altceva? se interesă Emily.

Înainte să pot răspunde, un zgomot puternic și cutremurător, ca un tunet, mi-a umplut urechile. Toți

se opriră și se întoarseră ca și când cineva le spusese să rămână nemișcați. Mă gândeam că poate era un tsunami, pentru că ne aflam foarte aproape de plajă. Chiar mi-era frică de tsunami. Văzusem unul la televizor. Înghițeau oamenii cu totul. Uneori mă uitam pe fereastra dormitorului și urmăream apa, așteptând valul uriaș care mă va înghiți. Aș fi vrut să ies afară din biserică și să fug, însă nu se mișca nimeni.

Ca prin farmec, ferestrele cu vitralii se aprinseseră. I-am văzut pe Fecioara Maria și pe Pruncul Iisus și o mulțime de îngeri și un om pe jumătate chel într-un veșmânt lung, ținând pe mână o pasăre. Culorile ferestrelor se reflectau pe chipul tuturor, iar părul lui Emily arăta ca un curcubeu.

–Foc! strigă cineva din capătul celălalt al bisericii, apoi un grup de oameni începură să țipe: Foc! Foc! Toți urlau, alergând pe lângă mine și Emily, împingându-ne încoace și-ncolo.

Nu vedeam nici un foc, așa că eu și Emily am stat acolo și ne-am lăsat împinși, așteptând un adult să ne spună ce să facem. Eram sigur că nu era nici un tsunami. Asta mă făcea să mă simt mai bine, chiar dacă cineva mă lovi cu cotul, apoi altcineva mă călcă pe picioare. Emily se rezemă de perete ca să nu o atingă nimeni în acea goană. Mă uitam în direcția în care Layla vorbise cu bărbatul acela, însă dispăruse.

–Ușile sunt blocate de foc! strigă cineva.

Am privit-o pe Emily.

–Unde e mama ta? A trebuit să strig ca să acopăr zgomotul. Mama lui Emily era unul dintre adulții care organizaseră petrecerea, iar acesta fusese singurul motiv pentru care mama mă lăsase să merg.

–Nu știu. Emily își mușcă degetul așa cum făcea când era agitată.

—Nu te mușca. I-am tras mâna de pe față, iar ea se uită urât la mine cu ochiul sănătos.

Dintr-odată am simțit miros de ars. Se auzeau trosnete ca la focul de tabără de pe plajă. Emily arătă cu degetul spre tavan, unde dărele de fum se încolăceau pe grinzi.

—Trebuie să ne ascundem! spuse ea.

Am scuturat din cap. Mama îmi spusese că de foc nu te poți ascunde. Trebuia să fugi. Sub pat aveam o scară specială pe care să o scot pe fereastră și să cobor, dar în biserică nu se vedea vreo scară specială.

Totul se derula foarte repede. Niște băieți ridicară una dintre banchetele lungi ale bisericii. Numărară până la trei și alergară spre fereastra mare pe care era desenat bărbatul pe jumătate chel. Bancheta lungă îl lovi, spărgând geamul într-un miliard de bucăți, apoi am văzut focul de afară. Era cel mai mare foc pe care îl văzusem în viața mea. Era ca un monstru. Năvăli pe geam și într-o clipită îi înghiți pe băieți cu banchetă cu tot. Băieții urlară și începură să alerge în flăcări.

—Opriți-vă! am strigat eu cât de tare am putut. Lăsați-vă la pământ! Rostogoliți-vă!

Emily părea uimită să mă audă spunându-le băieților ce să facă. Nu credeam că mă auziseră, însă unul dintre ei chiar se opri, se lăsă la pământ și se rostogoli, așa că poate totuși mă auziseră. Încă ardeau, iar aerul din biserică se umpluse de atâta fum, încât nu se mai vedea altarul.

—Mamă! băigui Emily, care începuse să tușească.

Tușeam și eu și știam că și eu și Emily dăduserăm de necaz. Mama ei era de negăsit, iar ceilalți adulți urlau precum copiii. Eu gândeam, gândeam, gândeam. Mama îmi spusese mereu că în caz de urgență trebuie să-ți folosești mintea. Iar acela era primul meu caz de urgență.

Emily mă înșfăcă brusc de braț.

– Trebuie să ne ascundem! spuse ea din nou. Sigur era foarte speriată, căci până atunci nu mă atinsese niciodată intenționat.

Știam că nu trebuia să ne ascundem, însă și podeaua luase foc, iar flăcările se îndreptau spre noi.

– Gândește-te! am rostit eu cu voce tare, însă vorbeam cu mine însumi. Mi-am lovit tâmpla cu mâna. Hai, creierule, fă-ți treaba!

Emily își apăsă fața pe umărul meu, scâncind ca un cățeluș, iar focul se înălța în jurul nostru ca o pădure de copaci aurii.

capitolul 2

Maggie

Tatăl meu a fost ucis de o balenă.

Evitam să le spun celorlalți cum a murit, ca să nu creadă că inventez. Ar fi trebuit să depăn toată povestea și să văd cum li se fac ochii mari și pielea de găină. Ar fi vorbit despre Ahab și Iona și eu mi-aș fi dat seama că moartea tatei se transforma pentru ei într-o distracție. Când eram mică, el era lumea mea, cel mai bun prieten și protectorul meu. Era minunat. Era un preot care construisese cu propriile mâini o capelă pentru mica lui comunitate. Când oamenii l-au transformat într-un personaj de poveste, despre care să le povestească prietenilor și familiei la pizza sau la o înghețată, a trebuit să mă retrag. Așa că era mai simplu să nu vorbesc deloc despre el. Dacă cineva mă întreba cum a murit tata, spuneam doar „de inimă”. Oricum, acela era adevărul.

În noaptea în care Andy s-a dus la petrecere știam că trebuia să-mi vizitez tatăl – sau cel puțin să încerc să-l vizitez. Nu mergea întotdeauna. Din cele treizeci sau patruzeci de încercări vorbisem cu el doar de trei ori. Asta făcea ca vizitele să aibă pentru mine un sens. Nu mă opream din încercat.

Am sunat-o pe mama să-i spun că petrecerea se mutase din clădirea tinerilor de la Drury Memorial chiar în biserică, să știe de unde să-l ia pe Andy dimineață. Apoi i-am zis că merg la Amber Donnelly, care era total energică. Nu mai ieșisem cu Amber de luni de zile, chiar dacă ne mai vedeam din când în când să învățăm. Ieșitul cu Amber însemna să o ascult vorbind non-stop despre

prietenul ei, Travis Hardy. „Eu și Travis asta, eu și Travis aia” până când îmi pierdeam mințile. Amber era la cursurile de avansați, ca și mine, însă nu ți-ai fi dat seama după gramatica ei. În plus, îi plăcea să pozeze și o interesa doar cum arăta și cu cine ieșea. Nu îmi dădusem seama de asta decât în acel an.

Așa că în loc să mă duc la Amber am luat mașina și am condus până în capătul nordic al insulei, care într-o noapte din mijlocul săptămânii, la sfârșit de martie, putea să fie la fel de bine capătul universului. Cale de douăzeci și doi de kilometri am văzut doar două mașini pe șosea, ambele îndreptându-se spre sud, iar dintre case doar puține aveau luminile aprinse. Luna era atât de plină și de strălucitoare, încât umbrele ciudate ale tufșurilor și ale cutiilor poștale se întindeau până în fața mea pe șosea. Mi se părea că văd câini sau căprioare pe șosea și tot frânam degeaba. Am răsuflat ușurată când am zărit un șir de căsuțe pe plajă.

Acea parte a insulei stătea în bătaia furtunilor, iar toate cele șase căsuțe de pe faleză, de-a lungul New River Inlet Road, fără excepție, erau condamnate la prăbușire. Între ele și stradă se afla alt șir de case, care așteptau cumiți să devină primul rând de pe faleză. Mă gândeam că asta ar fi trebuit să se întâmple cu mult timp în urmă; noi fuseserăm nevoiți să ne abandonăm casa după uraganul Fran, când eu aveam cinci ani. Însă casele sortite pieirii încă stăteau acolo, părăsite, iar eu speram să rămână așa pentru tot restul vieții mele.

Căsuța noastră era rotundă și era aplecată foarte ușor spre stânga, pe piloți expuși vederii. Dușul de afară și magazia alunecaseră în mare împreună cu fosa septică. Partea laterală din lemn fusese atât de albită de soare de-a lungul deceniilor, încât arăta ca sticla înghețată în lumina lunii. Căsuța avea și un nume, „Paznicul mării”, pe care i-l dăduse bunicul Lockwood. Cu mult timp înainte

să mă nasc eu, bunicul pirogravase acel nume pe o placă pe care o agățase deasupra ușii principale, dar semnul fusese luat de vânt cu câțiva ani în urmă și, cu toate că îl căutasem atent în nisip, nu îl găsisem.

Când am coborât din mașină am simțit vântul bătându-mi în păr, iar valurile bubuiau fără încetare ca niște tunete. Insula Topsail era atât de îngustă, încât puteam auzi oceanul de la casa noastră din golful Stump, însă aici era altfel. Tălpile îmi vibrau de la valurile care se izbeau de plajă și știam că în acea seară marea era furioasă.

Îmi luasem o lanternă, însă nu aveam nevoie de ea ca să trec pe podețul de lemn subțire dintre cele două șiruri de case până la vechea noastră locuință. Ultima treaptă fusese pe nisip, însă acum îmi ajungea până la talie. Am luat bușteanul din spatele unui pilot și l-am așezat sub scară, m-am urcat pe el și apoi pe ultima treaptă până am ajuns pe terasă. Pe o placă lungă bătută în cuie de-a lungul ușii principale scria „Condamnată“, și abia am reușit să vâr cheia pe sub ea în broască. Mama păstra totul, așa că dibuisem cheia în sertarul biroului ei cu câțiva ani în urmă, când mă hotărâsem să merg prima dată la căsuță. M-am strecurat pe sub semn și am intrat în sufragerie, ascultând scârțâitul sandalelor mele pe podeaua nisipoasă.

Știam interiorul căsuței la perfecție. Am traversat sufrageria întunecată și am ajuns în bucătărie, trecând pe lângă câteva piese de mobilier care fuseseră prea vechi și prea urâte ca să le luăm cu noi cu zece ani în urmă. Am aprins lanterna și am lăsat-o pe masă, făcând-o să lumineze direct dulapul de deasupra plitei. Înăuntru nu erau decât o pungă de plastic cu marijuana, câteva țigări rulate și câteva cutii cu chibrituri. Măinile îmi tremurau când am aprins o țigară; am tras adânc fumul în plămâni. Mi-am ținut răsuflarea până am simțit furnicături pe creștet. În seara aceea tânjeam după senzația că ies din propriul meu trup.

Când am deschis ușa din spate, m-a lovit zgomotul valurilor. Părul meu era lung și prea ondulat și absorbea umezeala din aer ca un burete. Vântul mi-l răvășea în toate direcțiile, așa că l-am băgat sub gulerul hainei când am ieșit pe terasa îngustă. De fiecare dată când mă întorceam acasă de la căsuță făceam duș, așa cum copiii obișnuiesc să facă duș ca să scape de mirosul de țigară. Mă gândeam că mama o să simtă izul și o să-și dea seama unde fusesem. Meritam să mă simt vinovată, pentru că nu doar speranța că o să fiu cu tatăl meu mă atrăgea la căsuță. Nu eram chiar atât de inocentă.

M-am așezat pe marginea terasei, bălăbănindu-mi picioarele în aer, și m-am holbat la urma lungă și argintie lăsată de lumina lunii pe apă. Mi-am sprijinit coatele pe bara de jos a balustradei. Stropii de apă sărată îmi udu obrazii, iar când mi-am lins buzele am simțit gustul copilăriei mele.

Am mai tras un fum de țigară și am încercat să-mi limpezesc mintea.

La cincisprezece ani mi-am luat nivelul unu la carnetul de conducere și am avut voie să conduc cu un adult în mașină. Într-o noapte mă lovise acea dorință nebunească să merg la căsuță. Nu-mi dădeam seama de ce, însă acum învățam pentru un examen la istorie, iar în clipa următoare mă strecuram pe ușa din față în timp ce mama și Andy dormeau. Era o noapte fără lună și eram foarte speriată. Era decembrie și beznă și abia știam cum să învârt volanul, cu atât mai puțin să folosesc accelerația și frâna, însă am reușit să parcurg drumul până la căsuță. Am rămas pe terasă, tremurând de frig. Acea fusese prima oară când l-am simțit pe tata. Era chiar lângă mine, se ridica din mare într-un nor de ceață și mă îmbrățișa atât de strâns încât mi s-a făcut foarte cald și mi-am scos pulloverul. Am plâns de fericire că-l aveam atât de aproape. Nu eram nebună. Nu credeam în fantome sau premoniții,

ori rai sau iad. Însă credeam că tata se afla acolo într-un fel pe care nu îl puteam explica. Pur și simplu știam că era adevărat.

De atunci am mai simțit de două ori că tata era lângă mine, însă în noaptea aceea mi-era greu să-mi liniștesc gândurile suficient cât să-l las să vină. Citisem pe internet despre cum să intri în legătură cu oameni care au murit. Fiecare site web dădea alt sfat, dar toate spuneau că primul lucru pe care trebuie să-l faci e să-ți liniștești gândurile. Însă mintea mea era agitată, și iarba nu mă înmuia cum o făcea de obicei.

„Tati, am șoptit eu în gând, chiar am nevoie de tine în seara asta.” Mi-am închis și mai strâns ochii și am încercat să-mi imaginez părul lui negru și des. Zâmbetul pe care îl avea întotdeauna când mă privea.

Apoi am început să mă gândesc la felul în care s-o anunț pe mama că nu aveam să fiu șefă de promoție la absolvire, peste două luni, așa cum se așteptase ea. Cum avea să reacționeze? Fusesem o elevă foarte bună până în acel semestru. Speram să spună că nu era mare lucru din moment ce fusesem deja acceptată la Universitatea Carolina de Nord din Wilmington. Iar asta mă făcu să mă gândesc la plecarea mea de acasă. Cum avea să se descurce mama cu Andy fără mine?

Ca mamă, mama era destul de în regulă. Era deșteaptă și uneori chiar grozavă, dar îl iubea pe Andy atât de mult, încât îl sufoca și nici măcar nu-și dădea seama de asta. Fratele meu era grija mea cea mai mare. Probabil că nouăzeci și cinci la sută din timp mă gândeam la el. Chiar și când mă gândeam la alte lucruri, încă era într-un colț al minții mele, așa cum știam că afară era primăvară sau că locuiam în Carolina de Nord sau că eram femeie.

O convinsesem pe mama să-i dea voie lui Andy la petrecere în seara aceea. Avea cincisprezece ani; trebuia să-l lase mai liber și, în plus, mama lui Emily era printre

organizatoare. Speram că se distrează și se poartă normal. Era destul de sec în privința etichetei sociale. Oare urmau să danseze? Mă distra să mi-i imaginez pe Andy și Emily dansând împreună.

Mi-am simțit mobilul vibrând în buzunarul pantalonilor și l-am scos să mă uit pe ecran. Mama. L-am băgat înapoi, sperând că nu încercase să dea de mine la Amber și să fi descoperit că nu eram acolo.

Telefonul sună din nou. Acela era semnalul nostru, semnalul „sună de două ori la rând” care însemna „E foarte grav. Răspunde”. Așa că m-am ridicat de acolo și am intrat în casă. Am închis ușa ca să blochez sunetul oceanului, apoi am apăsat butonul de apel.

–Salut, mamă, am spus eu.

–O, Doamne, Dumnezeu, Maggie! Mama părea că-și pierduse răsuflarea, ca și când ar fi alergat pe scări. Biserica a luat foc!

–Ce biserică? Înghețasem de spaimă.

–Drury Memorial. Tocmai au oprit emisiunea de la televizor ca să dea știrea. Au arătat o imagine. Se îneca de lacrimi. E înghițită complet de flăcări. Și încă sunt oameni înăuntru!

–Nu se poate! Iarba își făcea brusc efectul. Eram amețită și m-am aplecat deasupra chiuvetei în caz că mi se făcea rău. Andy. N-o să știe ce să facă.

–Mă duc acum acolo, spuse mama. Se auzi portiera mașinii ei deschizându-se, apoi închizându-se. Ești la Amber?

–Sunt... Am privit prin ușă la oceanul întunecat. Da. Era ușor s-o mint. Mereu se concentra asupra lui Andy, foarte rar asupra mea. Am stins țigara în chiuvetă. Ne vedem acolo, am adăugat eu. La biserică.

–Grăbește-te! strigă ea. Mi-o imaginez fixându-și mobilul între bărbie și umăr și pornind mașina.

–Nu-ți pierde cumpătul, am zis. Condu cu atenție.

– Și tu. Dar grăbește-te!

Deja mă îndreptam spre ușa principală. Am uitat de semnul „Condamnată“, așa că m-am lovit de el; cu un scâncet am simțit tot aerul ieșindu-mi din plămâni. M-am aplecat pe sub el, am sărit în nisip și am alergat pe podețul de lemn spre mașina mea Jetta. Eram la kilometri distanță de biserica din Surf City. La kilometri distanță de fratele meu. Îmi era rău. Am început să plâng în timp ce întorceam cheia. Dacă i se întâmpla ceva era vina mea. Am început să mă rog, ceva ce făceam doar când eram disperată. „Dumnezeule mare, mi-am spus eu în timp ce traversam în viteză New River Inlet Road, nu lăsa să i se întâmple ceva lui Andy. Te rog. Mai bine să mi se întâmple mie. Eu sunt mincinoasa. Eu sunt copilul rău.“

Am condus până la Surf City repetând rugăciunea în gând, până când am văzut fum pe cer. Apoi am început să o spun cu voce tare.

capitolul 3

Laurel

Pe toți cei patruzeci și unu de kilometri ai insulei Topsail nu e decât un semafor. Acesta se află la câțiva metri de plajă, în inima orașului Surf City, iar când mașina mea se apropia de el era roșu și tot roșu rămase și după ce am trecut de el. Nici douăzeci de semafoare pe roșu n-ar fi reușit să mă oprească. Oamenii îmi spuneau mereu că eram o femeie hotărâtă și niciodată n-am fost atât de hotărâtă ca în noaptea cu incendiul.

Din depărtare văzusem sclipirea galbenă pe cer, iar acum puteam să simt și mirosul focului. Mi-am imaginat vechea biserică. Intrasem în ea doar de câteva ori, la nunți și la înmormântări, dar știam că are podele din lemn de pin, probabil îmbibate de uleiul cu care fuseseră curățate de-a lungul anilor, care așteptau doar ca cineva să arunce un chibrit aprins pe ele. Știam mai multe decât mi-aș fi dorit să știu despre incendii. Îmi pierdusem părinții într-unul, iar Jamie fusese pompier voluntar înainte să moară. Îmi spusese de clădirile din șindrilă care nu erau altceva decât iască. Probabil un copil aprinsese o țigară și aruncase chibritul pe podea. De ce am ascultat-o pe Maggie? Nu ar fi trebuit să-l las pe Andy. Maggie a stat prea mult timp în preajma lui și a început să-l considere un copil normal. Așa se întâmplă când stai prea mult în preajma lui. Te obișnuiești cu ciudățeniile lui, îi iei limitările drept ceva firesc. Apoi îl lași în lume și îți dai seama că locul lui tot nu e acolo, indiferent cât de mult îți dorești să se întâmple asta. Era simplu să te lași sedus de gândul că nu avea nici o problemă când mediul din jurul său era atât

de bine controlat și atât de familiar. Însă în seara asta îl aruncasem în gura lupului.

Strada de lângă Drury Memorial era plină de mașini de pompieri și de poliție și de ambulanțe, așa că a trebuit să parchez la câțiva metri distanță, în față la Jabeen's Java și The Pony Express. Nici n-am oprit bine că am și sărit din mașină și am început să alerg spre foc.

Câțiva oameni stăteau pe marginea străzii și priveau norii de fum și abur care ieșeau din biserică înălțându-se către cerul luminos al nopții. Se auzeau strigăte și sirene, iar în aer simțeam un miros grețos și caustic în timp ce goneam spre ușile principale ale lăcașului. Reflectoarele imense luminau clădirea și îmi ofereau vizibilitate. Iar tot ce vedeam erau acele uși deschise, prin care ieșea fumul; ele erau ținta mea.

—Prindeți-o! strigă cineva.

O pereche de brațe lungi și subțiri mă apucară din spate.

—Lăsați-mă! Mi-am înfipt degetele în acele brațe, însă persoana care mă ținea avea o strânsoare ca de oțel.

—Avem o zonă de primire amenajată, doamnă, îmi strigă el în ureche. Majoritatea copiilor au ieșit și sunt în siguranță.

—Cum adică majoritatea? M-am răsucit din nou să mă desprind din menghină. Unde e fiul meu?

Mă târî prin curtea nisipoasă, apoi slăbi strânsoarea.

—Au o listă cu numele copiilor, spuse el, apoi îmi dădu drumul.

—Unde? M-am întors și am văzut chipul reverendului Bill, pastor la Drury Memorial. Dacă era o singură persoană pe insula Topsail care nu-mi plăcea, aceea era reverendul Bill. Nici el nu părea mai fericit să constate că tocmai pe mine mă ținuse în brațe.

– Fiul tău a fost aici? Părea șocat să audă că mi-am lăsat unul dintre copii să pună piciorul în biserica lui. N-ar fi trebuit să fac asta.

– Andy, am răspuns eu. Apoi l-am strigat. Andy! Mi-am dus mâna la ochi ca mi-i feresc de lumina reflectoarelor și am privit atent locul. Avea pantaloni muștar, cămașă verde cu dungi și teniși noi. Căutam cămașa cu dungi, însă haosul peisajului îmi copleșea vederea. Copii peste tot, unii întinși pe nisip, alții în șezut sau aplecați, tușind. Generatoarele urlau în timp ce alimentau reflectoarele, iar sunetele din stațiile polițiștilor se spărgeau în aer. Părinții strigau numele copiilor lor. „Tracy!“ „Josh!“ „Amanda!“ Un medic de la urgență stătea aplecat deasupra unei fete, făcându-i resuscitare cardio-pulmonară. Asistenta din mine dorea să ajute, însă mama din mine era mai puternică. Deasupra capului meu, un elicopter se ridicase cu zgomot de pe plajă. Andy! Am strigat către elicopter, doar puțin conștientă de cât de irațională păream.

Reverendul Bill îmi strângea brațul, trăgându-mă peste stradă, printr-un labirint de mașini de pompieri și de poliție, către o zonă luminată de alte reflectoare și sigilată de cordoane din benzi galbene de poliție. În interiorul cordonului oamenii stăteau umăr lângă umăr, strigând și împingând.

– O vezi pe fata de-acolo? Reverendul Bill arată către un grup de oameni.

– Pe cine? Unde? M-am ridicat pe vârfurile picioarelor ca să văd mai bine.

– Cea în uniformă. Strigă nume și îi unește pe părinți cu copiii lor. Du-te să vezi...

Am plecat de lângă el înainte să apuce să termine. Nu m-am deranjat să caut o intrare în zona delimitată de cordon. Am sărit peste o bandă și m-am băgat în mulțime.

Părinții se înghesuiau în jurul polițistei, pe care am recunoscut-o imediat în persoana lui Patty Shales. Copiii ei merseșeră la școala primară din Sneads Ferry unde eram asistentă cu jumătate de normă.

– Patty! am răcnit din marea de părinți. L-ai văzut pe Andy?

Mi-a aruncat o privire chiar când un bărbat veni și îi luă foaia din mâini. Nu puteam să văd ce se întâmpla, capul lui Patty dispăru din raza mea vizuală printre brațele ridicate și strigătele furioase.

De undeva din spatele meu am auzit cuvintele „ucis” și „mort”. M-am întors imediat și am văzut două femei cu ochii roșii și mâinile la gură.

– Cine a fost ucis? am întrebat eu. Cine a murit?

Una dintre femei își șterse lacrimile.

– Am auzit că s-a găsit un cadavru, răspunse ea. Niște copii au fost blocați înăuntru. Fiica mea e aici, pe undeva. Mă rog lui Dumnezeu... Scutură din cap, fără să poată încheia propoziția.

Brusc mi s-a făcut greață de la mirosul de foc, un miros chimic de smoală care îmi ardea nările și gâtul.

– Și fiul meu e acolo, am spus eu, însă mă îndoiam că femeia mă auzise.

– Laurel! Sara Weston ridică banda galbenă și se ghemui pe sub ea, apoi alergă spre mine. De ce ești aici?

– Andy e aici. E și Keith?

Ea dădu din cap, apăsându-și mâna pe tâmplă.

– Nu-l găsesc, gemu ea. Cineva spune că a suferit arsuri, însă...

Se opri atunci când un trosnet sinistru se auzi din capătul îndepărtat al bisericii, acel trosnet pe care îl fac de obicei copacii masivi atunci când sunt doborâți. Toți rămaseră nemișcați, cu ochii spre biserică, urmărind cum partea din spate a acoperișului se prăbușea într-un val lung, înălțând fum și tăciuni în aer.

–Dumnezeule, Laurel! Sara își apăsă fața de umărul meu, iar eu am cuprins-o cu brațul, în timp ce eram împinse de oamenii care încercau să se apropie de Patty. Părinții ne călcau pe picioare, ne împingeau când într-o direcție, când în alta, iar eu și Sara împingeam la rândul nostru ca o singură persoană, cu putere și hotărâte. Probabil că îi cunoșteam pe mulți dintre cei cu care mă luptam ca să-mi croiesc drum, însă în febra de moment nu eram cu toții decât niște părinți sperați. „Așa e și înăuntru, mi-am spus eu, simțind cum mi se amplifică spaima. Toți copiii se împing în același timp ca să iasă din biserică.“

–Patty! am strigat din nou, însă nu eram decât o voce în mulțimea de alte voci. Și totuși mă auzi.

–Laurel! țipă ea. Pe Andy l-au dus la New Hanover.

–O, Dumnezeule!

–Nu e în pericol de moarte, strigă Patty. Astm și câteva arsuri.

Am răsuflat ușurată, spunând o rugăciune în gând. „Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc.“

–Du-te. Sara încercă să mă împingă, însă am rămas lângă ea. Du-te, draga mea, repetă ea. Du-te să-l vezi.

Ardeam de nerăbdare să alerg înapoi la mașină și să mă duc la spitalul din Wilmington, însă nu o puteam părăsi pe Sara.

–Nu până nu afli ce s-a întâmplat cu Keith, am spus eu.

–Părinții lui Tracy Kelly sunt aici? strigă Patty.

–Aici! urlă un bărbat din spatele meu.

–E la Cape Fear.

–Keith Weston e pe listă? răcni Sara acoperind larma.

Mi-era teamă că Patty nu o auzise. Vorbea cu un bărbat cu ochelarii spărți.

–Keith Weston tocmai a fost dus cu elicopterul la New Hanover, strigă Patty.

– Vai, nu! Sara mă strânse atât de tare de braț, încât am tresărit. Mi-am amintit de elicopterul care se înălțase pe cer deasupra mea.

– Să mergem, am zis, trăgând-o pe Sara după mine prin marea de oameni. Lacrimile pe care mi le stăpânisem începură să-mi curgă pe obraji în timp ce ne îndepărtam, făcându-le loc altor părinți. Putem merge împreună.

– O să mergem separat, spuse Sara, care deja se îndepărtase. În caz că una dintre noi stă mai mult sau...

– Mamă! Maggie apăru brusc lângă mine, răvășită și tremurând. Mi-au spus că unchiul Marcus e pe-aici pe undeva, însă n-am aflat nimic de Andy.

– E la New Hanover. Am luat-o de mână. Am parcat lângă Jabeen's. Să mergem.

Am mai aruncat o privire înapoi la biserică în flăcări. Latura distrusă care încă rămăsese în picioare lucea în roșu pe fundalul cenușiu și sinistru al cerului. Nu mă gândisem că fostul meu cumnat era acolo, însă prezența lui era cum nu se poate mai firească. Mi l-am imaginat pe Marcus în biserică, mișcându-se încet prin fum îmbrăcat în costumul de protecție, făcându-și loc, căutând copiii care avuseseră ghinion. Oare cumva se rănise când se prăbușise acoperișul? „Te rog, nu.” Și o clipă foarte scurtă grija mea trecu de la Andy la el.

Eu și Maggie aproape că nu am scos nici un cuvânt în drum spre Wilmington. Ea a plâns aproape tot timpul, pufnind ușor, mototolind un șervețel în poală. Ochii mei erau la drum, piciorul meu era apăsător pe pedală aproape de podea. Mi l-am imaginat pe Andy încercând să găsească un rost în acel haos de foc și în ce a urmat după. Probabil simplul fapt că petrecerea se mutase din clădirea pentru tineri în biserică fusese mai mult decât putuse să priceapă.

– De ce spuneai că au mutat petrecerea în biserică? am întrebat eu pe la jumătatea drumului.

– S-a întrerupt curentul electric în căderea pentru tineri. Vocea i se frânse. Am auzit că au murit niște copii.

– Poate sunt doar zvonuri.

– Îmi pare atât de rău că te-am convins să-l lași pe Andy...

– Taci. I-am luat mâna. Nu e vina ta, ai înțeles? Să nu cumva să crezi asta. Însă în sinea mea eram furioasă pe ea, pe tonul ușuratic cu care îmi spusese „Mamă, n-o să pătească nimic!”

Am încercat să-mi iau mâna dintr-a ei ca să virez, însă ea mă ținea strâns, cu o nevoie care nu-i stătea deloc în fire lui Maggie, așa că mâinile noastre rămaseră înlănțuite până la destinație.

Sala de așteptare aglomerată a sălii de urgențe mirosea a calamină și antiseptice și era aproape la fel de haotică precum scena de la biserică. Mulțimea de oameni din fața geamului de la recepție era imensă. Am încercat să-mi fac loc și să deschid un culoar cu brațele pentru mine și Maggie.

– Trebuie să stați la rând, spuse o femeie masivă, care îmi blocă înaintarea.

– Trebuie să aflu ce e cu fiul meu. Continuum să împing.

– Cu toții vrem să știm ce e cu copiii noștri, mă puse la punct femeia.

Un bărbat din sala de așteptare începu brusc să plângă. Nu m-am întors la el. Aș fi vrut să-mi astup urechile cu degetele. Maggie se aplecă spre mine.

– Poate că a fost de la panoul electric, spuse ea.

– Poftim?

– Nu ți-am spus că se defectase panoul electric din clădirea pentru tineri? Poate că, într-un fel, asta are legătură cu incendiul.

Femeia din fața noastră plecă de la ghișeu și, în sfârșit, veni rândul nostru.

— Mi s-a spus că fiul meu a fost adus aici, am început eu. Andrew Lockwood.

— Bine, doamnă. Luați loc.

— Nu! am țipat eu, un sunet care îmi scăpase din gură din greșeală. Vă rog! Am început să plâng, ca și când până în clipa aceea mi-aș fi stăpânit lacrimile cu forța. Vă rog să îmi spuneți cum se simte! Lăsați-mă să merg să îl văd. E... e un copil cu nevoi speciale.

— Mamă... Maggie încercă să mă tragă de lângă geam.

Recepționera se mai înmuie.

— Știu, draga mea. Băiețelul tău e bine. Stai jos și va veni cineva repede să te ia.

Am dat din cap și am încercat să mă adun, însă mă simțeam ca un material prea deșirat ca să mai poată fi cusut. Maggie mă conduse la un scaun din sala de așteptare, iar când am privit-o am văzut că și ea începuse iar să plângă. Am îmbrățișat-o, fără să-mi dau seama dacă umerii ei sau ai mei se cutremurau.

— Laurel?

Am văzut o femeie care se îndrepta spre noi din celălalt capăt al sălii. Chipul și tricoul ei erau murdare de funingine, iar în păr avea atât de multă cenușă, încât nu-mi dădeam seama ce culoare avea. Sub ochi, două dungii curate îi traversau obrazii. Și ea plânsese. Acum însă zâmbea și îmi luă mâinile într-ale sale. Am recunoscut curba ușor deformată a buzelor ei și mi-am dat seama cine era. Robin Carmichael. Mama lui Emily.

— Robin! am exclamat. Ești bine?

— Da, sunt bine, răspunse ea. Și Andy e bine, adăugă ea repede, știind că acelea erau cuvintele pe care îmi doream să le aud mai mult decât orice.

— Nu mă lasă să-l văd...

— Și Emily? mă întrerupse Maggie.

Robin făcu un semn către cealaltă parte a sălii de așteptare, unde am zărit-o pe Emily ghemuită pe un scaun, cu genunchii la gură și ținând o pânză murdară de sânge pe frunte.

—O să fie bine, zise Robin, dar așteptăm să o consulte. Și-a spart ochelarii și s-a tăiat un pic la sprânceană. Robin, încă ținându-mi mâinile, mă privi drept în ochi. Andy i-a salvat viața lui Emily. Vocea i se frânse și am simțit cum îmi strânge și mai mult degetele. Laurel, a salvat mulți oameni în noaptea asta.

—Andy? am spus în același timp și eu, și Maggie.

—Da, știu. Robin era și ea la fel de uimită ca noi. Însă jur că e adevărat.

—Doamna Lockwood? O femeie în halat albastru stătea în prag.

—Da! M-am ridicat imediat.

—Veniți cu mine.

Am fost conduse într-una dintre sălile de tratament pe care mi le aminteam din urmă cu trei ani, când Andy își rupsese mâna la patinoar. Încăperea avea mai multe paturi despărțite de perdele. Cineva țipa din spatele uneia; altcineva plângea. Însă în jurul patului lui Andy nu erau trase perdelele. Era cu pieptul dezgolit și cu picioarele goale, dar purta aceiași pantaloni, acum murdari. O femeie în halat albastru îi bandaja antebrațul stâng în timp ce el ținea un tub de oxigen sub nas. Andy ne zări și sări din pat, făcând ca tifonul să-i atârne de pe braț și tubul să îi sară de pe față.

—Mamă! strigă el. A fost un incendiu mare, iar eu sunt un erou!

—Andy! se răsti asistenta. Trebuie să-ți bandajezi brațul.

Cu Maggie alături, l-am strâns la piept și am tras în plămâni mirosul acela caustic, oribil, al focului.

—Ești bine, dragul meu? am întrebat eu nevoind să-i dau drumul. El se zbătu în strânsoarea mea și mi-am dat

seama că i se administrase ceva pentru astm. Vedeam asta din felul în care i se încordau mușchii spatelui; atât de bine îmi cunoșteam fiul. Însă tot nu-mi venea să-l las din brațe.

Maggie își veni prima în fire și se desprinsese de noi.

– Asistenta are nevoie de tine, Panda, spuse ea. Îi ridica brațul, iar eu am văzut fâșia de piele stacojie care urca de la încheietura mâinii până la cot. „Gradul unu“, am constatat în gând, cu ușurare. L-am dus înapoi în separeul lui și am privit-o pe asistentă în timp ce Andy se urca în pat.

– Asta este cel mai rău? am întrebat, arătând spre brațul lui.

Ea încuviință din cap, în timp ce îi fixa din nou tubul în nări.

– Mâine trebuie să verificați dacă îi apar bășici. O să vă dăm o rețetă pentru durere. O să fie bine. E un tip norocos.

– Mi-am făcut o prietenă nouă, mă informă Andy. Pe Layla. Am salvat-o.

– Mă bucur, dragul meu. I-am șters cenușa din păr până când ieși la iveală culoarea castanie.

Asistenta îi înfășură din nou, cu grijă, brațul în tifon.

– Nu pare să-l doară, spuse ea, privind-mă.

– Nu când e așa ciudat, zise Maggie, așezându-se pe marginea patului.

– O să simtă mai târziu durerea. Mi-am amintit concursul de înot din urmă cu un an când se lovise la cap în piscină. Făcuse o lungime de bazin după alta, cu dâra de sânge în urma lui, fără ca măcar să-și dea seama ce pățise, până când trecuse efectul adrenalinei.

– M-ai auzit, mamă? spuse Andy. Am salvat-o pe Layla.

– Mama lui Emily ne-a spus că ai salvat mai mulți oameni. Am netezit cureaua elastică a tubului în spatele

urechii lui. Mă copleșea nevoia să-l ating, să simt viața din el. Ce s-a întâmplat?

–Nu mai mulți, mă corectă el. Pe toată lumea.

–Vreți să vorbiți cu el? Asistenta privea peste capul nostru, iar eu m-am întors și am zărit un bărbat în uniformă de poliție care stătea în picioare la câțiva pași în spatele nostru. Îl privea pe Andy.

–Ești Andy Lockwood? întrebă el.

–Da, am răspuns eu în locul lui.

Bărbatul se apropie.

–Sunteți mama lui?

–Da, am zis, dând din cap afirmativ. Sunt Laurel Lockwood. Iar ea e fiica mea, Maggie.

–Dă un semn dacă ai nevoie de ceva, spuse asistenta, bătându-l pe Andy pe umărul gol, apoi trase perdeaua în jurul nostru și plecă.

–Sunt agentul Frank Foley, se prezintă bărbatul. Ce-ar fi să-mi spui ce s-a întâmplat în seara asta, Andy?

–Am fost eroul, se împăună Andy rânjind.

–Mă bucur să aud asta, răspunse agentul oarecum deconcertat. Mereu avem nevoie de eroi. Unde erai când a început focul? Deschise o agendă mică.

–Cu Emily.

–Este o prietenă de-a lui, am completat eu. Emily Carmichael.

–În biserică? întrebă agentul Foley, scriind.

–Da, dar e prietena mea peste tot.

Maggie râse. Eram sigură că n-o să se poată abține.

–Te întreabă dacă tu și Emily erați în biserică atunci când a început focul, i-am explicat eu.

–Da.

–Unde anume în biserică erai? Stăteai în picioare, jos sau...

–Câte o întrebare pe rând, am intervenit, ridicând brațul să-l opresc. Vă rog să mă credeți că o să vă fie mai

simplu așa. Apoi l-am privit pe Andy. În ce loc din biserică erai când a izbucnit focul?

–Nu-mi amintesc.

–Încearcă să te gândești, am insistat. Erai la ușă sau aproape de altar?

–Lângă baptisteriu.

–Aha, bine. Agentul scrisese ceva în agendă. Stăteai jos sau în picioare?

–Stăteam în picioare lângă Emily. Tricoul ei era pe dos. Mă privi pe mine. Făcea asta tot timpul, îți amintești?

Am dat din cap afirmativ.

–Deci stăteai în picioare cu Emily lângă baptisteriu, am repetat eu, încercând să-l fac să se concentreze. Apoi ce s-a întâmplat?

–Oamenii au început să strige foc, foc, foc! Ochii negri ai lui Andy se măriră, iar chipul i se învioră de acea amintire. Apoi au început să alerge pe lângă noi. Apoi niște băieți au luat chestia aia lungă și au spus unu, doi, trei și au spart geamul cu tipul chel.

Era rândul meu să izbucnesc în râs auzindu-i cuvintele. Cu o oră în urmă îmi fusese teamă că nu-mi voi mai auzi niciodată fiul cel drag.

Însă agentul Foley îl privea suspicios.

–Erau droguri acolo, Andy? vru el să știe. Ai băut sau ai luat alte substanțe în seara asta?

–Nu, domnule, răspunse Andy. Nu am voie.

Agentul se opri din scris și își mușcă limba.

–Înțelegeți? mă întrebă el. Chestia lungă? Tipul chel?

Am scuturat din cap.

–Încă povestești de ce s-a întâmplat în biserică, Panda? îl abordă Maggie.

–Da, iar băieții au luat foc, însă nu erau scări, așa că le-am spus: „Opriti-vă! La pământ! Rostogoliți-vă!” iar unul dintre ei a făcut asta. Keith era și el acolo. Mă privi. S-a purtat urât cu mine.

– Îmi pare rău, am murmurat. Sara era cea mai bună prietenă a mea și eram foarte îngrijorată pentru soarta fiului ei, însă Keith putea să fie un ticălos uneori. Vrei să spui că nu erau scări pe care să fugiți, cum e cea pe care o avem acasă în camera ta?

– Exact. Nu erau, răspunse Andy.

– Aha, făcu agentul Foley. Și unde erai tu în timp ce se întâmplau toate astea?

– V-am mai spus, lângă baptisteriu. Andy se încruntă.

Agentul dădu înapoi câteva pagini ale agendei.

– Oamenii mi-au spus că ai ieșit din biserică și...

– Da, îl întrerupse Andy. Eu și Emily ne-am dus la fereastra toaletei băieților, iar acolo, pe jos, era o cutie mare de metal, pe care ne-am urcat.

– Apoi ce s-a întâmplat?

– Am ieșit afară.

– Și ce-ai văzut afară? Ai văzut pe cineva...

– Puneți întrebările pe rând, i-am amintit eu.

– Ce ai văzut afară, Andy? Întrebă agentul Foley.

– Foc. Peste tot, mai puțin lângă cutia de metal. Iar Emily urla că nimeni nu poate trece prin ușa principală pentru că era în flăcări. Am văzut că cineva chiar ieșise pe ușă și luase foc. Însă nu știu cine era.

– O, Dumnezeu! Maggie își îngropă fața în mâini, părul ei lung și negru căzându-i în valuri peste brațe. Știam că își imaginează scena, așa cum făceam și eu. Faptul că stăteam acolo cu Andy ne făcuse să uităm prea repede cât de devastator fusese incendiul pentru atâția oameni. M-am gândit din nou la Keith. Unde era?

– Ai mai văzut și pe altcineva în afară de persoana în flăcări? Întrebă agentul.

– Pe Emily.

– Asa. Deci te-ai întors înăuntru.

– Te-ai întors înăuntru, Andy? am repetat eu, întrebându-mă ce naiba îl apucase să intre din nou în biserica în flăcări.

Andy dădu afirmativ din cap.

– M-am urcat pe cutia de metal și am intrat în toaleta băieților și le-am strigat tuturor să mă urmeze.

– Și au făcut-o? întrebă agentul.

– Ce să facă?

– Te-au urmat?

– Nu chiar. I-am lăsat pe unii să treacă primii, cum ar fi pe prietena mea Layla. Își scoase tuburile din nări și mă privi. Încă trebuie să țin astea?

– Încă puțin. Până când se întoarce asistenta și spune că poți să le scoți.

– Deci ai lăsat-o pe Layla să iasă prima pe fereastră? repetă agentul Foley.

– Și pe alți copii. Apoi m-am dus și eu. Însă mai erau și alții care mă urmau. Își încreți nasul. E greu de explicat.

– Te descurci bine, dragul meu, l-am asigurat.

– De unde ai știut că acolo era... cutia de metal? întrebă agentul.

– Nu îmi amintesc.

– Încearcă, l-am îndemnat eu.

– Am văzut-o când am fost la toaletă.

– Și când a fost asta? se interesă polițistul.

– Când am avut nevoie.

Agentul Foley renunță și închise agenda.

– Se pare că ești un erou, Andy, spuse el.

– Știu.

Agentul îmi făcu un semn să-l urmez. Am ieșit din separeul încadrat cu perdea. Mă privi curios.

– Și ce fel de, hm, boală este asta? întrebă el. Ceva la creier?

– Sindromul alcoolismului fetal, am răspuns, rostind clar acele cuvinte care îmi erau la fel de familiare precum propriul meu nume.

– Serios? Părea surprins și se uită peste umărul meu, ca și când ar fi putut vedea prin perdea. Păi de obicei copiii aceia, știți, arată... într-un anumit fel, nu?

– Nu întotdeauna. Depinde care parte din ei era în dezvoltare când au fost afectați de alcool.

– Înseamnă că sunteți mama lui adoptivă?

Polițiștii de pe insula Topsail ne cunoșteau și erau la curent cu toată povestea. Însă un agent din Wilmington venea practic din altă lume.

– Nu, sunt mama lui biologică, i-am explicat. Nu am mai băut de cincisprezece ani.

Pe chipul lui apăru un zâmbet vag. De încercare. Apoi, în sfârșit, vorbi.

– Cu un an mai mult ca mine, spuse el. Felicitări.

– Ah, și dumneavoastră. Am zâmbit la rîndul meu.

– Deci, urmă el privindu-și agenda închisă, cât de mult pot să cred din ce spune?

– Totul, am răspuns eu sigură pe mine. Andy e sincer până la nebunie.

– Este un copil neobișnuit. Se uită din nou peste umărul meu.

– Nu trebuie să-mi spuneți mie asta.

– Nu, sigur; într-un incendiu, trei sferturi dintre oameni încearcă să iasă pe ușa din față. Asta e prima lor reacție. Sunt ca o turmă de oi. Unul o ia în direcția aceea, apoi îl urmează toți. Ceilalți douăzeci și cinci la sută caută altă ieșire. O ușă prin spate. Deschid o fereastră. Cine este chelul de care vorbea?

– Habar n-am.

– În fine, deci Andy se duce la fereastra din toaleta bărbaților. Ciudată alegere, dar se dovedește a fi chiar cea corectă.

– Ei bine, am zis, copiii ca Andy nu gândesc precum primii șaptezeci și cinci la sută, nici chiar ca restul de douăzeci și cinci la sută. A fost un noroc chior. Ar fi putut foarte bine să aleagă... nu știu, să spunem fereastra din toaleta femeilor și încă să fie blocat acolo. Mi-am strâns brațele în jurul corpului, înfiorată la acel gând. Știți dacă au scăpat toți cu bine? Am auzit zvonuri că unii nu.

– A fost un incendiu foarte grav, spuse el, scuturând din cap. Conform ultimului raport, avem trei morți.

Mi-am ținut răsuflarea.

– Vai, nu! Unii părinți nu se bucurau de luxul de a-și auzi copiii povestindu-le ce se întâmplase în seara aceea. Știți cine? M-am gândit la Keith. Și la Marcus.

– Încă nu am nume, răspunse el. Doi copii și un adult, atât știu. Multe răni grave și fum inhalat. Este plin la urgențe.

– Ce e cutia de metal? am întrebat eu.

– Aparatul de aer condiționat. Cine a dat foc a uitat de el.

– Cine... Vreți să spuneți că a fost premeditat?

El ridică mâna de parcă ar fi vrut să-și ia înapoi cuvintele.

– Nu e de competența mea s-o spun.

– Știu că au fost niște probleme cu electricitatea la clădirea tinerilor. Ar fi putut să afecteze și biserica?

– O să se facă o investigație completă, mă asigură el.

– De-asta l-ați întrebat pe Andy dacă a mai văzut pe altcineva afară din biserică?

– După cum am spus, o să se facă o investigație completă, repetă el, iar eu am știut că acela avea să fie răspunsul lui indiferent ce întrebare i-aș mai fi pus.

Am tras perdeaua din jurul patului lui Andy când m-am întors în separeul lui și am văzut un bărbat care stătea pe marginea unui pat în celălalt colț al camerei. Avea

capul bandajat, iar umerii îmbrăcați în tricou îi erau căzuți. Când ridică privirea să-i spună ceva asistentei, mișcarea îl făcu să tresară. I-am recunoscut părul închis la culoare și ochii căprui cu gene groase. Își trecu mâna tremurândă peste față și i-am văzut lacrimile pe obraji.

Asistenta lui Andy îi asculta plămânii. Îi ceru să respire adânc. Să tușească. Am profitat de acel moment ca să-i șoptesc lui Maggie:

–Acolo e Ben Trippett. Ben era pompier voluntar, avea douăzeci și șapte sau douăzeci și opt de ani. Era și antrenorul de înot al lui Andy și nu eram prea sigură cum va reacționa Andy să-l vadă acolo rănit și supărat.

Maggie tresări ca și când aș fi trezit-o dintr-un vis, apoi îmi urmări privirea către colțul celălalt al sălii. Îl cunoștea bine pe Ben din moment ce ea antrena echipa de înot a celor mici.

Se ridică și, înainte să apuc să o opresc, se îndreptă spre Ben. Mă gândeam că se va simți stânjenit să fie văzut plângând, însă Maggie avea șaptesprezece ani și trebuia să o las să facă și greșeli. Stătea cu spatele la mine când îl salută pe Ben, astfel că nu i-am putut vedea reacția. Însă apoi trase un scaun lângă pat și se așeză; vorbiră, amândoi cu capul aplecat, ca și când ar fi spus o rugăciune împreună. Umerii lui Ben se scuturară ca străbătuți de un fior, iar Maggie îi prinse încheietura mâinii. Uneori mă uimea. Oare învățase ce e compasiunea pentru că ne văzuse pe mine și pe Andy? Mă îndoiam. Toate lucrurile bune din Maggie i se datorau lui Jamie. O fată de șaptesprezece ani care găsea alinare pentru un adult. O clipă am privit-o fascinată.

Asistenta lui Andy se ridică.

–Lasă-mă să-ți iau pulsul, apoi o să mă ocup să te externăm, îi zise ea. Andy întinse brațul stâng. Celălalt braț, Andy, spuse asistenta. Ai uitat? Trebuie să ai grijă câteva zile de brațul cu arsuri.

Îi luă tensiunea și temperatura, apoi ne lăsă singuri.

—O să scriu o carte despre eroism, mă informă Andy în timp ce eu mă întindeam să scot de sub pat punga de plastic în care îi erau cămașa și pantofii.

—Poate că într-o zi o vei face. Mă gândeam să-l readuc, totuși, cu picioarele pe pământ, însă cât de des i se întâmpla să se laude cu o realizare? Pe de altă parte, alți oameni nu vor fi la fel de înțelegători.

Când am deschis punga m-am schimonosit la izul înțepător al hainelor sale.

—Andy, ce ai făcut în seara asta a fost curajos și inteligent, am spus eu.

—Așa e, aprobă el din cap.

Mă gândeam să-l las să plece din spital fără cămașa și pantofii urât mirositori, însă afară era frig. I-am întins cămașa în dungi.

—Însă incendiul a fost un lucru foarte grav și mulți oameni au fost răniți. Am șovăit. Era mai bine să afle de la mine. Unii au murit.

El scutură violent din cap.

—I-am salvat.

—Însă nu i-ai putut salva pe toți. Nu e vina ta. Știu că ai încercat. Însă nu spune în fața celorlalți că ești un erou. Asta e laudă de sine. Și nu uita, noi nu ne laudăm.

—E laudă de sine dacă scriu într-o carte?

—Asta se acceptă, am admis.

Ușa de sticlă se deschise în spatele meu și am văzut-o pe Dawn Reynolds alergând prin sală spre Ben.

—O, Dumnezeu! Ben! Aproape că o dădu pe Maggie jos de pe scaun grăbindu-se să-l ridice pe Ben în brațe. Am fost atât de speriată, bolborosi ea plângând. Ochii i se umplură de lacrimi văzând dragostea și ușurarea ei. Ea și Ben locuiau împreună într-o căsuță de pe plajă din Surf City, iar Dawn lucra cu Sara la Jabeen's Java.

–Sunt bine. Ben îi mângâie brațele să o liniștească. Sunt bine.

Maggie se ridică încet, oferindu-i scaunul lui Dawn, apoi veni spre noi.

–E bine? am întrebat eu, făcând un semn spre Ben.

–Nu chiar. Își mușcă buza. Are o fetiță de șapte ani care locuiește cu fosta lui soție în Charlotte. Se tot gândește cum ar fi fost dacă ea era blocată așa. E supărat că unii... Îl privi pe Andy, apoi pe mine. Știi tu.

–I-am explicat lui Andy că unii oameni au murit în incendiu, am spus.

Maggie începu din nou să plângă. Vârî mâna în buzunarul blugilor și scoase șervețelul rupt.

–Pur și simplu nu pot să înțeleg cum s-a întâmplat asta, murmură ea.

–O să scriu o carte despre asta, așa că nu o să fie laudă, spuse Andy în timp ce își încălța un pantof.

Maggie își îndesă din nou șervețelul în buzunar. Ridică piciorul lui Andy în poala ei ca să-i lege șiretul.

–Ben spune că i-a căzut o grindă în cap, spuse ea. Unchiul Marcus era cu el.

Marcus. Mi-am amintit ce spusese agentul: „Doi copii și un adult“. Și pentru a doua oară în seara aceea spaima mea se îndreptă către cumnatul meu.

capitolul 4

Marcus

Am format a treia oară numărul lui Laurel în timp ce viram pe Market Street. Căsuța vocală. Din nou. „Drăguț, Laurel. Nu e momentul să te prefaci că nu mă cunoști“, mi-am zis.

–Sună-mă, pentru numele lui Dumnezeu! am strigat în telefon.

Tot nu mi-o puteam imagina pe Laurel lăsându-l pe Andy să meargă la o petrecere, mai ales la Drury Memorial.

Tocmai ieșisem din cazanul acela în flăcări când Pete se repezi spre mine.

–Lockwood! Era doar la câțiva metri distanță, dar trebuia să strige ca să acopere zgomotul generatoarelor, presiunea apei și sirenele. Nepotul tău e la New Hanover. Pleacă de-aici!

Mi-a luat o secundă să-i înțeleg vorbele.

–Andy a fost aici? Mi-am scos costumul de protecție și casca. Mâinile mele, care în biserică fuseseră atât de sigure, începură brusc să tremure.

–Da, strigă Pete peste umăr, în timp ce alerga la mașină. Lasă-ți echipamentul și du-te. Ne ocupăm noi.

–Laurel știe? am răcnit eu în timp ce îmi scoteam jacheta, însă nu mă auzi.

Am alergat până la postul de pompieri, scoțându-mi și restul echipamentului, până am rămas în uniformă. Am sărit în camionetă și am plecat din parcare. Podul era închis traficului, erau lăsate doar vehiculele de urgență, însă ofițerul care păzea intrarea m-a recunoscut și mi-a

facut semn să trec. Am încercat să o sun pe Laurel și acasă și pe mobil. Apoi am sunat la urgențe în New Hanover. A trebuit să formez de două ori numărul; mâinile îmi tremurau prea tare. Am pus telefonul pe difuzor și l-am lăsat în suportul de pahare.

– Urgențele, răspunse o femeie.

– Sunt comandantul de pompieri Marcus Lockwood din Surf City, am strigat eu în direcția telefonului. Aveți un pacient, Andy Lockwood, de la Drury Memorial. Îmi puteți spune în ce stare e?

– O clipă.

Haosul de la spital – sirenele și strigătele – umplu cabina camionetei. Cineva urla niște cuvinte neinteligibile. Altcineva plângea. Era ca și când scena nebuniei de la incendiu se mutase acolo.

– Haide, haide. Strângeam volanul cu putere.

– Domnul Lockwood?

– Da.

– E în tratament, a inhalat fum și are arsuri. „La naiba.“ Așteptați un moment, continuă ea. Am auzit-o vorbind cu cineva. Apoi reveni la telefon. Arsuri de gradul unu, completă femeia. Doar la braț. E în afara pericolului. Asistenta lui spune că e un erou.

Încurcase băiețelul. Cuvintele „Andy“ și „erou“ nu mergeau în aceeași propoziție.

– Sigur vorbiți de Andy Lockwood?

– E nepotul dumneavoastră, nu?

– Exact.

– Asistenta lui spune că a scos niște copii din biserică pe fereastra toaletei bărbaților.

– Poftim?

– Și mai spune că o să se facă bine.

Rămăsesem fără cuvinte. Am reușit să închid telefonul, apoi m-am străduit să păstrez controlul camionetei în timp ce strada devenea tot mai neclară în fața mea.

Oricât de îngrozitor ar fi fost incendiul, nu mă speriasc nici măcar pe jumătate cât o făcuseră acele ultime minute la telefon.

Acum că știam că Andy urma să se facă bine, deveneam extrem de furios. Incendiul fusese premeditat. Fusesem în prima mașină și aruncasem rapid o privire în jur. Inelul de foc era egal în toate cele patru colțuri ale clădirii. Asta nu se putea întâmpla din greșeală.

Recunoșteam un incendiu premeditat. Fusesem genul de copil care se jucase cu chibriturile și o dată dădusem foc la hambar. Încercasem să dau vina pe Jamie, însă părinții mei știau că fiul lor mai mare, cuminte ca un sfânt, nu putuse fi atât de necugetat. Nu-mi aduc aminte cum fusesem pedepsit – doar fiorul inițial când văzusem zdrențele pline de combustibil ale tatei explodând în flăcări pe masa lui de lucru, apoi teroarea când focul se prelinsese până la zid. Așa că le obținusem – fiorul, exaltarea. Însă, la naiba, dacă vreun nenorocit voia să dea foc, de ce își alesese o biserică plină de copii? De ce nu una dintre suțele de case de vară pustii de pe insulă? Clădirea în sine nu era mare pierdere. Drury Memorial aduna bani de ani de zile de la donatori, vrând să construiască o biserică și mai mare. Era oare doar o simplă coincidență? Și tot coincidență era faptul că petrecerea se mutase din clădirea pentru tineri în biserică? Nu conta, era mai bine să mă gândesc la investigație decât la Andy.

Ben Trippett și Dawn Reynolds ieșeau de la Urgențe chiar când am ajuns eu la intrare. Iată pe cineva care într-adevăr merita să fie numit erou. Oricât de mult doream să-l văd pe Andy, trebuia să mă opresc.

– Iată eroul! am exclamat, bătându-l pe umăr.

– Prietene, spuse Ben, făcând eforturi zadarnice să zâmbească. Se sprijini de Dawn, iar în lumina care venea de la intrare am văzut că ochii ei erau roșii.

– Cum o duci? Ben se târa în fața mea în biserică atunci când un obiect – o traversă, o statuie sau naiba știe ce – îi căzuse în cap și îi spărsese casca. În lumina lanternei văzusem cum îi curgea sângele pe obraz.

– Șaptesprezece copci. Dawn îl strânse și mai mult lângă ea. Poate și o comoție.

– Ai salvat cel puțin o viață în seara asta, Trippett, l-am lăudat. Te poți baza oricând pe mine.

Adevărul e că nu-mi plăcuse să intru cu el. Ben era voluntar de mai puțin de un an și eram sigur că n-o să reziste. Avea dorința, ambiția și inteligența necesare, însă era claustrofob. Își pusese echipamentul, respirase prima dată prin mască și se îngrozise. Făcuse atac de panică. Ceilalți glumiseră pe seama asta. La început o tachinare prietenească, însă, când își dăduseră seama de gravitatea problemei, glumele luaseră o întorsătură urâtă, și nu-i puteam învinovăți. Nimeni nu voia să participe la stingerea unui incendiu cu un coleg în care nu putea să aibă încredere. Ben fusese gata să renunțe. Gata să plece de tot de pe insulă. Dar până la urmă se descurcase în timpul incendiului controlat de la instrucție și, în urmă cu o lună, se declarase pregătit să meargă pe teren.

– Ești sigur? îl întrebases eu. E o diferență imensă între un foc controlat și un incendiu real.

– Sunt sigur, răspunsese el. Nu glumise. În noaptea aceea era în fața mea, mergea în patru labe prin biserică în flăcări, când se auzise alarma de oxigen redus. Amândoi intraserăm cu rezerva plină, însă nervii te fac să respiri aerul mai rapid și buteliile erau aproape goale.

– Să mergem! i-am strigat înăbușit din spatele măștii. Însă mă auzise. Știam că mă auzise, însă nu se întorse. A continuat să meargă și am crezut că i se face rău. Am auzit zgomotul surd al unui obiect care îi lovise casca. I-am auzit geamătul de durere. Am văzut dâra roșie de pe obrazul lui.

– Ben! am răcnit. Întoarce-te! Însă continuase să meargă. Am un rănit cu rezerva de oxigen scăzută, am anunțat eu prin stație, însă chiar atunci am văzut ecranul camerei sale cu termoviziune. În fața noastră era cineva. Se ducea după un copil.

Fetița se târâse în sacul de dormit și reușise cumva să respire. Ben o luase de acolo, apoi am scos-o împreună din biserică. Era inconștientă, însă trăia.

– Prietenul tău e un încăpățânat, i-am spus eu lui Dawn. Însă o fetiță a avut noroc cu încăpățânarea lui.

– Știu, răspunse Dawn.

– Am auzit că unii copii nu au supraviețuit, zise Ben. Ar fi trebuit să rămân. Poate am fi....

– N-aveai cum să rămâi, amice. I-am prins umărul. Ți-ai crăpat capul. Ben își apăsă pe ochi degetele pline de funingine. Era gata să plângă. E în regulă, am continuat. Ai făcut o treabă minunată în seara asta. Luminile spitalului se răsfrângeau în părul lui negru și brusc mi-am amintit de Jamie. De trupul lui masiv și musculos care mă făcea să par un sfrijit pe lângă el. Un om masiv cu suflet blând.

– Îl auzi, Ben? Dawn se întoarse încet spre iubitul ei, cu o mână pe pieptul lui. Ai făcut ce-ai putut, dragule. Apoi mă privi pe mine. Ai idee care a fost cauza?

– Cel mai probabil a fost provocat.

– Cine ar face așa ceva? se îngrozi Dawn.

Am scuturat din cap.

– L-ați văzut și pe nepotul meu înăuntru? Am privit dincolo de ei, prin ușile de sticlă ale salonului de urgențe. Pe Andy?

– E acolo. Dawn își lăsă mâna pe brațul meu. E bine.

Andy stătea cu picioarele încrucișate pe un pat de la urgențe, ca un mic Buddha sfrijit, cu antebrațul bandajat, iar eu am simțit un nod în gât. Laurel stătea lângă pat,

cu spatele la mine și cu părul negru prins neglijent cu o agrafă. Maggie era ghemuită la capătul patului, cu genunchii la gură.

Andy m-a zărit când am deschis ușa de sticlă.

– Unchiule Marcus! strigă el.

Am ajuns la patul lui din câțiva pași și m-am aplecat pe după Laurel să-l îmbrățișez. Avea spatele îngust și firav – spatele unui băiețel, însă cu mușchii foarte bine dezvoltati de la înot. Am inhalat fumul din părul lui, nu-mi găseam cuvintele să spun ceva. Într-un final mi-am revenit și m-am ridicat.

– Îmi pare bine să te văd, Andy. Îmi simțeam vocea ca pe o foaie de șmirghel în gât.

– Sunt un erou, mă informă Andy, apoi aruncă o privire către Laurel. Pot să-i spun asta unchiului Marcus?

– Da, răspunse Laurel chicotind. Unchiul Marcus e din familie. Apoi mă privi. I-am spus lui Andy că nu trebuie să ne lăudăm.

Am cuprins-o pe Maggie pe după umeri, iar ea m-a îmbrățișat.

– Ce faci, Mags?

– Bine, răspunse ea. Însă nu părea deloc bine. Fața ei era galbenă ca ceara. Iar sub ochi, pielea îi era roșie și translucidă.

– Nu-ți face griji, am încercat s-o liniștesc. E bine.

– Cine e bine? Era clar pe altă lume.

– Andy, draga mea.

– A, știu. Se aplecă să-i mângâie genunchiul.

– Dar tu, Marcus? întrebă Laurel. Arăți groaznic. Ești bine?

– Da. Însă aș vrea să-mi povestească Andy de ce este erou.

Nu mai aveam unde să mă așez, așa că m-am rezemat de scaunul lui Laurel, cu mâinile în buzunare. Andy începu să-și relateze aventura cu un zel care mă făcu să uit cât

de furios eram pe Laurel că nu mă sunase. Se transformase brusc în povestitor.

Laurel mă privi în timp ce Andy își continua istorisirea. Ochii noștri se întâlniră preț de o clipă. Însă privirea ei se îndepărtă imediat.

Andy era prea prins.

– Așa că m-am cățărit...

– Cățărat, dragul meu, îl corectă Laurel, trecându-și degetul mare peste mâna lui.

– M-am cățărat pe fereastra de la toaleta băieților, apoi pe cutia de metal cu Emily și apoi m-am întors înăuntru și i-am făcut pe ceilalți să mă urmeze.

– De necrezut, am spus eu. La fel ca Fluierașul din Hamelin.

– Cine? întrebă Andy.

– Fluierașul este un personaj dintr-o poveste, Andy, îi explică Laurel. Copiii îl urmau. Asta a vrut să spună unchiul Marcus. Ai fost ca acel fluieraș pentru că toți copiii te-au urmat.

– Știam că fusese urmat de șoareci, spuse Maggie.

– Nu contează, am mormăit eu. Era, oricum, o comparație nereușită.

Laurel se uită la ceas, apoi se ridică.

– Putem vorbi un minut? mi se adresă ea.

M-am aplecat spre Andy și i-am prins tâmpilele în mâini, ca să-l sărut pe frunte. Am inhalat mirosul de foc pe care nu mai doream să-l simt pe el a doua oară.

– Ne vedem mai târziu, Andy. A trebuit să alerg ca să o prind din urmă pe Laurel afară din sală. Îi plăcea joggingul și era obsedată de sănătate, astfel că mai mult alerga decât mergea. Se întoarse cu brațele încrucișate – poziția ei obișnuită când vorbea cu mine. Așa o vedeam din când în când cu ochii minții, cu brațele încrucișate pe piept, ca un scut.

– De ce naiba nu m-ai sunat? am dojenit-o.

– Totul s-a întâmplat prea repede. Și uite. Este și Keith Weston pe aici pe undeva.

„Asta e bună“, mi-am zis.

– A fost și Keith la petrecere?

– A fost luat cu elicopterul, răspunse ea, dând din cap. Sara a plecat de acolo cam în același timp cu mine, însă nu am văzut-o.

– Haide. Am pornit spre recepție.

– Un agent a venit azi să vorbească cu Andy, spuse Laurel.

– Perfect. Se mișcau repede. Așa îmi plăcea.

– A spus că trei oameni au murit. Ai idee cine?

– Habar n-am. Știam că era speriată ca nu cumva unul dintre ei să fi fost Keith. Și eu la fel. I-am pus mâna pe spate. Dar știu că au fost foarte mulți răniți.

Am ajuns la recepție, însă era mult prea aglomerat. L-am oprit pe un tip în halat albastru care se îndrepta spre sala de tratament.

– Putem afla starea uneia dintre victimele incendiului? am întrebat eu, după ce m-am prezentat. Este vorba de Keith Weston.

– Sigur, răspunse el, ca și când n-ar fi avut altceva mai bun de făcut. Dispăru pe coridor.

Am privit-o pe Laurel.

– E adevărat? Am făcut semn spre sala de tratament. I-a condus afară pe ceilalți copii?

– De necrezut, nu-i așa? Însă agentul mi-a spus că este adevărat. Cred că e, pentru că el nu gândește ca toți ceilalți, adică să meargă direct la ușile din față.

– Și nici nu se teme, am adăugat eu.

Laurel dădu încet din cap. Andy avea o mulțime de temeri, însă știa la ce mă refeream. Nu avea simțul pericolului. Nu îl înțelegea cu adevărat. Era impulsiv. M-am gândit la momentul în care sărise de pe digul de pescuit ca să prindă pălăria pe care i-o suflase vântul de pe cap.

Tipul în halat se întoarce.

—Nu e aici, spuse el. L-au dus direct la spitalul universitar din Chapel Hill.

Laurel își duse mâna la gură.

—La centrul pentru arși?

—Am vorbit cu unul dintre medici, spuse el, dând afirmativ din cap. I-au indus o comă medicală pe plajă.

—O să trăiască? Mâna lui Laurel tremura. Aș fi vrut să mă agăț de furia pe care o simțeam față de ea, însă vibrația aceea disperată îmi potoli resentimentele.

—Asta nu știi, zise tipul în clipa în care pagerul de la mâna lui începu să bipăie. Mă scuzați. Plecă în fugă de lângă noi.

—E și mama lui cu... strigă Laurel după el, însă deja era la jumătate de coridor distanță.

Laurel își duse mâinile tremurânde la ochi.

—Biata Sara.

—Da, am încuviințat. Eu sunt recunoscător că Andy e bine.

—Of, Marcus. Mă privi. În ochi. De data asta mai mult de o secundă. Mi-a fost atât de frică.

—Și mie.

Aș fi vrut să o iau în brațe. Aveam nevoie să fiu alinat la fel de mult cum aveam nevoie să o alin pe ea, dar știam că trebuia să mă abțin. Ar fi împietrit. Ar fi fugit. Așa că m-am mulțumit să-i pun din nou mâna pe spate, în timp ce ne întorceam la zona de tratament și la patul lui Andy.

capitolul 5

Laurel
1984

Jamie Lockwood m-a schimbat. În primul rând, nu aş mai putea privi vreodată un motociclist fără să mă întreb ce se ascunde, de fapt, în sufletul lui. Cu cât era înfăţişarea exterioară era mai dură, numărul tatuajelor mai mare şi hainele din piele mai impresionante, cu atât făceam speculaţii mai complexe despre interiorul lui. Însă Jamie m-a învăţat şi despre dragoste şi pasiune şi, fără să-şi fi dorit vreodată asta, despre vină şi suferinţă. Au fost lecţii pe care nu le voi putea uita vreodată.

Aveam optsprezece ani şi eram în primul an la Universitatea din Carolina de Nord când l-am cunoscut. Ieşeam dintr-o parcare pe o stradă din Wilmington în Honda mea Civic nou-nouţă. Era cadou de absolvire de la unchiul şi mătuşa mea – de fapt părinţii mei adoptivi – care îşi compensau zgârcenia emoţională printr-o imensă generozitate în privinţa bunurilor tangibile. M-am uitat în oglinda laterală – era liber – am învărtit volanul spre stânga şi am demarat. Brusc am simţit o lovitură zdravănă în portieră şi un meteorit de piele neagră şi blugi albaştri tăie aerul chiar prin faţa geamului lateral.

Am început să ţip, uimită de volumul propriei mele voci, însă nu mă puteam opri. Am încercat fără succes să deschid uşa, pentru că motocicleta era sprijinită de ea. Când am ieşit pe uşa pasagerului, tipul tocmai se ridica în picioare. Era un bărbat imens, iar dacă aş fi gândit lucid mi-ar fi fost teamă să mă apropii de el. Dacă era din banda

aceea, Hell's Angels? Însă nu mă gândeam decât că rănisem pe cineva. Aș fi putut să-l omor.

– Vai, Dumnezeuule! Am alergat spre el, sub impulsul adrenalinei pure. Bărbatul stătea în picioare, într-o parte, rotindu-și umerii și îndoind brațele, ca și când ar fi vrut să verifice dacă încă era funcțional. M-am oprit la câțiva pași de el. Îmi pare foarte rău. Nu te-am văzut. Ești bine?

Câțiva oameni veniră lângă noi, așteptând să vadă ce se întâmplă.

– Cred că o să supraviețuiesc. Apoi își scoase casca albă, lăsându-și pletele negre să-i cadă pe umeri. Privi atent o zgârietură lată și neagră de-a lungul părții laterale a căștii. Ca să vezi, spuse el. Ar trebui să-i trimit o scrisoare de mulțumire producătorului. Îți vine să crezi? Nici măcar nu e crăpată. Îmi întinse casca, însă tot ce am văzut era că pielea mânecii lui drepte era sfâșiată.

– M-am uitat în oglindă, însă după mașini, m-am scuzat. Îmi pare rău. Nu știu cum nu te-am văzut.

– Trebuie să ai grijă la motocicliști! strigă o femeie de pe trotuar. Ar fi putut fi chiar băiatul meu pe motocicletă!

– Știu! Știu! Am întins brațele. Era vina mea.

Presupusul Hell's Angel se uită lung la femeie.

– Nu e nevoie să vă luați de ea, spuse el. Nu va face aceeași greșeală de două ori. Apoi mi se adresează mie, pe un ton mai coborât. N-am dreptate? Am încuviințat din cap. Îmi venea să vărs. Hai să... Privi în jur. Stai să îmi verific motocicleta, tu du-ți mașina mai încolo și apoi schimbăm datele de asigurare, da? Spre deosebire de al meu, accentul lui era pur de Wilmington.

– Da, am răspuns eu, încă speriată.

Și-a ridicat motocicleta de lângă portiera mea, care era îndoită și zgâriată, dar se deschidea relativ ușor, apoi am urcat în mașină. Trebuia să mă concentrez să întorc cheia, să dau în marșarier și să demarez, ca și când uitasem brusc să conduc. Deja mă simțeam ca un copil de paisprezece

ani când am reușit să deplasez mașina câțiva metri până în parcare. Am cotrobăit în torpedo ca să-mi găsesc fișa de asigurare mototolită și am ieșit.

Tipul își parcase motocicletă la mică distanță.

– Funcționează? m-am interesat, încrucișându-mi brațele în timp ce mă apropiam de el. Nu era frig, însă tremuram din toate încheieturile.

– E în regulă, răspunse el. Mașina ta a fost mult mai afectată.

– Nu, tu ai fost. Am privit din nou pielea sfâșiată. Aș fi vrut să... strigi la mine, să reacționezi cumva. Ești mult prea calm.

– Ai intrat în mine dinadins? Întrebă el râzând.

– Nu.

– Îmi dau seama că deja te simți groaznic pentru asta. De ce să-ți pun sare pe rană? Privi pe lângă mine către magazinele înșirate de-a lungul străzii. Hai să bem o cafea în timp ce ne ocupăm de asigurare, sugera el, arătând spre o cafenea. Oricum nu ești în stare să conduci acum.

Avea dreptate. Cât am stat lângă el la coadă în cafenea nu mi-am putut opri tremurul. Mi se îndoiau genunchii și când am dat comanda a trebuit să mă sprijin de tejghea.

– O cafea fără cofeină pentru tine. Rânji. Era cu vreo douăzeci și cinci de centimetri mai înalt ca mine. Avea cel puțin un metru nouăzeci. Du-te și ocupă tu o masă.

M-am așezat la o masă lângă fereastră. Inima încă îmi bătea să-mi spargă pieptul, însă răsuflam ușurată. Mașina mea, practic, n-avea nimic, nu omorâsem pe nimeni, iar motociclistul era un tip iertător. Chiar aveam noroc. Am pus fișa de asigurare pe masă și am netezit-o.

I-am studiat lățimea umerilor pe sub pielea gecii când a adus căniile de cafea. Trupul lui mă ducea cu gândul la un jucător de fotbal cu apărători mari la umeri, dar când își scoase geaca și o lăsă pe scaunul liber de la masa noastră am văzut că nu avea nevoie de accesorii care să-i

evidențieze masivitatea. Purta un tricou albastru pe care scria cu alb *Topsail Island* și, chiar dacă nu era gras, nici nu avea mușchii lucrați în mod deosebit. Solid. Robust. Cuvintele îmi pluteau prin minte și, cu toate că eram virgină, căci în liceu fusesem considerată o ratată din punct de vedere social, mă întrebam cum ar fi fost să fac sex cu el. Oare m-ar fi strivit?

– Te simți bine? Ochii lui căprui erau plini de curiozitate și mă întrebam dacă nu cumva fantezia mea era vizibilă. Obrajii mi se înfierbântară de jenă.

– Mă simt mai bine, am răspuns. Încă mai tremur.

– E primul tău accident?

– Și sper că și ultimul. Tu ai mai avut?

– Vreo două. Dar sunt și ceva mai mare ca tine.

– Câți ani ai? am vrut să știu, sperând că nu eram prea nepoliticoasă.

– Douăzeci și trei. Cred că tu, probabil, ai vreo optsprezece. Am dat afirmativ din cap. Ești în primul an la universitate?

– Da. Mi-am încreștit nasul, gândindu-mă că pe toată fața mea scria, probabil, *boboc*.

El sorbi din cafea, apoi împinse cana mea neatinsă cu un centimetru mai aproape de mine.

– Ți-ai ales specializarea? întrebă el.

– Asistență medicală. Mama mea fusese asistentă medicală. Voiam să-i calc pe urme, chiar dacă ea nu avea s-o afle niciodată. Dar tu? Am deschis un plic de zahăr și l-am amestecat în cafea. Ești din *Hell's Angels*?

– Dumnezeuule, nu! Râse. Sunt dulgher, însă am absolvit cu câțiva ani în urmă universitatea și am o diplomă complet inutilă în studii religioase.

– De ce este inutilă? am întrebat eu, deși probabil ar fi trebuit să schimb subiectul. Speram că n-o să vrea să mă mântuiască și să-mi țină predici, așa cum făceau

majoritatea persoanelor cucernice. Îi eram datoare și aș fi fost obligată să-l ascult, cel puțin o vreme.

– Mă gândeam să merg la seminar. Să devin preot. Însă cu cât studiam mai mult teologia, cu atât îmi plăcea mai puțin ideea să mă leg de o singură religie ca și când ar fi fost singura cale. Așa că încă reflectez la ce anume vreau să devin când o să fiu mare. Întinse mâna spre scaunul de lângă el și scoase din buzunarul gecii de piele un stilou și fișa lui de asigurare. Am văzut că avea tatuat un steag pe biceps, cu cuvântul *empatie* scris în interior. Dacă în urmă cu cinci minute fusesem excitată sexual, în acel moment simțeam cum vârful degetelor sale îmi ating sufletul și îl țin ușor în mână. Ascultă, spuse el, cu ochii în fișă. Mașina ta merge bine, nu? Avariile sunt doar superficiale?

Am dat din cap.

– Atunci nu te duce la compania de asigurări. O să te coste pe termen lung. Fă o estimare și mă ocup eu.

– Nu se poate! m-am opus. A fost vina mea.

– Nu e mare lucru.

– Am fost neatentă. L-am privit lung. Și nu înțeleg cum de nu ești furios că aproape te-am omorât.

– Ei, la început am fost furios. Nu vrei să știi cum am înjurat când zburam prin aer. Zâmbi. Furia e însă ca otrăva. Nu o vreau în mine. Când n-am mai fost atent la cum mă simțeam eu, ci la cum te simțai tu, a dispărut.

– Tatuajul, am remarcat, arătând spre brațul lui.

– L-am pus acolo ca să-mi aducă aminte. Uneori mai uiți. Întoarse fișa de asigurare și închise stiloul. Nici măcar nu știi cum te cheamă, zise el.

– Laurel Patrick.

– Frumos nume. Îl scrise, apoi se întinse peste masă să-mi strângă mâna. Eu sunt Jamie Lockwood.

Am început să ieșim împreună la evenimente în campus sau la film și, o dată, la picnic. Cu el mă simțeam

foarte tânără, însă niciodată nu mă lua de sus. Eram atrasă de bunătatea lui și de căldura ochilor lui. Mi-a povestit ulterior că inițial fusese atras de aspectul meu fizic, dovădindu-mi că nu era un bărbat complet ieșit din comun.

–Erai atât de drăguță când te-am scos din mașină în ziua aceea! Obrajii tăi erau roșii, iar bărbia ta micuță și ascuțită tremura și părul tău negru era încâlcit, dar sexy. Răsuci o șuviță de-a mea în jurul degetului. M-am gândit că accidentul a fost provocat de soartă.

Apoi mi-a mărturisit că a fost atras de drăgălășenia mea. De inocența mea.

Ne-am sărutat des în primele două săptămâni cât am ieșit împreună, însă nimic mai mult. Cu el am avut primul orgasm, chiar dacă atunci nici măcar nu mă atinsese. Eram pe motocicletă lui, el a accelerat, iar eu am simțit cum brusc mi se aprinde un foc între picioare. Nici nu-mi dădeam seama ce se întâmplă. A fost o trăire vertiginoasă uimitoare. Mi-am strâns brațele în jurul lui, în timp ce tot trupul meu era cuprins de spasme, iar el m-a bătut ușor pe mână, gândindu-se probabil că mi-era teamă de cât de repede mergea. Avea să mai treacă o vreme până să-i spun că îi voi considera întotdeauna motocicletă drept primul meu iubit.

Am vorbit despre familiile noastre. Eu locuisem în Carolina de Nord până la doisprezece ani, când îmi muriseră părinții. Apoi m-am mutat în Ohio, acasă la mătușa mea, care urca rapid pe scara socială, și la unchiul meu, care nu era pregătit să accepte un copil, cu atât mai puțin o preadolescentă suferindă. În rândul colegilor mei și al câtorva profesori circula prejudecata că „sudiștii sunt proști”. La început am confirmat-o pe deplin, fiind incapabilă să mă concentrez asupra studiilor și rămânând în urmă la toate materiile. Îmi era dor de părinții mei și plângeam în fiecare noapte până când am descoperit cum să fac să nu mă mai gândesc la ei când mă chinuiam să adorm:

număram invers de la o mie, imaginându-mi cifrele pe panta unui deal, ca semnul de la Hollywood. A funcționat. Mi-am îmbunătățit calitatea somnului, ceea ce m-a făcut să și învăț mai bine. Profesorii mei au fost nevoiți să-și revizuiască părerea de „sudistă proastă” pe care o aveau despre mine când notele mele s-au ameliorat. Chiar și mătușa și unchiul meu păreau surprinși. Însă când a venit vremea să mă înscriu la facultate, am ales doar universități din sud, căci eram nerăbdătoare să mă întorc la origini.

Pe Jamie l-a impresionat enorm faptul că eram orfană.

– Amândoi părinții tăi au murit când aveai doisprezece ani? Întrebă el, neverindu-i să creadă. În același timp?

– Da, însă nu mă gândesc prea mult la asta.

– Poate ar trebui să te gândești.

– E de domeniul trecutului. M-am vindecat după acea pierdere și nu cred că are rost să o iau de la capăt cu suferința.

– Astfel de lucruri se pot repercuta mai târziu asupra vieții tale. Au avut un accident?

– Ești enervant de băgăreț. Râdeam, însă el nici măcar nu zâmbi.

– Vorbesc serios, insistă el.

Atunci am oftat și i-am povestit despre incendiul de pe vasul de croazieră care ucisese cincizeci și doi de oameni, printre care și părinții mei.

– Incendiu pe un vas de croazieră. Scutură din cap. Teribilă situație.

– Unii au sărit în apă.

– Și părinții tăi?

– Nu. Mi-aș fi dorit să o fi făcut. Înainte să-mi perfecționez numărătoarea inversă de la o mie la unu, imagini atroce și foarte vii cu părinții mei îmi umpleau mintea ori de câte ori încercam să dorm.

Jamie îmi citi gândurile.

—Fumul i-a sufocat, pun pariu, spuse el. Probabil leșnaseră înainte ca flăcările să ajungă la ei.

Cu toate că nu dorisem să vorbesc despre asta, acel gând mă consola cumva. Jamie știa multe despre incendii, căci era pompier voluntar în Wilmington. După ce venea dintr-o luptă cu focul mirosea zile întregi a fum. Făcea duș și își spăla părul lung și mirosul tot nu dispărea, îi ieșea prin pori. Era un miros pe care începeam să-l asociez cu el, un miros care începuse să-mi placă.

M-a dus să mă prezinte familiei lui când eram împreună de trei săptămâni. Chiar dacă locuiau în Wilmington, întâlnirea urma să se desfășoare la casa lor de pe insula Topsail, unde petreceau de obicei weekendul. Probabil mai fusesem la Topsail când eram mică, însă nu-mi aminteam nimic de acel loc. Jamie mă tachina că nu pronunțam corect numele insulei.

La acea vreme îmi cumpărase deja și mie o geacă de piele neagră și o cască albă, iar eu mă obișnuisem să merg cu el cu motocicleta. Îl țineam strâns în brațe când am intrat pe podul înalt. La mare distanță dedesubt am văzut un labirint de insulițe dreptunghiulare.

—Ce se vede acolo, jos? am strigat eu.

Jamie trase motocicleta spre partea laterală a podului, chiar dacă era singurul vehicul de pe șosea. Am coborât și am privit peste balustradă. Insulițele acelea erau răspândite cât vedeai cu ochii de-a lungul căii navigabile. Brazi în miniatură și diverși arbuști creșteau pe dreptunghiurile neregulate de pământ, iar soarele de după-amiază făcea ca apa de sub ei să strălucească cu o sclipire aurie.

—Seamănă cu un sătuc de elfi, am comentat.

Jamie veni lângă mine, iar brațele noastre se atinseră prin straturile de piele.

—Terenul e mlăștinos, mă lămuri el, însă nu are vreun atribut mistic, mai ales la ora asta din zi.

Am mai contemplat un timp peisajul, apoi ne-am urcat din nou pe motocicletă.

Știam că părinții lui Jamie aveau foarte mult pământ pe insulă, mai ales în zona cea mai nordică, denumită West Onslow Beach. După al Doilea Război Mondial, tatăl lui lucrase într-un program secret de testat rachete pe insula Topsail, denumit Operațiunea Bondarul. Se îndrăgostise de acel loc și își cheltuisese toți banii ca să cumpere un teren a cărui valoare crescuse de-a lungul timpului. Pe măsură ce înaintam pe șoseaua de lângă plajă, Jamie îmi arăta proprietățile care aparțineau familiei lui. În dreptul multor parcele se vedeau rulote parcate, unele vechi și ruginite, însă loturile ca atare valorau foarte mult. Erau și multe case bine întreținute, cu semn de închiriere în față, și chiar două turnuri de observație cu acoperiș plat și trei etaje, care fuseseră folosite în timpul Operațiunii Bondarul. Eram uimită să văd în ce bogăție crescuse Jamie.

— Însă nu trăim ca bogații, îmi zise el când îmi povesti despre investițiile inteligente ale tatălui său. Tata spune că banii mulți îți dau, de fapt, libertatea să trăiești ca și când n-ai avea nevoie de ei.

Admiram asta. Mătușa și unchiul meu erau exact invers.

Toate casele Lockwood aveau nume pirogravate pe plăcuțe care atârnavă în fața ușii: „Bușteanul“ sau „Oaza egretelor“ sau „Cuibul uraganelor“. Am ajuns la ultimele două șiruri de case de pe insulă și simțeam cum încep să transpir pe sub jacheta de piele.

Știam că una aparținea familiei lui și că urma să-i întâlnesc în câteva minute. Jamie reduse viteza.

— De fapt, tata deține aceste ultime cinci case, spuse el, întorcând capul ca să-l aud.

— Terrier? Am citit numele de deasupra unei uși.

– Exact, acolo mergem, dar întâi facem un mic ocol. Casa următoare e Talos. Terrier și Talos sunt numele primelor rachete supersonice testate aici.

Erau construite în oglină: căsuțe înalte și strâmte, cu două etaje, ridicate pe piloți meniți să le protejeze de mare.

– Îmi place la nebunie aceea! Am arătat spre ultima casă din șir, cea de lângă Talos. Imobilul cu un singur etaj era rotund. La fel ca celelalte, era construit pe piloți. Pe semnul de deasupra ușii principale scria „Paznicul mării“.

– Are o vedere panoramică incredibilă. Jamie intră pe o străduță îngustă, care ducea departe de case. Vreau să-ți arăt locul meu preferat, spuse el peste umăr. Am mers o bucată scurtă pe asfalt, după aceea pe nisip; apoi am coborât și am luat-o pe jos. Mi-am strâns geaca și mai mult. Aerul de octombrie nu era rece, însă vântul era aspru; Jamie mi-a cuprins umerii cu brațul.

Am ajuns imediat la o pată de nisip alb înconjurat aproape complet de apă. Oceanul era în dreapta noastră, iar New River Inlet, în față. Undeva în stânga, chiar dacă nu o vedeam de acolo, se găsea calea navigabilă de coastă. Soarele la apus colora cerul în roșu. Mă simțeam ca și când stăteam pe marginea unui continent izolat.

– E locul meu preferat, mi se confesă Jamie.

– Îmi dau seama de ce.

– E într-o schimbare permanentă. Arată spre ocean. Marea mănâncă nisip de aici și îl scuipă acolo – întinse brațul în stânga noastră – astfel că peisajul poate arăta complet altfel săptămâna viitoare.

– Și asta te deranjează? am întrebat eu.

– Deloc. Orice ar face aici, natura tot rămâne frumoasă. Amândoi am tăcut un moment. Apoi Jamie rupse tăcerea. Pot să-ți spun ceva? Pentru prima dată de când ne cunoscuserăm părea nesigur pe el. Puțin timid.

Brațul lui încă era petrecut după umerii mei, iar eu mi l-am ridicat pe al meu ca să-i cuprind talia.

– Sigur, am zis.

– Nu am spus asta nimănui și e posibil să mă consideri nebun.

– Spune-mi.

– Ceea ce mi-ar plăcea cu adevărat să fac ar fi să-mi crez propria mea biserică. Un loc în care oamenii să creadă în cine vor și totuși să facă parte dintr-o comunitate. Nu eram sigură că înțelegeam exact ce voia să-mi spună, însă știam deja că Jamie avea o lumină interioară care le lipsea celor mai mulți oameni. Uneori o vedeam licărindu-i în ochi când vorbea. Îți poți imagina? urmă el. O capelă micuță chiar aici, cu multe ferestre, ca să vezi apa peste tot în jur. Și oamenii să poată veni să se închine la cine vor ei. Privi spre ocean și oftă. O nebunie, nu?

Chiar credeam că era un pic nebun, însă mi-am deschis mintea în fața ideii lui și mi-am imaginat o bisericuță albă cu o clopotniță înaltă, chiar acolo unde ne aflam noi.

– Ai avea voie să construiești aici?

– Tata deține acest teren. E proprietarul fiecărui grăunte de nisip de la nord de acele case. Dar oare natura mă va lăsa să construiesc? Asta e întrebarea. Natura are propria ei voință când vine vorba de locul ăsta. Are propria ei voință când vine vorba de întreaga insulă.

Aroma prăjiturilor ne întâmpină încă de când am intrat în casa Terrier. Jamie își prezintă părinții în stil sudist, ca doamna Emma și domnul Andrew, însă tatăl lui insistă imediat să-l numesc Tata L. Doamna Emma contribuisese cu genele ei la părul negru și bogat al lui Jamie, însă al ei avea o tunsoare scurtă și simplă. Tata L îi dăduse lui Jamie ochii căprui, mari și rotunzi. Amândoi își întâmpinară fiul cu îmbrățișări, ca și când nu l-ar fi văzut de luni întregi,

nu de o zi. Doamna Emma mă îmbrățișă și pe mine și mă sărută pe obraz, apoi îmi luă mâinile și mă studie.

– E atât de drăguță! exclamă ea. Am mirosit o urmă de alcool în răsuflarea ei.

– Mulțumesc, doamnă.

– Nu ți-am spus? i se adresă Jamie mamei sale în timp ce mă ajuta să-mi scot geaca de piele.

– Sper că ți-e foame. Tata L se rezemă de tocul ușii. Mama a gătit ca o nebună toată după-amiaza.

– Miroase minunat, am spus eu.

– Ceea ce miroși e bezeaua de pe budinca de banane, mă informă doamna Emma.

– Unde e Marcus? se interesă Jamie.

Încă nu-l cunoscusem, însă știam că fratele de cincisprezece ani al lui Jamie era un fel de băiat rău. Cu opt ani mai mic ca Jamie, fusese o surpriză pentru părinții lui, care se obișnuiseră cu ideea de a avea un singur copil.

– Dumnezeu știe. Doamna Emma amesteca într-un castron mare cu salată de cartofi. La un moment dat se duse-se la surfing. Cine știe ce-o fi făcând acum. I-am spus că luăm cina la șase și jumătate, dar în ziua în care o să vină la timp o să cad pe spate de la șoc.

Jamie îi trecu brațul pe după umeri.

– Atunci să sperăm că n-o să vină la timp, conchise el.

O oră mai târziu ne-am așezat la o masă plină cu friptură de pui, salată de cartofi și pâine de porumb. Marcus nu venise. Eram lângă una dintre ferestrele mari cu vedere la ocean și îmi dădeam seama că priveliștea era spectaculoasă la lumina zilei.

– Povestește-ne despre ai tăi, draga mea, mă îndemnă doamna Emma în timp ce îmi întindea castronul cu salată de cartofi ca să iau a doua porție.

I-am spus că mama crescuse în Raleigh și tatăl meu în Greensboro, însă îi pierdusem în acea croazieră și fusesem crescută de mătușa și de unchiul meu în Ohio.

–Dumnezeule mare! Doamna Emma își duse mâna la piept. Îl privi pe Jamie. Nu mă mir că v-ați găsit.

Nu prea înțelegeam ce voia să spună cu asta. Jamie se mulțumi să-mi zâmbească, dar mi-am propus să-l întreb mai târziu.

–Asta explică accentul tău. Tata L își privi soția, care dădu aprobator din cap. Încercam să ne dăm seama de unde provine. Tata L își puse în farfurie o pulpă de pui crocantă. Se uită la ceas, apoi la scaunul gol de lângă Jamie. Poate reușești să vorbești cu Marcus despre notele lui, Jamie, schimbă el subiectul.

–Ce e cu notele lui?

–Tocmai am primit situația lui intermediară și dacă nu își revine o să fie exmatriculat, spuse doamna Emma încet, ca și când Marcus ar fi putut să ne audă. În mare parte are doar note de 4. Și e în clasa a noua. Nu cred că știe cât de important e acest an ca să intre la facultate. Mă privi pe mine. Eu și tatăl lui Jamie n-am făcut o facultate, dar vreau ca băieții mei să primească o educație cât mai bună.

–E grozav la universitate, am zis, însă eram de părere că ea și Tata L se descurcaseră de minune și fără studii superioare.

–O să vorbesc cu el, promise Jamie.

–Când n-are ore își petrece tot timpul pe placa de surf, bombăni doamna Emma, apoi în weekend pleacă cu prietenii lui indiferent ce-aș spune.

–Nu poți să-l ții în frâu, adăugă Tata L.

Eram doar de o oră în casă, însă deja îmi dădeam seama cam cum mergea treaba în familia Lockwood: Jamie, în ciuda pletelor, a tatuajului și a motocicletei, era fiul

preferat. Marcus era oaia neagră. Nici nu-l cunoscusem încă și deja îmi era milă de el.

Aproape terminaserăm de mâncat când am auzit ușa de jos deschizându-se și închizându-se.

– Am venit! strigă o voce masculină.

– Iar mâncarea ta e rece ca gheața! strigă la rândul ei doamna Emma.

L-am auzit urcând scările. Intră în sufragerie în picioarele goale, îmbrăcat într-un costum ud, cu fermoarul de sus deschiat până aproape de buric. Avea o constituție zveltă care nu avea să ajungă niciodată la fel de masivă ca a lui Jamie, chiar dacă acesta avea cu opt ani mai mult. Cruciulița de aur care-i atârna la gât strălucea pe pieptul bronzat în acea vară, iar părul lui era scurt, castaniu, cârlionțat și vâlvoi. Avea ochii Emmei, albaștri ca cerul de vară.

– Hei. Îmi zâmbi, apoi trase scaunul de lângă Jamie.

– Du-te și pune-ți niște haine pe tine, îl admonestă Tata L.

– Ea e Laurel, mă prezentă Jamie. Iar el e Marcus.

– Salut, Marcus.

– Ești plin de nisip, spuse Emma. Îmbracă-te și îți încălzesc mâncarea la microunde.

– Nu mi-e foame, mormăi Marcus.

– Tot e nevoie să îți schimbi hainele dacă stai aici cu noi, stăruie tatăl lui.

– Bine, mă duc. Marcus se ridică oftând teatral și urcă la etaj.

În câteva minute am auzit muzica unei orgi electronice. Ritmul era șovăielnic și necunoscut.

– Și-a adus pianul cu el? întrebă Jamie râzând.

– Dacă îl poți numi așa, răspunse Emma.

– Vrea să cânte într-o trupă de rock-and-roll, îmi explică Tata L. Ani de zile ne-am oferit să-i cumpărăm

un pian ca să poată lua lecții, dar spune că nu e nevoie de pian într-o trupă.

—Așa că și-a cumpărat o orgă la mâna a doua și încearcă să învețe singur să cânte, completează Emma. Mi se face rău auzind chestia aia.

—Ah, mamă, făcu Jamie. Măcar îi dă o ocupație.

După ce am mâncat cea mai bună budincă de banane din câte am gustat vreodată, am traversat coridorul ca să merg la toaletă. Îl auzeam pe Marcus cântând o melodie a celor de la The Police. După ce am ieșit din baie am bătut la ușa camerei lui.

—Mama ta spune că înveți singur să cânți.

El ridică privirea, cu degetele încă pe clape. Se schimbă în pantaloni scurți și tricou bleumarin.

—După ureche, spuse el. Habar n-am de note.

—Ai putea să înveți să le citești. M-am rezemat de totușii.

—Sunt dislexic. Mai degrabă aș prefera să mi se scoată toți dinții.

—Mai cântă, l-am îndemnat. Suna bine.

—Recunoști melodia?

—The Police, i-am răspuns eu. „Every Breath You Take“?

—Minunat! Rânjetul lui era triumfător și avea cei mai frumoși ochi albaștri din lume. Cu siguranță, fetele de vârsta lui îl adorau. Sunt mai bun decât credeam, adăugă el. Dar asta?

Se aplecă peste clape cu o concentrare supremă; rânjetul triumfător dispăruse, lăsând loc băiatului nesigur pe el. Ceafa lui părea delicată și vulnerabilă. Se strâmba la fiecare notă greșită. M-am chinuit să recunosc melodia, să-i ofer satisfacția asta. Am avut nevoie de câteva minute, apoi mi-am dat seama.

—E Queen! am exclamat.

–Exact! rânji el iarăși. „We are the Champions“.

–Sunt impresionată, am mărturisit. Eu n-am putut să cânt niciodată după ureche.

–Știi să cânti?

–Am luat lecții câțiva ani.

Se ridică în picioare.

–Cântă, mă invită el.

M-am așezat și am cântat câteva game ca să mă obișnuiesc cu claviatura. Apoi am început una dintre puținele piese pe care le știam pe dinafară: *Für Elise*.

Când am terminat, am ridicat privirea și l-am văzut pe Jamie în ușa dormitorului, cu un zâmbet blând pe față. În acel moment am știut că-l iubeam.

–A fost foarte frumos, spuse el.

–Da, ești bună, aprobă Marcus. Își înclină capul într-o parte, privindu-mă lung. Ești în vreo asociație dintr-aia snoabă de la facultate?

Am râs.

–Nu. De ce întrebi asta?

–Ești altfel decât celelalte prietene ale lui Jamie.

–Și asta e de bine sau de rău?

–De bine. Marcus se uită la fratele său. E tare, zise el. Pe asta ar trebui s-o păstrezi.

Am auzit sunet de vase din bucătărie și i-am lăsat pe frați ca să merg să ajut. Am găsit-o pe Emma cu mâinile până la coate în apă cu detergent.

–Lăsați-mă să le șterg eu. Am luat prosopul de vase care atârna de mânerul frigiderului.

–Ah, mulțumesc, draga mea. Îmi întinse o farfurie. Te-am auzit cântând. Foarte frumos. Nu credeam că o să aud asemenea sunete din chestia aia electrică.

–Mulțumesc, am spus eu, apoi am adăugat: Marcus cântă chiar bine după ureche.

– Ceea ce ți place să cânte mă înnebunește, se plânse ea dându-mi senzația că orice ar fi făcut Marcus tot nu era suficient de bun.

– Însă asta ascultă toată lumea, am spus eu cu precauție.

– Îmi dau seama de ce te place Jamie atât de mult, râse ea.

Am simțit cum mi se înroșesc obrazii. Oare vorbise despre mine cu părinții lui?

– Îți pasă de oameni ca și lui.

– O, nu! Adică îmi pasă de oameni, însă nu ca lui Jamie. El e uimitor. Cu trei săptămâni în urmă aproape l-am omorât. Așa s-a întâmplat. Iar acum mă simt ca și când... Am scuturat din cap, nu îmi găseam cuvintele ca să-mi exprim trăirile. Mă simțeam ca și când aș fi fost adoptată. De Jamie. De familia lui. Mă simțeam mai acasă cu ei decât mă simțisem în cei șase ani cu mătușa mea cea rece și cu unchiul meu cel tăcut.

– Jamie are darul de a vorbi cu oamenii, spuse ea. Așa cum unii se nasc cu talent muzical sau la matematică. E genetic. Probabil am privit-o curioasă, căci continuă: Eu nu am nici o înzestrare specială, Dumnezeu mi-e martor, însă am avut un frate cu totul deosebit. A murit la treizeci de ani, odihnească-se în pace, dar era... era mai mult decât bun. Vorbesc despre capacitatea de a vedea în interiorul cuiva. De a simți exact ceea ce simte celălalt. E ca și când *nu se poate împiedica* să simtă asta.

– Empatie, am rostit.

– O, tatuajul acela prostesc! Mai puse niște detergent lichid în apa din chiuvetă. Aproape că am făcut o criză de isterie când am văzut chestia aia. Însă e adult, iar mama lui nu-i mai poate spune ce să facă. Nu avea nevoie să-și mângâiească pielea. Frecă tava în care fusese coaptă pâinea de porumb. Și mătușa mea avea darul ăsta, însă îmi spunea că e mai mult un blestem, căci înseamnă să preiei

durerea altcuiva. Eram odată la film. O mamă și băiețelul ei s-au așezat în fața noastră înainte să se stingă luminile. N-au scos nici un cuvânt, dar mătușa Ginny mi-a spus că era ceva în neregulă cu femeia. Că simțea multă suferință venind dinspre ea. Exact acela a fost cuvântul pe care l-a folosit: „suferință“.

– Aha, am murmurat eu, cu o expresie neutră. Emma o cam lua razna în ultimul timp, însă nu voiam să-mi manifest scepticismul.

– Știu că pare o nebunie, spuse ea. Și eu am crezut același lucru atunci. După ce s-a terminat filmul, mătușa Ginny nu s-a putut abține să n-o întrebe pe femeie dacă totul era în regulă. Ginny avea un fel de a vorbi cu oamenii care îi făcea să se deschidă în fața ei. Femeia i-a zis că n-avea nimic, însă când am ieșit din cinematograful, iar băiețelul nu ne putea auzi, ne-a mărturisit că mama ei suferise un atac de cord în acea dimineață și era foarte îngrijorată pentru ea. Ginny a preluat acea grijă și a îngropat-o în ea însăși. A sfârșit cu un ulcer perforat din cauză că a luat asupra ei atât de multă durere. Așa e și Jamie.

Mi-am adus aminte de Jamie după accident, când îl întrebam de ce nu fusese furios pe mine. „Deja te simți groaznic, răspunsese el. De ce să-ți pun sare pe rană?“

M-am cutremurat.

Emma mi-a întins tava să o șterg.

– Asta se întâmplă cu oameni ca Jamie sau ca fratele meu ori mătușa mea. Percep atât de acut trăirile celorlalți, încât e mai puțin dureros pentru ei dacă pur și simplu cedează. Mi-am dat seama încă de când Jamie era un puști că posedă acest dar. Știa când prietenii lui erau supărați și se întrista și el, chiar dacă nici măcar nu știa motivul mâhnirii lor. Vârî mâna în chiuvetă și scoase dopul pentru a lăsa apa să se scurgă. Odată, unui băiețel pe care abia îl cunoscuse i-a murit cățelul călcat de o mașină. L-am găsit pe Jamie plângând în pat în noaptea aceea – avea

opt sau nouă ani. Mi-a povestit. I-am spus: „Nici măcar nu ai văzut câinele și abia îl cunoșteai pe băiat“. Însă a continuat să plângă. Mi-am zis: „O, Doamne, ai milă de mine, te rog. Se repetă povestea cu fratele meu și cu mătușa Ginny“. E înspăimântător să crești un asemenea copil. Pe cei mai mulți, cum e și Marcus, Dumnezeu să-l aibă în pază, trebuie să-i înveți despre modul în care simt ceilalți copii și despre faptul că nu au voie să-i rănească. Scoase dintr-un sertar alt prosop de bucătărie și se șterse pe mâini. Cu Jamie a fost exact invers. A trebui să-l învăț să aibă grijă de el însuși.

Mi-am mușcat buza și am lăsat încet tava pe blatul bucătăriei.

—E un soi de avertisment? am vrut să știu.

—Hm, murmură ea cu un aer surprins, poate că da. Te place. Îmi dau seama de asta. Ești o fată drăguță. Cu picioarele pe pământ. A avut câteva prietene care au profitat de bunătatea lui. Aș vrea să te rog să nu faci asta. Să nu-l rănești.

Am scuturat din cap.

—Niciodată, am răspuns, gândindu-mă cât de bine mă simțisem în brațele lui Jamie. N-aș putea. Credeam că mă cunosc suficient de bine.

capitolul 6

Laurel

–Cred că ar trebui să ne așezăm aici. Maggie arată spre primul rând de scaune din sala de reuniuni a municipalității. Secretara lui Trish Delphy ne sunase cu o zi înainte să ne spună că primarul dorea să stăm în față la slujba de înmormântare. Eram sigură că statutul nostru special i se datora lui Andy, care își scărpină gâtul pe sub gulerul cămășii lui albastre. Fusesem nevoită să-i cumpăr un costum nou pentru acea ocazie. Avea atât de rar nevoie de costum, încât cel vechi nu-i mai venea bine. L-am lăsat să-și aleagă singur cravata – o cravată Jerry Garcia țipătoare, cu cercuri roșii și albastre – însă uitasem de cămașă, iar cea pe care o purta îi era prea mică.

–Venim după tine, draga mea, i-am spus lui Maggie, care pornise deja pe culoarul îngust din mijloc. În sala ce zumzăia de glasurile invitaților, locurile erau aproape toate ocupate, chiar dacă mai rămăseseră cincisprezece minute până la începutul slujbei. În parcare de peste drum văzusem niște autobuze școlare și am observat că multe scaune erau ocupate de adolescenți. Petrecerea atrăsese copii din toate cele trei orașele de pe insulă, dar și din câteva așezări de pe continent, depășind astfel granițele geografice și economice și aducându-ne împreună. Dacă aș fi știut cât de mulți puști aveau să vină la petrecere, nu l-aș fi lăsat niciodată pe Andy să se ducă. Și totuși, dacă Andy n-ar fi fost acolo, numărul victimelor ar fi fost și mai mare. Pur și simplu nu voiam să-mi imaginez.

M-am așezat între copiii mei. Lângă noi stăteau Joe și Robin Carmichael, părinții lui Emily, iar în fața noastră

se afla un podium încadrat de douăzeci de glastre cu narcise. Pe niște șevalete din stânga estradei se aflau trei fotografii de dimensiunea unui afiș, la care nu eram pregătită să mă uit. În dreapta erau amplasate douăzeci și cinci de scaune goale, așezate în unghi de nouăzeci de grade față de noi. Pe o bandă de hârtie lipită între scaune scria „Rezervat pentru Departamentul de Pompieri din Surf City“.

Andy se așeză lângă Robin, iar ea îl îmbrățișă.

– Frumose, spuse ea, ținându-l cu trei secunde mai mult decât putea să îndure băiatul. Se răsucii, iar ea îi dădu drumul râzând și se uită spre mine. Îmi pare bine să te văd, Laurel. Se aplecă puțin ca să-i facă vesel cu mâna lui Maggie.

– Cum se simte Emily? am întrebat eu încet.

Joe se întoarse în scaun ca să mă privească.

– Nu prea bine, răspunse el.

– Cumva a regresat, completă Robin. Are coșmaruri. Nu ne lasă să o atingem. Abia reușesc să o conving să mă lase s-o pieptăn. E speriată și nu mai vrea să se ducă la școală.

– Avea tricoul pe dos, se vârî Andy în discuție, pe un ton prea ridicat.

– Ssst! i-am făcut semn să tacă.

– Așa e, Andy, i se adresă Robin. Deja era în regres înainte de incendiu, dar acum e chiar rău. Își ridică ochii spre mine. Trebuie să o ducem din nou la psiholog.

– Îmi pare atât de rău, am murmurat. Creierul lui Emily fusese afectat la naștere și eram la curent cu progresele pe care le făcuse de-a lungul anilor. Cât de greu trebuia să fie să ai un copil care nu suporta să fie atins! Mulți copii cu SAF urau să fie atinși, dar avusesem noroc cu Andy; îi plăcea să fie îmbrățișat. Însă trebuia să țin sub observație îmbrățișările cu oameni din afara familiei, mai ales că acum era adolescent.

Robin privi în spate.

– Atât de mulți oameni au avut de suferit din povestea asta, remarcă ea.

Nu m-am întors. Atenția mea era atrasă de pompierii din Surf City care își ocupau locurile rezervate. Erau sobri, îmbrăcați în uniformă albastră și cu mănuși albe, iar când s-au așezat, în mulțime se lăsă tăcerea. L-am observat pe Marcus aruncându-ne o privire, însă mi-am îndreptat rapid atenția asupra programului legat în panglică roz pe care îl promisem la intrare.

Unii localnici doriseră să amâne cu vreo două săptămâni slujba de comemorare, ca să aștepte inaugurarea noului Centru Comunitar din Surf City, însă atmosfera sumbră de pe insulă nu putea dura la infinit. În săptămâna de după incendiu, lumea nu vorbise despre altceva. Consiliera cu jumătate de normă de la școala unde lucram eu era atât de asaltată de copiii terorizați de coșmaruri în care erau arși sau blocați, încât fusese nevoită să mi-i paseze mie pe cei ale căror temeri se materializau în dureri de stomac sau de cap. Oamenii nu erau doar triști, erau furioși. Toți știau că incendiul fusese provocat, cu toate că nici un oficial nu anunțase asta, sau cel puțin nu public.

Maggie nu scosese o vorbă de când intraserăm în clădire. Am privit-o. Ochii ei erau ațintiți spre pompieri și mă întrebam la ce se gândea. Nu fusesem niciodată sigură cât de bine și-l amintea pe tatăl ei. Avea o fotografie cu Jamie în uniformă albastră pe care o ținea pe birou, lângă poza lui Andy de când a împlinit doisprezece ani. Tot acolo se mai afla și altă imagine înfățișându-le pe ea, Amber Donnelly și alte câteva fete.

Pe birou nu avea nici o poză cu mine. Îmi dădusem seama de asta doar cu puțin timp în urmă.

Andy începu să dea din picior, făcându-mi scaunul să vibreze. De obicei îi puneam mâna pe genunchi ca să îl fac să se oprească, dar învățasem că dacă îl împiedicam să-și elibereze energia într-un anume fel avea să găsească

altă modalitate. Iar să bââie din picior era mai bine decât să-și bată coapsele cu palmele ori să-și trosnească degetele. Uneori îmi imaginam că avea în interior o coardă întinsă la maximum, gata să se destindă la cea mai mică provocare. Așa se întâmplase, probabil, când Keith îl jig-nise la petrecere. Lui Andy nu-i stătea în fire să reacționeze violent, însă când era poreclit o putea face.

–Hei, îl cunosc! exclamă el brusc.

–Șșșt, am șoptit eu în urechea lui. Am crezut că se referă la Marcus sau la Ben Trippett, dar arăta spre fotografia a treia din față. Era Charlie Eggles, un vechi agent imobiliar din Topsail Beach. Charlie nu avea copii, însă de multe ori se oferise să participe la evenimentele comunității. Mă întristasem când aflasem că fusese una dintre victimele incendiului. I-am privit zâmbetul și părul cenușiu strâns la spate în coadă. E domnul Eggles, i-am explicat încet.

–El m-a ținut ca să nu-l mai lovesc pe Keith. Când înțelese cruntul adevăr, Andy își uni sprâncenele a mahnire. A murit?

–Din păcate, da. Așteptam să mai spună ceva, însă rămase tăcut. La ce te gândești, dragul meu?

–De ce nu a venit după mine când i-am spus?

Mi-am trecut brațul pe după umerii lui.

–Poate că nu te-a auzit, sau poate încerca să-i ajute pe alți copii. Nu vom ști niciodată. Ai făcut tot ce-ai...

Dintr-odată, încăperea se umplu de sunetul sumbru al pianului, care îmi înghiți cuvintele, iar Trish Delphy și reverendul Bill se îndreptară împreună spre centrul sălii. Reverendul Bill se duse în spatele podiumului, iar primărița ocupă ultimul loc liber din rândul nostru. Preotul era înalt, slab și cu gâtul atât de lung, încât mă ducea cu gândul la o egretă. De la Sara aflasem că venea în fiecare după-amiază la Jabeen's Java să bea o cafea mare cu ciocolată și caramel, cu gheață și frișcă extra, însă la el kaloriile nu se transformau în grăsime. Era ca un băț.

Își întinse gâtul lung ca să vorbească la microfon.

– Să ne rugăm, spuse el.

Mi-am plecat fruntea și am încercat să-i ascult cuvintele, însă am simțit trupul cald al lui Maggie lângă brațul meu stâng și pe cel al lui Andy lângă cel drept. I-am auzit respirând, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi. Fusesem atât de norocoasă.

Când am ridicat fruntea, reverendul Bill își începuse discursul despre adultul și cei doi adolescenți uciși în incendiu. Am făcut un efort să privesc imaginile mărite din stânga podiumului. Nu-i cunoșteam pe tineri, amândoi erau din Sneads Ferry. Fata, Jordy Matthews, era o blondă zâmbitoare, cu pistrii și ochi albaștri precum cămașile pompierilor. Băiatul, Henderson Wright, părea de treisprezece ani, ursuz și ușor speriat. Un cercel minuscul de aur era prins în capătul unei sprâncene, iar părul îi era tuns atât de scurt, încât era greu să-ți dai seama ce culoare avea.

– ... iar Henderson Wright locuia de trei ani în vechea rulotă verde a familiei sale, spunea reverendul Bill. Avem în comunitatea noastră oameni care sunt obligați să trăiască astfel, fără ca ei să aibă vreo vină. De undeva din dreapta mea am auzit un plâns înăbușit, și mi-am dat seama că familiile victimelor stăteau, probabil în primul rând, lângă noi. Mă întrebam dacă era necesar ca reverendul Bill să vorbească despre sărăcia lui Wright. Cândva, pescuitul de creveți susținea familiile din Sneads Ferry, însă fructele de mare importate ocupaseră piața. În bogăția acelei zone trăiau mulți săraci.

M-am gândit la Sara. De când auzisem că Keith îl numise pe Andy „băiețuș de bani gata”, aparent cu foarte mult dispreț, fierbeam. Andy și Keith se cunoșteau de când erau mici, iar diferența dintre situația noastră financiară și a lor nu fusese niciodată o problemă, sau cel puțin nu din câte știam eu. Începusem să mă întreb dacă

nu cumva și Sara ascundea o anume ranchiună. Dumnezeu, speram să nu. O iubeam ca pe o soră. Eram atât de deschise una cu cealaltă, aveam acel gen de prietenie în care totul era permis. Amândouă eram mame singure de zece ani, însă Jamie ne lăsase pe mine și pe copiii mei într-o situație mai mult decât confortabilă. Aveam o casă frumoasă, aproape nouă, cu patru camere, lângă mare, în timp ce Sara și Keith locuiau într-o veche rulotă dublă, înghesuită printre nenumărate alte locuințe mobile.

Îmi ardeau obrazii. Cum de mă gândisem că asta nu avea vreo importanță pentru ea? Oare îi spunea lui Keith tot felul de lucruri pe la spatele meu? Iar ranchiuna lui Keith se acumulase până când dăduse pe dinafară în fața lui Andy la petrecere?

De la incendiu, Sara stătea mai mult cu fiul ei, la centrul pentru arși de la spitalul universitar, așa că nu avusesem cum să vorbesc cu ea. Conversațiile noastre telefonice se refereau doar la starea lui Keith; încă se lupta să supraviețuiască. Chiar dacă arsurile cele mai grave erau pe brațe și pe un obraz, plămânii lui avuseseră mult de suferit și era ținut în comă indusă, căci altfel durerea ar fi fost de nesuportat.

Nici una din noi nu vorbise despre bătaia dintre fiii noștri. Poate ea nici măcar nu aflase. Avea în minte un singur lucru, și acela era ca fiul ei să se facă bine. Mă oferisem să plătesc pentru orice tratament care nu era acoperit de asigurarea medicală militară a tatălui său, dar îmi spusese că nu avea nevoie. Oare era doar imaginația mea, sau îmi răspunsese destul de rece? Oare o insultasem? Poate pur și simplu o enerva faptul că Andy era teafăr, în timp ce fiul ei putea să moară.

Toți ceilalți se ridicară brusc. Chiar și Andy. Fusesem atât de prinsă în gândurile mele, încât nu-mi dădusem seama că trebuia să cântăm un imn ale cărui versuri erau tipărite pe spatele programului. M-am ridicat și eu, însă

nu m-am deranjat să cânt. Nici Andy sau Maggie, făcându-mă să mă întreb pe unde le umbla mintea.

Cu mult timp în urmă, Sara mă ajutase să îmi schimb complet viața. Când l-am scos pe Andy de la centrul de plasament, avea un an și nu știam ce mamă o să fiu pentru micuțul străin. La urma urmei, Jamie fusese și mamă și tată pentru Maggie când ea avusese vârsta lui. Sara mă ajutase enorm. Keith era cu aproape un an mai mare ca Andy, și Sara era o zeiță în ochii mei, mama pe care doream să o imit. Keith era adorabil, iar băieții noștri erau prieteni. Au rămas prieteni până când Andy a împlinit nouă ani. Atunci lui Keith a început să-i pese de ceea ce gândeau alți copii și s-a simțit tot mai stingher în prezența ciudatului meu fiu. Andy nu a înțeles niciodată ostracizarea aceea bruscă. În ochii lui Andy toți îi erau prieteni, de la omul de serviciu de la școală până la străinul care îi zâmbea pe plajă. Însă în ultimii ani fusesem mulțumită că fiul Sarei și Andy se îndepărtaseră unul de celălalt. Keith fusese săltat o dată pentru băutură, de două ori pentru chiul, iar cu o vară în urmă pentru că fusese găsit cu douăzeci și opt de grame de marijuana. Nu aveam nevoie de o asemenea influență asupra băiatului meu. Andy dorea să se integreze și, din cauza impulsivității lui, mă îngrijoram cât de departe putea să meargă pentru asta.

Ne-am așezat din nou și mă simțeam ușurată că dădusem atât de puțină atenție slujbei. Reverendul Bill se uită în mulțime în timp ce jură că „o nouă biserică Drury Memorial se va înălța din cenușa celei vechi“, îmbrățișându-i pe toți cu o privire plină de blândețe, dar sărindu-ne pe mine și pe copiii mei. La propriu. I-am văzut ochii oprindu-se asupra bărbatului care stătea lângă Maggie, apoi trecând imediat la familia Carmichael, de partea cealaltă a lui Andy. Eram păgânii din mulțime, iar reverendul Bill ținea o ranchiună veche. Puteam să pariez că îl sărise și pe Marcus când privise spre pompieri. Și totuși îmi era

milă de el. Chiar dacă parohia lui plănuia să construiască o biserică nouă, pe asta o pierduse. Știam că erau familii care se gândeau să-l dea în judecată pentru neglijență.

Alții se întrebau dacă nu cumva chiar reverendul Bill fusese cel care dăduse foc, ca să obțină banii de asigurare. Nu îmi plăcea deloc acel om, însă acuzația era ridicolă.

Privirea mea se opri asupra lui Marcus. Pe chipul lui emaciat am văzut primele semne ale vârstei. Era tânăr. Avea treizeci și opt de ani. Cu trei ani mai puțin decât mine. Pentru prima dată începeam să văd cum avea să arate la o vârstă mai înaintată, o bucurie pe care nu mi-era dat să o trăiesc cu Jamie, care murise la doar treizeci și șase de ani.

Reverendul Bill și Trish Delphy făcură schimb de locuri pe podium. Trish își umezi buzele și se pregăti să vorbească.

—Comunitatea noastră va rămâne marcată pentru totdeauna de această tragedie teribilă, spuse ea. Jelim viețile pierdute și ne rugăm pentru cei răniți. Însă aș vrea să priviți în jur și să vedeți forța din această încăpere. Suntem puternici și rezistenți și, cu toate că nu vom uita niciodată ceea ce s-a întâmplat în Surf City sâmbătă, vom merge înainte împreună. Iar acum, continuă ea, Dawn Reynolds dorește să facă un anunț.

Prietena lui Ben Trippett părea stânjenită; veni în spatele estradei.

—Hm, încep eu, vreau doar să vă spun că voi coordona strângerea de fonduri pentru ajutorarea victimelor incendiului. Hârtia din mână ei tremura, însă o admiram pentru că avusese curajul să vină în fața atâtor oameni, chiar dacă era clar că asta o stânjenea. Organizația The Shriners, generoasă ca de obicei, s-a oferit să acopere o parte din cheltuielile medicale, dar trebuie să facem mult mai mult. Numeroase familii nu au asigurare. Lucrez cu Barry Gebhart, despre care cu toții știți că este

contabil în Hampstead și cu care am înființat un fond special denumit Fondul pentru Familii Drury Memorial. Sper că ne veți ajuta cu un cec pe care ni-l puteți da astăzi, mie sau lui Barry, sau puteți trece pe la Jabeen's Java oricând sunt eu în tură. Eu și Barry ne gândim la câteva activități de strângere de fonduri și am vrea să auzim și sugestiile voastre despre... aaa... în legătură cu asta. Privi foaia de hârtie. O să ne asigurăm că banii vor ajunge la familiile care au cea mai mare nevoie de ei.

Se așează din nou la capătul rândului nostru. L-am văzut pe Ben, cu capul încă bandajat, zâmbindu-i.

Trish se urcă din nou pe podium.

— Mulțumesc, Dawn. Avem o comunitate generoasă și știu că vom face tot ce ne stă în putere ca să ușurăm suferința familiilor afectate de incendiu. Acum aș vrea să le mulțumesc pompierilor și celor de la serviciile medicale de urgență, care au făcut o treabă uimitoare în condiții cumplite. Recunoștința noastră se îndreaptă nu doar către Departamentul de Pompieri din Surf City, ci și către pompierii din Topsail Beach, North Topsail Beach și membrii Departamentului de Pompieri Voluntari din Surf City. Aplauzele umplură clădirea, apoi am văzut privirea lui Trish oprindu-se asupra noastră. Și aș vrea să îl rog pe Andy Lockwood să se ridice.

L-am simțit pe Andy încremenind lângă mine.

— Hai, dragul meu, am șoptit. Ridică-te.

El se înalță nesigur.

Înainte ca primarul să poată rosti vreun cuvânt, aplauzele reîncepură, iar oamenii se ridicară în picioare.

— Mă aplaudă pe mine? întrebă Andy.

— Da. Mi-am mușcat buza ca să nu izbucnesc în plâns.

— De ce s-au ridicat?

— În cinstea ta, ca să-ți mulțumească.

— Pentru că sunt un erou? Am dat afirmativ din cap.

El zâmbi și se întoarse să facă cu mâna mulțimii din

spatele nostru. Am auzit și râsete înfundate. Acum pot să mă așez? întrebă Andy într-un final.

– Da.

Se lăsă din nou pe locul său, cu obrazii roșii. Aplauzele continuă încă un minut.

– După cum știți cei mai mulți dintre voi, continuă Trish, Andy a găsit o ieșire din biserică și, mai mult, și-a riscat propria viață ca să se întoarcă și să-i evacueze pe ceilalți copii. Pierderile noastre sunt devastatoare, însă ar fi fost și mai grave fără gândirea rapidă a lui Andy și fără calmul lui în fața haosului.

Andy stătea mai drept ca de obicei, cu pieptul ușor bombat, iar eu știam că era surprins să se trezească brusc în postura de vedetă a insulei Topsail.

capitolul 7

Andy

Mama își înșiră vitaminele lângă farfurie. Lua vitamine la micul dejun și la cină. Eu și Maggie luam doar la micul dejun. Maggie îmi dădu castronul de spanac. Prostuța! Știe că nu mănânc spanac. I l-am întins mamei.

– Ia și tu, Andy, spuse mama. Ai nevoie să te hrănești bine ca să-ți refaci brațul.

– Mă hrănesc bine. Mi-am ridicat farfuria să-i arăt bucata de pui și cartoful dulce tăiat.

– Bine. Să nu dai pe de lături. Îmi luă farfuria și o puse pe masă. Am mâncat o bucată de cartof dulce. Erau preferații mei. Uneori mama făcea plăcintă de cartofi dulci, însă ea nu mânca. Nu mânca desert pentru că nu voia să se îmbolnăvească. Spunea că prea multe dulciuri te îmbolnăvesc. Eu și Maggie aveam voie să mâncăm desert pentru că încă nu eram adulți. Andy, spuse mama după ce înghiți toate vitaminele, brațul tău arată bine, însă poate ar trebui să nu te duci mâine la înot.

– De ce? Nu mă doare! *Trebuia* să înot.

– Trebuie să ne asigurăm că e vindecat complet.

– Este vindecat complet!

– Dar ai trecut prin foarte multe. Poate ar trebui să te odihnești.

– Nu am nevoie să mă odihnesc! Vocea mea era mult prea ridicată. Nu mă puteam abține. Mă stârnise.

– Dacă brațul tău e vindecat, atunci ai voie.

– E suficient de sănătos! Am vrut să-i arăt brațul, însă am lovit prea tare și am atins paharul de lapte, care a zburat peste masă și a căzut pe podea. S-a spart într-un

milion de bucăți și laptele s-a vărsat peste tot. Chiar și în spanac.

Mama și Maggie mă priveau cu gura căscată. Am văzut o bucată de pui mestecată în gura lui Maggie. Știam că făcusem ceva rău. Brațul meu o făcuse.

– Îmi pare rău! M-am ridicat imediat. O să curăț!

Maggie mă opri.

– Stai jos, Panda, spuse ea. Curăț eu. Să nu cumva să te tai.

– Șterg eu. Mama deja rupea prosoape de hârtie.

– Îmi pare rău, am repetat. Brațul meu s-a mișcat mai repede decât credeam.

– Se mai întâmplă, zise mama.

Maggie o ajută să strângă cioburile. Mama înșiră șervețele peste laptele de pe podea.

– Brațul meu a făcut-o pentru că e puternic și vindecat, am insistat.

Mama era ghemuită pe podea și ștergea laptele. Uneori, când vorbesc, îmi dă senzația că va începe să râdă, dar se abține. Acela era un asemenea moment.

Am pus batista deasupra spanacului ca să șterg laptele.

– Andy, spuse Maggie, în timp ce rupea cinci sau șase prosoape de hârtie. Știu că ești supărat că poate nu vei reuși să înoți, însă trebuie să gândești înainte să acționezi. Suna exact ca mama.

– Asta fac, am bombănit. Era un fel de minciună. Încerc să gândesc înainte să acționez, însă uneori uit.

Mama se ridică.

– Măine-dimineață îți verificăm din nou brațul. Aruncă șervețelele murdare de lapte. Dacă va arăta la fel de bine și simți că ești în stare, ai voie să înoți.

– Mă simt în stare, mamă! Trebuie să fiu acolo. Ben mi-a spus că sunt arma secretă. Că sunt ca un glonț magic.

Piscina era singurul loc în care butonul meu de start era un lucru foarte bun.

capitolul 8

Maggie

Eram cu mintea în altă parte când mi-am aliniat echipa de zece mici Pirați la capătul piscinei acoperite. Aidan Barber se foia ca și când ar fi avut nevoie la toaletă și speram să nu fie cazul.

– Oprește-te din dansat, Aidan, am strigat eu, și găsește-ți locul.

El se supuse, însă după aceea Lucy Posner se așază pe marginea bazinului și începu să-și srobească unghiile.

– Lucy! Ridică-te! Imediat o să se audă fluierul.

Lucy sări surprinsă în picioare. Îi iubeam pe copiii aceia. Mă purtam frumos cu ei. Aveam o răbdare incredibilă. Asta îmi spuneau tot timpul părinții. „Maggie, ai mult mai multă răbdare cu puștii decât mine“, mă laudau ei. De data aceasta însă mă simțeam ca și când aș fi plutit într-un vis ciudat, așa că nu aveam nici urmă de răbdare. Voiam să se termine. Unii părinți ceruseră să se anuleze ora de înot, căci nu trecuse decât o săptămână de la incendiu. Mi se părea că mama mă sunase să-mi spună că luase biserica foc cu câteva minute, nu zile, în urmă; încă eram devastată. Nu puteam să dorm. Vedeam tot timpul flăcările și fumul care se înălța din biserică și mi-era teamă de ceea ce puteam să visez dacă închideam ochii.

Pentru că eu antrenam echipa de copii mici, aveam un cuvânt de spus în privința anulării întrecerii din acea zi dintre echipa noastră, Pirații, și Sonarele din Jacksonville. Am votat pentru anulare. I-am spus lui Ben, care antrena echipa lui Andy, că am fi dovedit o lipsă completă de sensibilitate dacă organizam întrecerea, însă de fapt

mă gândeam că n-o să mă pot concentra. Nici Ben nu era mai dornic. Încă avea fruntea bandajată și lua tranchilizante pentru durerea de cap.

Una dintre fetele care fuseseră internate la centrul pentru arși al spitalului universitar era în echipa lui Ben, iar părinții ei doreau să ținem meciul. „Copiii au nevoie de asta, spusesese mama ei. Au nevoie de normalitate.” L-au convins pe Ben, iar eu n-am prea avut de ales decât să mă conformez.

Se auzi fluierul, iar copiii se lansară, înotând cu îndârjire prin apă într-un fel care de obicei îi făcea să râdă pe cei din tribune, însă ori erau mai puține râsete în acea zi, ori nu eram eu în stare să le aud prin ceața din mintea mea. Am strigat să-mi încurajez echipa fără să-mi dau seama exact ce spuneam.

Am rezistat până la sfârșit – au pierdut toate meciurile și probabil a fost vina mea, însă nu le păsa. I-am îmbrățișat pe toți, cu trupurile lor micuțe, reci și ude, când au ieșit din bazin și le-am spus că s-au descurcat de minune. Eram fericită că se terminase. Mi-am tras pantalonii scurți peste costumul de baie și m-am îndreptat spre băncile spectatorilor. Ben a trecut pe lângă mine cu echipa lui, spre capătul bazinului.

– Sunt din ce în ce mai buni, spuse el.

Aproape că-mi venea să râd.

– Da, sigur.

M-am urcat în tribună și m-am așezat lângă mama.

– Ești talentată, să știi, mă încurajă ea, ca de obicei. Îmi place să te urmăresc.

– Mulțumesc.

M-am uitat după Andy la capătul bazinului și l-am zărit imediat. Chiar dacă restul membrilor echipei erau de vârsta lui, era micuț și ușor de reperat. Vorbea cu doi copii care, cel mai probabil, nu-i dădeau atenție. Ben își lăsă

mâna pe umărul lui și îl întoarse cu fața la apă, în dreptul culoarului cinci.

Arsura lui Andy începuse să se vindece. L-am privit cum stătea aliniat lângă alți liceeni. Dacă nu i-aș fi cunoscut talentul, mi-ar fi părut rău pentru el. Faptul că era sfrijit păcălea întotdeauna echipa adversă. Avea patruzeci de kilograme, dar corpul lui era alcătuit numai din mușchi. Era bolnav de astm, însă dacă folosea inhalatorul înainte de întrecere nimeni nu-și dădea seama. L-am privit la marginea bazinului, stând ghemuit ca un arc într-o cutie. Ben îl considera arma secretă a echipei lui. Am zâmbit și l-am urmărit cum se apleacă în față, așteptând fluierul. Lângă mine, mama era tensionată. Cred că amândouă ne-am ținut răsuflarea.

Fluieratul durează probabil o secundă și jumătate, însă Andy părea să audă întotdeauna prima nanosecondă a sunetului și se lansa. La fel se întâmplă și acum. Sări prin aer ca și când ar fi fost un glonț dintr-o pușcă. În apă, brațele și picioarele lui mergeau ca o mașinărie. Credean că avea auzul mai dezvoltat decât al altor copii, că putea percepe sunetul fluierului înaintea lor. Apoi mi-a povestit mama despre reflexul Moro, cum copiii îl au la naștere și îl pierd pe parcurs, însă cei cu sindromul alcoolismului fetal îl păstrează uneori până în adolescență. Andy încă îl avea. Acasă, dacă intram pe nesimțite în bucătărie și îl surprindeam, sărea în sus. Însă în bazin acest reflex era un lucru bun. Arma secretă a lui Ben.

Mama privi cursa râzând, cu mâinile făcute pumn sub bărbie. Nu știam cum de era în stare să râdă la un timp atât de scurt după incendiu. Eu nu eram prea sigură că voi mai fi în stare vreodată să râd.

—Hei, Mags. Unchiul Marcus apăru deodată în tribune. Se înghesui pe bancă între mine și tatăl unuia dintre copiii din echipa lui Ben.

– Hei! M-am mutat mai spre mama, ca să-i fac loc. Nu știam că ești aici.

– Abia am ajuns, spuse el. Îmi pare rău că n-am apucat să-ți văd echipa. Cum s-au descurcat?

– Ca de obicei.

– Se pare că și Andy e ca de obicei. Unchiul Marcus privi spre apă, unde fratele meu era mult înaintea tuturor. Hei, Laurel. Se aplecă pe lângă mine să o vadă pe mama.

– Salut, Marcus, răspunse mama, fără să-și ia ochii de la Andy, fapt care putea să însemne că era absorbită de fiul ei, ca orice mamă, însă știam că aici era vorba de mult mai mult. Mama se purta întotdeauna ciudat cu unchiul Marcus. Era rece. Mereu îi dădea răspunsuri scurte, așa cum faci cu persoanele cu care n-ai chef să vorbești, sperând să înțeleagă mesajul. Odată am întrebat-o și mi-a spus că e doar imaginația mea, că se purta cu el așa cum se purta cu toată lumea, însă știam că astea erau abureli. Mă gândeam că motivul este că unchiul Marcus a supraviețuit balenei, spre deosebire de tatăl meu.

Unchiul Marcus se purta întotdeauna frumos cu ea, prefăcându-se că nu-i observă răceala. Cu câțiva ani în urmă începusem să mă gândesc ce tare ar fi fost dacă mama și unchiul Marcus ar fi devenit un cuplu, însă mama nu părea interesată să iasă cu cineva, cu atât mai puțin cu cumnatul ei. Uneori se ducea cu Sara la film sau la cină, și cam la asta se reducea viața ei socială. Presupuneam că amintirea tatălui meu era atât de vie în mintea ei, încât nu se putea vedea lângă alt bărbat.

Cu cât creșteam, cu atât mă gândeam mai mult că ar trebui să aibă în viață ceva mai mult decât slujba ei de asistentă cu jumătate de normă, rutina ei de zi cu zi și slujba ei cu normă întreagă – Andy. I-am spus asta într-o zi și s-a înfuriat.

– Te pricepi să vorbești, s-a răstit ea. De ce nu-ți găsești tu un iubit?

I-am spus că vreau să mă concentrez pe studii și pe antrenamente, că în facultate o să am destul timp să-mi găsesc un băiat. Și am tăcut. Cu cât se vorbea mai puțin despre acel subiect, cu atât mai bine. Dacă ar fi știut mama cât mult scăzuseră notele mele în acel an, și-ar fi dat seama că nu învățam nimic. Asta era partea bună când aveai o mamă a cărei atenție se concentra asupra unui singur copil.

Cursa ajunsese la ultima tură, iar eu m-am ridicat împreună cu toți ceilalți în tribune. Am zărit-o pe Dawn Reynolds în primul rând de la capătul bazinului. Nu avea copii în echipa de înot; venise să-l vadă pe Ben. I-am urmărit privirea și l-am văzut. Ben era îmbrăcat în bermude galbene cu model de palmieri. Pe pieptul lui gol se zărea o urmă de păr negru. Era înalt și ușor supraponderal, însă pe sub pielea bronzată a brațelor și picioarelor i se observau mușchii.

— Hai, Piraților! striga Dawn, cu mâinile împreunate la gură ca un megafon, însă nici măcar nu se uita la înotători. Preocuparea ei era atât de evidentă, încât mi se făcea rușine să mă uit la ea. Parcă aș fi urmărit pe cineva făcând un lucru foarte intim, cum ar fi introducerea unui tampon. Poate că ar fi fost o idee ca după întrecere să mă așez lângă ea. Aș fi putut s-o întreb cum mergea strângerea de fonduri. Să-mi ofer ajutorul. Îmi doream asta neapărat. Știam că mama donase trei mii, mai dădusem și eu cinci sute din banii pe care îi economisiseam pentru cheltuielile suplimentare cu facultatea, însă îi spuseseam mamei că donasem doar o sută. Andy donase și el treizeci din contul lui din bancă. Banii nu erau suficienți. Trebuia să fac mai mult. O urmăream pe Dawn încurajând echipa lui Ben și îmi imaginam conversația pe care nu aveam s-o port vreodată cu ea.

Cursa aproape se încheiase. Andy era primul. Surpriză, surpriză.

–Haide, Andy! am strigat eu. Mama ridică pumnii în aer, așteptând momentul victoriei, iar unchiul Marcus flueră printre degete.

Andy atinse marginea bazinului, iar aplauzele izbucniră imediat în cinstea lui, așa cum se întâmplase cu două zile în urmă în sala municipalității, însă el se întoarse și continuă să înoate în același ritm nebunesc. Mama râse, dar pe mine situația nu mă amuza. Fratele meu nu înțelegea niciodată ce însemna să termini o cursă. La sfârșitul următoarei ture a lui Andy, Ben se aplecă, îi prinse brațele și îl scoase din bazin. I-am citit pe buze cuvintele „Ai câștigat!” apoi ceva de genul „Te poți opri acum”.

Ne-am așezat din nou cu toții. Andy ridică privirea spre noi, zâmbind și făcând cu mâna în timp ce se îndrepta spre bancă.

Unchiul Marcus se aplecă din nou.

–Am ceva pentru tine, Laurel.

Mama fu nevoită să se uite la el.

–Ce anume?

Unchiul Marcus scoase un articol de ziar împăturit din buzunarul cămășii și mi-l întinse mie să i-l dau.

–Unul dintre băieți a fost în Maryland și a văzut asta în *Washington Post*.

Am privit peste umărul mamei și am citit titlul: „Un băiețel cu dizabilități din Carolina de Nord își salvează prietenii”.

Mama scutură din cap râzând.

–Nu le ajung știrile lor? Îl privi pe unchiul Marcus. Pot să-l păstrez eu?

–E al tău.

–Mulțumesc. Unchiul Marcus trase adânc aer în piept și expiră întinzând brațele deasupra capului. Apoi îmi adulmecă umărul. Miroși a clor așa cum alte femei miros a parfum, Mags, mă tachină el.

Nu era primul tip care îmi spusese asta. Îmi plăcea că folosise cuvântul „femei“ și nu „fete“.

Bazinul fusese refugiuul meu încă de la inaugurare, când eu aveam unsprezece ani. Înainte de asta, puteam să înot doar vara, în golf sau în ocean.

Tata ne învățase să înotăm pe mine și pe Andy.

– Copiii care trăiesc la malul mării trebuie să fie înotători buni, spusese el. Bineînțeles, pe mine m-a învățat prima, înainte ca Andy să locuiască împreună cu noi. Una dintre primele mele amintiri era a unei zile liniștite pe țărm. Nimic important. Nimic special. Doar ne-am bălăcit. Mă ținea pe genunchi, mă arunca în aer, mă învățea până când pur și simplu mă înecam de râs. Ferice pură.

Când am mai crescut puțin, Andy ni s-a alăturat și el în apă și a urmat aceiași pași ca mine. Tata îmi spusese că probabil Andy nu va putea înota la fel de bine ca mine, dar puștiul îl surprinsese.

Nu-mi aduc aminte să mă fi jucat vreodată în apă cu mama. În amintirile mele cele mai timpurii, mama era ca o umbră. Când mă gândesc la vreun moment de când eram mică, ea rămâne mereu la marginea amintirilor, o imagine atât de vagă, încât nu pot să fiu sigură dacă a fost realmente acolo. Nu cred că m-a ținut vreodată în brațe. De fiecare dată îmi aminteam doar brațele tatei în jurul meu.

– Cum îi mai este lui Ben? se interesă unchiul Marcus.

– Mai bine, am răspuns eu, însă tot e pe tranchilizante.

– Știi de cine îmi aduce aminte?

– De cine?

– De tatăl tău. Spuse asta încet, ca și când n-ar fi vrut să-l audă mama.

– Serios? Am încercat să mi-i imaginez pe Ben și pe tata unul lângă celălalt.

—Nu știi exact de ce. Unchiul Marcus își sprijini coatele pe genunchi și îl privi pe Ben. Constituția lui. Poate dimensiunile lui. Jamie avea cam aceeași înălțime. Ochi căprui. Același păr negru și ondulat. Desigur, fața e diferită. Însă e... bronzul acela. Cred că lui Ben îi mai lipsește tatuajul cu empatie pe braț și... Ridică din umeri.

Îmi plăcea când vorbea despre tatăl meu. Îmi plăcea când oricine, mai puțin reverendul Bill, vorbea despre tatăl meu.

Aveam vreo cinci sau șase ani când îl întrebam pe tata ce însemna cuvântul „empatie“. Stăteam pe terasă la Paznicul mării și ne legănam picioarele peste margine, uitându-ne după delfini. Mi-am trecut degetele peste literele tatuajului.

—Înseamnă să simți ceea ce simt alți oameni, mi-a explicat el. Mai știi cum mi-ai sărutat rana de pe deget ieri când m-am lovit cu ciocanul?

—Da. Repara scările care duceau pe plajă și țipase „La dracu’!“ Nu-l mai auzisem spunând așa ceva până atunci.

—Ai fost tristă că mi-am rănit degetul, nu-i așa?

Am dat afirmativ din cap.

—Asta e empatie. Și mi-am tatuat cuvântul pe braț ca să-mi amintesc de sentimentele celorlalți oameni. A privit oceanul un minut sau două și am crezut că terminaserăm conversația. Însă apoi a adăugat: Dacă ești înzestrat cu o empatie profundă, te doare mai mult să vezi suferind o persoană la care ții decât să suferi tu însuși.

Chiar și la vârsta aceea înțelegeam ce voia să spună. Așa mă simțeam eu dacă i se întâmpla ceva lui Andy. Când căzuse pentru că piciorușele lui încă nu erau suficient de stabile sau când își prinsese degetele în ușa de sită. Am plâns atât de rău, încât mama nu și-a putut da seama în primul moment care dintre noi era rănit.

Când am auzit că Andy putea fi blocat în flăcări, că oricare dintre acei copii putea fi blocat, am simțit panica la fel de puternic ca și ei.

– Am fost îngrijorat pentru el, spuse unchiul Marcus.

Mi-am readus creierul încețoșat doar la conversația noastră.

– Pentru cine? Pentru tata sau pentru Ben?

– Pentru Ben, răspunse unchiul Marcus. A avut niște probleme la început și nu credeam că o să reziste. Claustrofobie. N-ai fi crezut că un om atât de masiv se teme de ceva. Însă după incendiul de la Drury... scutură din cap. Mi-am dat seama că mă înșelasem în privința lui. Chiar și-a dovedit abilitățile. Avea nevoie doar de un incendiu.

Și în clipa aceea mi-am dat seama că nu ceața îmi astupa creierul. Ci fumul.

capitolul 9

Marcus

O zi excelentă pentru ieșit în larg, fapt care nu le-a scăpat proprietarilor de bărci. Am rămas pe scările din fața casei lui Laurel ca să mă uit spre golful Stump. Veliere, caiace, ambarcațiuni cu fund plat. Eram gelos. Aveam un caiac și o barcă de mici dimensiuni cu motor. Foloseam caiacul ca să fac mișcare și pescuiam de pe barca cu motor. În rarele ocazii când aveam vreo întâlnire romantică, luam barca pentru o plimbare la apus. Visam să-l iau și pe Andy cândva cu mine. „N-o să se întâmple niciodată, mi-am zis. Renunță.” Am sunat la ușa lui Laurel.

Aproape în fiecare duminică în care nu lucram făceam câte ceva cu Andy. Ne jucam cu mingea. Mergeam să patinăm. Pescuiam de pe dig. Maggie venea și ea, însă când ajunsese la vârsta lui Andy de acum începuse să aibă lucruri mai bune de făcut. Înțelegeam. Cândva avusesem și eu optsprezece ani. Și, oricum, îmi plăcea să fiu singur cu Andy. Avea nevoie de un bărbat în viața lui. De o figură paternă.

Nepoata mea cea frumoasă deschise ușa și mă sărută pe obraz. Cu ceva timp în urmă ieșisem cu o femeie care se dovedise prea snoabă pentru gusturile mele, însă învățasem câte ceva de la ea. Odată mă aflam la Galeria Națională din Washington, într-o sală plină cu portrete de femei. Cele mai multe aveau părul des și ondulat și ochi cu pleoape mari. Arătau ca și când erau făcute din aer. Ca și când puteai să le ridici cu un deget.

—Tablourile astea îmi aduc aminte de nepoata mea, i-am spus iubitei mele.

– Serios? a exclamat ea. Arată ca un personaj prerafaelit? „Cum spui tu“, am mormăit în gând. Mi-ar plăcea să o cunosc, a continuat ea.

Ne-am despărțit înainte să apuce să o întâlnească pe Maggie, însă de atunci, de câte ori îmi vedeam nepoata îmi venea în minte termenul „prerafaelit“, chiar dacă nu știam ce înseamnă. Mi-aș fi dat brațul drept – ambele brațe – pentru ca Jamie să fi avut șansa să vadă ce frumusețe cu părul lung și pleoape mari devenise fiica lui.

– Ce planuri ai azi, Mags? am vrut să știu.

– Mă duc la Amber să învăț. Săptămâna viitoare am niște examene.

M-am așezat pe scările care duceau la etajul al doilea.

– Acum începi să vezi luminița de la capătul tunelului, nu-i așa?

Ea dădu afirmativ din cap.

– Ai face foarte bine să-ți notezi în calendar ziua absolvirii mele.

– Nu pot să-mi imaginez că anul viitor n-o să mai fi aici.

– O să fiu aproape, la Wilmington.

– Nu mă refeream la distanța geografică.

Privi spre scări, apoi coborî vocea.

– Cum o să se descurce mama cu Andy fără mine? întrebă ea.

– Hei, eu nu plec nicăieri. Mama ta trebuie doar să-mi spună, și mă prezint.

– Știu.

– Te-ai hotărât ce specializare vrei să-ți alegi?

Ea scutură din cap.

– Încă trebuie să decid între psihologie și afaceri.

Nu-mi puteam imagina o femeie prerafaelită într-o ținută rigidă de afaceri. Însă era alegerea ei. Era mai bine să nu mă bag.

– Ai destul timp să te hotărăști, am asigurat-o.

Maggie își luă rucsacul pe umăr.

– Au aflat cauza incendiului? întrebă ea.

– Încă așteptăm rezultatele de la laborator, am răspuns, ridicând din umeri.

– Tu te ocupi, nu?

– De aici, da. Însă dacă sunt victime... Am scuturat din cap. Au intervenit deja Biroul Statal pentru Investigații și ATF¹.

– A, da. Bărbatul acela care a vorbit cu Andy la spital.

– Exat. M-am ridicat. Fratele tău e sus?

– Da. Zâmbi. Să vezi ce cameră are. Arată ca un magazin Hallmark. A, mama spune să nu mai pomenim de cartea pe care vrea să o scrie. Speră să uite.

– Încă mai vorbește despre asta?

– Din când în când. Își prinse iPod-ul de blugii cu talie joasă.

– Mama ta e acasă?

– S-a dus să alerge. Își vârî căștile în urechi. Pa! Maggie deschise ușa și plecă.

Maggie nu glumise când spusese de magazinul Hallmark, după cum aveam să-mi dau seama când am intrat în camera lui Andy. Pe birou, șifonier și pervazuri era plin de cărți poștale. Pe panoul de plută pe care îl folosea ca afișier erau înghesuite tabele întocmite de Laurel ca să-l facă să fie ordonat. *Ce fac înainte de culcare când am școală a doua zi: 1. Mă spăl pe dinți. 2. Mă spăl pe față. 3. Bag în rucsac temele făcute. 4. Aleg hainele pe care o să le port dimineață.* Și așa mai departe. Laurel era o femeie foarte răbdătoare.

Andy era la computer și își întoarse scaunul să mă privească.

¹ Abrevierea de la Bureau of Alcohol, Tobacco, Firearms and Explosives (Biroul pentru Alcool, Tutun, Arme de foc și Explozibili), agenție federală din Statele Unite (n.red.)

—Ce e cu vederile astea? am întrebat eu.

—Sunt de mulțumire. Se ridică și îmi întinse una. Pe față era o imagine cu un câine alungit artificial. Înăuntru scria: „Vreau să îți transmit mulțumirile mele“. Apoi un bilet scris de mână: „Andy, nu mă cunoști, însă locuiesc în Munții Stâncoși și am aflat ce ai făcut la incendiu. Vreau să știi că mi-aș dori să fii în preajma mea dacă am vreodată nevoie!“ Îmi mai dădu câteva. Unele sunt de la oameni pe care îi cunosc, spuse el. Iar altele sunt de la oameni pe care nu-i cunosc. Mai mult, niște fete mi-au trimis poze cu ele. Zâmbi și îmi întinse o fotografie care era sprijinită de computerul său. Uite-o pe asta.

M-am uitat. Uau! Avea cel puțin douăzeci de ani. Păr lung și blond și breton filat care îi ajungea până la gene. Afișa o atitudine erotică și era destul de dezbrăcată. Da, avea o bluză, însă nu prea acoperea cine știe ce. Am ridicat privirea spre Andy și i-am surprins lucirea din ochi. În ultima vreme începuse să mă sperie. Obişnuia să le considere pe fete prietenele lui, așa cum se întâmpla cu fetița sașie, Emily. Acum începea să se bată pentru fete. Când avusese loc transformarea? Și vocea îi intrase în schimbare, uneori derutându-mă prin coborârea bruscă a tonalității. De câțva timp, când stăteam lângă el, simțeam un miros vag de bărbat. Îi oferisem un deodorant solid, însă îmi spusese că Laurel îi luase ea deja unul. Și asta era o problemă. Dacă Laurel pur și simplu ar fi vorbit cu mine despre Andy, nu i-am mai fi cumpărat amândoi deodorant. Probabil și pe ea o speriau schimbările prin care trecea puștiul. Tentațiile cărora le putea cădea victimă pentru că dorea să fie asemenea celorlalți băieți. Când eram de vârsta lui Andy făceam sex deja de doi ani și beam alcool aproape zilnic. Nu aveam vreo dizabilitate și tot reușeam să o fac lată. Dar ce șanse ar fi avut Andy să supraviețuiască adolescenței?

—Ce-ar fi să înălțăm zmeul pe plajă? am sugerat eu.

–Ce tare! Andy nu mă refuza niciodată.

Laurel apăru brusc în ușă. Era îmbrăcată în pantalonii scurți de alergat și cu un tricou cu *Save the Loggerheads*¹. Obrajii îi erau aprinși. Se rezemă de tocul ușii cu brațele încrucișate, fluturând în mână o foaie de hârtie.

–Ce aveți de gând să faceți astăzi? întrebă ea.

–O să înălțăm zmeul, răspunse Andy.

–Sună distractiv. Ce-ar fi să mergi să-l iei? E în garaj, pe masa de lucru.

–Pot să-l iau când plecăm, spuse Andy.

–Ia-l acum, dragul meu, insistă Laurel. Trebuie să ne asigurăm că e întreg. A trecut ceva timp de când nu l-ai mai înălțat.

–În regulă. Andy trecu pe lângă ea și coborî scările.

Deci Laurel voia să vorbească între patru ochi cu mine. Ceva rar. Am încercat să ghicesc ce se ascundea în spatele acelui zâmbet vag de chipul ei.

–N-o să-ți vină să crezi ce e-mail am primit de dimineață, zise ea.

–Pune-mă la încercare. Eram uimit că dorea să-mi împărtășească o informație, indiferent care. Se uita la foaia de hârtie, nu la mine. Așa, cum stătea cu fruntea aplecată, vedeam că linia obrazului ei începuse să-și piardă fermitatea. Pentru mine întotdeauna avea să rămână fata frumoasă de optsprezece ani pe care o adusese Jamie acasă cu atâta timp în urmă. Fata care cântase *Für Elise* la orga mea și care m-a luat în serios când am spus că vreau să cânt într-o trupă. Care nu mă făcea niciodată să mă simt de categoria a doua.

–Mi l-a trimis o producătoare de la *Today*, mă informă ea, întinzându-mi hârtia. Vor ca eu și Andy să mergem la New York la emisiune.

¹ *Loggerheads* – țestoase marine, specie protejată care face obiectul unor intense campanii ecologice (n.red.)

– Glumești. Am luat foaia și am citit e-mailul scurt. Trebuia să sune luni la redacție ca să facă toate aranjamentele. Oare era bine pentru Andy să apară la televizor? Vrei s-o faci? am întrebat eu.

– Cred că mi-ar plăcea. E o șansă de a-i educa pe oameni. Să le arăt femeilor că nu trebuie să bea dacă sunt însărcinate. Și că nu toți copiii cu SAF sunt răi și imposibil de controlat și violenți.

Când începea Laurel să vorbească despre SAF era greu s-o mai oprești.

– Însă interviurile difuzate de ei sunt scurte. Nu voiam să-și facă speranțe prea mari. Poate vor numai să audă despre Andy și despre incendiu, nu să-ți dea ție o șansă să...

– O să reușesc să-mi comunic mesajul. Știi că pot.

– Da. Am zâmbit. O s-o faci. Am privit în jur la cărțile poștale și mi-am rotit brațul prin aer. După aceea o să primească și mai multe dintr-astea. Am luat fotografia cu blonda de pe biroul lui Andy. Pe asta ai văzut-o?

– Dumnezeuule, nu! se minună ea. Greșos. Poate ar trebui să stau cu ochii pe corespondența lui poștală.

– Și pe e-mailul lui.

– Marcus! Îmi aruncă o privire disprețuitoare. Verific totul. E-mailul lui, ce pagini accesează, pagina lui de MySpace. Mă cunoști.

L-am auzit pe Andy pe scări, așa că am luat rapid poza din mâna ei și am așezat-o din nou pe birou.

– E perfect! Andy dădu buzna în cameră, cât pe ce să lovească cutia zmeului de tocul ușii.

– Bine, dragii mei, spuse Laurel. Nu uita crema de plajă. E în sertarul de lângă frigider. O iei tu, Marcus?

– Sigur. Mi-am pus o mână pe ceafa lui Andy. Să mergem, And.

Pe când coboram scările, mi-am dat seama că mă simțeam chiar bine. Faptul că Laurel îmi vorbise despre

emisiunea *Today* era un pas înainte, chiar dacă era atât de entuziasmată, încât probabil i-ar fi spus până și instalatorului dacă ar fi fost singura persoană din zonă. Însă era un progres.

Țîmp de un an și ceva după moartea lui Jamie, Laurel nu m-a lăsat deloc să-i văd pe copii. Părinții mei muriseră. Fratele meu de asemenea. Laurel, Maggie și Andy erau singura familie pe care o mai aveam, iar ea mă îndepărtase. Mai avusesem perioade grele în viață, însă anul acela fusese cel mai dificil. Sunt sigur că Sara o convinsese să mă accepte din nou. La început, lucrurile au evoluat încet. Aveam voie să-i văd pe copii doar în preajma lui Laurel. Apoi, în sfârșit, mi-a dat mână liberă.

—Numai pe apă nu, spusese ea.

Nu o învinuiam că era precaută. Cum aș fi putut? Avea un motiv suficient de bun să nu aibă încredere în mine.

La urma urmei, credea că eu îi omorâsem soțul.

capitolul 10

Laurel

1984–1987

Jamie reuși într-adevăr să nu mă strivească atunci când am făcut dragoste. Însă am descoperit că nu doream să mă protejeze de greutatea lui. Sub el mă simțeam apărută de trupul său masiv și protector. Când eram cu el, fie că făceam dragoste sau mergeam cu motocicleta sau vorbeam la telefon, mă simțeam din nou iubită, așa cum mă simțisem când eram mică. Iubită, împlinită și în siguranță.

Am ieșit împreună în tot primul meu an universitar. Când m-am întors acasă, în Ohio, pentru vacanța de vară, am ținut legătura la telefon și prin scrisori și am făcut planuri să mă viziteze o săptămână, în iulie. Le-am povestit mătușii Pat și unchiului Guy despre el cât de grijuliu am putut. Nu le plăcea că era cu patru ani mai mare ca mine. Îmi dădeam seama ce-ar fi spus dacă le-aș fi mărturisit că între noi erau, de fapt, cinci ani. Apreciau faptul că absolviser studii religioase, trăgând imediat concluzia că era prezbiterian ca ei – și ca mine, după cum își închipuiau. Eu fusesem atrasă de neîncrederea lui Jamie față de religia organizată și, treptat, începusem să înțeleg legătura lui profundă, personală și pasională cu Dumnezeu. Nu înțelegeau de ce era tâmplar în loc să-și folosească studiile într-o „manieră mai constructivă”. Aș fi vrut să le spun că era tâmplar pentru că îi plăcea să fie tâmplar și că familia lui avea mai mulți bani decât visau ei vreodată să aibă. Însă nu voiam să-l placă pe Jamie pentru bogăția alor lui. Doream să-l placă pentru el însuși.

În seara în care trebuia să sosească Jamie, mătușa Pat și unchiul Guy au așteptat împreună cu mine pe veranda casei lor din Toledo. Ei stăteau pe balansoarele mari și albe și sorbeau din limonadă, în timp ce eu mă foiam în leagăn, cu nervii întinși precum lanțul care prindea leagănul de tavan. Am încercat să-mi văd mătușa și unchiul prin ochii lui Jamie. Erau un cuplu de oameni frumoși care băteau spre cincizeci de ani și arătau ca și când și-ar fi petrecut toată ziua jucând golf la club, cu toate că nici unul dintre ei nu juca golf și nu-și permitea să meargă la club.

Cu toate că era iulie, unchiul Guy purta un pulover albastru subțire peste o cămașă cu dungi albe și albastre și părea totalmente în largul său. Arăta bine, iar părul cenușiu pieptănat pe spate îi dădea un farmec suplimentar.

Mătușa Pat purta o fustă galbenă care îi acoperea genunchii când se legăna în balanșoar. Avea pantofi maro rigizi și ciorapi. Bluza galbenă cu flori era croită foarte bine, iar părul șaten i se curba sub bărbie, coafat cu mult fixativ. De-a lungul anilor încercasem de multe ori să o regăsesc în chipul ei pe mama mea cea blândă, însă nu o zărisem niciodată în trăsăturile dure ale mătușii mele.

Când amurgul începuse să coboare dinspre apus, am auzit deodată motocicletă lui Jamie apropiindu-se. Inima îmi bătea de nerăbdare și dorință. Nu-l mai văzusem de o lună și abia așteptam să-l îmbrățișez.

—Ce e sunetul ăsta păcătos? se indignă mătușa Pat.

—Ce sunet? am întrebat eu, sperând că auzise ceva ce mie îmi scăpase.

—Pare a fi o motocicletă, spuse unchiul Guy.

—În cartierul ăsta? îl contrazise mătușa Pat. Nu cred.

L-am văzut luând colțul pe strada noastră și m-am ridicat.

—E Jamie, am exclamat, conștientă că întâlnirea dintre rudele mele și bărbatul pe care îl iubeam era sortită eșecului încă înainte să aibă loc.

Intră pe alee. Motocicleta lui părea mai zgomotoasă ca niciodată, sunetul se izbea de casele de pe ambele părți ale străzii. Am coborât treptele verandei și am traversat peluza. Aș fi vrut să fug și să mă arunc în brațele lui, însă am mers încet și cu pași egali.

L-am privit fericită când și-a scos casca și părul i s-a revărsat până aproape de jumătatea spatelui. Își scoase geaca și rămase în cele mai frumoase haine ale sale, după cum precis își imagina – pantaloni kaki și un tricou negru simplu. Îmi dădeam seama cât de nelalocul lui părea în acel cartier curat și sobru din Toledo.

Și-a desfăcut brațele, iar eu m-am lipit de el doar cât să-i șoptesc:

—Dumnezeule, Jamie, o să fie niște nesuferiți. Îmi pare tare rău.

Dar au fost mai mult decât nesuferiți. Au fost pur și simplu complet nepoliticoși cu el, îi tăiau toate încercările de conversație și nu i-au oferit nimic de băut sau de mâncat. După jumătate de oră de cea mai rece întâmpinare cu putință, i-am spus lui Jamie că îl conduc în camera de oaspeți și am intrat în casă.

Sus l-am îndrumat spre încăperea care-i fusese desinată, unde ștersesem praful și aspirasem în acea dimineață, apoi am închis ușa în spatele nostru.

—Jamie, îmi pare rău! Știam că vor fi dificili, însă n-am avut habar că vor fi atât de... răi. Nu sunt oameni răi. Sunt doar reci. Ei...

—Șșșt. Își puse degetul pe buzele mele. Ei te iubesc, murmură el.

—Ce vrei să spui?

—Vreau să spun că ei te iubesc. Și vor ce e mai bun pentru tine. Și iată că se trezesc cu un tip mare și păros

care nici măcar nu miroase prea bine în momentul acesta și nu are vreo slujbă cu care să se mândrească sau mașină. Și tot ce văd ei este că fetița pe care o iubesc ei o apucă pe o cale posibil primejdioasă.

Mi-am lipit fruntea de umărul lui și am inspirat mirosul bărbatului care mersese cu motocicleta două zile ca să o vadă pe femeia iubită. În acel moment eram îndrăgostită la nebunie. Îl și invidiam pentru acea abilitate de a ieși din propria piele și de a se vârî în cea a unchiului și a mătușii mele. Însă nu eram sigură că avea dreptate.

—Cred că pur și simplu le pasă doar de ce vor crede vecinii, am șoptit eu în umărul lui.

—Poate că e și asta, râse el. Însă chiar și așa, se simte frica. Sunt speriați, Laurie.

—Laurel? strigă mătușa mea din capătul scărilor.

M-am tras de lângă el și l-am sărutat rapid pe buze.

—Baia e la capătul coridorului. Mă întorc cât pot de repede.

Am coborât; mătușa Pat mă aștepta. Era trasă la față, ridată și obosită.

—Vino un pic pe verandă. M-am conformat, așezându-mă din nou în leagăn, iar mătușa Pat a revenit pe balansoar. Nu se poate să stea la noi, spuse ea.

—Poftim? Era mai rău decât crezusem.

—Nu îl cunoaștem. Nu avem încredere în el. Nu putem să...

—Eu îl cunosc, am întrerupt-o, singurul motiv pentru care nu ridicam vocea fiind teama să nu mă audă Jamie. Aș fi vrut să urlu la ei. Nu m-aș fi îndrăgostit de cineva care nu e demn de încredere.

Unchiul Guy se aplecă în față în balansoarul său, cu coatele pe genunchi.

—Ce Dumnezeu vezi la el? se interesă el. Ai fost crescută pentru ceva mult mai bun decât asta.

–Decât ce? am ripostat. E cel mai bun om din câți cunosc. Îi pasă de ceilalți. E sincer. E... e foarte credincios. Încercam cu disperare să-i găsesc lui Jamie o calitate care să le placă și lor.

–Ce înseamnă asta? întrebă mătușa Pat.

–Plănuiește să-și întemeieze propria biserică într-o bună zi.

–Ah, ce prostie. Unchiul meu își îndepărtă dezgustat privirea de la mine. E unul dintre sectanții aceia, comentă el, ca și când ar fi vorbit cu sine însuși.

–Cred că unchiul tău are dreptate, întări mătușa Pat. Are o anumită putere asupra ta, altfel nu ai fi cu unul ca el.

Avea dreptate să spună că Jamie avea o anumită putere asupra mea, însă era o putere benefică.

–E un om bun, am stăruit. Vă rog. Cum să-i spun că nu poate sta aici, când a venit tocmai din Carolina de Nord, pe motocicletă, ca să mă vadă?

–O să-i plătesc o cameră de hotel pentru noaptea asta, zise unchiul Guy.

M-am ridicat.

–Unchiule Guy, nu are nevoie de banii tăi. Are mai mulți bani decât vei ști tu vreodată ce să faci cu ei. De la voi avea nevoie doar de puțină toleranță și – m-am oprit ca să caut cuvântul potrivit – puțină căldură. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu va avea parte de așa ceva aici. Am deschis ușa cu sită. O să meargă la hotel, iar eu o să-l însoțesc.

–Să... nu... îndrăznești! Mătușa mea apăsă pe fiecare cuvânt.

Le-am întors spatele și am intrat în casă, uimită – și încântată – de îndrăzneala mea.

În cele din urmă, Jamie nu m-a lăsat să vin cu el. Le-a spus unchiului și mătușii mele că eram o fată specială și înțelegea de ce doreau să mă protejeze atât de mult.

– Vorbiți ca un sociopat, domnule Lockwood, spuse unchiul meu, căruia îi dispăruse orice urmă de cordialitate.

Nici măcar Jamie n-a mai știut ce să le răspundă. A plecat, iar eu am stat toată noaptea pe scările verandei, alternând între plâns și furie în timp ce mi-l imaginam pe Jamie singur într-o cameră de hotel, obosit și dezamăgit.

Mătușa și unchiul meu au încercat să mă oblighe să schimb facultatea în acea toamnă, însă părinții mei fuseseră foarte inteligenți. Cu toate că-și pierduseră viața când abia împliniseră patruzeci de ani, îmi lăsaseră bani pentru cheltuielile de facultate și un document legal prin care spuneau că banii aceia urmau să fie folosiți pentru „colegiu, universitate sau altă instituție de învățământ superior pe care o va alege Laurel“.

Când am plecat din Toledo în acea toamnă ca să merg la universitatea din Carolina de Nord, mi-am luat toate lucrurile cu mine. Știam că nu aveam să mă mai întorc vreodată.

Jamie m-a cerut de soție în vara celui de-al doilea an și am stabilit să ne căsătorim în luna iunie a anului următor. Mai schimbam din când în când scrisori cu mătușa și unchiul meu, însă invitația de nuntă pe care le-o trimiseseam a rămas fără răspuns. Din punctul meu de vedere, totul se încheiase. O terminasem cu ei. Nu mi-era dor de ei – deja mă integrasem perfect în familia Lockwood și îi cunoșteam pe Emma și pe Tata L mai bine decât îi cunoscusem vreodată pe mătușa Pat și unchiul Guy. Tata L era în mare parte o prezentă benignă, un om liniștit cu un mare simț al afacerilor când venea vorba de imobiliare. Emma nu putea supraviețui fără cele trei, patru măsuri de whisky pe care le bea în cursul după-amiezii, însă nimeni nu făcuse vreodată vreun comentariu.

Era genul acela de băutor care se înmoaie cu fiecare dușcă. Marcus era foarte simpatic, dar înclinat spre autodistrugere și întru totul capabil să-și scoată din fire părinții – și pe Jamie. Cu mult timp în urmă fusese etichetat drept copil-problemă și făcea tot ce-i stătea în putință să se ridice la înălțimea etichetei. Ajunsese la spital cu un umăr dislocat după ce căzuse de pe placa de surf de beat ce era. Fusese bătut de tatăl unei fete pe care o adusese acasă mai târziu cu douăsprezece ore decât ar fi trebuit. Și, de două ori înainte de căsătoria mea cu Jamie, fusese arestat pentru conducere sub influența alcoolului. Tata L îl scosese o dată pe cauțiune. A doua oară, Jamie s-a ocupat de problemă în liniște, ca nu cumva să afle părinții. Marcus se dovedea o adevărată provocare pentru dorința de empatie a lui Jamie.

Însă îi iubeam pe toți membrii familiei Lockwood, cu defectele lor cu tot. În acea perioadă eram atât de fericită și de agitată, încât nu mai era nevoie să număr invers de la o mie ca să adorm. Ne-am căsătorit la o săptămână după ce mi-am luat diploma de asistentă. Tata L ne-a făcut o surpriză și ne-a oferit în dar Paznicul mării, casa rotundă de pe plajă, preferata mea dintre proprietățile lui. Eu m-am angajat la cabinetul unui pediatru din Sneads Ferry, unde i-am îndrăgit pe toți copiii, mai mari sau mai mici, care au intrat pe ușă. Odată cu fiecare copil pe care îl țineam în brațe tânjeam după unul al meu. Simțeam chemarea maternității din toate punctele de vedere – biologic, emoțional, psihologic. Doream să port copilul lui Jamie. Să-l îngrijesc și să-l iubesc și să îl cresc cu aceeași dragoste pe care mi-o oferiseră mie părinții mei înainte să moară. Nu mai aveam o familie a mea, însă doream să-mi întemeiez una cu Jamie.

În acea perioadă, Jamie a lăsat tâmplăria ca să-și ia certificatul de agent imobiliar pentru a se putea ocupa de proprietățile tatălui său; de asemenea, s-a înrolat

în Departamentul de Pompieri Voluntari din Surf City. Și-a tăiat și părul – o schimbare radicală a aspectului său fizic cu care mi-a fost greu să mă obișnuiesc – și și-a cum-părat o mașină, fără a renunța însă la motocicletă.

Să locuiești pe insulă în anii '80 era ceva extraordi-nar. Parcurgeam ușor distanța scurtă până la serviciu, apoi mergeam cu mașina la docurile din Sneads Ferry să cum-păr creveți proaspeți sau pește, după care mă întorceam acasă, în paradis. Când era frumos afară deschideam toate ferestrele casei și lăsam sunetul valurilor să umple came-rele în timp ce eu și Jamie pregăteam cina împreună. E-po-ca aceea avea să rămână mereu în sufletul meu, chiar și după ce lucrurile s-au schimbat. Nu aveam să uit vreodată ritmul liniștit al acelor zile.

Știam că pe Jamie nu-l părăsise niciodată dorința de a-și întemeia o biserică, așa că nu am rămas deloc surprin-să când l-a întrebat pe tatăl său dacă putea să construiască o capelă mică pe terenul de lângă golfuleț.

Tata L râse.

– O să dispară după prima furtună, spuse el, însă îi dădu voie lui Jamie s-o facă. Nu putea să-i refuze ceva fiului său preferat.

Ne împrieteniseram cu alți oameni care locuiau per-manent pe insulă și dincolo de pod, în Sneads Ferry, iar trei sau patru dintre ei, încântați de ideea lui Jamie, se oferiră să-l ajute. Tata L îi sugeră să construiască funda-ția și zidurile din beton, ca turnurile bazei militare unde se desfășura Operațiunea „Bondarul”, care păreau să re-ziste la orice năpastă trimitea Mama Natură. Jamie își proiectă capela în formă de pentagon, cu o clopotniță în vârf, ca toată lumea să-și dea ușor seama că era un loc de rugăciune. Ferestrele panoramice acopereau patru zi-duri ale clădirii. Montă niște obloane grele de lemn, care erau coborâte peste ferestre când vremea rea amenința insula. De-a lungul anilor, vântul a doborât de patru ori

turla, însă nici un geam nu s-a spart până la Uraganul Fran din '96. Chiar și atunci, scheletul din beton al capelei a rămas întreg, ridicându-se din pământ ca un castel uriaș de nisip.

Capela nu avea altar sau amvon. Așa dorise Jamie. El urma să fie un simplu membru al congregației. Marcus, care încă locuia acasă în Wilmington și mergea la colegiul public, a venit să-l ajute pe Jamie la asamblarea băncilor din lemn de pin, chiar dacă nu prea era de acord cu ideea lui Jamie de a-și construi propria biserică. Șirurile de bănci formau pentagoane concentrice în interiorul clădirii. Tata L a pirogravat cuvintele „Capela Liber-credincioșilor” pe o bucată uriașă de lemn, iar Jamie a agățat placa de un stâlp îngropat adânc în pământ lângă ușa principală.

În ciuda dorinței lui Jamie de a fi un membru de rând al congregației, el a devenit până la urmă un fel de preot. Văzuse o reclamă pe spatele unei reviste și, pentru treizeci de dolari, cumpărase un certificat care îi arăta cum să fie hirotonisit preot la Biserica Progresistă a Duhului Sfânt. Nu-l luase în serios. Ba chiar îl considera amuzant, însă le permitea adeptilor să-l numească reverend, iar asta însemna ceva pentru el.

Eu și Jamie hotărâserăm să așteptăm până terminam de construit capela ca să întemeiem o familie și, imediat după ce ultimul șir de bănci a fost montat la locul lui, am încetat să mai iau anticoncepționale. Pediatriul pentru care lucram m-a avertizat că va mai dura până să rămân însărcinată după ce luasem mai mulți ani pastile, însă mi s-a întâmplat aproape imediat, căci în mai puțin de două săptămâni am simțit unele transformări fiziologice. Și foarte curând, testul de sarcină pe care l-am făcut în cabinetul obstetricianului a avut un rezultat pozitiv.

Am reușit să țin secretul până într-o noapte când eu și Jamie ne desfătam cu una dintre activitățile noastre

preferate de timp liber: să ne învelim bine – era octombrie – și să ne întindem pe plajă în spatele casei. Amândoi ne-am înfășurat în câte o pătură și ne-am întins aproape unul de celălalt, ca doi coconi, cu fesuri de lână pe cap, privind fascinați cerul de toamnă.

– Uite unul, spuse Jamie, arătând spre nord. Încercam să deosebim sateliții de stele.

– Unde? i-am urmat degetul către singura constelație pe care o recunoșteam: Pegas.

– Uită-te la sud-est de Pegas. Și privește cu atenție.

– Ai dreptate. Am urmărit dâra de lumină dinspre nord.

Cerul din spatele casei noastre era mereu plin de stele, mai ales toamna și iarna, când capătul nordic al insulei era aproape pustiu. Sunetul valurilor era muzică pentru urechile noastre. Brusc m-am simțit copleșită de miracolul care devenise viața mea. Locuiam într-unul dintre cele mai frumoase locuri de pe pământ, într-o casă rotundă ce părea scoasă din povești, cu un bărbat a cărui dragoste pentru mine era egalată doar de dragostea mea pentru el. M-am gândit la grămăjoara de celule din pântecul meu care avea să devină copilul nostru, la cât de curând bolta de deasupra noastră avea să fie oglindită de protuberanța sarcinii. M-am gândit cum copilul nostru – copiii noștri – și copiii copiilor noștri aveau să stea întinși la rândul lor pe acea plajă privind aceleași stele și auzind aceleași valuri. Dintr-odată, gândurile au devenit mult prea uriașe ca să le mai pot ține în mine. Eram copleșită și am început să plâng.

– Hei. Jamie ridică fruntea. Ce s-a întâmplat?

– Sunt fericită.

– Și eu, răspunse el râzând.

M-am apropiat și mai mult de soțul meu.

– Și sunt însărcinată.

Abia îl vedeam prin beznă, însă i-am auzit respirația ascuțită.

— Ah, Laurie. Își desfăcu pătura și trase coconul meu într-al lui, sărutându-mi fața până am început să chicolesc. Cum te simți?

— Fantastic, am murmurat. Și așa era.

Mă cuprinse cu privirea, atingându-mi obrazul cu acea blândețe pe care ajunsesem să i-o iubesc.

— Întreaga noastră lume se va schimba, zise el.

Habar n-avea ce adevăr spusese.

În dimineața următoare la ora zece, treisprezece oameni, printre care eu și Jamie, s-au prezentat la Capela Liber-credincioșilor pentru prima slujbă. Patru erau prietenii care îl ajutaseră pe Jamie să o construiască. Alți patru erau cunoștințe, iar ultimii trei erau străini curioși să afle ce se întâmpla între cei cinci pereți ai micii clădiri. Și eu eram destul de curioasă. Jamie nu-mi dezvăluise prea multe despre planurile pentru slujbă. Dorisem să-i cos un patrafir. L-aș fi făcut altfel decât cele pe care le văzusem până atunci, cu nuanțe strălucitoare de albastru scoase din cer și mare.

— Mulțumesc, Laurie, spusese el când îi făcusem sugestia. Însă nu vreau patrafir. Nu vreau nimic care să mă diferențieze atât de mult, înțelegi?

Înțelegem.

Capela mirosea a lemn nou, un parfum delicios pe care aveam să-l asociez întotdeauna cu promisiunea proaspetei mele căsnicii și cu viața pe care o purtam în mine; am tras adânc aer în piept când ne-am așezat pe unul dintre șirurile de bănci.

Am așteptat câteva minute, apoi Jamie se ridică, îmbrăcat în blugi și geacă de piele. Își dresе glasul, singurul semn vizibil că era emoționat. Când vorbi, ecoul vocii lui rezonă între ziduri și rândurile de bănci.

—Haideți să vorbim despre locul în care l-am simțit pe Dumnezeu săptămâna asta, spuse el.

Toți tăcură, iar el se așează din nou. Sunetul mării era înăbușit de ferestrele cu două rânduri de geamuri. În acea liniște l-am auzit pe unul dintre străini, un bărbat îmbrăcat într-o jachetă roșie și groasă de flanel, care mesteca tutun, scuipând în cana de plastic pe care o avea la el. Am rămas acolo tăcuți timp de câteva minute.

Prima dată când l-am auzit pe Jamie descriindu-l pe Dumnezeu ca experiență și nu ca spirit m-am speriat. Cumva mi se părea o blasfemie. Și totuși, încetul cu încetul, am început să înțeleg ce voia să spună. Ceva se trezise în mine și îl înlăturase din conștiința mea pe bărbatul în patrafir, înlocuindu-l cu un sentiment puternic, greu de exprimat în cuvinte.

Îmi aminteam de noaptea dinainte, când stătusem pe plajă cu Jamie. M-am ridicat brusc, surprinzându-mă la fel de mult pe mine ca și pe el.

—Cu o noapte în urmă stăteam pe plajă și priveam stelele, am spus. Cerul era foarte frumos și brusc am simțit cum mă copleșește fericirea. Am coborât privirea în locul în care mâinile mi se încheștaseră pe spătarul băncii de lemn din fața mea. Nu acesta e cuvântul. Nu e suficient de puternic. Mi-am mușcat buza de jos, gândindu-mă. M-am simțit copleșită de frumusețea lumii și am simțit... o bucurie care nu era doar superficială, ci și în adâncul sufletului meu, și mi-am dat seama că simt... că am o trăire dincolo de mine. Mi-am zis că explicația era confuză. Pur și simplu nu puteam reda ceea ce simțisem cu o noapte în urmă pe plajă. Într-un fel, noaptea trecută am simțit mai presus de mine, am continuat. Ceva sacru.

M-am așezat încet. Jamie mi-a luat mâna și mi-a strâns-o între palme. L-am privit și i-am văzut pe chip acel zâmbet pe care îl iubeam. Un zâmbet discret, care îmi spunea că totul e în ordine în lumea noastră.

Mai trecu un moment, apoi bărbatul care mesteca tutun se ridică și el.

–Deci trebuie să spunem când am simțit mâna lui Dumnezeu? întrebă el.

–E o întrebare cu răspuns deschis, spuse Jamie șovăind. Sunteți liber să o interpretați cum doriți.

–Atunci pot să spun că l-am simțit pe Dumnezeu când am zărit această biserică pentru prima dată, în dimineața asta. Auzisem de ea în Ferry, am auzit că un tânăr nebun se crede predicator și a construit o biserică cu cinci pereți din beton și șindrilă. Iar când am ieșit din mașină și am traversat nisipul și am văzut asta – făcu un semn prin aer cu mâna în care ținea paharul albastru, arătând spre cei cinci pereți cu ferestre mari – când am văzut asta, am simțit. Am simțit lucrul acela despre care vorbeați, domnișoară. Mă privi. Ceva bun și măreț care mă copleșea. E un sentiment pe care nu m-aș supăra să-l mai încerc.

Bărbatul se așează. L-am auzit pe Jamie înghițind în sec. Îmi dădeam întotdeauna seama când era Jamie emoționat, pentru că înghițea într-un anumit fel, ca și când și-ar fi oprit lacrimile.

În încăpere se lăasă liniștea. Aș fi vrut să mai ia cuvântul cineva, însă Jamie nu părea îngrijorat. Într-un final, se ridică o femeie. Avea aproximativ vârsta mea, cu părul blond tuns foarte scurt.

–Mă numesc Sara Weston, se prezentă ea, și sunt singura persoană din Carolina de Nord care nu merge la biserică. Vreo câțiva oameni chicotiră la spusele ei. M-am mutat aici pentru că soțul meu e cantonat la Camp Lejeune, spuse ea, fapt care îi explica accentul. Nu eram prea sigură de unde venea, însă nu era din Carolina de Nord sau din alt loc de la sud de Linia Mason-Dixon. Toți mă întreabă la ce biserică merg, continuă Sara. Și mă privesc de parcă aș avea două capete când răspund că nu mă duc la biserică. Să fiu sinceră, nu-mi place biserica.

Nu-mi plac ritualurile și... nici măcar nu știu dacă cred în Dumnezeu. L-am auzit pe Jamie șoptind „E în regulă”, însă eram sigură că îl auzisem doar eu. Îmi pare rău. Sara răsuflă, lăsând să se vadă o urmă de neliniste. O să încerc să mențin nota pozitivă. De obicei, când oamenii mă întreabă la ce biserică merg, pur și simplu spun că nu m-am hotărât încă, dar apoi ei încearcă să mă atragă spre biserica lor. Acum o să le spun că mă duc la Biserica Liber-credincioșilor.

Se așază, roșie toată la față, iar bărbatul în jachetă de flanelă își lăsă paharul și îi oferi o rundă de aplauze scurtă, dar răsunătoare.

Duminica următoare, în biserica Liber-credincioșilor erau șaptesprezece oameni, însă mai erau încă șaptesprezece și afară, iar unul dintre ei era reverendul Bill de la Drury Memorial. Predica printr-o portavoce, spunând că Biserica Liber-credincioșilor nu era chiar o biserică și că Jamie Lockwood era un eretic și un blasfemiator, iar mica lui congregație era plină de atei și de agnostici. Înăuntrul, Jamie, calm ca de obicei, spuse:

– Să povestim cum l-am simțit pe Dumnezeu nostru personal săptămâna asta. Iar oamenii începură să se ridice și să vorbească, de parcă n-ar fi auzit ce se întâmpla afară.

Într-un final, Floyd, bărbatul cu sacou roșu de flanelă și paharul de plastic albastru, se ridică.

– Aș vrea să mă duc să-i zic tipului să-și țină fleanca.

Jamie nu se mișcă.

– Imaginați-vă cât de amenințat trebuie să se simtă dacă a venit până aici și încearcă să ne strice slujba. Să ne purtăm frumos cu el.

Reverendul Bill deveni inamicul numărul unu al lui Jamie. Încercă să închidă Biserica Liber-credincioșilor, atacând-o din toate direcțiile. Se afla într-o zonă nepotrivită pentru o biserică, spunea el. Jamie era un impostor. Clădirea însăși pângărea peisajul virgin de lângă golfuleț.

M-am ținut deoparte, îngrijorată că reverendul Bill avea multe argumente juridice credibile. Nu știu cum, însă Jamie a fentat absolut toate atacurile. Poate că numele Lockwood era suficient cât să acopere orice pas greșit. Reverendul Bill ieși totuși victorios prin aceea că izbuti să întoarcă mica lui congregație împotriva noastră. Jamie Lockwood și adepții lui erau păgâni. Asta îl supăra pe Jamie, a cărui intenție nu fusese niciodată să provoace disensiuni ori să-i oblige pe oameni să aleagă o anumită tabără. Viziunea lui era una a păcii și a toleranței. Așa cum spusese și el o dată: „Pe lumea cealaltă vom avea și luna de pe cer“.

Eram însărcinată în patru luni când Emma și Tata L l-au dat afară din casă pe Marcus. Se lăsase de facultate înainte de a fi exmatriculat, dar își luase o slujbă în construcții. Jamie s-a supărat pe decizia părinților lui.

—Nu-i înțeleg pe mama și tata, îmi mărturisii el într-o dimineață la micul dejun. Marcus deja se simte fiul de rezervă. Dacă-l alungă, singurul rezultat e c-o să se simtă și mai rău.

Am turnat lapte peste cereale.

—Hai să-l luăm la noi, am propus. Are destul de lucru pe insulă și este loc din belșug. Putem să-l ajutăm să se pună pe picioare.

Jamie mă privi stupefiat, rămânând cu lingura în aer.

—Ești pur și simplu uimitoare, știi?

Am ridicat din umeri zâmbind.

—M-am molipsit de la tine.

—Mă gândeam de ceva vreme să îl iau la noi, dar mi-era teamă să te întreb. Jamie își vârî lingura în castron. Știu că poate fi dificil. Deja ai pe cap un soț lunatic, și mai e și copilul. Scutură din cap. Eu mereu am fost copilul prețuit, urmă el. Îmi iubesc părinții, însă niciodată nu s-au purtat cu Marcus așa cum s-au purtat cu mine.

–Nu se poate compara cu tine.

–O să mă simt mai bine dacă e cu noi și stăm cu ochii pe el. Jamie se aplecă peste masă să mă sărute. Poate îl putem îndrepta.

–Poate că da, am aprobat eu.

Însă nu asta s-a întâmplat.

capitolul 11

Laurel

La aeroportul din Wilmington, coada de la controlul de securitate era mai lungă decât prevăzusem eu pentru șase dimineața și mi-era teamă că aveam să pierdem avionul. Andy se tot împingea în mine în timp ce așteptam, și avea și motive. Ne treziserăm la patru dimineața ca să prindem avionul de șase și jumătate spre New York, însă totul durase mai mult decât ar fi trebuit. Numai să-l dau pe Andy jos din pat durase un sfert de oră. Să-i schimb rutina era de fiecare dată un proces riscant. Aproape că trebuise să-l spăl eu pe dinți, iar când m-am întors cu spatele se vârase din nou în pat. Taxiul trebuise să stea după noi pe alee. Mi-am spus că totul avea să fie bine. Urma să stăm la New York doar două nopți, așa că nu aveam bagaje la cală. Însă era aproape șase când am ajuns la controlul de securitate.

Eram programați la Rockefeller Plaza în dimineața următoare, la prima oră, pentru apariția în emisiunea *Today*. Aveam în minte ce anume voiam să spun despre SAF; de-a lungul anilor vorbisem despre acel subiect suficient de mult cât să știu că puteam să transmit informațiile rapid, fără să par didactică. Acela era obiectivul meu. Mai trebuia să menționez și Fondul pentru Familii Drury Memorial. Dawn mă rugase să întreb dacă puteau difuza adresa de internet a fondului, pentru ca telespectatorii să poată contribui. Îi promisesem că voi încerca.

Aproape ajunseserăm la punctul de control. În sfârșit. L-am înghiontit pe Andy, care încă se sprijinea de mine, cu ochii închiși.

– Hai, dragul meu. Să ne descălțăm.

Se aplecă și își desfăcu șireturile.

– Când am mai mers cu avionul, mamă? întrebă el.

– Când erai mic. Mi-am scos pantofii cu toc și m-am aplecat să-i ridic. Aveai doi sau trei ani. Am zburat în Florida să o vizităm pe bunica ta, care petrecea iarna acolo.

– Bunica Emma, nu?

– Exact.

– Nu mi-o amintesc.

– Erai mic când a murit ea. Am ajuns la bandă și am așezat pantofii într-un coș de plastic. Pune-ți aici geaca și pantofii.

Își lăasă pantofii în coș.

– De ce trebuie să ne scoatem pantofii?

Acela era genul de întrebare la care trebuia să răspund cu mare atenție. Dacă pomeneam ceva de bombe sau teroristi, ar fi rămas fixat pe ideea de amenințare, iar zborul ar fi fost un chin.

Am pus și geanta de voiaj pe bandă.

– Trebuie să se asigure că urcăm la bord doar cu lucruri permise, am răspuns.

– Am văzut semnul.

– Ce semn?

– Care spune că nu avem voie cu arme, lichide și de-astea.

– Exact.

Banda plimbă coșurile prin aparatul de scanat cu raze X.

– Pa-pa, pantofilor! Andy le făcu cu mâna.

I-am zâmbit agentului plictisit care stătea lângă detectorul de metale și i-am întins carnetul de conducere și biletul de avion.

– Ține-ți biletul de avion ca să-l verifice agentul, i-am spus lui Andy.

Am trecut prima prin detectorul de metale, ușurată că nu am pornit alarma.

– E rândul meu? mă întrebă Andy.

– Grăbește-te, dragul meu. M-am uitat la ceas. E foarte târziu.

Andy întinse brațele în lateral ca și când și-ar fi căutat echilibrul și se îndreptă spre detectorul de metale, cu o privire concentrată pe chip. Mi-era teamă că se va lovi cu brațele de el, însă le lăsă în jos chiar înainte să treacă.

Se auzi alarma.

– Minunat, am bombănit, ținându-mi răsuflarea și îndreptându-mă spre Andy. E catarama de la curea, i-am zis agentului. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Stați în spate, doamnă, îmi ceru agentul. Ai curea? Îl întrebă apoi pe Andy.

Andy ridică haina și îi arătă catarama de metal a curelei.

– Nu e lichid sau ceva, spuse el.

– Băiete, cumva faci mișto de mine? se răsti agentul. Scoate cureaua.

– Nu glumește, am intervenit, în timp ce Andy își scoase cureaua. Chiar crede că...

– Doamnă, lăsați-mă să îmi fac treaba. Agentul puse cureaua într-un coș de plastic. Te rog, treci din nou! îi ordonă băiatului.

Andy trecu iarăși prin detectorul de metale.

Bzzz!

Eram pierdută. Ce anume avea la el care declanșa alarma?

– Nu înțeleg, am spus. Nu poartă ceas sau...

– Vino aici. Agentul îi făcu semn lui Andy să treacă de cealaltă parte a benzii de cauciuc, unde se afla o femeie bondoacă în uniformă. Ridică un detector de metal în formă de baghetă de pară ar fi ținut o bâță.

– Întinde mâinile în lateral, comandă ea.

Andy mă privi ca și când mi-ar fi cerut voie.

– Haide, Andy, l-am îndemnat. E în regulă. Agentul trebuie doar să afle de ce ai declanșat alarma. Am tras geanta de voiaj de pe bandă, apoi am luat pantofii, jachetele și poșeta din coșuri. Îmi tremurau mâinile. Suntem în mare întârziere, i-am spus agentei care își trecea bagheta peste pieptul băiatului meu.

– Acela e un microfon? întrebă Andy. O să apărem la televizor și o să vorbim la microfon.

– Da, așa e. Speram să o mai înmoi puțin pe femeia aceea. De fapt mergem la New York la...

Bz-bz-bz-bz. Bagheta scoase un sunet când trecu prin dreptul șosetei stângi a lui Andy.

– Scoate șoseta, spuse femeia.

– Șoseta? Rămăsesem perplexă. Agentă mă ignoră. Hai-de, Andy, am spus. Andy își scoase șoseta, lăsând să cadă pe podea ceva mic și argintiu. Ce e asta? am întrebat.

– Bricheta mea, răspunse Andy.

M-am aplecat spre el.

– Bricheta ta?

– Doamnă, nu vă apropiați. Agentă ridică obiectul cu grijă, cu mănuși în mâini.

– Andy! Eram uimită. De ce ai brichetă?

Andy ridică din umeri, roșu în obraji. Dăduse de necaz cu mine și știa asta.

– Încalță-te, spuse femeia, apoi va trebui să veniți amândoi cu mine.

– Să venim? Am lăsat să-mi scape un pantof din brațele încărcate, iar când m-am aplecat să-l ridic mi-au mai căzut doi. Unde? Am pipăit podeaua, încercând să iau totul în brațe din nou.

– Stați aici să vă încălțați. Agentul ne făcu semn spre un șir de scaune.

Am cedat și m-am așezat, apoi i-am făcut semn lui Andy să facă același lucru. Ne-am încălțat, în timp ce agentul stătea cu ochii pe noi.

– Unde vreți să mergem? am întrebat ridicându-mă în picioare. Țineam pe un braț jachetele noastre și poșeta, iar cu mâna liberă mânuiam geanta pe roți.

– La Secția de Siguranță Publică să vă punem niște întrebări, mă informă ea, întorcându-se. Veniți cu mine.

Andy o urmă.

– Așteptați! am intervenit. Avionul nostru decolează în cincisprezece minute. Nu puteți să confiscați bricheta și să ne lăsați să plecăm?

– Nu, doamnă. Bălmăji ceva despre regulile federale pe când străbăteam un coridor de unde mi-era teamă că nu vom mai pleca vreodată.

Ne duse într-un birou mic unde un ofițer în uniformă, cu chelia strălucind în lumina becului, stătea la o masă. Ridică privirea când ne văzu intrând.

– Domnule, spuse agenta, băiatul acesta a încercat să treacă pe la controlul de securitate cu o brichetă ascunsă în ciorap.

– Domnule ofițer, sunt mama lui, am intervenit. Bărbatul avea o căutătură blândă sub genele mari și expresive. Îmi pare rău că s-a întâmplat asta, însă o să pierdem avionul dacă...

– Stați jos. Faceți semn către cele două scaune din fața biroului său.

– Trebuie să mergem la New York la emisiunea *Today*, îl informă Andy în timp ce se așează.

Am rămas în picioare.

– Există vreo posibilitate să opriți decolarea avionului până ne imbarcăm? am vrut să știu.

El mă privi.

– Doamnă, dacă nu luați asta în serios, cum vă așteptați ca fiul dumneavoastră să respecte legea? Deci cam asta fusese cu privirea blândă.

M-am așezat pe scaunul de lângă Andy, întrebându-mă când era următorul avion spre New York.

Bărbatul încrucișă brațele și se aplecă în față.

– Câți ani ai, fiule? i se adresă el lui Andy.

– Cincisprezece.

– Ai cincisprezece ani? Nu părea să-l creadă.

– Da, are, am întărit eu.

– Nu sunt bine dezvoltat pentru vârsta mea, spuse Andy.

– De ce aveai o brichetă în ciorap? întrebă ofițerul.

– Din cauza semnelui.

– Despre ce semn vorbești?

– Cel care spunea să nu aducem arme și cuțite la bord.

Scria să nu aducem nici brichete.

– O, nu, am spus. A luat-o la propriu, am murmurat eu.

– Doamnă, vă rog să tăceți. Apoi se întoarse spre Andy.

Dacă ai văzut că pe semnul acela scrie să nu aduci brichete la bord, de ce aveai o brichetă în ciorap?

Am văzut lacrimi în ochii lui Andy.

– Am băgat-o în șosetă ca să nu o duc în mână, îngăimă el.

M-am aplecat și mi-am pus mâna pe genunchiul lui.

– Pot să vă explic...

– Doamnă. Ofițerul îmi aruncă o privire de avertisment. Apoi se lăsă pe spate în scaun, lovind cu stiloul în birou. Regulile sunt făcute tocmai pentru protecția ta, fiule, spuse el, privindu-l pe Andy. Și nu ne plac glumele despre ele.

– Vă rog, domnule ofițer, am stăruit. Are un handicap.

Bărbatul mă ignoră.

– Și ce voiai să faci cu bricheta? întrebă el.

Andy își îndreptă ochii strălucitori spre mine.

– Pentru cazul în care voiam o țigară.

– Știi că nu ai voie să fumezi în avion?

– Nu fumam în avion.

– Și unde îți sunt țigările?

– Nu am.

– Însă ai o brichetă care e atât de importantă, încât o porți cu tine.

Andy se săturase.

– Mamă? Îmi ceru ajutorul din priviri, iar de sub gene i se prelinse o lacrimă.

– Domnule, Andy are sindromul alcoolismului fetal, i-am spus eu repede. Nu aveam de gând să-l las să mă oprească din nou. Nu înțelege exact ce vreți să spuneți. Dacă vede un semn pe care scrie „nu aduce ceva“ o ia la propriu, adică înțelege că nu trebuie să aducă ceva. Aduci lucruri în mâini. Nu știam că avea brichetă. Nu știam nici măcar că fumează. I-am aruncat lui Andy o privire care spunea că vom vorbi mai târziu despre asta. Însă vă pot asigura că habar nu are că a greșit. Mergem la New York ca să apărem la emisiunea *Today* mâine-dimineață pentru că Andy a salvat niște vieți într-un incendiu din Surf City.

Sprâncenele bărbatului se ridicară.

– Tu ești băiatul acela? întrebă el.

– Da, domnule, răspunse Andy cu jumătate de glas. Oamenii au venit după mine pe fereastră.

Bărbatul țuguie buzele. Ridică bricheta de pe birou, o deschise și învârti roțița, producând o flacără lungă și subțire.

– Aha, mormăi el, închizând din nou capacul. Cred că nu mai e nevoie să vă spun că această brichetă se confiscă. Trebuie să semnați niște hârtii. Și... – privi monitorul computerului de pe birou, apoi apăsă câteva taste – mai aveți un zbor spre LaGuardia la zece și zece.

– În trei ore? Aproape plângeam. Acela e următorul?

– Da, doamnă. Însă au rămas locuri libere, deci aveți noroc.

Era aproape șapte și jumătate când ne-am întors în zona principală a terminalului.

– Să mergem să mâncăm ceva, am propus. Așa o să mai treacă timpul.

Ne-am luat câte o brișă și o sticlă cu apă, apoi ne-am așezat la poarta de îmbarcare.

– Așa, Andy, am oftat, după ce ne-am pus bagajele pe scaunele de lângă noi. Nu mai era nimeni în jur. Trebuie să vorbim. Mi-ai promis că nu vei fuma niciodată. Andy își studie vârful tenisului în timp ce mesteca o îmbucătură din brișă cu afine. Andy?

Înghiți.

– Uneori fumez, spuse el, dar nu trag fumul în piept. Doar în gură.

– De ce?

– Pentru că e tare.

– Care dintre prietenii tăi fumează?

– Chiar trebuie să-ți spun? se eschivă el.

Am stat o clipă pe gânduri; era același lucru.

– Nu, am răspuns eu cu un suspin. Nu trebuie. Dar trebuie să-mi spui de unde ai bricheta.

Nu era un Zippo ieftin.

– Am făcut schimb.

– Și ce anume ai dat pe ea?

– Mamă, nu vreau să vorbesc despre asta!

– Ba trebuie să o faci, Andy.

– Am dat la schimb briceagul.

– Ce briceag? Nu știam că avea așa ceva.

– Cel pe care l-am avut mereu, replică el dând ochii peste cap.

Am tras aer în piept.

– Știu că vrei să te integrezi și că vrei să pari... șmecher, am rostit alegându-mi atent cuvintele. Însă adolescenții

fac și lucruri stupide. Întâmplarea cu bricheta mă neli-niștise, dar mă supăra încă și mai mult ideea că fiul meu avea laturi pe care nu i le cunoșteam. Dacă mă minșise cu fumatul, ce secrete mai avea? Și drogurile? Mi-ai mai promis la fel de hotărât că nu te vei droga vreodată. Cum pot să fiu sigură că nu iei droguri?

– Nu aș lua niciodată droguri, replică Andy, cu o vehemență convingătoare. Cel puțin făgăduiala era credibilă. Sunt obosit, spuse el, lungindu-se în scaun.

– Și eu. Mă gândeam că acea discuție stânjenitoare fusese de ajuns pentru o singură dimineață. Am vârât mâna în poșetă ca să scot romanul pe care îl adusesem cu mine. Ce-ar fi să închizi ochii și să tragi un pui de somn?

El își rezemă capul pe umărul meu, redevenind băiețelul angelic pe care-l știam. Mi-am lăsat cartea în poală și am închis ochii.

„Cum vom trece prin ce-a mai rămas din adolescența lui?” m-am întrebat. Nu-mi plăcea să mă gândesc la ce avea să-mi aducă anul următor, când Maggie urma să plece de acasă. Era a doua pereche de ochi care vegheau asupra lui. Propria ei dedicare pentru educație – excela în tot ce făcea – îl influența enorm. Sigur avea să rămână la fel de surprinsă ca mine când avea să afle de brichetă.

Când ne-am urcat în micul avion, amândoi aveam ochii încețoșați.

– Vrei să stai la fereastră? am întrebat eu, arătând cele două locuri rezervate pentru noi.

– Da! răspunse el, lăsându-se în scaun.

– Prinde-ți centura, i-am cerut în timp ce o prindeam pe a mea. Și-a încheiat-o, iar eu i-am strâns-o bine.

Stewardesa, o asiatică mignonă cu privire tristă și zâmbet larg, se ridică și începu să explice prin semne.

– Cine e femeia aceea? întrebă Andy tare.

– E stewardesa. Explică niște lucruri despre avion. Hai să ascultăm.

Însoțitoarea de zbor explică modul în care se descheie centura, iar Andy ascultă și o desfăcu pe a lui.

– Arată acum pentru mai târziu, am spus eu. Așa că prinde-o din nou.

Arată cum se folosește masca de oxigen, iar Andy se aplecă în față, cu limba ieșindu-i dintre buzele ținute, în timp ce se concentrează asupra instrucțiunilor ei.

Se întoarce spre mine când stewardesa termină de vorbit.

– De ce spune că adulții care călătoresc cu copii își pun întâi lor masca? se interesă el.

– Pentru că adultul nu poate avea grijă cum trebuie de copil dacă nu are grijă întâi de el însuși.

Replica mea îl făcu să râdă.

– Ce e așa de amuzant?

– Ai pune-o pe a mea înainte să o pui pe-a ta, rosti el cu siguranță în glas. Mereu ai grijă de mine înaintea tuturor.

capitolul 12

Maggie

Pe drumul spre Paznicul mării am văzut că în unele case luminile încă mai erau aprinse. Era prima săptămână din aprilie, iar oamenii începeau să-și ia vacanță. În două luni, insula avea să arate complet diferit. Sentimentul de „toată lumea cunoaște pe toată lumea“ avea să se transforme în „te ciocnești la tot pasul de străini și vezi în fiecare săptămână fețe noi“, care veneau și plecau din casele închiriate sau din rulote. Mi-era teamă. În casele de lângă Paznicul Mării aveau să se instaleze turiști băgareți și curioși.

Nu mai era nevoie să o mint pe mama unde mă duceam în noaptea aceea, din moment ce ea și Andy erau la New York. Uram să ascund adevărul, dar se părea că doar asta mai știam să fac. Și se părea că și frățiorul meu mințea la rândul lui. Mama mă sunase din New York să-mi spună de brichetă. Avusesem impresia că Andy fuma. Uneori mi se părea că mirosea a țigară, însă când l-am întrebat direct, a sărit: „Bineînțeles că nu, Maggie!“ Îl crezusem.

Prostiile lui Andy mă speriau. Până atunci fuseseră lucruri minore. Pe măsură ce creștea, șansele să facă prostii mai mari creșteau și ele. Însă nu aveam loc să discut cu el.

Am parcat pe stradă, apoi am străbătut bucata rămasă cu lanterna stinsă. Am trecut pe aleea pavată cu scânduri dintre cele două clădiri din rândul din față, spre locul în care se afla vechea noastră casă de pe plajă.

Am pus bușteanul sub scară și m-am cățarat până la ușa din față. Înăuntru nu m-am îndreptat spre terasa din

spate, așa cum făceam când încercam să intru în legătură cu tata. În noaptea aceea eram acolo din cu totul alt motiv – unul profan, care făcea ca minciuna să fie absolut necesară.

Dormitorul care aparținuse părinților mei era mai mic decât celelalte două, însă era singurul cu vedere la ocean. Și mai era și singura încăpere fără nici o fereastră spartă sau condamnată cu scânduri. În depărtare, pe apă, vedeam vreo două lumini. Le-am privit suficient de mult cât să-mi dau seama că una naviga spre nord, iar cealaltă, spre sud. Apoi am aprins toate cele șase lumânări cu parfum de iasomie de pe măsuta de plastic din colțul camerei. Patul mare – doar o saltea veche și jerpelită, pe arcuri și cu un cadru ruginit – era una dintre piesele de mobilier pe care mama le lăsase în urmă când am plecat de la Paznicul mării. Am tras cuverturile și am scos foile de odorizant pe care le lăsasem pe perne. Nu știam niciodată când mă întorceam și uram mirosul de lenjerie stătută.

Tocmai terminasem de aerisit pernele când am auzit pași pe terasa din față, apoi scârțâitul ușii vechi și lipicioase.

– E cineva acasă? întrebă Ben încet.

Am traversat sufrageria ca să ajung la el. M-a strâns în brațe, iar eu mi-am îngropat fața în pieptul lui și am început brusc să plâng.

– E în ordine, îngeraș, șopti el, mângâindu-mi părul. A trecut prea mult timp de data asta. Știu.

Nu puteam să mă opresc din bolborosit. Îmi revărsam toate emoțiile, ca și când aș fi păstrat totul pentru el, pentru clipa în care puteam, în sfârșit, să mă descarc. Mereu trebuise să fiu cea mai puternică din familie. Cu Ben puteam să fiu pur și simplu eu. M-a ținut până m-am oprit din plâns. Știa întotdeauna de ce aveam nevoie.

– A fost o tortură, am îngăimat.

Nu mai fuseserăm împreună – nu astfel – de dinainte de incendiu. Îi antrenam amândoi pe Pirați, purtându-ne ca și când abia ne cunoșteam, pentru ca nimeni să nu-și pună întrebări despre noi și să înceapă să bârfească. Vorbiserăm și ne trimiseserăm mesaje și câteva e-mailuri, însă nimic nu se compara cu timpul petrecut între patru ochi.

Se trase în spate și își trecu mâna peste obrazul meu. Lumina slabă și pâlpâitoare se revărsa în dormitor, permițându-mi să-i văd ochii căprui ca ciocolata și cicatricea nouă și oribilă de pe frunte.

– Cum te simți? Am atins ușor rana închisă.

El a tresărit de durere, astfel că mi-am retras mâna.

– Iartă-mă! Iartă-mă! Nu voiam să-i fac rău.

– Ușor, spuse el. Mi-au scos copcile de dimineață. Își atinse și el cicatricea. Mereu îmi va aminti de noaptea aceea.

– Însă ești teafăr.

– Alții nu au avut asemenea noroc.

– Mi-a fost atât de frică!

– Șșșt. Mă sărută, apoi brusc mă ridică în brațe așa cum un mire de modă veche își trece mireasa peste prag. Mă duse în dormitor. Mirosul de iasomie era atât de puternic, încât simțeam că mă îmbăt. Ben mă lăsă pe pat și începu să mă dezbrace. Încă îmi simțeam lacrimile în gât. Însă nu voiam să plâng iar. Trebuia să mă abțin. Ben avea nevoie în noaptea aceea de o femeie. Nu de o fetiță.

Nu eram una dintre fetele acelea cu ochii cât cepele care credeau în dragostea la prima vedere, dar în minutul în care l-am văzut pe Ben, ceva mi s-a întâmplat. Asta era cu aproape un an în urmă, când împlineam șaptesprezece ani. Stăteam în salonul de la centrul recreațional așteptând să mă întâlnesc cu noul antrenor al copiilor mai mari. Fosta lor profesoară de sport, Susan Crane, urma să se mute în Richmond, și în locul ei venea un tip nou.

Susan avea treizeci și cinci de ani, așa că nu prea înțeleg de ce mă așteptam ca tipul cel nou să aibă vârsta mea, însă asta credeam.

Ben stătea la ghișeu completând documentele și râdea cu David Arowitz, unul dintre manageri. Mă gândeam că se înscria la vreun curs și l-am sorbit din priviri. Era îmbrăcat în bermude cu dungi albastre și verzi, ca și când se pregătea să meargă la bazin, un tricou albastru și sandale. Era masiv. Probabil fusese unul dintre băieții aceia obligați să poarte haine cu dimensiuni uriașe. Avea părul scurt, negru și des. Avea nasul drept, gropițe – cel puțin pe obrazul întors spre mine – și gene lungi și dese. Jur că am observat toate acele detalii într-o clipă și am simțit la propriu că mi se strânge inima, ca și când cineva o storcea suficient de puternic cât să-mi trimită furnicături pe brațe.

I-am intuit caracterul doar privind-l. Era blând, iubea animalele, prefera să joace volei în loc de golf, credea în Dumnezeu, dar nu era un om religios, îi plăceau filmele de groază, putea vorbi despre lucruri sentimentale, fuma marijuana, însă niciodată țigări. Deja aflasem toate astea în secunda care-i trebuise furnicăturii ca să ajungă de la inimă în vârful degetelor mele. Și mai știam și că era prea în vârstă pentru mine, dar nu-mi păsa. Mă îndrăgostisem.

Brusc, David făcu un semn în direcția mea. Ben îi spusese ceva, apoi se îndreptă spre mine. Singurul lucru de care nu-mi dădusem seama era că el era noul antrenor.

– Maggie? Întinse mâna spre mine. Avea gropiță doar într-o parte a gurii. Eu sunt Ben Trippett.

Nu eram deloc obișnuită să dau mâna cu oamenii. Când i-am strâns-o pe a lui i-am simțit căldura palmei, de parcă ar fi fost cu câteva grade mai cald decât oricine altcineva de pe planetă. Aveam să afl și asta despre el, că mâinile lui erau întotdeauna fierbinți. Poate că de vină

era căldura. Însă tot ce știam atunci era că eram complet pierdută.

Nu mă puteam gândi la altceva. Brusc am înțeles de ce prietenele mele căpătau ochelari de cal când se combinau cu un tip. Abia așteptam antrenamentul nostru de înot, care avea loc de două ori pe săptămână. Uneori, după aceea, mergeam cu el la McDonald's. Eu luam o apă minerală; el își lua un milk-shake. Vorbeam despre înotătorii noștri, despre cine era mai puternic, cine avea nevoie să lucreze mai mult la o anumită mișcare. Stabileam obiective pentru echipă. Și în tot acel timp eu îmi spuneam: „Te iubesc, te iubesc, te iubesc“.

Locuia cu Dawn Reynolds, dar încercam să nu mă gândesc la asta. Nu o cunoșteam prea bine pe Dawn; se afla doar de un an pe insulă. Nu voiam să despart pe nimeni, însă nu-mi puteam stăpâni trăirile. Inventam motive să mă întâlnesc cu el. Lucra la Lowes, în Hampstead, iar uneori, după școală, găseam un pretext să mă duc acolo. Am cumpărat niște vopsea pe care nu aveam s-o folosesc vreodată pe pereții camerei mele și o lampă urâtă pe care știam că trebuia s-o returnez cândva.

Am început să vorbim și despre alte lucruri la întâlnirile noastre de la McDonald's. Despre filme – amândurora ne plăceau cele de groază, așa cum bănuisem. Despre divorțul lui, care era „încurcat“, și despre fetița lui de șapte ani, Serena, care locuia cu fosta lui soție, în Charlotte. Îi era foarte dor de ea. Îmi dădeam seama că era un tată bun. Îmi plăcea asta la el.

Apoi, într-o seară, mi-a spus că voia să vorbească despre Dawn.

– Când m-am mutat aici, începu el, am închiriat o casă-rulotă la Surf City. Într-o zi mă aflu la Jabeen's Java și am început să vorbesc cu ea. Se pregătea să lipească pe avizier un anunț cum că își căuta un colocatar. Divorțase cam în același timp cu mine și și-ar fi pierdut casa

de pe plajă dacă nu găsea pe cineva cu care să împartă cheltuielile. Așa că a fost simplu.

–Deci... tu și Dawn sunteți doar colegi de locuință?

Când a dat afirmativ din cap, m-am simțit ca pe un nor, nu pe o bancă turnată în plastic de la McDonald's.

–Însă este puțin mai complicat de-atât, spuse el. Tocmai divorțase și tocmai divorțasem și eu și... Mă privi în față cu acei ochi ciocolatii. Te-ai despărțit vreodată de cineva?

–Nu chiar. În viața mea nu avusesem decât trei iubiți.

–Atunci probabil îți va fi greu să înțelegi, însă când o căsnicie se sfârșește, mai ales după ce încerci din greu să o salvezi și încă ții la acea persoană, te lasă răvășit și foarte singur. Eu și Dawn eram în aceeași situație când m-am mutat cu ea. Sorbi din milk-shake. Apoi din nou. Nu se uita la mine. E o femeie frumoasă, rosti el într-un final, mă atrăgea fizic.

Am simțit cum mi se strânge inima.

–Nu cumva primesc PMI?

–PMI?

–Prea multe informații.

–Ah. Zâmbi. Probabil.

–Ba nu. M-am îndreptat în scaun, gata pentru ce era mai rău. În regulă, am spus. Continuă.

Obrajii lui se înroșiră. Îmi plăcea că dorea să discute cu mine despre ceva suficient de personal încât să-l facă să roșească.

–Deci îți dai seama, urmă el. Am dat cu băta-n bal-tă. M-am culcat cu ea încă din prima săptămână în care m-am mutat. Până la sfârșitul celei de-a doua săptămâni m-am lămurit că fusese o greșeală. E o femeie de treabă, însă nu ne potriveam. I-am spus că voiam să fim doar prieteni și i-am propus să mă mut. S-a supărat. În mintea ei credea – și încă mai crede – că facem o pere-che bună și nu dorea să plec. Mai era și ajutorul financiar

de care avea nevoie. De asta am rămas. Răsufală adânc și sparse o bulă de pe capacul paharului de milk-shake. Iu motivul pentru care îți spun toate astea este că am simțite foarte puternice pentru tine, Maggie.

„Dumnezeule!” am exclamat în gând.

—Și eu. Eram uimită că pronunțasem acele cuvinte. Gura îmi era atât de uscată, încât aveam impresia că aveau să mi se lipească de limbă.

—Știu, zise el. Simt legătura dintre noi. Poate că biologic ai șaptesprezece ani, însă nu ești un copil. Nu ești o adolescentă imatură. Nu vreau să mă lupt cu sentimentele pe care le am pentru tine. Însă ai șaptesprezece ani.

—Deja ai menționat asta.

—Iar eu sunt cu zece ani mai mare. Nu vreau să profit de tine.

—Ben. Uram masa dintre noi. Te iubesc. Te iubesc de luni întregi. Și ai dreptate. Nu sunt o adolescentă imatură. Nu mă întâlnesc cu băieți de vârsta mea pentru că sunt atât de... — am scuturat din cap — atât de idiști. Ce simt pentru tine e altfel. E așa cum îmi iubesc fratele și...

—Poftim? Râse.

—Adică vreau să spun că e foarte, foarte profund. Mi-era teamă să nu încep să semăn cu o adolescentă imatură. Era greu de explicat ce simțeam pentru el. E ceva pur, am spus eu într-un final. Nu știu cum să descriu altfel.

—Păi îmi place descrierea ta. Gropița lui era atât de drăguță când zâmbea. Se lăsă pe spate și oftă. Pfuu, am vrut să am conversația asta cu tine de săptămâni întregi. Nu mi-era teamă de ce o să spui. Știam că simți același lucru. Însă asta schimbă lucrurile, iar eu nu știu ce să fac în continuare. Acum intri în ultimul an. Poate ar trebui să încercăm să avem o relație... știi tu, platonică, până termini liceul.

Mă imaginasem de mii de ori în pat cu el. Eu aveam un braț peste pieptul lui, iar el mă ținea de după umeri,

protector. Nu prea îmi păsa de relația sexuală. Voiam ceva mai mult de-atât. Ceva mai profund, care să dureze tot restul vieții mele.

—Nu vreau să aștept, am zis. Vârsta la care ai drept de decizie în Carolina de Nord e șaisprezece ani. Eu am șaptesprezece și cinci luni. Ai aprobarea mea.

—Însă nu putem avea o relație pe față. Mama ta. Dumnezeu, și unchiul tău. M-ar ucide.

—Știu. Avea dreptate. Eram sigură că mama fusese virgină în noaptea nunții, iar unchiul Marcus mereu îmi ținea predica aceea că „bărbații vor un singur lucru“. Poate că asta voiau băieții de vârsta mea. Ben era complet altfel.

—Și nu prea există un loc unde să putem fi împreună, adăugă Ben.

Venise rândul meu să zâmbesc.

—Ba da, este.

Mai târziu, când mi-am dat seama că îi puteam spune totul – sau cel puțin aproape totul –, i-am mărturisit cum mă simțisem la început. Că avusesem impresia că nu-l doram din punct de vedere sexual. El râse:

—Ei bine, asta cu siguranță s-a schimbat. Da, așa era, însă momentul meu preferat când eram cu Ben rămăsese acela în care stăteam în brațele lui în dormitorul de la Paznicul mării, să-i destăinui ce gândeam și ce simțeam. Ba chiar i-am spus și cele două mari secrete ale mele.

Primul era că pierdusem intenționat cea mai importantă întrecere de înot a sezonului când aveam paisprezece ani pentru că mi-a fost milă de concurenta mea. Acea fată era atât de necioplită, de prostuță și de necoordonată, încât colegii ei de echipă mormăiseră când îi venise rândul să înoate. Nu m-a lăsat inima s-o înving. M-am prefăcut că am cârcei la tura a treia.

Ben îmi spuse că eram mărinimoasă, dar nebună.

Apoi i-am povestit că simt spiritul tatei pe terasa de la Paznicul mării. Atunci am aflat că mă înșelasem în privința unui lucru: Ben era o persoană religioasă. Mai întâi m-a tachinat, exprimându-și speranța că tata n-o să apară când eram împreună în pat. Însă când s-a prins că vorbeam serios, și-a luat seama. Mi-a spus că diavolul îmi joacă feste și că ar trebui să am grijă. Credința lui în existența diavolului m-a dezamăgit. Aș fi vrut ca Ben să fie imaginea mea în oglindă, cu gândurile și convingerile mele. Aș fi vrut ca el să fie tot ceea ce aveam nevoie – confidentul meu, cel mai bun prieten al meu, iubitul meu. Atunci am devenit conștientă de faptul că nimeni nu poate fi toate acele lucruri pentru altă persoană. După aceea am fost mult mai atentă cu destăinuirile.

Niciodată nu i-aș fi spus cel de-al treilea secret al meu.

După ce am făcut dragoste, Ben a luat marijuana din bucătărie, în timp ce eu m-am strecurat goală sub cuverturi, inspirând mirosul de iasomie și odorizant. Ben s-a urcat lângă mine, luându-mă în brațe, și și-a aprins o țigară.

Trase un fum, apoi mi-o dădu mie.

–Dumnezeule, ce bine e să fiu aici cu tine, spuse el. A fost o săptămână atât de urâtă.

–Știu.

–Am chestiile astea... nu sunt chiar coșmaruri, dar când sunt în pat mi-o imaginez pe Serena la o petrecere, peste câțiva ani. Se sperie rău. De furtuni. De străini. De câini. De orice. Sigur s-ar fi speriat dacă ar fi fost acolo. S-ar fi putut număra printre copiii care n-au scăpat cu viață.

–Nu te mai gândi la asta, Ben. Eu nu voiam să mă gândesc la asta. I-am strecurat țigara între buze. Gândește-te la fetița pe care ai salvat-o. Unchiul Marcus spune că ar fi murit dacă n-ai fi fost tu.

–Oho, crede-mă că mă gândesc la ea. Încă e la spitalul din New Hanover, și am și vizitat-o de vreo două ori. O să se facă bine. Apoi îmi aduc aminte că eram la un pas să o las acolo pentru că rămâneam fără aer, iar eu... Se cutremură. Iar eu, Maggie, transpirasem tot.

–Cred că a fost îngrozitor. Știam totul despre claustrofobia lui, că intra în panică în clipa în care își puneă masca pe față. Uram răutățile pe care i le spuneau în față ceilalți pompieri, ca și când el n-ar fi avut sentimente. Odată l-am auzit din greșeală pe unul spunându-i unchiului Marcus: „Nu înțeleg de ce te mai deranjezi să-i dai un pager. E inutil“. Asta m-a înfuriat. Mi-a spus chiar că se gândea să plece, să se întoarcă în Charlotte, pentru că nu mai rezista. Mă speriasem când l-am auzit. Ce m-aș fi făcut fără el?

–Cum ai rezistat cu masca pe față? am vrut să știu.

–Am activat doar o secundă valva de urgență. Asta mi-a dat o gură de aer. O senzație minunată. Nu atât aerul, cât faptul că exista o valvă de urgență în caz de nevoie.

–Însă când ai primit avertizarea de nivel scăzut de oxigen probabil te-ai speriat.

–Da, domnișoară, am tras o spaimă soră cu moartea. Însă o vedeam și pe fetița aceea. Trebuia să o scot de acolo.

–Chiar sunt mândră de tine. Ceilalți nu ți-au mai făcut probleme, nu?

–Cred că, în sfârșit, m-au acceptat, zise el, lăsând fumul să-i iasă din plămâni. Câțiva dintre cei mai răi chiar și-au cerut scuze. Deci acum sunt pe val. Însă prețul a fost prea mare.

Acele fotografii mari de la slujba de comemorare mi-au apărut brusc în minte, dincolo de zidul interior pe care mi-l construisem ca să le țin departe. La ceremonie mi s-a făcut rău când reverendul Bill a vorbit despre fiecare.

Mi-aș fi dorit să ies alergând din sala municipală, însă nu voiam să fac o scenă.

– Înțelegi de ce trebuie să cred în viața de după moarte? l-am întrebat. De ce sunt atât de sigură că tata mă vede? Trebuie să cred că acei trei oameni – Jordy și Henderson și domnul Eggles – sunt într-un loc mai bun.

– Eu cred asta. Însă nu cred că morții vorbesc cu noi.

El nu avusese experiența pe care o avusesem eu cu tata, așa că nu înțelegea.

Am terminat țigara, iar Ben a stins-o într-o cochilie pe care o țineam lângă pat. Mi-am amintit de noaptea aceea de la urgențe, de cât de speriată am fost să-l văd acolo și cât de invizibilă m-am simțit când Dawn aproape că m-a răsturnat ca să ajungă la el. Ceilalți fuseseră întotdeauna siguri că el și Dawn erau împreună și, chiar dacă el nu i-a aprobat niciodată fățiș, nici nu s-a deranjat să-i contrazică. Ea era paravanul nostru, spunea Ben, fapt care mă deranja doar când o vedeam fixându-l cu privirea așa cum o făcuse sâmbătă la întrecerea de înot. Era limpede că-l iubea la nebunie. I se citea pe față. Mi-a părut rău pentru ea așa cum îmi păruse rău de fata împiedicată de paisprezece ani pe care o lăsasem să mă depășească în urmă cu câțiva ani. Dar nu aveam de gând să i-l las pe Ben.

– Dawn te iubește enorm, am remarcat. Când te-a văzut la urgență părea atât de ușurată să vadă că ești sănătos! Așa m-am simțit și eu când am văzut că Andy era teafăr. Și am simțit că o rănesc prin faptul că sunt cu tine.

– Eu nu i-am dat speranțe false. Știi asta.

– Însă crede că nu ai pe nimeni. Asta îi dă speranță.

– Și ce pot să fac eu, Maggie? Părea ușor enervat. Nu pot să-i mărturisesc pe nepusă masă despre noi.

– Știu, am spus eu rapid. Nu-l mai văzusem vreodată furios, și eram deconcertată. Doar că îmi părea rău pentru ea, am continuat. Ce voiam să facă el? Nu știam.

Deodată, o rafală de vânt suflă în încăpere din sufrage-rie și stinse aproape toate lumânările, lăsând aprinse doar două. M-am ridicat și m-am dus în colț să le aprind din nou. Când m-am întors să mă urc din nou în pat, lumina lumânării se reflectă, probabil, pe coapsa mea.

Ben se ridică în coate.

– Ce ai pe coapsă? întrebă el.

– Un tatuaj, am răspuns eu.

– Glumești. Se propti în capul oaselor. E nou?

– Nu. Doar că nu l-ai mai văzut până acum. Îl aveam de peste un an, suficient de jos încât mama să nu-l observe.

– Nu-mi dau seama ce scrie.

– Doar un cuvânt. M-am apropiat de el să-l citească.

– *Empatie*. Își trecu degetele peste caligrafia minusculă. De ce?

– Ca să-mi aduc aminte întotdeauna să mă pun în pielea celorlalți.

Ben râse și mă trase în pat deasupra lui.

– Nu ai nevoie să-ți aduci aminte, îngeraș, spuse el, punându-și palmele foarte calde pe coapsele mele. Aproape că ai scris o carte întreagă.

capitolul 13

Andy

Ne-au așezat pe o canapea mică. Pe stative erau camere mari de filmat și era plin de domni și doamne. Una dintre ele s-a așezat pe un scaun cu fața spre noi. Am privit spre cameră și am zâmbit așa cum trebuie să faci la poză.

– Andy, mi se adresează doamna de pe scaun, când începem să vorbim pur și simplu te uiți la mine. Nu te uiți la cameră. Ne vom preface că avem o conversație normală, da?

– Bine. Era plăcut să o privești. Frumoasă, cu păr strălucitor și negru ca al mamei și ochi de asiatică. Vocea ei era blândă și îmi amintea de felul în care vorbea Maggie uneori.

Mama îmi zâmbi și îmi strânse mâna ca întotdeauna. Mâna ei era rece ca gheața.

Un bărbat prinse un microfon mic și negru de cămașa mea și îmi zise să nu-mi fac griji în privința lui. O femeie cu căști pe cap ridică trei degete, apoi două, apoi unul.

Apoi femeia a început să vorbească cu noi, iar eu m-am uitat fix la ea, așa cum îmi spusese ea să fac. Mi-am impus să nu mă uit în altă parte decât la doamna aceea. Nu voiam s-o dau în bară.

– Andy, povestește-ne despre incendiu, îmi spuse ea. Ochii ei luceau.

– Eram la petrecere cu prietena mea Emily și dintr-odată era foc peste tot, am început eu. Câțiva băieți au luat foc, iar eu le-am zis să se oprească, să se lase la pământ și să se rostogolească.

– Da? întrebă femeia. Unde ai învățat asta?

Nu-mi mai aminteam exact unde. Aș fi vrut s-o privesc pe mama să o întreb, însă mi-am amintit că aveam voie să vorbesc doar cu doamna.

– Cred că la școală, dar nu sunt sigur.

– Așa e, întări mama.

Genunchiul îmi tremura așa cum mi se întâmpla uneori și mă gândeam că mama o să-și pună mâna pe el să-l oprească, însă n-o făcu.

– Și după aceea ce s-a întâmplat, Andy? Oamenii încercau să iasă din biserică, nu? Și nu puteau?

– Din cauza focului.

– Am auzit că ușile principale erau blocate de flăcări.

– Și cea din spate.

– Probabil a fost înspăimântător.

– Emily era speriată. Avea tricoul pe dos.

Doamna, nedumerită, se întoarse spre mama.

– Prietena lui, Emily, este un copil cu nevoi speciale căruia nu-i place să simtă cusătura hainelor pe piele, explică mama.

– Aha, înțeleg, spuse doamna. Și cum ai ieșit din foc, Andy?

– M-am dus la toaleta băieților și în exteriorul ferestrei era cutia de metal... cutia de la aerul condiționat și m-am urcat pe ea și am ajutat-o și pe Emily să urce. Apoi m-am întors și le-am spus și celorlalți să vină pe acolo.

– Uimitor, exclamă doamna. Când întoarse puțin capul, scânteile din ochii ei se mișcă. Ai salvat multe vieți.

Am dat din cap.

– Am fost un... Dar mi-am amintit că nu aveam voie să vorbesc despre eroismul meu.

– A fost un erou, completă mama, însă i-am spus să nu se laude cu asta.

Fără să vreau, am privit-o o clipă pe mama. Și ea avea scânteii în ochi! Ciudat.

– Cum te simți după ceea ce ai făcut, Andy? întrebă doamna.

– Bine. Însă unii au murit. Probabil nu au auzit când i-am strigat. Ochii dumneavoastră sunt foarte frumoși. Au scânteii.

Doamna și mama râseră amândouă.

– De la lumini, spuse doamna. Dar îți mulțumesc pentru compliment, Andy. Se întoarse din nou spre mama. Laurel, ne poți spune câte ceva despre Andy și despre sindromul alcoolismului fetal?

– Vă pot spune eu, m-am oferit.

Atunci mama își puse mâna pe genunchiul meu, semn că trebuia să tac.

– Andy, hai să o lăsăm și pe mama ta să vorbească.

– Bine, am zis, cu toate că o auzisem pe mama vorbind despre SAF de atâtea ori, încât puteam să reproduc întregul discurs. Povestea că a avut probleme cu băutura când era însărcinată cu mine și că asta mă făcuse să fiu diferit de alți copii. Că s-a dus la un centru de reabilitare și că de atunci n-a mai băut. Eu am stat într-un centru de plasament, de unde m-a luat când aveam un an. Și de atunci a vrut să se asigure că am parte de cea mai bună educație și îngrijire cu putință. Vedeți? Pot să spun și eu. Sunt într-o echipă de înot, am explicat. Și mereu câștig. Mama și doamna râseră din nou. Mama spuse că sunt un concurent foarte valoros din cauza reflexului Moro. Și că am un IQ mediu, ceea ce înseamnă că sunt inteligent și că aș putea să fac lucrurile mult mai bine dacă mă străduiesc mai mult. Sunt la fel de deștept ca majoritatea oamenilor, am insistat. Însă creierul meu funcționează altfel.

Mama povesti despre brichetă și despre cum am pierdut avionul, lucru pe care tot nu îl înțeleg, pentru că dacă ții bricheta în șosetă nu înseamnă că o cari în mână.

– Există un fond de donații pentru cheltuielile medicale ale copiilor răniți în incendiu, anunță doamna înspre

cameră. Dacă doriți să contribuiți, adresa de internet este afișată pe ecran.

– Mulți dintre copiii răniți la petrecere provin din familii cu resurse limitate, adăugă mama.

– Vrea să spună că sunt săraci, am explicat eu, mândru că înțelesesem.

– Mai aveți un copil, i se adresă doamna mamei. Și celălalt are SAF?

– Se referă la Maggie? am întrebat-o eu pe mama, menținându-mi însă privirea fixată asupra doamnei.

– Da, Maggie e fiica mea mai mare. Nu beam când eram însărcinată cu ea și e sănătoasă.

– Maggie e cea mai bună soră, am spus eu.

– Da? făcu doamna.

– Și ea mi-ar pune întâi mie masca de oxigen pe față.

capitolul 14

Laurel

1989

– Uită-te la părul ei! exclamă Emma când Jamie îi dădu copilul să-l țină în brațe. Exact așa era și părul tău când te-ai născut, îi spuse ea fiului său. Bucle dese, negre și frumoase.

– Nu-i așa că e ceva? Jamie se așează lângă mama lui, pe canapea. De trei zile, de când veniserăm acasă cu bebelușul, nu se oprea din zâmbit. Trebuie s-o vedeți când deschide ochii, adăugă el. Te privește fix.

– Sunt căprui ca ai tăi și ca ai lui Laurel? Își trecu degetul peste pielea aproape translucidă a frunții copilului.

– Acum sunt cenușii, zise Jamie, însă pediatriul spune că după toate probabilitățile vor fi căprui.

Emma își întoarse privirea către balansoarul în care stăteam eu.

– Draga mea, probabil ești în al nouălea cer!

Eram prea obosită ca să vorbesc, așa că i-am oferit același zâmbet pe care-l arborasem în ultimele trei zile. Mi-l lipisem pe față la scurt timp după nașterea copilului și încă era acolo. Era ceva în neregulă cu mine, iar până atunci reușisem să ascund asta de toată lumea. Îi priveam pe Jamie și pe Emma stând cu bebelușul pe canapea și mi se părea că îi vedeam ca prin vis. Mă simțeam îndepărtată de ei, aveam o senzație ciudată de distanță între noi. Dacă aș fi încercat să parcurg spațiul dintre balansoar și canapea, probabil mi-ar fi luat câteva zile.

Sarcina mea fusese mult mai ușoară decât mă așteptasem. Cu excepția unor perioade scurte de greață la început

și de glezne umflate la sfârșit, mă simțisem foarte bine. Copilul se născuse cu două săptămâni mai devreme și, cu toate că travaliul fusese mai dificil decât bănuisem, reușisem să trec prin cele zece ore de chin fără anestezie. Eram aproape la fel de îngrijorată pentru Jamie pe cât eram pentru mine însămi. Din cauza „darului” său, arăta ca și când ar fi simțit fiecare contracție a mea. Copilul avea 3,9 kilograme și eram fericită că nu mai așteptase încă două săptămâni să-și facă apariția.

Știu exact care a fost momentul în care m-am transformat dintr-o femeie îndrăgostită de bebelușul pe care îl purta în pântec într-o femeie care nu mai știa ce înseamnă să iubești. În sala de nașteri mi-am auzit fetița plângând pentru prima dată și am întins mâinile, nerăbdătoare s-o ating. O asistentă a adus-o la pieptul meu. Jamie m-a sărutat pe frunte când am ridicat capul să o privesc, dar mă simțeam ca și când priveam o vizuină lungă și spiralată de iepure. Întreaga mea lume a început să se învârtă din ce în ce mai repede și deodată totul a devenit negru.

Când m-am trezit eram la reanimare, cu Jamie lângă mine. Mi-a spus că avusesem o hemoragie, dar, în curând, aveam să mă fac bine. Maggie era perfectă și puteam face și alți copii.

Eu abia îl auzeam. Rămăsesem la cuvântul Maggie. Cine era Maggie? Aveam niște dureri îngrozitoare și m-am gândit că travaliul nu se terminase. Confuzia totală în care pluteam mă speria. Jamie a avut nevoie de câteva minute bune să mă aducă la realitate.

Nu mi-am ținut copilul în brațe decât după treizeci și șase de ore de la naștere. Când mi-a fost adus în brațe, nu am simțit absolut nimic. Nici un imbold matern de recunoaștere a micuței prezențe atât de familiare pe care o purtasem în mine timp de nouă luni. Nici vreo dorință de a-i vedea micul trup. Nimic.

—Nu-i așa că e frumoasă? Jamie stătea în picioare lângă pat, radiind, iar aceea a fost clipa în care mi-am lipit zâmbetul pe față. Acasă, toți păreau să creadă că am revenit din vizuina de iepure. Numai eu știam că încă eram blocată undeva între abisul negru și lumea reală.

—Mănâncă bine? întrebă Emma.

Jamie se uită la mine așteptând un răspuns, ceea ce însemna că trebuia să mă chinui să scot niște cuvinte din gură.

—Păi... mi-am dres glasul. Am niște probleme cu ea, am recunoscut. Nu ne înțelegem prea bine.

Cât de mult îmi dorisem să hrănesc un bebeluș! Când lucrasem în cabinetul pediatrului le priveam cu invidie și nerăbdare pe mamele care își duceau pruncii la sân pentru acea legătură tainică și sacră. Dar sfârcurile mele erau prea plate pentru ca bebelușul să se prindă ușor de ele. La spital, mai multe asistente încercaseră să mă ajute. O consilieră din partea La Leche League¹ apăruse în salonul meu cu câteva ore înainte să mă externez. Uneori reușeam să-l fac pe bebeluș să sugă, însă de cele mai multe ori plângea iritat. Expertă se jurase că bebelușul era hrănit suficient, dar nu izbutise să mă liniștească.

—Ei, treci pe lapte praf, zise Emma, ca și când n-ar fi fost cine știe ce. I-am hrănit pe amândoi cu biberonul și n-au avut nimic.

Jamie era, într-adevăr, minunat, însă aveam îndoieli în privința lui Marcus. El încă era hrănit cu biberonul. Însă mi-am simțit ochii plini de lacrimi când am primit permisiunea ei. A fost prima persoană care mi-a dat de înțeles că nu era o tragedie să mă opresc din alăptat.

—Păi e important, mamă, spuse Jamie.

De unde stăteam, vedeam cum chipul copilului se contractă în expresia pe care o avea întotdeauna înainte să urle. În stomac mi se formă un nod cât bolovanul.

¹ Organizație care promovează alăptatul la sân (n.red.)

– Gata, gata, murmură Emma. Ce s-a întâmplat, draga mea? Ridică bebelușul până la umăr și îl mângâie pe spate, dar începu oricum să urle. Vrea la mama, draga de ea. Emma i-o dădu pe micuță lui Jamie, care mi-o aduse la balansoar. Puteam observa că o ținea cu mai multă dexteritate decât mine

– O să încerc s-o hrănesc. M-am folosit de toată puterea pe care o aveam ca să mă ridic în picioare. Jamie mi-a pus bebelușul în brațe, iar eu m-am îndreptat spre dormitor. Aveam nevoie de intimitate, nu pentru că mi-ar fi fost rușine, ci pentru că nu doream să asiste și alții la eșecul meu.

În dormitor m-am așezat pe pat, cu capul rezemat de perne, și am început bătălia de a o fixa pe Maggie la sânul meu. Plângea; și eu plângeam.

Într-un final începu să sugă, însă nu cu fervoarea pe care o văzusem la alți copii. Nu cu mulțumirea de a se afla în brațele mamei. Expresia ei era una de resemnare, ca și când suga la pieptul meu pentru că nu avea altă opțiune. Ar fi preferat să fie oriunde altundeva, dar nu cu mine.

Din dormitor l-am auzit pe Marcus intrând în casă.

– Săru' mâna, mamă. Mi l-am imaginat traversând sufrageria cu pași mari și aplecându-se să-i sărute obrazul Emmei. Când ai ajuns? Mi-ai văzut nepoțica?

– Dumnezeule, Marcus! răspunse Emma. Miroși ca o bodegă.

N-am auzit și restul conversației, doar sunetul înăbușit al vocilor lor – inclusiv pe cel al unei tinere femei – și am știut că Marcus o adusese acasă pe altă prietenă de-a lui. Părea să-și găsească una pe zi.

Am închis ochii să ascult vocea din mintea mea.

„Bebeluşul tău nu te iubeşte.“ Ştiu. Ştiu. „Nici măcar nu-i dai suficient lapte.“ Ştiu.

Maggie întoarse capul de la pieptul meu, strâmbându-și nasul într-un fel pe care îl interpretam ca dezgust. Mă simțeam amețită de la oboseală.

— Jamie, am încercat eu să strig. Am auzit râsete din sufragerie. Mi-am adunat toată puterea și am strigat și mai tare: Jamie!

În clipa următoare deschise ușa dormitorului și privi înăuntru.

— Ești bine?

— Poți să o faci tu să râgâie, te rog? am întrebat. Am nevoie să trag un pui de somn.

— Sigur, Laurie. Luă copilul și, în timp ce stăteam îngropată sub cuverturi și cedam în fața oboselii, simțeam libertatea vinovată că nu mai era nevoie să mă gândesc la bebeluș o oră și ceva.

Marcus se mutase cu noi când eu eram însărcinată în luna a șasea. Fusese pe jumătate o binecuvântare. Munca lui Jamie la agenția imobiliară, departamentul de pompieri și capelă însemna un orar prelungit și imprevizibil; îmi plăcea să am compania lui Marcus, chiar dacă de obicei trebuia să o împart cu prietena lui de moment și câteva beri. Jamie îi făcuse rost de o slujbă în construcții, unde lucrase și el. Dar seara Marcus nu lucra și uneori pregătea cina înainte ca eu să mă întorc de la serviciu. M-a ajutat să decorez camera copilului, zugrăvind-o în verde și galben și montând pătuțul și dulapul pe care le cumpărasem. Renunțase de mult la orgă, însă dădea casetofonul din camera lui atât de tare, încât dacă mă plimbam pe plajă, așa cum făceam aproape în fiecare dimineață și seară, îl auzeam de la jumătate de kilometru distanță. Dacă îl rugam, îl dădea mai încet. De fapt, făcea tot ce-i spuneam. Problema nu era între mine și Marcus, ci între Marcus și Jamie. Contactul dintre ei era ca acela dintre șmirghel și lemn și curând mi-am dat seama că așa

stătuseră lucrurile mereu. Jamie era altă persoană în preajma lui Marcus. Să spui că Jamie încerca să înțeleagă sentimentele altuia era puțin. Însă cu Marcus reacționa înainte să gândească. Muzica era prea tare? Striga: „Marcus, dă porcăria aia mai încet!” Dacă Marcus se întorcea acasă după miezul nopții, lovindu-se de mobilă și trântind uși după ore întregi de petrecere, Jamie se dădea jos din pat, iar eu îmi puneam perna pe cap ca să nu aud cearta.

Am descoperit că era imposibil să mă amestec în acel dans al furiei dintre cei doi frați. Se întâmpla de prea mult timp, iar vocea mea nu era altceva decât un bâzâit slab și enervant în urechile lor când încercam să-i împac. Părinții lor stârniseră rivalitatea dintre ei cu mulți ani în urmă, prin tratamentul lor preferențial față de fiul mai mare. Sigur, Marcus nu era vreun îngeraș, și se prefăcea că nu înțelege când încercam să vorbesc cu el despre felul în care se purta cu fratele lui. Bea mult prea mult. Avea doar douăzeci de ani, însă baxurile de șase cutii de bere apăreau și dispăreau și reapăreau în frigider cu atâta viteză, încât le-am pierdut socoteala. Începuserăm să înțelegem de ce părinții îl dăduseră afară din casă.

—Știai cum e, i-am spus lui Jamie în timpul uneia dintre plimbările noastre matinale pe plajă. Era una dintre zilele rare de martie în care vremea era atât de caldă, încât mergeam desculți prin nisip. Îmi țineam mâna pe pântec, ca să cuprind copilul pe care abia așteptam să-l cunosc. Știai că bea, că merge la petreceri și că e bătăuș.

—Leneș și iresponsabil.

—Nu e leneș deloc, l-am contrazis eu, gândindu-mă la ajutorul pe care mi-l dăduse cu amenajarea camerei copilului. Însă nu puteam să nu-i dau dreptate la partea cu „iresponsabil”. De mai multe ori Marcus nu apăruse la serviciu, iar șeful de echipă îl sunase pe Jamie să se plângă. Din moment ce el îi obținuse lui Marcus slujba, Jamie se simțea responsabil pentru performanța lui.

– De ce ai vrut să stea cu noi? am întrebat eu. Credeai că-l schimbi?

Jamie își trecu degetele prin păr și privi spre mare.

– Am crezut că mă pot schimba pe mine.

– Cum adică?

– Când eram mici mereu am avut probleme cu el. Dar sunt mulțumit de mine însumi. Mă bucură să văd cum am evoluat și mă gândeam că aș putea să învăț să fiu mai tolerant față de el. Însă, Laurie, jur că are un talent aparte să mă scoată din fire.

– Știu. Cu tot ajutorul pe care mi-l dăduse mie, Marcus chiar îi puneia lui Jamie nervii la încercare, ca un adolescent rebel care încearcă să vadă cât de departe poate merge cu părinții lui.

– Poate a fost o greșeală să-l lăsăm să se mute aici, spuse Jamie.

– I-am spus că vom încerca timp de șase luni, i-am amintit eu. Poți să aștepți măcar atât?

Jamie dădu din cap.

– Dacă nu ne omorâm între noi înainte.

După nașterea lui Maggie, Jamie își luă liber trei săptămâni de la imobiliare și de la pompieri. Acesta a fost intervalul de care am avut nevoie ca să conștientizez pe deplin prezența copilului. La consultația de două săptămâni, pediatriul pentru care lucram mi-a confirmat ceea ce știam deja: avea colici. Mi-a luat o picătură de sânge și mi-a spus că încă eram anemică, ceea ce explica oboseala și paloarea mea.

– Și cred că ai și o ușoară melancolie post-partum, domnișoară Laurel, mi-a zis, folosind apelativul din vremea când lucram acolo. Mi-a studiat chipul și mi-am dat seama că în acea dimineață uitasem să-mi lipesc zâmbetul de circumstanță. Dar nu-ți face griji, a adăugat el. Hormonii tăi se vor liniști curând.

I-am povestit despre cum mă chinuiam s-o hrănesc la sân. Din două în două ore, eu și Maggie eram prinse într-o bătlie care ne lăsa pe amândouă secătuite și cel puțin pe una dintre noi în lacrimi. Ezita să-mi sugereze oprirea alăptării, însă ceva din comportamentul meu îl făcu să cedeze.

– Primele două săptămâni au fost cele mai importante, spuse el. Iar dacă asta are un asemenea impact negativ asupra vieții tale și a fetei, îți recomand să o înțarci acum.

Am dat din cap ușurată. Îmi spuneam că lucrurile aveau să se îndrepte. Orele de masă nu aveau să mă mai înspăimânte. În sfârșit, puteam să-mi iubesc pruncul.

Însă nu asta s-a întâmplat. Sugea la biberon mai simplu decât o făcuse la sânul meu, însă tot părea să nu se simtă bine în brațele mele, agitându-se indiferent cum o țineam. O linișteam doar dacă-i băgam degetul în gură, însă imediat ce-și dădea seama că din degetul meu nu primea mâncare începea din nou să plângă.

Cu Jamie era altfel. Adormea pe umărul sau în brațele lui. Eram în egală măsură invidioasă pe confortul pe care îl simțea cu el și ușurată că exista ceva care să o oprească din plâns.

Cu o noapte înainte ca Jamie să se întoarcă la serviciu, l-am implorat să-și mai ia o săptămână liber.

Stăteam în pat unul lângă altul, vorbind cu vocea coborâtă ca să n-o trezim, chiar dacă era la o cameră distanță.

– Nu pot, Laurie, spuse el. Se apropie sezonul de vârf și deja am lipsit prea mult.

– Te rog, nu mă lăsa singură cu ea! Păream disperată și exact așa mă simțeam.

– Laurie, e fika ta, nu un câine turbat.

– Tu te descurci cu ea mult mai bine ca mine, am continuat eu.

– Știu că nu te-ai simțit bine. Se sprijini într-un cot și îmi îndepărtă șuvițele de păr de pe față. Plimbă-te

cu ea puțin. Nu cred că ai ținut-o în brațe suficient. Vrea să fie ținută în brațe.

– Plânge când o iau în brațe.

– Preia tensiunea ta. Trebuie să fii mai relaxată.

– Pe vremuri mă pricepeam la copii. Am citit aproape toate cărțile de puericultură scrise vreodată și brusc mă simt ca și când n-aș mai ști nimic. Doctorul Pearson mereu se baza pe mine când o mamă își aducea bebelușul la cabinet.

Jamie zâmbi.

– Și o să te pricepi din nou. Ai avut un început greu cu hemoragia și tot restul. Nu fi atât de dură cu tine.

Așa că Jamie s-a întors la serviciu, însă eu nu m-am făcut bine. Dimpotrivă, situația s-a agravat. Să am un copil fusese o greșeală imensă, dar numai eu păream să știu asta. Uneori mă uitam la Maggie – indiferent dacă urla sau dormea – și trebuia să îmi aduc aminte că era rodul pânțecelui meu. Mă simțeam detașată de ea. Sentimentele mele când o priveam erau aceleași pe care le aveam pentru o bucată de brânză sau o tigaie. Am început să-l percep la fel și pe Jamie. Mă uitam la el și mă întrebam cum de ajunseseam să locuiesc pe acea insulă slab populată, cu un bărbat pentru care nu mai simțeam nimic.

Liniștea de care mă bucurasem pe insulă s-a transformat brusc într-un sentiment de izolare. Mi-am dat seama că aveam puține prietene în vecinătate, iar dintre ele niciunul nu era proaspătă mămică. Încă mai țineam legătura cu amicele de la facultate, însă locuiau în oraș. Singura care avea copil ne sunase să ne felicite la nașterea lui Maggie, însă palavrele ei pline de entuziasm despre propriul ei băiețel nu făcuseră altceva decât să-mi confirme că nu eram normală.

Îi ceream tot timpul iertare lui Maggie.

– Meriți o mamă mai bună, spuneam eu. Îmi pare rău că sunt atât de rea.

Marcus încă se oferea să gătească seara din când în când, dar când era treaz preferam să i-o dau lui pe Maggie și să pregătesc eu cina. Chiar și Marcus se pricepea mai bine decât mine să aibă grijă de fetiță.

Când Jamie se întorcea de la slujbă, se grăbea să o vadă întâi pe Maggie, nu pe mine, însă asta nu mă deranja. Îmi dădea ocazia să mă bag iarăși în pat și să-mi trag cuvertura peste cap – fuga mea sub pretextul unui pui de somn.

Într-o zi din acea primă săptămână petrecută singură cu fiica mea, am așezat-o în scaunul de mașină pe blatul de la bucătărie, după care i-am încălzit biberonul într-o oală de apă pe aragaz. Maggie urla, cu fața roșie ca sfecla. Eram cu un ochi la apă când brusc m-am imaginat aplecată deasupra lui Maggie cu un cuțit în mână, înfigându-l în trupul ei micuț prin costumașul alb cu roz.

Am scos un țipăt scurt și m-am îndepărtat de aragaz, apoi m-am rezemat de ușa de la debara. Am văzut pe blat suportul de cuțite și l-am luat în grabă, am traversat holul, l-am dus în camera lui Marcus și l-am ascuns sub patul lui. Dacă ar fi trebuit să parcurg tot acel drum ca să iau un cuțit, aveam timp să mă răzgândesc și să n-o rănesc pe Maggie cu el.

Înapoi în bucătărie am ridicat-o în brațe tremurând, am luat sticla din apa fierbinte, apoi m-am așezat în balansoar s-o hrănesc. A prins vârful biberonului cu buzele și s-a liniștit.

M-am gândit la mamele care își rănesc copiii. Oameni care își loveau atât de rău micuții, încât le provocau leziuni la creier. Mi-era frică. Oare aș fi fost în stare de așa ceva?

– Te iubesc, i-am spus în timp ce o legănam, însă cuvintele păreau o replică rostită într-o piesă de un actor care se pretindea a fi altcineva.

– Am nevoie de somn, am mormăit eu din pat în dimineața următoare, când Jamie se îmbrăca. Amândoi

fuseserăm trei jumătate de noapte, ocupându-ne pe rând de fiica noastră suferindă de colici.

—O voi lua cu mine la birou, se oferi Jamie, surprinzându-mă. Nici măcar nu m-am întrebat cum avea să se descurce dacă o lua cu el la agenția imobiliară. M-am întors pe partea cealaltă și am adormit la loc; ușurarea la gândul unei zile fără Maggie îmi întrecea sentimentul de vină. În curând avea s-o ia cu el în fiecare zi, lăsându-mă să dorm. Mă întrebam doar vag ce părere aveau colegii lui despre întreaga situație, dar nu prea îmi păsa. Jamie avea să găsească o cale să le explice.

Jumătate din timp mă simțeam drogată, ca și când cineva mi-ar fi pus narcotice în apa de băut. În starea mea pe jumătate adormită visam să fug. Puteam să mă duc într-un loc unde nu mă cunoștea nimeni și să o iau de la capăt. Într-o după-amiază, când am simțit dureri în piept, am sperat să fac atac de cord. Moartea subită ar fi pus capăt amorțelii pe care o simțeam în mine. N-aș mai fi fost obligată să o aud pe Maggie urlând sau să spăl rufe sau să mă gândesc ce să pregătesc la cină. Iar Jamie și Maggie ar fi fost mai fericiți fără mine. Eram convinsă de asta.

—Îți mai aduci aminte de Sara Weston? mă întrebă Jamie într-o după-amiază de duminică.

Am avut nevoie de un minut ca să îmi dau seama despre cine vorbea.

—Femeia care a venit de câteva ori la capelă, la început? Eu nu mai fusesem la capelă de când se născuse Maggie, iar clădirea pentagonală de pe plajă, din apropierea casei noastre, părea la kilometri întregi distanță.

—Exact. A venit iar astăzi cu soțul ei, Steve. E cantonat la Camp Lejeune. Încetase să mai frecventeze capela pentru că pe Steve nu îl interesase, însă azi l-a convins să vină și el.

—Și i-a plăcut?

–Nu cred că a fost chiar pe gustul lui, râse Jamie. Însă nu a făcut figuri. Oricum, ce vreau să spun este că Sara a întrebat de tine și i-am spus că ți-ar prinde bine o mână de ajutor cu Maggie, iar ea s-a oferit.

„O, nu“, mi-am zis.

–Nu vreau străini în casă, Jamie, am adăugat cu voce tare.

–Nu, știu că nu ești pregătită pentru asta. Însă o poate lua pe Maggie când am eu prea multă treabă.

–Abia o cunoaștem. Mă gândeam la cuțite, pe care trebuise să le readuc în bucătărie, ca să nu fiu nevoită să le explic lui Jamie și Marcus de ce le dusesem de acolo. Sara Weston n-avea cum să fie la fel de periculoasă ca mine. Dar dacă ți se pare ție în regulă, sunt de acord, am încheiat.

Marțea următoare eram încă în pat când Jamie bătu la ușa dormitorului.

–Laurel? A venit Sara Weston. Hai să o saluți.

Am închis ochii, încercând să-mi iau energie de undeva din interiorul meu.

–Vin într-un minut, am spus eu, prea încet.

–Poftim? Jamie era chiar lângă ușa dormitorului.

–Imediat, am adăugat eu mai tare.

M-am ridicat din pat, mi-am pus aceleași haine pe care le purtasem cu o zi înainte, apoi m-am împleticit până în sufragerie.

Sara arăta exact așa cum o văzusem cu multe luni în urmă, când venise prima dată la capelă. Doar că acum, îmbrăcată în pantaloni scurți de vară și un tricou polo portocaliu, i-am observat constituția athletică. Arăta ca și când juca fotbal feminin. Se așeză pe canapea și o ridică pe Maggie în brațe.

–Ai un bebeluș minunat, surâse ea.

– Mulțumesc. Mi-am lipit zâmbetul pe față și m-am așezat în balansoar.

Jamie așează un pahar de ceai dulce pe măsuta de cafea din fața ei.

– Și îmi place mult casa asta, continuă ea. Atât de deosebită.

– Mulțumesc.

– Am vrut să te văd înainte să te ajut cu Maggie. Să îmi spui dacă ai anumite instrucțiuni pe care ar trebui să le urmez.

– Doar... știi tu, să n-o omori, sau ceva de genul ăsta, am ridicat eu din umeri. Privirea celor doi m-a făcut să izbucnesc în râs. Știi la ce mă refer. Eram conștientă că păream nebună. Nu-mi păsa. Nu doream decât să mă întorc în pat.

– Bine atunci. Râse și îl privi pe Jamie. Cred că pot să respect condițiile.

La șase săptămâni după naștere am fost la obstetricianul meu din Hampstead. După ce m-a examinat, m-am ridicat în capul oaselor, încrețind cearșaful de hârtie în jurul coapselor.

– Încă sunt obosită tot timpul, m-am plâns.

– Lamentațiile noilor mămici. Zâmbi, apoi își scărpină chelia. Încă ești ușor anemică. Lei fier?

Am încuviințat din cap.

– Cum dormi?

– Noaptea nu prea bine. Noaptea am grijă de fetiță, pentru că soțul meu se ocupă de ea ziua.

– Dar ziua dormi?

Am dat iarăși din cap.

– Cum stai cu apetitul?

– Nu prea am așa ceva.

– Cred că pe lângă anemie suferi și de o ușoară depresie, spuse el.

Uram cuvântul acela, „depresie“. Știam că era ceva în neregulă cu mine, însă depresia era un termen mult prea simplu.

– Cred că dacă mi-aș recupera somnul mă voi simți mai bine.

– Aș vrea să începi să iei Prozac, să vedem cum merge. Scoase un carnet de rețete din buzunarul halatului. Ai auzit vreodată de așa ceva?

Noul antidepresiv miraculos.

– Chiar nu vreau antidepresive. Nu mă simt chiar atât de rău.

Medicul șovăi.

– Atunci, spuse el, vreau să știi că poți să iei dacă vrei să încerci. Și îți pot recomanda un terapeut. Ți-ar face bine să vorbești cu cineva despre ceea ce simți.

– Mulțumesc, dar nu vreau. Cum să-i fi spus unui străin că mă gândisem să-mi ucid copilul sau să fug de acasă? M-ar fi închis la spitalul de nebuni și ar fi aruncat cheia.

Doctorul puse mâna pe clanță, apoi se întoarse spre mine.

– A, iar tu și soțul tău puteți începe să faceți sex din nou, mă informă el. Mi-am ascuns greața în spatele unui zâmbet.

În acea după-amiază i-am zis lui Jamie la telefon că, potrivit doctorului, încă eram anemică.

– A spus că putem să facem dragoste din nou?

– Peste vreo două săptămâni. Mi s-a strâns inima la acea minciună. A spus că pot să iau un antidepresiv dacă vreau, dar că nu am neapărat nevoie, deocamdată.

– Nu ai nevoie de medicamente.

– Știu. Îmi imaginam privirea lui încruntată.

– Cred că ai nevoie să intri într-o legătură mai strânsă cu Dumnezeu, Laurel, rosti el pe un ton serios. Ai pierdut

acea parte din tine. Unde l-ai simțit pe Dumnezeu săptămâna asta?

Mi-aș fi dorit să-l pocnesc. Dacă ar fi fost lângă mine și nu la kilometri distanță, în biroul lui, aș fi făcut-o.

— Nicăieri, am răspuns eu tăios. Nu l-am mai simțit pe Dumnezeu de șase săptămâni lungi și grele.

Jamie nu se lăsă bătut.

— Atunci, conchise el, cred că am identificat problema.

Sara a venit în vizită după câteva săptămâni. Eu stăteam întinsă pe canapea în fața televizorului și urmăream o reluare antică de la *Viseș la Jeannie* când a bătut în ușa de sită.

— Intră, am strigat.

Avea în mână o cratiță; deschise ușa cu umărul și intră.

— O să pun o caserolă în frigider pentru tine, mă anunță ea, apoi se duse în bucătărie.

— Unde e copilul ? am vrut să știu.

— L-am lăsat cu Jamie. Completează niște documente la capelă. Voiam neapărat să stăm de vorbă.

„O, nu!“ m-am gândit.

Sara trase un scaun lângă canapea. Priveam ecranul televizorului, nu pe ea. Era episodul în care Tony și Jeannie se căsătoreau, însă nu-mi păsa.

— Cum te simți? întrebă Sara.

— Bine.

— Serios, cum te simți? insistă ea, aplecându-se ușor spre mine.

Am oftat, sperând să plece.

— Obosită.

— Ce spune doctorul?

— Despre ce?

— Despre oboseala ta.

Chiar nu-mi plăcea insistența ei.

— Sunt anemică, am zis, deși mă îndoiam de asta.

– Jamie mi-a spus că doctorul tău ți-a prescris Prozac.

– Asta e o informație foarte personală.

– Mi-a dezvăluit-o pentru că e îngrijorat în privința ta. Jamie are o concepție demodată în privința antidepresivelor, însă voiam să-ți spun că am o prietenă în Michigan care ia Prozac și chiar a ajutat-o.

– Nu sunt chiar atât de deprimată, Sara. Sunt *obosită*. Și tu ai fi dacă ai sta trează toată noaptea cu un copil care urlă.

– Laurel, tu ești *asistentă medicală*! Eu nici măcar nu am terminat facultatea și pot să-ți spun că ești deprimată. Vrei să dormi tot timpul. Jamie spune că nu te încântă nimic. Mai ales când vine vorba de Maggie. Aproape că șopti ultima propoziție, ca și când i-ar fi fost teamă să n-o audă cineva. Nu e normal să fii atât de neinteresată de copilul tău.

Am ridicat privirea spre ea.

– Aș vrea să plec.

– Îmi pare rău. Se lăsă pe spate în scaun, însă nu dădea semne să se ridice. N-am vrut să te supăr, însă cred că ai nevoie de ajutor. Nu e drept față de Jamie să-l faci... Scoase un sunet ascuțit cu limba, apoi oftă. E ca un *părinte singur*, continuă ea. Se poartă minunat cu fetița, însă ea n-o să aibă habar cine ești. Cine e mama ei.

Ușa cu sită scârțâi din nou, făcându-mă să ridic privirea; era Marcus, venise să ia prânzul.

Sara se ridică, în sfârșit.

– Tu trebuie să fii Marcus, se prezentă ea, întinzând mâna. Eu sunt Sara Weston.

Marcus dădu mâna cu ea. Simțeam miros de băutură.

– Ești bona, deduse el.

– Exact. Trecusem doar să...

– Să-mi spună că sunt o dezaxată și o mamă de rahat, am întrerupt-o eu.

– Laurel! exclamă Sara. Nu asta am vrut să spun.

— I-am cerut să plece și nu vrea, l-am informat pe Marcus, uimită de propria mea nepolitețe.

— Ar trebui să pleci, i se adresă Marcus.

Sara ridică mâinile în semn de predare, ca și când ar fi încercat să ne domolească.

— Plec, spuse ea, îndreptându-se spre ușă. Se mai întoarse o dată înainte să iasă. Caserola se încălzește la trei sute cincizeci de grade în cuptor, timp de o jumătate de oră.

În noaptea aceea, Maggie dădu semne de guturai. Îi curgea nasul și probabil o durea gâtul, căci urlase de la nouă seara până la două dimineața, când eu și Jamie deja eram complet epuizați. Am căzut într-un somn atât de adânc, încât atunci când a sunat telefonul am avut senzația că e alarma de incendiu; am sărit din pat și am alergat în camera copilului — un semn foarte rar și firav că, într-adevăr, îmi păsa de fetița mea.

M-am întors în dormitor tocmai când Jamie ridică receptorul telefonului de pe noptieră. Am ascultat ce spunea și mi-am dat seama că era legat de Marcus.

— Nu, la naiba, poți să aștepți până dimineață! strigă el, apoi trânti receptorul în furcă.

M-am așezat pe pat.

— Marcus?

— M-am săturat de el! Jamie se ridică din pat și trase sertarul șifonierului, de unde scoase un tricou. Iar a condus beat. E la o închisoare din Jacksonville. Vrea să vin eu să-l scot pe cauciune.

— Și te duci acum?

— Da. Părea obosit. Nu pot să-l las acolo. Dar până aici i-a fost, Laurel. Acesta e sfârșitul. Va pleca din casa asta.

Știam că Jamie avea dreptate. Să-l dea afară părise un lucru inevitabil încă de la început.

– M-am tot gândit la asta, mormăi Jamie în timp ce se așează pe pat să-și încalțe sandalele. El e o mare parte a problemei.

– Ce problemă? am întrebat eu.

– Cu tine. Cu oboseala ta și totul. Trebuie să-ți faci griji pentru el așa cum îți faci pentru mine și Maggie. Trebuie să cureți după el. Nu știi niciodată ce face în clipa următoare, ce femeie va târî acasă după el. Trezește copilul cu muzica lui. Nu e niciodată treaz. Când este ultima dată când l-ai văzut treaz? Am încercat să mă gândesc, însă m-am dat seama că Jamie nu voia un răspuns. Ne împiedică să devenim o familie, își urmă el tirada. Eu, tu și Maggie. Gata. S-a terminat. Marele experiment „Salvează-l pe Marcus de el însuși” se încheie în această noapte.

Marcus plecă de la Paznicul mării a doua zi. Își luă combina, CD-urile, hainele și berea și se mută în altă proprietate a tatălui său, Talos, casa de lângă noi.

capitolul 15

Marcus

Pentru prima dată de la incendiu mi-am scos caiacul în golf la răsărit. Apa era perfect lină. Aerul mirosea a mlaștină și a sare. Reușisem să-mi scot din minte incendiul în cele patruzeci de minute în care am vâslit cu putere. Uneori simțeam în larg ceea ce Jamie numise „legătura cu Dumnezeu”. Atunci îl considerasem atât de încrezut! Mi-aș fi dorit să-i mai pot spune că mă înșelasem.

Locuiam într-unul dintre turnurile construite pentru Operațiunea „Bondarul”, pe care îl transformasem în locuință, și ajunseseam acasă la timp cât să prind interviul cu Andy și Laurel de la emisiunea *Today*. Îl înregistram, ca să fie, însă țineam să-l văd în direct. Genunchiul lui Andy tremurase tot timpul. Făcuse față ca un profesionist întrebărilor lui Ann Curry. Bineînțeles, și Laurel a avut partea ei. Maggie deja îmi scrisese un e-mail să îmi spună de povestea cu bricheta, însă tot am fost oripilat când am auzit-o pe Laurel istorisind. Trebuia să am o discuție despre fumat cu Andy. Amândoi arătau minunat. Laurel avea părul desfăcut și zâmbise tot timpul, ceea ce mă făcuse să-mi dau seama că în preajma mea nu prea zâmbește. Iar Andy era un copil frumos. Însă atât de tânăr. Arăta mai degrabă de doisprezece ani decât de cincisprezece.

Apoi am revenit la realitate la secția de pompieri. Mi-am turnat prima cană de cafea și am luat-o pe coridor către biroul meu, dar pe neașteptate m-am izbit – la propriu – de dragul nostru reverend William Jesperson. De obicei, eu și reverendul Bill făceam tot posibilul

să ne evităm, însă în acel moment ar fi fost cam greu, întrucât umărul meu se proptise în pieptul lui.

—Mă scuzați. Eram fericit că nu vărsasem cafea pe el. Ar fi fost în stare să-mi dea în judecată fundul nenorocit de Lockwood.

El privi pe coridor către biroul lui Pete.

—Șeful este? întrebă el.

—Tocmai a ieșit. Are legătură cu incendiul? Pentru că dacă da, atunci cu mine trebuie să vorbiți oricum.

—Haide, Lockwood, se încruntă el. Știi că n-am de gând să vorbesc cu tine, așa că spune-i lui Pete să mă sune.

Pete își alege fix momentul acela să intre pe ușă cu o cană de cafea și o pungă cu prăjituri de la Jabeen's. Se opri pe coridor și privi când la mine, când la reverendul Bill.

—Vă pot ajuta, domnule reverend? întrebă el.

—Aveți vreo pistă? întrebă reverendul Bill.

—Știți că vă vom comunica imediat ce aflăm vreo noutate.

—Ei, haideți. Voi știți mai mult decât spuneți, și cred că am dreptul să fiu la curent cu mersul investigației, nu?

—E în curs, domnule reverend, am intervenit eu. Nu avem nimic sigur. Asta ca să mă exprim frumos.

—L-ai văzut pe nepotul lui la televizor în dimineața asta? Reverendul Bill încuviință din cap în direcția mea.

—Am ratat. Pete sorbi din cafea. Știam că murea de poftă să mănânce bunătățile din pungă.

—Păi a fost informativă, continuă reverendul Bill. De exemplu, știati că Andy Lockwood a fost dat afară din avionul de New York pentru că ascunsese o brichetă în ciorap?

Pete ridică sprâncenele spre mine.

—Andy?

Ticălosul naibii.

—Pete, nu a fost dat afară. Știi cum e Andy. A văzut un semn pe care scria că nu ai voie să duci o brichetă la bord, așa că a băgat-o în șosetă.

—Și nu l-au lăsat să urce în avion, completă reverendul Bill.

—Cei de la securitate trebuiau să vorbească cu el, așa că el și Laurel au *pierdut* avionul. L-au luat pe următorul.

Lui Pete îi căzu falca.

—Băiatul are o *brichetă* la el, spuse reverendul Bill. Și s-a dovedit a fi marele erou de la petrecere. Nu vi se pare suspect?

—Andy încearcă și el, ca toți ceilalți copii de cincisprezece ani, am zis. N-ați încercat să fumați când erați mic?

—Sincer, nu. Mi se părea dezgustător și la fel mi se pare și acum.

Prostii. A crescut în patria tutunului și nu și-a aprins niciodată țigara?

—Ascultați, am spus eu, în momentul de față nu am găsit nici un suspect.

—Domnule Lockwood, eu chiar vorbesc cu Pete. Reverendul Bill îmi aruncă o privire tăioasă.

—Și apreciez că ne comunicați aceste lucruri, replică Pete. După cum v-a spus și Marcus, deocamdată nu am găsit nici un suspect. Îl conduse pe reverendul Bill la ușă, cu mâna strânsă pe punga de prăjituri. Dacă mai aflați ceva, nu ezitați să ne anunțați.

Reverendul Bill rămase pe poziții.

—Știți, pentru voi toți e simplu să nu luați asta în serios, bodogăni el. Nu biserica *voastră* a ars din temelii.

Acum chiar mă enervasem.

—Au murit trei oameni, m-am răstit. Am luat acel incendiu în serios când ne-am luptat cu el, și puteți să fiți siguri că îl luăm în serios și acum. M-am întors cu spatele și am intrat în biroul meu, în culmea enervării.

Din punctul meu de vedere, reverendul Bill era și el un suspect destul de probabil. Se plângea de ani de zile de biserică lui veche și ponosită, iar parohia lui încă mai avea de strâns destule fonduri ca să poată construi una nouă. De ce n-ar fi dat foc la biserică, iar apoi apoi să ia banii de asigurare pentru una nouă și să dea vina pe un copil inocent? Andy era ținta perfectă. Însă teoria nu se susținea. Nici măcar reverendul Bill nu era atât de ticălos încât să dea foc la o biserică plină de copii. Sau atât de prost. Avocații deja miroseau un caz de neglijență. Iar agentul de la ATF spusese că bunul reverend era la casa unui enoriaș când izbucnise incendiul. Un alibi de nezdruccinat, trăsesese el concluzia.

Dovezile legale erau puține. Tăiaserăm porțiuni din șindrila rămasă și o trimiseseăm la laborator. Se părea că ceea ce declanșase incendiul fusese un amestec de benzină și motorină. Asta aprinsese becul în capul tuturor: același amestec fusese folosit pentru un incendiu din Wilmington, cu vreo șase luni în urmă. Vechea biserică înnegrită urma să fie transformată în muzeu, așa că acel incendiu fusese pus pe seama unei uri personale. În plus, acea clădire fusese abandonată. Nimeni nu fusese rănit. Acest incendiu era complet diferit.

După modelul arsurilor se părea că amestecul fusese turnat de jur împrejur, așa cum bănuisem și eu la prima mea inspecție la fața locului. Singurul loc în care nu ajunsese combustibilul fusese spațiul dintre cutia de aer condiționat pe care se urcase Andy și clădire.

—De ce te urăște atât de mult tipul ăla? Pete intră în biroul meu și se așeză. Scoase o brioșă cu afine din pungă și mușcă din ea. Pete venise în departament cu un an în urmă, din Atlanta. Nu prea știa multe despre istoria insulei.

– Îl ura pe fratele meu, iar eu sunt din aceeași familie. N-am mai adăugat că reverendul Bill, la fel ca alți câțiva din preajma lui, mă considerase și criminal.

– Pe fratele tău care avea acea Capelă a Liber-circ dincioșilor?

– Exact. Bătrânului Bill nu-i place concurența.

– Crezi că bănuielele lui sunt întemeiate?

L-am privit peste marginea câinii mele.

– În privința lui Andy?

El dădu din cap.

– Fumează?

– Nu cred. Probabil că poartă cu el bricheta ca să pară șmecher. Să fie asemenea celorlalți. Un lucru de care sunt sigur este că Andy nu ar face niciodată rău cuiva intenționat.

– Dar s-a bătut cu băiatul acela, Keith Weston. Pete își șterse degetele pe un șervețel. L-a cam scuturat.

– Pete, am spus eu râzând, nu e cazul să exagerezi.

Rămăseseră doar doi participanți la petrecere pe care nu-i interogaserăm: Keith Weston, care încă era în comă indusă, și Emily Carmichael. Emily încă suferea acut de stres posttraumatic și nici măcar nu voia să ne vadă, darămite să și vorbească. Dar în acea după-amiază Robin Carmichael ne transmise că fiica ei se simțea suficient de bine cât să ne răspundă la întrebări. Deja vorbiserăm cu Robin, care fusese printre organizatorii petrecerii.

– Ați putea să o aduceți mâine după școală? Țineam telefonul între umăr și bărbie și turnam alune într-o sticlă de Cola.

– Nu se duce la școală, răspunse Robin. Îi e frică să se despartă de noi, e ceva teribil. Nu se dezlipește de mine. Dacă vreți, puteți vorbi cu ea aici.

M-am schimbat în haine de stradă și l-am luat pe Flip Cates, detectivul din Surf City implicat în investigație. Mă gândeam că lui Emily avea să-i fie mai ușor dacă nu purtam uniformă. Se pare că Flip se gândise la același lucru. Așa că atunci când am intrat în sufrageria casei din Sneads Ferry a familiei Carmichael, cu lambriuri închise la culoare și oglindă deasupra canapelei, arătam ca doi civili obișnuiți.

–Emily, îl cunoști pe unchiul lui Andy, Marcus, spuse Robin. Dânsul este detectivul Cates.

–Hei, Emily, am salutat-o, iar Flip se așeză încet pe canapea.

Emily se așeză în vechiul fotoliu ponosit, cu mâinile încrucișate în poală. Mă privi cu ochiul sănătos. Avea un tricou roz întors pe dos și pantaloni albi trei sferturi. Fără pantofi sau șosete.

De câte ori o vedeam pe Emily îmi era milă de ea și de părinții ei. În spatele privirii ei ciudate și a gurii de lup se ascundeau niște trăsături drăguțe. Oare nu-i puteau opera acel ochi? Să-i dea șansa unei adolescențe normale? Însă nu prea aveau bani. Și nu prea exista posibilitatea de normalitate pentru Emily.

–Robin, am spus eu, putem vorbi singuri cu Emily?

–Nu! plânse Emily.

Măcar încercasem.

Robin ridică din umeri în semn de scuze și se așeză pe un divan lângă fiica ei.

–Emily, spune-ne tot ce îți amintești de când ai ajuns la petrecere, o rugă Flip.

Emily o privi pe mama ei.

–S-a mutat, începu ea.

–Exact, spuse Flip. Ai observat ceva neobișnuit când ai ajuns la biserică?

–Am mers pe jos până acolo.

– Corect. De la clădirea pentru tineri. Flip deschisese agenda pe picior, însă pagina rămase goală. Ai văzut pe cineva necunoscut în preajma bisericii?

– Erau mulți copii pe care nu-i cunoșteam. Au venit de peste tot.

– Ai văzut pe cineva turnând sau stropind ceva pe zidul exterior al bisericii?

Scutură din cap.

– Ce ai făcut când ai intrat în biserică?

– Cum adică?

– V-ați jucat? Cu cine ai stat?

– Cu Andy. Mă privi ca și când și-ar fi amintit de legătura mea de rudenie cu puștiul.

– Ai fost cu Andy tot timpul? am întrebat eu.

– Exact.

– Chiar și atunci când ai ieșit din clădirea pentru tineri, ai mers lângă Andy spre biserică? insistă Flip.

– Exact...

– Nu, draga mea... o întrerupse Robin.

– A, nu! se corectă Emily. De fapt... – apăsă pe fiecare silabă – am mers acolo lângă mama.

– Așa este, confirmă Robin.

Știam că Robin simțise mirosul de benzină când se îndreptaseră spre biserică. Le relatase asta polițiștilor în noaptea incendiului, însă adăugase că nu fusese sigură dacă nu cumva mirosul venea de la cineva care alimenta vreo mașină sau vreo barcă, în apropiere. „Plutea doar în aer”, spusese ea.

– Andy o plăcea pe o fată de la petrecere, își aminti Emily. Dansa cu un băiat, Keith. Îl știți pe Keith? Se uita la mine, dar Flip încuviință și el din cap. Știam toate detaliile bății dintre Andy și Keith. Acela era singurul lucru de care își aduceau aminte aproape toți cei interogați. Andy s-a luat la bătaie cu el, urmă fetița. Urăsc bățiile.

Flip își privi agenda.

– Emily, în ora de dinainte de incendiu ai observat pe cineva afară din biserică?

– Cum aş fi putut? Am fost înăuntru tot timpul.

– Aşa e. Flip îşi trecu mâna peste părul castaniu tuns foarte scurt. Ai observat pe cineva ieşind din biserică în timpul petrecerii?

– Adică în afară de Andy?

„Poftim?” Nu-mi venea să cred.

– Andy a ieşit din biserică în timpul petrecerii? Întrebă Flip după o clipă de şovăire.

Emily dădu din cap.

– I-am spus că nu trebuia, însă, de multe ori, Andy nu înţelege.

– Vorbeşti de momentul în care Andy a ieşit în timpul incendiului? am vrut să clarific lucrurile. Ştii, când s-a căţărât pe fereastra băii?

Emily o privi pe mama ei.

– La asta te referi, draga mea? Întrebă Robin. Atunci a plecat Andy de la petrecere?

– A plecat când oamenii au început să danseze, iar eu nu l-am mai găsit.

M-am uitat la Flip.

– Probabil când s-a dus prima dată la baie şi a observat aparatul de aer condiţionat de afară, am zis.

– Nu, răspunse Emily. A fost în alt moment, căci atunci când s-a dus la baie am fost şi eu. Însă apoi a plecat din nou şi am încercat s-o găsesc pe mama şi să-i spun, dar s-a întors, aşa că pur şi simplu i-am zis să nu mai facă asta.

Oare, cumva, nu-l cunoşteam pe Andy la fel de bine pe cât credeam? Era ridicol. Sub nici o formă n-ar fi fost în stare să amestece benzină şi motorină, să aducă amestecul la biserică şi să-l împrăştie peste tot. Un copil care înţelege greşit semnul de „nu aduceţi brichete la bordul aeronavei” nu are cum să plănuiască şi să înfăptuiască un incendiu premeditat.

– L-ai întrebat unde a fost? vru Flip să știe.

– Nu, doar am strigat la el.

– Emily, am spus eu, Andy a dispărut înainte, sau după bătaia cu Keith?

– Nu-mi aduc aminte. O privi pe mama ei. Tu îți mai aduci aminte, mamă?

Robin scutură din cap.

– Asta e prima dată când aud că Andy a ieșit din biserică, mărturisi ea. Asta dacă, realmente, așa s-a întâmplat. Făcu un semn discret spre fiica ei, ca și când ar fi vrut să ne spună să nu credem tot ce spune ea.

– Să nu cumva să te gândești la ce cred eu că te gândești, l-am avertizat pe Flip când am urcat în mașină după interogatoriu.

– Nu-mi place partea aceea cu dispariția lui Andy în timpul petrecerii, spuse Flip.

– Gândește-te la sursă. Am întors cheia în contact. Nimeni altcineva n-a mai spus că Andy ar fi dispărut.

– E posibil ca nimeni altcineva să-i fi dat atenție. Sau cel puțin nu înainte de bătaie.

– Ascultă, Flip, Andy nu poate să planifice nimic. Vedeam cu ochii minții schemele detaliate înfipite de Laurel pe panoul de plută din camera lui Andy. Trăiește doar în momentul prezent.

– S-a gândit cum să iasă din clădire când nimeni altcineva n-a făcut-o, insistă Flip. Asta a avut nevoie de o planificare, nu?

capitolul 16

Laurel

Am intrat în holul hotelului din Chapel Hill la care stătea Sara și am fost ușurată să văd că era spațios și frumos decorat, cu vase mari de flori peste tot. Mă îngrijorasem cum o să-și permită să stea la hotel atâta timp într-o zonă atât de scumpă, însă, după toate probabilitățile, spitalul la care era internat Keith avea contract cu acel hotel și obținuse un preț bun. Sau cel puțin așa speram.

Cu o zi în urmă mă hotărâsem să mă întâlnesc față în față cu Sara. Trecuseră aproape două săptămâni de la incendiu. Aproape două săptămâni de când nu-i mai văzusem. Trebuia să mă asigur că era bine și să mă lămuresc în privința ranchiunei ei față de diferențele financiare dintre noi. Când o sunasem să-mi anunț intenția de a o vizita, reacționase la început ezitant, dar, spre ușurarea mea, acceptase să ne vedem, întrebându-mă dacă puteam să-i aduc de acasă niște haine și alte câteva lucruri. Eram încântată că puteam să o ajut chiar și cu puțin. Îmi lipsea enorm.

Urma să ne întâlnim în cafeneaua hotelului. Am rămas la intrarea în restaurant și m-am uitat să văd dacă ajunsese înaintea mea.

—Salut!

M-am întors și am văzut-o în spatele meu. Am făcut toate eforturile să nu mă arăt șocată. Sara era genul de femeie care se machia chiar și când golea cutia poștală, însă atunci nu avea nici măcar o picătură de fard. Era palidă, fără culoare în obraji aproape scheletici. Slăbise mult

în două săptămâni. Îi crescuseră rădăcinile negre la baza părului care avea nevoie de tunsoare și, mă temeam eu, de șampon.

Am cuprins-o în brațe și am strâns-o la piept.

—Te iubesc, am murmurat, surprinsă de propriile lacrimi. Mi-a fost tare dor de tine și am fost teribil de îngrijorată.

—Și eu te iubesc, spuse ea. Ai fost atât de drăguță să conduci aproape trei ore doar ca să luăm prânzul. I-am dat drumul, șovăind. Sunt bine, Laurie, mă asigură ea cu un zâmbet, ștergându-mi o lacrimă de pe obraz. Rezist. Chelnerița ne conduse la o masă din spatele cafenelei, ca și când ar fi simțit că aveam nevoie de intimitate. Ne-am așezat, iar Sara s-a uitat în jur. E o mare ușurare să ies puțin din centrul de arși, mi se confesă ea. În camera lui sunt treizeci de grade. Sunt extraordinar de fericită că ai venit.

—Ar fi trebuit să vin puțin mai devreme. Cum se simte Keith?

—Puțin mai bine, oftă ea, sau cel puțin așa spun doctoreii. Eu nu-mi dau seama, pentru că încă îl țin în comă indusă, dar semnele vitale sunt mai bune. Acum sunt siguri că o să supraviețuiască.

Am întins mâna peste masă și i-am prins încheietura.

—Sunt atât de ușurată!

Ea dădu din cap.

—Partea din dreapta a feței lui e neatinsă. Dar stânga a fost arsă destul de rău. O să rămână cu cicatrice, însă acum nu vreau decât să trăiască.

—Sigur, draga mea, am zis.

Chelnerița ne aduse pahare cu apă și meniuri.

—Aș vrea să pot vorbi cu el, spuse Sara după ce femeia plecă de la masa noastră. Mi-e dor de el, Laurie.

—Ar trebui să-i vorbești, Sara. Poate te aude.

– Păi asta fac tot timpul! Îi spun mereu cât de mult îl iubesc și ce dor îmi e de el și... îmi cer iertare că nu sunt o mamă prea bună.

– Fii serioasă. Ești o mamă minunată.

– Atunci de ce dă mereu de necaz?

– N-a fost cine știe ce. Îmi doream să o liniștesc. Adevărul e că poți să fii cel mai bun părinte din lume și tot s-o dai în bară.

– Și tu ești mamă singură, Laurel. Și uită-te la Maggie. E doar cu un an mai mare decât Keith și cu cel puțin cinci mai matură.

– E fată. Și știm amândouă că Jamie a făcut-o să devină ceea ce e.

– Recunoaște-ți și ție meritele, spuse ea, privind în meniu. Jamie a murit când Maggie avea opt ani.

– Mulțumesc. Să știi că nu vreau să te îndoiești de tine, atâta tot.

– Știu.

– Ai luat legătura cu Steve? Scutură din cap surprinsă. Nu crezi că ar trebui să afle ce e cu Keith? am întrebat.

– Nu. E... știi ce fel de tată a fost.

Știam. Steve și Sara divorțaseră când Keith abia împlinise un an, iar Steve nu-și contactase nici măcar o dată fiul. Însă uneori era nevoie de o tragedie ca asta pentru ca oamenii să se trezească. Oricum, era decizia Sarei. Nu știam cum aș fi procedat în locul ei.

Chelnerița se întoarce la masă. Sara comandă supă. Eu am comandat salată verde și piept de pui fript; cum nu era în meniu, a trebuit să o conving pe chelneriță să-l treacă în carnețelul ei. Sara zâmbi. Înțelegea de ce eram obsedată să mânânc sănătos, alergam zilnic și făceam mamografii și teste Papanicolau și vaccinuri antigripale. Rămăsesem orfană de mică, iar copiii mei deja rămăseseră cu un singur părinte. Nu aveam de gând să-i las să mai piardă unul, și făceam orice să împiedic asta.

–Nu am deloc poftă de mâncare, zise ea după ce plecă chelnerița.

–Ai slăbit.

–Mă întreb dacă ar mai trebui să sper, șopti ea zâmbind trist.

Cuvintele pe care urma să le pronunț fuseseră exersate din timp.

–Între noi e totul în regulă? am întrebat-o.

–Sigur. Ce vrei să spui?

–Doar că... de obicei vorbim aproape zilnic, și după incendiu aproape totul s-a schimbat. Parcă te-ai îndepărtat de mine.

–Acum mă concentrez doar asupra lui Keith, Laurie. Îmi pare rău dacă...

–Nu, am întrerupt-o. Este vina mea. Cred că sunt paranoică. Poate tu nici măcar nu ai aflat, întrucât ai fost plecată, însă Keith... la petrecere l-a numit pe Andy „băiețuș de bani gata“ de câteva ori. M-am îngrijorat că poate îmi porți ranchiună că eu și copiii mei o ducem mult mai...

–Laurel, mă opri ea cu un surâs. Prostuțo, asta nu a fost niciodată o problemă între noi. Nu-mi vine să cred că îți făceai griji din pricina asta.

Imediat după prânz, Sara a fugit la spital, iar eu am așteptat să plece și m-am dus la recepție. Speram că fusese sinceră cu mine în privința lipsei ei de resentimente, pentru că aveam de gând să-i achit factura de hotel.

L-am întins tânărului din spatele tejghelei cartea mea de credit.

–Aș vrea să plătesc toate cheltuielile de cazare pentru Sara Weston, l-am informat. E cazată în camera 42.

Bătu pe tastatură, cu ochii pe ecranul din fața lui.

–Deja au fost plătite, spuse el.

– Probabil acolo aveți numărul cărții ei de credit, însă nu vreau să-și plătească singură camera. Aș vrea să o fac eu.

– A fost plătită, doamnă, insistă el cu un zâmbet. Alt-cineva v-a luat-o înainte.

capitolul 17

Laurel

1990

Primul an din viața lui Maggie trecu pe lângă mine în ceață. În luna mai i-am făcut o petrecere de ziua ei la Paznicul mării. Uitasem data exactă a nașterii ei, însă Jamie nu. Eu am planificat totul, i-am invitat pe Sara și Steve, pe Marcus, care acum locuia alături, însă venea atât de des pe la noi încât parcă nici n-ar fi plecat, și pe Emma. Au venit și câțiva prieteni de-ai lui Jamie de la agenția imobiliară, împreună cu soțiile lor, și toți păreau să o cunoască bine pe Maggie din moment ce Jamie încă o ducea cu el aproape peste tot. Tata L murise în iarna aceea de la o pneumonie care evoluase rapid și am recunoscut în Emma mișcările mecanice ale femeii îndoliate. Îmi amintea de mine însămi. Amândouă aveam zâmbete care nu ne ajunseseră în priviri. Singura diferență era că ea avea dreptul să sufere. Știam că pe la spate mă considera leneșă și precis se gândea că făceam exact ceea ce mă implorase ea să nu fac: să profit de generozitatea fiului ei.

Mă purtam cu fetița ca și când aș fi fost un robot, o mașinărie fără suflet care se târa cu jumătate de viteză, amenințând să se strice pentru totdeauna dintr-un moment în altul. Maggie deja mergea, iar eu găsisem totuși energie să securizez toate dulapurile și sertarele din casă, de teamă că mă voi întoarce cu spatele, iar ea va se va lovi de ceva care să o ucidă. Nu aveam încredere în abilitatea mea de a o proteja. Trecusem de la dorințele mele ocazionale ca ea să moară la spaima că, într-un fel, eu aveam să-i provoc moartea. Dacă era singură acasă cu mine, lucru care

se întâmpla doar atunci când Jamie nu o putea lua cu el, iar Sara era prea ocupată, mă târam jos din pat și încercam să am grijă de micuța străină cu ochi negri care era fiica mea. O urmăream prin casă ca o umbră și o verificam des când dormea. Însă îmi era greu să o supraveghez prea mult timp; propria mea dorință de a mă refugia în somn era prea mare. Oboseala pe care o simțisem în primele două săptămâni după naștere nu-mi trecuse nici atunci; totuși, nu mai eram anemică. Am început să-mi ascund simptomele de doctor. Nu mă interesa să mă fac bine; atât de rău ajunsese. Nu îmi păsa ce se întâmpla cu mine. Uneori încă mai visam să fug și să-l las pe Jamie să-și găsească o femeie normală care să fie o mamă mult mai bună pentru Maggie.

Sara îl convinsese, într-un final, că aveam nevoie de „ajutor specializat” și timp de câteva luni m-au bătut amândoi la cap cu asta. Jamie chiar mi-a făcut o programare la un psihiatru din Jacksonville și m-a dus acolo ca să se asigure că merg. Însă bărbatul acela se holba la mine, iar eu mă holbam la el. Nu am plâns. Deja trecusem de pragul lacrimilor. Psihiatrul îi spuse lui Jamie că putea să mă interneze cu forța într-o clinică de psihiatrie câteva zile, însă pe soțul meu nu l-a lăsat inima să facă asta.

Maggie nu mă plăcea. Primele mele temeri în legătură cu acest lucru deveniseră realitate, și cine o putea învinui? Plângea când o luam din brațele lui Jamie, iar uneori urla ca și când mâinile mele erau făcute din oțel rece, nu din carne și sânge.

–Dada! striga ea, întinzând brațele spre el. Dada!

La prima ei aniversare știa cinci cuvinte, pe care cei apropiați ei le înțelegeau. *Dada*. *Bih*, care se referea la suzetă. *Soara*, care părea să însemne domnișoara Sara. *Nana*, care însemna banană. Și *pă*, care însemna apă. Pentru mine nu avea nici un cuvânt.

Sara devenise singura ființă pe care o puteam numi prietenă, chiar dacă încercasem să o resping când Maggie era bebeluș. Ne aducea mâncare, uneori făcea cumpărăturile pentru noi și îmi sugera cum să fac față personalității în dezvoltare a fetei. Ea nu avea copii, dar știa mai bine ca mine să fie mamă pentru fiica mea.

Într-o dimineață, când Jamie fusese chemat la departamentul de pompieri și rămăsesem singură cu Maggie, am simțit un val brusc de energie și m-am hotărât să o duc la plajă. Era septembrie, iar vremea era caldă și blândă.

Maggie a urlat tot timpul cât am schimbat-o în costumul de baie roz cu volănașe.

— Leșim pe plajă și facem un castel de nisip! i-am spus. Să vezi ce-o să ne distrăm! Îmi tremurau mâinile când i-am trecut bretelele peste umeri. „Ce mamă e nervoasă când își îmbracă copilul de șaisprezece luni?” m-am mutat eu.

Continuă să urle în timp ce i-am dat cu cremă de plajă, dar se liniști odată ajunsă pe terasă. I-am luat gălețușa și lopățica și am coborât scările spre plajă cu ea de mână. După ce ne-am așezat pe nisipul umed de lângă apă am construit un castel mic de nisip, încercând să o atrag în joacă, însă ea a preferat să alerge acolo unde valurile se spărgeau de țarm.

Împodobeam castelul cu bucăți de scoici când Maggie începu deodată să urle. Am ridicat privirea și am văzut-o ghemuită, nemișcată ca o statuie.

— Dada! plângea ea.

Am alergat la ea și am văzut că îi curgea sânge din mână.

— Maggie, ce-ai făcut? I-am prins mâna. Ce s-a mai întâmplat?

Am zărit o bucată îngustă de lemn înfiptă în nisip, peste care trecea apa. Am luat-o cu mâna liberă și am văzut cuiul ruginit care ieșea din ea.

–Dada! Maggie urlă din nou, iar sângele trecu de pe mâna ei pe mâna mea.

Am luat-o în brațe și am alergat cu ea spre casă. Plângea în urechea mea, în timp ce eu am deschis ușa și m-am îndreptat glonț spre chiuveta de la bucătărie.

M-am întors auzind sunetul de pași de pe terasă și l-am văzut pe fereastră pe Marcus. Fusesse concediat cu câteva zile în urmă, după ce apăruse beat la serviciu și căzuse de pe acoperiș. În acel moment mă bucuram că își pierduse slujba și era acasă. Aveam nevoie de ajutor.

Deschise ușa.

–Ce s-a întâmplat?

–S-a tăiat la mână într-un cui ruginit! am răspuns în timp ce deschideam robinetul.

Marcus veni imediat la noi.

–Bine că mama ei e asistentă, constată el.

Eram asistentă. Aproape uitasem. Mi se părea că altă femeie făcuse școala de asistente și lucrase în cabinetul pediatriului. O femeie fericită și capabilă.

Maggie urla, încercând să sară din brațele mele, iar sângele se răspândea peste tot.

–Ține-o! am strigat.

Marcus luă în brațe trupul micuț al lui Maggie, ținându-i mâna sănătoasă într-a lui, împiedicând-o să mă mai împingă.

–O să fie bine, Mags, murmură el.

Am tras brațul fetei și l-am ținut sub robinet, lăsând apa să curgă peste rană. Era adâncă și urâtă, pe toată lățimea palmei. Avea nevoie de câteva copci. Și de un vaccin antitetanos.

Plânsul lui Maggie se transformă în urlete care-ți spărgeau urechea. Aș fi vrut să-i strâng mâna și să i-o întorc și să-i rup încheietura. Îmi puteam imagina pârăitul, senzația de măcinare. L-am dat drumul și m-am dat înapoi.

–Nu pot să fac asta! Am început să plâng.

– Ba da, poți. Marcus era atât de aproape, încât aproape îi simțeam în ureche respirația alcoolizată. Ai un prosop de bucătărie curat?

Am scotocit prin sertarul de lângă aragaz și am scos un prosop de bucătărie. Încă plângând, am clătit din nou mâna lui Maggie, apoi i-am apăsât prosopul pe palmă.

– Are nevoie de copii, nu? Întrebă Marcus.

– Nu pot să fac asta, Marcus, am repetat. Vocea mea suna ca un scâncet de copil. Nici măcar nu știam prea bine ce spuneam. Ce anume nu puteam să fac? Mă uram.

– O să fie bine. Marcus îmi înțelesese greșit lacrimile. Am dat din cap, pufnind. Prosopul de bucătărie pe care îl țineam pe mâna lui Maggie se înroșea. Trebuie să o ducem la urgențe, decise el. Am dat din nou din cap. Haide, spuse Marcus. Conduc eu. Tu ține-o și apasă-i mâna.

Mi-a dat-o pe Maggie în brațe, iar eu l-am urmat pe alee.

Am reușit împreună să o prindem pe Maggie pe scaunul ei în mașină. Eu m-am așezat alături, încercând să-i țin mâna sub presiune în timp ce ea urla neconținut și îl striga pe tatăl ei.

Când am ajuns la urgențe abia așteptam să le-o dau pe Maggie medicilor, însă a trebuit să o țin în timp ce ei îi curățau rana și îi puneau copii, gândindu-se, complet greșit, că dacă eram mama ei o alinam. I-am privit bucele negre în timp ce doctorul o îngrijea. Bucle frumoase. Pe genele ei negre străluceau lacrimi mari. De ce nu simțeam nimic pentru ea? Cum puteam să-mi țin în brațe propriul meu copil rănit și înspăimântat și să nu simt nimic? Am văzut patul cu ochii minții. Ce bine ar fi fost să mă pot băga sub păături! Aș fi putut să o sun pe Sara să vină să se ocupe de Maggie ca să pot să dorm. Plănuisem totul, cu mintea la un milion de kilometri distanță, pe când medicii îmi îngrijeau copilul ale cărui urlete nu mă atingeau mai mult decât m-ar fi atins urletele unei mașinării.

—O să fie bine, mămico. Tânăra doctoriță îmi zâmbi după ce termină de bandajat mâna lui Maggie. O să fie bine. Linia vieții ei pare lungă, din ce văd în palmă. Păcat că n-avem toți norocul ei.

În noaptea aceea, Jamie se așează pe marginea patului în timp ce eu mă îngropam sub pătură.

—Ce-ai fi făcut dacă n-ar fi fost Marcus? întrebă el.

M-am gândit la acea întrebare. Ce-aș fi făcut? Îmi aminteam de imaginea în care răsuceam în gând mâna lui Maggie și am scuturat repede din cap să o fac să dispară.

—De ce scuturi din cap? întrebă el.

—Nu știu.

—Ai fi putut să mă suni.

—Jamie. I-am prins brațul cu mâna. Vreau să plec.

El își lăsă capul într-o parte.

—Cum adică să pleci?

—Ție și lui Maggie v-ar fi mult mai bine fără mine. Nu era prima dată când rosteam acele cuvinte în ultimele șaisprezece luni, însă aceea a fost prima dată când nu m-a contrazis. Ceea ce avusesem cândva împreună dispăruse. Făceam dragoste foarte rar. Vorbeam foarte rar unul cu celălalt. Nu mai încerca să mă înțeleagă, să empatizeze cu mine, așa cum nu mai încerca să empatizeze cu Marcus.

—Nu am încredere în mine când sunt cu ea, am mărturisit. Nu am încredere că pot avea grijă de ea.

Jamie coborî privirea spre mâna mea, așezată pe brațul lui, și își lăsă palma peste ea.

—Vrei să spui că vrei să ne despărțim? întrebă el.

Am dat din cap. Chiar și numai acel cuvânt îmi aducea ușurare.

—Însă nu sunt sigură unde o să mă duc. Acea nesiguranță era singurul lucru care mă speria.

—O să stai aici, spuse el, iar eu mi-am dat seama că deja se gândise la asta, că se gândea de ceva vreme. Că își făcuse deja planul. Sara și Steve au o cameră în plus în care mă pot muta. O să le plătesc o chirie mică. Au nevoie de bani.

—N-o lăsa pe Maggie cu mine! am țipat eu.

Jamie scutură din cap.

—O să vină cu mine, spuse el. Tocmai asta e ideea. Tu... nu știi ce e în neregulă cu tine, Laurie, însă chestia asta nu te lasă să fii o mamă bună pentru Maggie. Dacă stau la familia Weston, Sara o să se poată ocupa de Maggie când sunt chemat la departamentul de pompieri sau nu o pot lua cu mine la serviciu.

Mi se părea soluția perfectă și eram recunoscătoare că se gândise la tot și nu trebuia să mișc un deget. Eram o mamă mizerabilă. O soție mizerabilă.

—Bine, am șoptit, închizând ochii. Mulțumesc. Sună bine.

Și m-am întors pe o parte, cu fața la perete.

capitolul 18

Maggie

Luni l-am dus pe Andy la școală și m-am prefăcut că intru și eu în clădire, însă imediat ce l-am pierdut din ochi m-am întors la mașină și m-am dus la Surf City. Nu dormisem toată noaptea. Trecuseră mai bine de două săptămâni de la incendiu, dar fotografiile acelea de la slujba de comemorare îmi rămăseseră pe retină și le vedeam de câte ori închideam ochii. Pe la două dimineața m-am trezit și am plecat cu mașina la Paznicul mării. Am rămas pe terasă și am plâns, pentru că nu îmi puteam liniști mintea destul cât să iau legătura cu tata. Trecuse atât de mult de când îl simțisem lângă mine! De câte ori încercam să-mi potolesc spaimele, acele fotografii apăreau din nou. Aș fi vrut să-i înhaț pe Jordy cea cu ochi albaștri și pe băiatul acela cu privire speriată, Henderson, și pe domnul Eggles, care probabil îl salvase pe Andy să nu fie rupt în bătaie de Keith; aș fi vrut să-i apuc și să le dau viața înapoi. Rosteam neîncetat: „Te rog, tată, te rog, tată, te rog, tată”, ca și când ar fi putut să îndrepte lucrurile ca prin farmec. Însă nu și-a făcut apariția. În cele din urmă, am luat o hotărâre. Aveam să chiulesc de la școală și să mă duc la contabilul acela, domnul Gebhart, să-l întreb cum aș fi putut să ajut la strângerea de fonduri. Trebuia să mai fac și altceva decât să doney bani. Asta era o cale prea ușoară.

Biroul domnului Gebhart se afla pe partea continentală din Surf City și nu era încă deschis. Am rămas în parcare și am ascultat muzică la iPod, încercând să citesc

Ogorul¹. Rămăsesem în urmă rău de tot. Una era să nu fii șefă de promoție și cu totul altceva să fii exmatriculată în ultimul an. Nu puteam să las să se întâmple asta. Trebuia să termin liceul, pentru că odată ce eram la facultate, eu și Ben ne puteam preface că tocmai începem să ieșim împreună. În public. Mama și unchiul Marcus aveau să înnebunească, dar trebuia să se adapteze. Poate că după un an aveam să ne căsătorim. Speram ca Ben să nu aștepte până terminam facultatea. Nu vorbiserăm niciodată despre asta. Pur și simplu știam că nu mai aveam răbdare. Nu voiam o nuntă grandioasă, cum voia Amber. Ea plănuse deja totul: florile, muzica și culoarea rochiilor domnișoarelor de onoare, de-mi venea să-i spun să se maturizeze odată. În ce mă privea, eu și Ben puteam să și fugim împreună.

Ațipisem deja când am auzit tropăit de tocuri înalte pe lângă mașina mea. M-am trezit și am văzut o femeie care descuia ușa de la biroul domnului Gebhart.

Mi-am scos căștile, am băut din sticla de apă și am intrat după ea.

–Hei, scumpo. Cu ce te pot ajuta? mă întrebă femeia în timp ce punea de cafea.

–Numele meu e Maggie Lockwood, și...

–Ești rudă cu Andy?

–Da, doamnă. Sunt sora lui.

Turnă cafea în filtru.

–Sunt sigură că ești tare mândră de el.

–Da, doamnă.

–E incredibil ce a făcut băiețelul acela. Și nu-i așa că a fost minunat la emisiunea *Today*?

–Într-adevăr, am răspuns eu zâmbind. Nu se putea să vezi acel interviu și să nu te îndrăgostești de fratele meu. Fusese atât de drăgălaș, cu ochii mari și căprui

¹ *The Good Earth* (1931) – roman al scriitoarei americane Pearl S. Buck, laureată a premiului Nobel în 1938 (n.red.)

și cu genunchiul care i se zbătea și cu viziunea lui simplă asupra lumii, încât – dacă nu îi erai profesor – te absorbea complet. Aș vrea să vorbesc cu domnul Gebhart cu privire la strângerea de fonduri, am explicat.

– Ah, draga mea. Apăsă pe butonul de pornire al mașinii de cafea, apoi se așeză la birou. Domnul Gebhart se ocupă doar de partea financiară. De donații. Trebuie să discuți cu Dawn Reynolds. Știi cine e?

„O, da. Din păcate.“

– Da, doamnă, am răspuns eu. Speram ca domnul Gebhart să-mi spună ce pot să fac, din moment ce sunt deja aici.

– O să vină abia peste o jumătate de oră, însă chiar nu e domeniul lui. Dragă mea, du-te și vorbește cu Dawn. O găsești la Jabeen's Java. O să-ți dea de lucru mai mult decât o să poți duce.

Am stat vreo douăzeci de minute în mașină vizavi de Jabeen's, încercând să-mi evaluez opțiunile. Poate că exista alt mod în care puteam ajuta. În spital încă erau internați șase copii – patru la New Hanover și doi la centrul de arși de la spitalul universitar din Chapel Hill. Copiii de școală primară le făcuseră desene cu mesaje de îmbărbătare, iar eu și Amber ne oferiserăm să le ducem la spital a doua zi, lucru care știam clar că avea să mă tulbure, însă trebuia să o fac. Și tot nu era de ajuns.

Am văzut mișcare la Jabeen's. Doar o urmă de alb lângă fereastră. Parcă ar fi fost cămașa cuiva. Însă imediat l-am zărit pe unchiul Marcus la colț, îndreptându-se către local. Mi-am ținut răsuflarea până a ajuns la ușa de la Jabeen's și a deschis-o. „Da!“ am exclamat în gând, prinzând curaj instantaneu. Nu trebuia să dau ochii cu Dawn singură.

Am ieșit din mașină și am traversat.

– Hei, unchiule Marcus. M-am oprit în spatele lui la teigheaua unde Dawn turna cafea într-un pahar de unică folosință.

– Mags! Zâmbi și mă cuprinse cu un singur braț, ca de obicei. Ce faci aici?

– Am plecat de la școală în dimineața asta ca să vorbesc cu Dawn despre voluntariat. Dawn ridică privirea când își auzi numele. Știi tu... M-am forțat să o privesc în ochi – e vorba de Fondul pentru Familii Drury Memorial.

Dawn închise paharul cu un capac de plastic.

– Fii binecuvântată, Maggie, spuse ea, întinzându-i cafeaua unchiului Marcus. Orice ajutor prinde bine. O văzusem de multe ori pe Dawn, dar nu atât de aproape. Era frumoasă, cu păr roșcat și pistru, însă avea riduri în colțul ochilor și mi-am dat seama că nu știam câți ani avea. Oricum, mult mai mulți decât șaptesprezece. Gândul că Ben făcuse sex cu ea mă îngrețoșa. Știi, urmă ea, speram ca liceul tău să se implice într-o formă mai organizată, însă până acum, nimic.

– Maggie o să fie șefă de promoție, se laudă unchiul Marcus. Poate va reuși să organizeze ceva la Douglas.

– Unchiule Marcus, nu voi fi șefă de promoție, am replicat, încercând să-l fac să tacă.

– Nu? Ridică din sprâncene.

Am scuturat din cap.

– Însă nu i-am spus mamei, așa că...

– Am buzele cusute.

O femeie de lângă mine dorea cafea cu lapte, iar Dawn îi preluă comanda.

– Nu contează, draga mea, îmi spuse Dawn după ce îi dădu restul femeii. O să absolvi, nu? Asta contează. Dar ce zici? Crezi că poți organiza ceva la liceul Douglas? Începu să prepare cafeaua.

Îmi plăcea ideea. Făceam ceva util fără să fiu nevoită să lucrez împreună cu Dawn. Puștii de la Douglas

se descurcau minunat la spălat mașini și la pregătit mic dejunuri cu clătite, dar îmi trebuia ceva mai original.

– Da, poate, am răspuns. O să vorbesc cu niște prieteni de-ai mei și cu câțiva profesori, să vedem ce rezolvăm.

– Ești o păpușă! surâse Dawn. Sună-mă în câteva zile și spune-mi ce idee ai.

Mâna unchiului Marcus era pe umărul meu.

– Ai câteva minute? Întrebă el.

– Sigur. Știam că-l făcuse curios povestea cu șefa de promoție. Tot s-ar fi aflat mai devreme sau mai târziu.

Ne-am îndreptat spre o masă de lângă fereastră, dar înainte să apucăm să ajungem acolo, reverendul Bill a intrat pe ușă și a trebuit să facem o manevră complicată ca să-l ocolim. N-a zis nimic, nici noi, atmosfera părând de-a dreptul ciudată.

Unchiul Marcus își dădu ochii peste cap spre mine după ce ne-am așezat.

– Reverendul Îngâmfare, șopti el.

– Sara i-a spus mamei că-și comandă zilnic de aici o băutură uriașă și plină de grăsimi, am șoptit la rândul meu.

– Cred că asta e tot ce mănâncă. Unchiul Marcus se uită la pager, apoi la mine. Deci, Mags. Îmi pronunță numele lungind vocala. Ești supărată că nu vei fi șefă de promoție?

Dădeam să răspund, când reverendul Bill apără brusc la masa noastră și pur și simplu rămase în picioare acolo, slab ca un băț, fără să scoată un cuvânt. L-am privit amândoi.

– Domnule reverend. Unchiul Marcus făcu un semn din cap spre al treilea scaun de la masă. Vreți să stați cu noi?

Reverendul Bill îmi ura familia, așa că am fost complet uimită să-l văd că trage scaunul și se așază.

– De fapt mă duc să vorbesc cu Pete, îmi zise el unchiului Marcus. Dar cred că ar trebui să auzi ce am să-i comunic.

Unchiul Marcus arăta ca și când se abținea din greu să nu caște, însă răspunse:

– Ce anume?

– Ei bine... Reverendul Bill ridică paharul și învârti de câteva ori băutura în el. Ieri am fost la spitalul universitar. După cum știi, una dintre enoriașele mele, Gracie Parry, este internată acolo, la centrul pentru arși, alături de Keith Weston.

– Da, încuviință unchiul Marcus. Și cum se simt?

– Gracie va fi transferată mâine la New Hanover și își va reveni complet, spuse preotul, apoi adăugă: Însă va rămâne cu cicatrice pe tors. Arătă spre piept.

– Și Keith? am intervenit eu. Mi-era teamă de ce avea să-mi spună. Îmi plăcea Sara și, cu toate că putea fi un mare ticălos, îmi doream ca puștiul să se facă bine.

– Slavă Domnului, Keith Weston este pe cale să se vindece.

– Îmi pare bine să aud asta, răsuflă ușurat unchiul Marcus.

– Da, e mai bine. Sorbi din băutura. Însă trece prin dureri cumplite. Copilul acela a fost ars foarte rău.

Unchiul Marcus se încruntă.

– Nu e în comă?

– L-au scos ieri-dimineată. Reverendul Bill își țuguie ușor buzele, apoi le întinse din nou. În sfârșit, acum poate vorbi.

– Foarte bine. Cred că pentru el a fost minunat să discute cu dumneavoastră. Unchiul Marcus părea chiar să creadă ce spunea.

Reverendul Bill îl privi de sub sprâncenele cenușii și dese.

– Cred că ar trebui mai degrabă să discute cu poliția.

Nu-mi plăcea felul în care o spusese, ca și când insinua ceva de genul: „Sâc, sâc, eu știu ceva ce tu nu știi“.

– Păi o să-l interogăm. V-a dat vreo informație despre incendiu?

– Da, mi-a dat, răspunse reverendul Bill. Despre asta voiam să vorbesc cu Pete.

– Spune odată, pufni unchiul Marcus. Eu mă simțeam dintr-odată lac de sudoare și abia mai puteam respira.

– Mi-a povestit despre bătaia cu nepotul tău. Mă privi pe mine. Cu fratele tău. Până în acel moment, nu fusesem sigură că mă recunoscuse. Și mi-a spus că s-a uitat pe fereastră cu puțin înainte de incendiu și l-a văzut pe Andy Lockwood plimbându-se pe-afară.

– Nu avea cum să fie afară, l-am contrazis eu. Era o petrecere unde toată lumea trebuie să stea în interior.

– Domnișoară Lockwood, nu ai auzit chiar tot ce am de spus.

„Dumnezeule! Ce ticălos josnic!“

– Continuăți, îl îndemnă unchiul Marcus.

– E vorba de un copil foarte bolnav internat în spital, urmă reverendul Bill. Nu cred că are vreun motiv să inventeze.

– Și ce altceva a mai spus? Unchiul Marcus începea să-și piardă răbdarea.

– Doar că în momentul acela nu a dat importanță, din moment ce nepotul tău e renumit că face tot felul de ciudățenii. Însă când s-a declanșat incendiul s-a întrebat dacă nu cumva Andy are vreo legătură. Din moment ce a început de afară.

– Și cum anume a privit el pe fereastră? se interesează unchiul Marcus. Ferestrele bisericii au vitralii. Cum a putut vedea prin ele?

– Treaba mea nu era să-l interoghez, ci să-l alin, ripostă reverendul Bill. Cum însă mi-a dat de bunăvoie această informație, m-am gândit că este important

ca anchetatorii s-o afle și ei. O să le las un mesaj lui Pete și lui Flip Cates în caz că alegi să nu le transmiți ceea ce ți-am spus eu acum.

„La naiba!”

—Vă înșelați, domnule reverend, răspunse unchiul Marcus. Nu doar că le voi transmite, ba chiar o să am grijă să vorbim și noi cu Keith astăzi.

—Poate ar trebui să stai departe. Ești subiectiv, nu crezi?

—Asta e treaba noastră.

Reverendul Bill își împinse scaunul în spate și se ridică.

—O zi bună.

Îmi făcu un semn din cap.

Imediat ce reverendul Bill ieși pe ușă, unchiul Marcus se ridică și el.

—Trebuie să fug, draga mea. Se aplecă să mă sărute pe obraz. Nu-ți face griji în privința reverendului Bill. Sunt sigur că nu e nimic. Se îndreptă spre ușă. Te iubesc, strigă el peste umăr.

—Și eu.

Am privit lung în urma lui, cu gândul la Keith. Știam că brațele și jumătate din fața lui fuseseră arse. Oare ce simțise atunci? Când eram mică atinsesem mânerul unei oale încinse. Fusesse o arsură neînsemnată. Mama tăia o frunză de aloe din planta pe care o ținea pe pervaz și o frecase pe arsură, însă tot mă ustura suficient de tare cât să mă facă să plâng. Cum putea tolera cineva o asemenea durere pe o parte atât de extinsă a corpului? Mi se umplură ochii de lacrimi în timp ce îmi imaginam prin ce trecea Keith. Nu voiam să plâng în public. Cu atât mai puțin în fața lui Dawn. M-am ridicat să plec, însă chiar și afară, în aerul proaspăt, Keith îmi rămăsese în minte.

De ce ar fi mințit că Andy fusese afară? Și de ce să fi fost Andy afară? Nu-mi venea să cred; știa că tot rostul

unei astfel de petreceri era ca adolescenții să stea înăuntru. Însă mi-era teamă că fiul Sarei avea să strice totul și să răspândească minciuni despre Andy... și mi-era și mai teamă ca nu cumva să spună adevărul.

capitolul 19

Marcus

La naiba, în camera de spital a lui Keith chiar era cald.

Condusesem trei ore până la Chapel Hill cu ferestrele mașinii lăsate. Absorbisem aerul proaspăt ca și când aș fi vrut să-mi fac rezerve. Știam cum va fi în centrul pentru arși. Iar mirosul de înălbitor și de țesuturi distruse aproape că m-a doborât când am intrat în salonul lui Keith. Măcar m-a ajutat să uit de căldură. Acolo erau cel puțin treizeci de grade.

Keith dormea. Brațele și mâinile sale zăceau peste pătură, înfășurate în bandaje voluminoase. Cinci ace chirurgicale ieșeau din feșele care îi acopereau mâna stângă. Partea stângă a feței era învelită în tifon gros, însă partea dreaptă arăta aproape neatinsă. Ca și când ar fi stat prea mult în soare. O perfuzie se vedea pe sub cuverturi,ducând, probabil, spre piept.

Am tras scaunul lângă pat, respirând pe gură. Am rămas acolo fără să scot un cuvânt până când m-am asigurat că pot vorbi fără să-mi tremure glasul.

M-am aplecat spre el.

– Keith?

Nimic. Mă pregăteam să-i rostesc din nou numele, când scoase un murmur, iar pleoapa lui dreaptă se deschise încet. Își întoarse capul spre mine, clipind.

– Tu, îngăimă el.

Eu, ce? Ce anume simțisem în acel cuvânt? Dezgust? Dezamăgire? Sau pur și simplu îmi proiectam propriile sentimente asupra lui? De câte ori mă întrebam: „Dacă

ajungeam cu doar un minut mai devreme? Dacă am fi avut un singur pompier în plus? Oare lucrurile s-ar fi petrecut altfel?”

– Cum te simți?

– Ca un rahat, răspunse el. Abia vorbea. Cum ți se pare că mă simt?

– Îmi pare rău. Știu că te doare cumplit, dar trebuie să-ți spun că îmi pare bine să te văd treaz și capabil să porți o discuție.

Închise ochii.

– Reverendul Bill mi-a spus că îți amintești câte ceva despre incendiu. Dacă ești în stare, aș vrea să aud și eu povestea.

Scoase un geamăt și se răsuci ușor în pat.

– Nu, n-ai vrea.

– De ce spui asta?

– Din cauza nepotului tău, replică el, cu ochii încă închiși. El a pornit incendiul.

– Ce te face să crezi asta?

– Se plimba în jurul bisericii chiar înainte să înceapă.

– Keith? Mi-am apropiat scaunul până m-am lipit cu genunchii de patul său. Încearcă să mai rămâi treaz câteva minute, da? Nici un răspuns. Am continuat. Din câte am înțeles, înainte de incendiu v-ați bătut, ceea ce-l situează pe Andy în biserică.

Ochii lui se deschiseră.

– Îl situează? Cuvintele lui ieșiră mai degrabă ca un „îșasă?” Asta e discurs de anchetator?

– Îmi dau seama că ești furios, am spus eu. Ai tot dreptul să fii furios pentru ceea ce s-a întâmplat.

Ochii lui se umplură de lacrimi.

– De ce *eu*? întrebă el. De ce tocmai *eu*?

Am scos un șervețel din cutia de pe noptieră și i-am șters obrazul.

– Știu, am zis. Pare nedrept. Cât de multe aflate despre soarta celorlalți copii? N-aveam de gând să-i spun că avea noroc să fie în viață.

– L-am văzut pe Andy afară, gemu el, chiar înainte de bătaie, care a început pentru că s-a dat la Layla. Pufni și încercă să ridice brațul ca și când ar fi vrut să-și șteargă nasul, apoi își aminti. La dracu', mormăi el. Nu pot să fac nimic singur. M-am întins din nou cu șervețelul, dar întoarse capul. Nu, icni el. Nu vreau.

– Dar tu unde erai când l-ai văzut afară? Am lăsat șervețelul pe picior.

– Înăuntru.

– În care parte a bisericii?

– Lângă fereastră.

– Care fereastră, Keith?

Șovăi.

– Din separeul ăla sau ce e... se înfioră de durere, strângându-și o clipă umerii – din spatele bisericii. M-am uitat pe geam și l-am văzut.

Îmi aminteam de încăperea mică din spatele bisericii. Era un loc în care se pregăteau miresele. Sau ceva de genul ăla. Avea o fereastră sau două fără vitralii. Sau mai degrabă avusese.

Secreția din nas îi ajunsese la buze, iar când am întins din nou șervețelul îmi dădu voie să-l șterg.

– Tu ce făceai acolo? m-am interesat.

– Care e problema? Răspunse rapid, ca și când așteptase întrebarea. Pierdeam vremea.

Deocamdată l-am lăsat.

– Erai singur?

– Da.

– Și afară era beznă, nu?

– Probabil era lună sau ceva, pentru că era suficientă de lumină cât să-l recunosc pe Andy.

– Și ce făcea?

Keith își linse buzele. Păreau uscate, cu pielea crăpată și exfoliată.

– Vrei o gură de apă? El scutură din cap și închise ochiul, însă nu eram pregătit să-l las deja să adoarmă. Keith? am insistat.

– Mergea pe lângă biserică, spuse el. Se uita la locul în care zidul se unește cu pământul.

– Ai putut să vezi asta?

Deschise ochiul și îmi aruncă o privire tăioasă.

– La dracu', nu inventez.

– Avea ceva în mâini?

– Nu-mi aduc aminte.

– E posibil să fi fost al copil care semăna cu Andy?

Încercă să râdă, dar scoase doar un icnet de tuse. I-am întins paharul de plastic, iar el sorbi o gură prin pai.

– Există un singur Andy Lockwood, spuse el, închizând ochiul din nou. Unul ajunge.

L-am lăsat să doarmă. Oricum nu voiam să aud mai multe. De fapt, nici măcar n-ar fi trebuit să fiu acolo.

L-am sunat pe Flip Cates imediat ce am ajuns pe holul spitalului.

– Cates, răspunse el.

– Flip, sunt eu, Marcus. Mă retrag din investigație.

– Mă bucur să aud asta. Pentru că mă pregăteam să te scot eu.

– Ai vorbit cu reverendul Bill?

– Da.

– Nu cred că Andy e responsabil pentru acel incendiu, am zis, însă atâta timp cât numele lui o să fie în discuție, m-am gândit că e mai bine să...

– Mai e ceva, mă întrerupse Flip.

– Ce?

– O femeie a sunat azi-noapte. A spus că trecea cu mașina pe lângă biserică în noaptea cu incendiul, în drum

spre plaja Topsail, și a văzut un copil – un băiețel – plin bându-se singur pe-acolo.

– La ce oră? L-a descris?

– A fost destul de vagă. Între opt și nouă. Afară era întuneric, însă i s-a părut că băiatul era brunet sau șaten și părea de treisprezece ani. A spus că era un adolescent foarte tânăr sau preadolescent.

– I-ai luat numele? De ce sună abia acum?

– Da, i-am luat numele. Închiriasse o căsuță în weekendul cu incendiul și în acea dimineață de duminică se întorcea la Winston-Salem. Nu a făcut vreo legătură între ceea ce văzuse și evenimente decât ieri, când numărul nostru a fost difuzat la știrile locale. Mi-am frecat ceafa. Simțeam cum mă sugrumă un ștreang. O să-i cerem lui Laurel permisiunea să percheziționăm camera lui Andy, spuse Flip.

Nu știu de ce am rămas surprins. Dacă am fi avut aceste informații despre alt copil, m-aș fi așteptat la același lucru. Însă Andy? Părea un abuz.

– Bine, am încuviințat după un minut. Ține-mă la curent, da?

capitolul 20

Andy

Azi la școală am fost Mister Popularitate. Așa m-a numit domnișoara Betts. Au difuzat emisiunea *Today* la televizor în toate clasele. Toți m-au văzut. Prietenul meu Darcy mi-a spus că am fost minunat. Un băiat pe care nu prea îl cunosc a zis: „Data viitoare, mutra ta urâtă o să apară pe coperta revistei *People*”. A fost singurul care mi-a spus o răutate, însă nu m-am supărat. Oare chiar aş putea să ajung pe coperta unui număr din *People*?

Domnișoara Betts îmi ceruse să povestesc în fața tuturor cum mă simțisem să apar la televizor. „Nu te lăuda, îmi tot repetam în gând. Nu uita, noi nu ne lăudăm.”

După ore stăteam pe bancă în stația de autobuz când a apărut prietenul meu Max.

–Hei, Andy, făcu el. Era în clasa a noua, însă era mai înalt ca mine. Am auzit de povestea cu bricheta. A fost nasol.

–Da. Dacă mergi cu avionul să nu-ți pui bricheta în șosete.

–O să țin minte asta, spuse Max. Ai niște cuie de coșciug la tine?

–Sigur. Mi-am scos rucsacul și l-am așezat pe bancă. Am băgat mâna în buzunarul secret cu fermoar ca să scot țigările. Îmi plăcea cum le numea Max – cuie de coșciug. Când te apuci de fumat, tușești mult¹. Însă nu prea înțelegem partea cu „cuietele”.

¹ Joc de cuvinte: în engleză, *cough* („tuse”) și *coffin* („coșciug”) se pronunță asemănător (n.red.)

Am găsit pachetul și i-am dat o țigară. Am scos și eu una, iar el le aprinse pe amândouă cu o brichetă verde și frumoasă.

–Acum cercetezi piața pentru o brichetă nouă, nu? întrebă el.

De obicei asociaz „piața” cu mersul la magazin, însă am înțeles ce voia să spună.

–Da, am răspuns eu. Vrei să faci schimb cu mine pentru aia?

Eu și Max făceam schimburi bune. De la el promisem vechea brichetă. Și altă dată și un stilou cu apă în el, în care era o fată în costum de baie. Iar dacă întorceai stiloul, costumul de baie cădea și fata rămânea goală. Am ținut stiloul doar o zi, pentru că Max îl voia înapoi. Mi-a dat pe el un pachet întreg de țigări.

–Îți dau bricheta pentru cinci dolari, îmi propuse el.

–Nu am cinci dolari. Îți dau restul pachetului de cuie de coșciug în schimbul ei.

–Mai sunt doar patru în el, prostovane. Ce mai ai în rucsac?

Am scos cele trei cărți, inhalatorul, iPod-ul. Două lame de gumă. O cutie de chibrituri în formă de mașină.

–De ce ai la tine mașina aia stupidă? întrebă el.

–Nu știu, am răspuns. Și chiar nu știam. Mașinuțele erau pentru copii mici.

Am văzut ceva în fundul rucsacului. Ia uite! Am scos o fotografie pe care mi-o trimisese o fată pe nume Angie. Eram sigur că Max nu va spune și despre poză că este stupidă.

–Uau, mamă! Max își linse buzele. Arăta ca și când ar fi vrut să mănânce poza cu Angie.

–E preferata mea, i-am explicat. Am patru poze.

–Cine e? se interesă Max.

–Prietena mea, Angie.

—Prietena ta Angie are niște balcoane de excepție. În poză, Angie stătea pe o motocicletă în pantaloni scurți și o cămașă din care i se vedeau balcoanele. Balcoanele sunt sâinii. Într-o zi spusese „Emily aproape că nu are deloc balcoane”, iar mama a început să strige la mine să nu le mai spun sânilor așa. Dar încă făceam asta când eram cu Max. Îți dau bricheta pentru poza asta, hotărî Max.

Trebuia să mă gândesc bine. Avea să-mi fie foarte dor de poza cu Angie. Însă era îndoită. Și se cam crăpase de cât o ținusem în rucsac. Bricheta lui Max nu avea nici un defect.

—Bine. Am făcut schimbul. Trebuia să ascund bine bricheta verde și frumoasă, tot în buzunarul secret cu fermoar al rucsacului, unde țineam cuiele de coșciug. Nu îmi plăcea să ascund lucruri de mama, dar uneori era necesar.

Am urcat în autobuzul care tocmai venise, însă Max rămase în stație. El lua alt autobuz. I-am făcut cu mâna, dar el se holba la poza cu Angie și nu m-a văzut. Brusc mi se făcu dor de fotografia cu Angie. Însă probabil aveam să găsesc și mai multe în corespondență, când mă întorceam acasă. Apoi mama sau Maggie aveau să mă ducă la magazin.

Voiam să văd dacă fața mea era pe coperta de la *People*.

capitolul 21

Laurel

De pe veranda casei noastre vedeam luminile de pe partea continentală, dincolo de golf. Era prima noapte suficient de caldă cât să stai afară fără pulover, iar eu mă bucuram de balsamul sărat al aerului în timp ce stăteam în vechiul leagăn, cu picioarele sprijinite de balustradă. Maggie studia la Amber Donnelly acasă și, în sfârșit, îl liniștisem pe Andy cât să adoarmă și să am și eu un minut pentru mine.

Azi chiar fusese nevoie să-l țin în frâu pe Andy, după prima zi de școală de când fusese la emisiunea *Today*. Trebuise să-i amintesc să nu se laude cu eroismul lui sau cu proaspătul statut de vedetă. Începeam să mă întreb dacă nu cumva apariția la televizor fusese o idee proastă. Poșta din acea zi adusese zeci de scrisori din toată țara și știam că era copleșit de e-mailuri. Pentru un băiețel pe care lumea îl trata de obicei cu milă, curiozitate sau suspiciune, atenția era amețitoare.

Am auzit portiera trântită a unei mașini, sunetul propagându-se peste apă. M-am ridicat și am tras cu ochiul după colțul casei; am zărit partea din spate a unei camioane pe aleea mea. Marcus?

A sunat la ușă pe când mă întorceam în casă. Am deschis și l-am văzut pe veranda din față.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat rapid. Era neobișnuit ca Marcus să apară așa și m-am gândit la Maggie, singura care nu se afla acasă, în siguranță.

–Nu chiar. Lumina de pe verandă surprinse îngrijorarea din zâmbetul său. Voiam să-ți spun niște chestii. Pot să intru?

–Ce înseamnă nu chiar? am vrut să știu, în timp ce el trecu pe lângă mine și intră în sufragerie.

–Hai să stăm pe verandă, propuse el. Este o noapte minunată.

Am luat-o înainte prin camera de zi către veranda din spate.

–Vrei niște ceai cu gheață?

–Nu vreau nimic.

M-am așezat din nou în leagăn, însă fără sentimentul de liniște pe care îl avusesem mai devreme. Nu-mi aminteam ultima dată când fusesem singură cu Marcus. Îi vizitai des pe Maggie și Andy, deoarece în urmă cu mult timp hotărâsem ca, indiferent ce se întâmplase în trecut, să nu stau în calea relației dintre ei. Știam că îi iubea. Instrucțiunile mele erau simple: să-mi spună întotdeauna unde îi duce și când îi aduce înapoi. De asemenea, nu aveau voie să iasă cu barca. Așa că venea pe la ei, însă niciodată pe la mine. Mi-am încrucișat brațele automat pe piept, încercând să păstrez totul în mine. Să mă stăpânesc.

–Am vrut să te anunț că nu mai fac parte din echipa care investighează incendiul, spuse el, așezându-se în vechiul balansoar de răchită.

Nu eram prea sigură de ce venise special să-mi dea de veste.

–Pentru că a fost și Andy implicat?

–Pentru că... acum umblă un mic zvon... și sunt sigur că va rămâne zvon, însă...

Vedeam că e stânjenit, și asta nu pentru că era singur cu mine. Altul era motivul.

–Însă ce? am insistat.

–Am primit niște mărturii cum că Andy se găsea în afara bisericii cu puțin timp înainte de incendiu.

Tot nu pricepeam.

– Ce vrei să spui?

– Uite, e o chestie confidențială, înțelegi? Nici măcar nu aveam voie să-ți spun, dar nu vreau nici să fii luată prin surprindere.

– De ce *anume*?

– Azi am fost la Chapel Hill și am vorbit cu Keith Weston și...

– L-au scos din comă? Păreau vești bune.

– Da. Reverendul Bill i-a făcut o vizită, iar Keith i-a spus că l-a văzut pe Andy afară cu puțin timp înainte să izbucnească focul. Așa că m-am dus și eu să vorbesc cu el și mi-a spus exact același lucru.

– De ce să fi fost afară?

– Nu știu. Însă a mai sunat o femeie și ne-a comunicat că a văzut un băiețel scund lângă biserică în seara aceea. Iar Emily Carmichael a spus că Andy dispăruse puțin înainte de incendiu. Și mai e și povestea cu bricheta ascunsă în șosetă.

– Of, Marcus! Doar nu crezi că Andy a avut vreo legătură cu incendiul, nu?

– Nu, nu cred. Însă nimeni nu a menționat că a văzut pe altcineva afară. Deci pista trebuie să fie cercetată.

Furia mi-era mai mare decât îngrijorarea.

– Bine, Marcus. Să presupunem că a fost Andy. De unde să fi luat benzină sau ce-o fi fost folosit? Și cum a adus combustibilul la biserică?

– Știu că nu are nici o logică, spuse el. Și îmi pare rău că trebuie să treacă prin așa ceva. Însă voiam să auzi întâi de la mine, înțelegi? Chiar trebuie să cercetăm – să cerceteze – toate posibilitățile.

Am simțit cum panica îmi umflă pieptul.

– Sunt furioasă! Am strâns în pumni marginea pernei pe care stăteam. Sunt furioasă... că ai acceptat așa ceva. Că te-ai putut *gândi* măcar la așa ceva. Trebuie să le spui

celor care se ocupă de investigație să-l lase pe Andy în pace. Văzând că tăcea, am continuat. Keith e un scandalagiu. Se droghează și a făcut lucruri de care nici măcar nu știi.

— Ba știu.

— Știi? Știi că a fugit de la școală? Că a fost găsit cu marijuana?

Dădu afirmativ din cap.

— Sara vorbește din când în când cu mine.

Am simțit un sâmbure de gelozie care mă surprinse. Sara era cea mai bună prietenă a mea. De ce nu știam că i se confesa lui Marcus? De ce nu știam că lui Marcus îi păsa de ea suficient cât să discute cu ea despre Keith?

— Poate că autorul incendiului a fost *Keith*, am sugerat. Altfel de ce ar încerca să dea vina pe altcineva? Pe un copil care nu e în stare să se apere singur?

— O să fie și el interogat, dar să fim sinceri, de ce ar provoca un incendiu ca să fie prins în el?

— Și de ce *Andy* ar provoca un incendiu ca să fie prins în el? am pufnit eu.

— Păi nu a fost prins în el, nu?

— L-am privit lung.

— Pur și simplu a avut mult noroc că a găsit o cale de scăpare.

— Sau voia să fie considerat erou; și, în plus, e singurul care pare să fi știut pe unde se putea ieși din clădire.

— Marcus!

Ridică mâinile ca și când ar fi vrut să pareze o lovitură.

— Sunt avocatul diavolului, Laurel. Încerc să mă pun în pielea anchetatorilor.

— Și tu ești anchetator.

— Salut, unchiule Marcus.

Am ridicat imediat privirea când i-am auzit vocea lui Andy. Stătea în pragul camerei de zi îmbrăcat în pijama,

cu ochii lipiți de somn. Mi-am schimbat expresia furioasă într-una blândă.

– Hei, Andy. Marcus se ridică și îl îmbrățișă.

„Ce ludă“, mi-am zis.

– Te cerți cu mama? întrebă Andy.

– Avem o discuție mai zgomotoasă, răspunse Marcus. Mă bucuram că-și recăpătase glasul. Al meu rămăsese blocat undeva în spatele sternului. Tu nu discuți niciodată pe un ton mai ridicat cu alți oameni?

– Uneori, zâmbi Andy.

– Du-te în pat, dragul meu, am reușit să îngaim.

– Îl duc eu. Marcus își puse mâna pe umărul lui Andy. Haide, Andy.

Mă gândeam să-l opresc, de teamă să nu-i spună lui Andy ceva care să-l îngrijoreze ori să-l nedumerească, dar eram împietrită în leagăn. Și, oricum, nici Marcus nu dorea să-l supere pe Andy.

Le-am ascultat sunetul pașilor pe scări.

Mi-am amintit de agentul care îl interogase pe Andy la spital, la faptul că avusese nevoie de mine ca să fac cumva pe traducătorul. Dacă vorbeau iar cu el, trebuia să mă asigur că eram și eu prezentă. Bănuiam că avea să fie interogat de anchetatori nu cu mult mai deștepți ca el, însă mai capabili să gândească și să raționeze. Oameni cu un plan de lucru. Nu puteam lăsa să se întâmple asta.

Când se întoarse pe verandă, Marcus mă luă prin surprindere și se așeză lângă mine în leagăn. Mă îmbrățișă, iar o clipă am rămas mult prea șocată ca să mă retrag. Însă doar pentru o clipă.

– Marcus, te rog, nu.

El îmi dădu drumul, apoi se aplecă în față oftând, cu coatele pe genunchi.

– Știu că Andy e nevinovat și că se va dovedi asta, spuse el încet. Dar sunt mulți oameni care nu-l cunosc. Care

nu văd în el ceea ce vedem noi. Văd doar un copil șters care vrea cu disperare să pară tare. Să fie erou.

–E... e ridicol. Încă eram tulburată de îmbrățișarea aceea bruscă. Uitasem cum mirosea. Era un parfum pe care îl asociazam mereu cu dorința. Cu marea. Cu decepția.

–Plec, spuse el ridicându-se.

–Stai aici, am rostit eu fără să vreau. Însă nu se clinti. Își vârî mâinile în buzunare și privi spre apa întunecată a golfului și la luminile de pe continent. Ar fi vrut să-mi mai spună ceva; simțeam lupta care se dădea în el.

–Ce e? am întrebat.

–Vor să-i percheziționeze camera lui Andy, oftă el. Laurel, ar fi bine să cauți deja un avocat.

capitolul 22

Marcus

Când am ajuns acasă de la Laurel, mi-am făcut un cocktail de Cola și alune, apoi m-am suit pe acoperișul turnului meu să mă gândesc. Acolo erau vreo două șezlonguri vechi, însă îmi plăcea să stau chiar pe muchia dinspre ocean a acoperișului, cu picioarele atârând în exteriorul clădirii. Câteva femei cu care ieșisem refuzaseră să stea cu mine pe acea muchie. Uneia îi era atât de teamă de înălțime, încât nu voia nici măcar să urce pe acoperiș. „Ești inconștient dacă nu montezi o balustradă aici”, îmi spusese ea. Nu m-am deranjat să o sun a doua oară.

Odată, Laurel și Jamie au stat acolo cu mine. Era o noapte fierbinte de vară, când încă renovam casa. Probabil vorbisem cu Jamie la telefon și îi spusese că eram obosit. Imediat chemaseră o bonă și apăruseră cu un castron de creveți și o sticlă de cidru. Am stat pe muchia acoperișului timp de cel puțin o oră, vorbind și mâncând, aruncând cozile de crustacee în curtea de dedesubt, unde urma să fac curat a doua zi de dimineață. Probabil Laurel nu se simțise prea bine să stea între mine și Jamie, însă nu-i fusese deloc frică să stea pe marginea acoperișului.

Am scuturat din cap, cu gândul la ea. În acea zi încălcam niște limite etice. Mă dusesem să discut cu Keith înainte să o facă altcineva. Îi spusese lui Laurel despre percheziție. Însă trebuia să știe cât de gravă devenise treaba. Am văzut-o cu ochii minții după ce am plecat, cum intra în camera lui Andy și îl privea. Probabil că puștiul avea un zâmbet pe față. Îl mai văzusem de vreo două ori dormind astfel.

În gândul meu, Laurel întinde mâna și îi trage pătura peste umeri lui Andy. Îi văd pe amândoi, doi oameni care vor avea întotdeauna inima mea, și îmi doresc să-i pot proteja de ceea ce mă tem că le va rezerva viitorul.

capitolul 23

Laurel

1990

După ce au plecat Jamie și Maggie, am dormit neîntrerupt zile întregi. Nu pot să spun că eram fericită că plecaseră, pentru că nimic nu mă făcea fericită, însă cu Jamie plecat puteam să dorm toată ziua dacă aveam chef, fără să mă simt vinovată. Cu Maggie plecată nu eram nevoită să-i suport disprețul sau să o ascult plângând ori să mă îngrijorez că aş putea să-i înfig un cuțit în inimă sau să o arunc în mare. Nici nu mai trebuia să-i simt neputința lui Jamie. Prin urmare, cu toate că nu simțeam chiar fericire, măcar simțeam ușurare în singurătatea mea.

Însă după trei sau patru zile m-am trezit și l-am găsit pe Marcus stând în picioare lângă patul meu, cu silueta profilându-se pe cerul de seară. Avea brațele încrucișate pe piept. Eram atât de amețită de somn că nici măcar nu m-am mirat să-l văd acolo.

– Am venit să văd ce faci, spuse el. Să mă asigur că mănânci și de-astea. Te-ai dat jos din pat de când au plecat ei?

Trebuia să mă gândesc.

– Ca să merg la baie, am răspuns.

– Ai mâncat?

Știam că băusem apă și suc de mere, însă nu-mi aminteam să fi mâncat ceva.

– Nu chiar.

Marcus mi-a scuturat piciorul pe sub pătură.

– Ridică-te și vino la mine. Am prins niște creveți și o să pregătesc ceva. O să te simți mai bine dacă mănânci.

–Nu, mulțumesc. Era mult mai simplu să mă afund și mai mult sub pături.

–Știi că în camera asta pute? Că pute în toată casa?

Aproape că am râs.

–Și pariez că tu dai zilnic cu aspiratorul, am replicat. Marcus locuia la Talos ca un burlac alcoolic și iresponsabil de douăzeci și unu de ani.

–Măcar în casa mea nu pute.

Îmi aduceam aminte de mirosul de bere stătută și țigări de la ultima vizită la el, însă eram prea obosită să-l contrazic.

–Pleacă, Marcus. M-am întors pe o parte și mi-am pus o pernă peste cap.

Imediat el trase cuvertura de pe mine și mă târî în chiloți și tricou spre baie.

–Pariez că ai dormit zile întregi în aceleași haine, bombăni el.

Nu m-am opus când a început să mă împingă, încă îmbrăcată, sub duș, apoi a deschis robinetul. Am urlat când apa rece mi-a înțepat pielea. Se rezemă de ușa dușului când am încercat să o deschid.

–O să fac pneumonie! am urlat.

–O să se încălzească imediat.

–Marcus, ticălosule! M-am înghesuit într-un colț al cabinei ca să evit jetul rece.

–Ai șampon acolo? Și săpun?

Am privit sticlele de pe mica etajeră montată în perețele cu faianță.

–Da, am murmurat, cedând.

–Se încălzește apa?

Se încălzea. Mi-am băgat capul sub jet și l-am simțit ca și când mi-ar fi bătut scalpul.

–Da.

–Perfect. Ai prosoape curate? Cel de aici a început să facă mucegai.

– În dulap.

Ușa de la dulap scârțâi.

– O să-l pun pe cel vechi în coș, apoi te aștept în sufragerie.

Când am ieșit din baie înfășurată într-un prosop curat, Marcus strângea cearșafurile de pe patul meu.

– Cearșafurile astea sunt revoltătoare, exclamă el, luându-le în brațe.

– Ia mai taci! Mi-am strâns bine prosopul și m-am rezemat de perete.

– O să le pun la spălat și te aștept acasă. Dacă nu vii în douăzeci de minute, mă întorc după tine.

Am închis ochii, așteptând să plece. L-am auzit ieșind pe ușa din față și coborând scările către dulapul de rufe murdare. Resemnată, am tras perdelele, ca să nu mai văd marea care se întuneca, și m-am îmbrăcat.

Mă gândeam că acea vizită a lui Marcus reprezenta felul lui Jamie de a-l face pe fratele său să câștige un ban. Marcus venise într-o zi pe la noi, cu puțin înainte ca Jamie să plece cu Maggie, iar cei doi se certaseră din nou.

– Trebuie să-ți găsești o slujbă! îi strigase Jamie. Marcus era singura persoană la care îl auzisem ridicând vocea. Eu eram în pat și mi-am tras perna peste cap, însă tot îl auzeam. Nu știi decât surf, petreceri, somn, să ți-o tragi și băutură!

– Nu am nevoie de slujbă, i-o tăiasе Marcus. Nici tu nu ai. Suntem bogați. Ai uitat?

– Nu am fost crescuți ca niște paraziți.

– Frățioare, hai s-o spunem pe-aia dreaptă. Tu ai fost crescut într-un fel, iar eu în altul.

– Tu trăiești din veniturile câștigate de pe urma proprietăților familiei, continuase Jamie. Nu crezi că ar merita să-ți aloci câteva ore pe săptămână pentru reparații și întreținere?

– Presupun că vrei să fiu curat și treaz în timp ce lucrez?

– Presupui foarte bine.

– Atunci nu mă interesează, încheiase Marcus.

Urcatul scărilor până la ușa de la Talos aproape că mă doborî. Nu aveam direcție, îmi simțeam mușchii blegi și tremurând. Am deschis fără să bat și l-am văzut în picioare lângă aragaz, cu spatula în mână.

– Mult mai bine! mă laudă Marcus. Avea acel rânjel drăgălaș care mă fascinase când avea șaisprezece ani. Și aproape zâmbești, adăugă el.

Așa era oare? Mă gândeam că mușchii feței mele uita-seră cum să zâmbească.

Mirosul puternic de creveți umplea bucătăria. Trase un scaun lângă bar.

– Ai face bine să te-asezi până nu cazi. Ce vrei să bei? El avea în mână o sticlă de bere, iar pe blat se mai aflau alte câteva, goale.

– Suc? M-am așezat și m-am sprijinit cu coatele de bar, iar Marcus deschise frigiderul.

– Nu am suc. Bere?

– Nu. Ai vin?

– Nu, dar am câteva dintr-astea. Scoase o sticlură de vin cu suc de fructe și o puse pe tejghea. Le țin pentru doamne.

Am strâmbat din nas.

– Vreau apă și atât, am spus.

El deschise sticla.

– Încearcă. O să-ți placă.

Am sorbit o gură. Abia îi percepeam gustul. Aveam simțul mirosului suprad dezvoltat, însă nu prea mai simțeam gustul. Dar băutura era răcoritoare și m-am gândit că avea să-mi facă bine.

Marcus așază în fața mea o farfurie cu fulgi de porumb și creveți. Îmi plăceau creveții cu fulgi de porumb, sau cel puțin îmi plăcuseră în trecut. Persoanei mele de dinainte de Maggie. Însă nu mai aveam deloc poftă de mâncare. Stomacul meu era concav. Când mă trezeam dimineața îmi vedeam oasele șoldului ieșind prin cuvertură.

– Arată bine, Marcus. Numai că nu mi-e foame.

– Fato, te stingi. Îmi prinse încheietura în mâna lui. Mănâncă atât cât poți.

Mai trecusem prin asta cu Jamie. Cu Sara. Și rămăsesem încăpățânată și de neclintit în fața lor. Însă era ceva în faptul că Marcus gătise pentru mine. Fratele de pe locul al doilea. Nu voiam să-l rănesc, așa că am băgat furculița în fulgi și am luat o înghițitură. Puteau la fel de bine să fie bucăți de polistiren, însă am reușit să mănânc jumătate de castron. Era mai mult decât ce mâncasem luni întregi.

– Acum hai să lăncezim, propuse el după masă. Am niște filme. Acolo o să te simți prea singură.

Mă gândeam să-i spun cât de mult îmi plăcea singurătatea, însă mi se părea prea rece și prea oribil să recunosc starea de bine pe care mi-o adusese despărțirea de copilul și de soțul meu.

Imediat ce m-am ridicat mi-am dat seama că eram ușor amețită și că era chiar plăcut. Am luat încă o sticlă cu vin răcoritor și m-am dus în sufragerie. Eu și Jamie beam rar, iar după plecarea lui Marcus în casă nu mai fusese alcool deloc.

Marcus îngenunche în fața aparatului video, cu două casete în mână.

– Vrei să vezi *Când Harry o întâlnește pe Sally* sau *Născut pe Patru Iulie*?

– Nu le știu pe nici unul, am răspuns. Pune-l pe cel mai ușor.

A vârât caseta cu primul film în video și s-a așezat la capătul celălalt al canapelei. Ne-am scos încălțărilor

și ne-am urcat picioarele pe masa din lemn masiv. Uitasem să-mi iau șosete și mi-era frig, așa că mi-a împrumutat o pereche de șosete de-ale lui. Erau prea mari și, în timp ce dădeam din picioare, vârfurile se mișcau în față și în spate.

Am alunecat pe canapea și m-am pierdut în film. M-a făcut să chicotesc. Când fusese ultima oară când chicotisem? Imediat după ce Meg Ryan a simulat orgasmul în restaurant, Marcus a declarat că îi era iarăși foame, așa că am întrerupt filmul ca să facă floricele de porumb la microunde.

–Deci ce părere ai despre mesajul filmului, Laurel? Marcus puse castronul cu floricele pe masă și îmi întinse altă sticlă de vin.

–Are vreun mesaj? am chicotit din nou.

–Bărbații și femeile pot fi prieteni fără să... înțelegi tu... să lase sexul să le strice prietenia?

–Sigur! Noi doi suntem prieteni.

–Însă tu ești cumnata mea, deci e altceva.

–Oricum, cred că e posibil. Am luat un pumn de floricele de porumb. Mai mult polistiren, însă mergea bine cu vinul. Imaginea lui Meg Ryan prefăcându-se că are orgasm în restaurant îmi rămăsese în minte. Și că tot veni vorba de orgasme, am rostit eu pe neașteptate, am avut primul orgasm din viață pe motocicletă lui Jamie.

Marcus făcu ochii mari.

–Chiar e posibil așa ceva? Am crezut că e o legendă.

–Oho, da, se întâmplă. O chestie cu viteza a patra.

El râse.

–Te-ai îmbătat.

–Ba nu. Însă chiar mă îmbătasem și știam asta și eram recunoscătoare.

–Ba da. Rânji. Însă îmi place. A trecut mult de când nu te-am mai văzut atât de fericită.

M-am aplecat să mai iau un pumn de floricele, dar am întins mâna cu câțiva milimetri lângă castron. Se dilata în fața ochilor mei. Am încercat din nou, însă când mi-am mișcat capul am simțit cum se învâрте camera. Înainte ca măcar să-mi dau seama că mi se făcea rău, vomam deja pe masa de cafea a lui Marcus.

— La naiba! Sări în picioare.

— Vai, Dumnezeu! Am dus mâinile la tâmples și am privit deznădăjduită balta de fulgi de porumb și creveți amestecați cu vinul răcoritor. Îmi pare rău.

Marcus alergă în bucătărie.

— E vina mea, spuse el. Te-am lăsat să bei prea mult. Îmi venea iar să vărs. M-am ridicat, însă am căzut pe marginea canapelei. Marcus apăru în câmpul meu vizual cu un sul de șervețele de hârtie într-o mână, iar cu cealaltă îmi prinse brațul. La baie, îmi ordonă el, aproape târându-mă pe coridor.

Abia am ajuns la toaletă. Marcus mi-a ținut părul cât am vomat. Când în sfârșit am fost în stare să mă așez pe podea, cu spatele rezemat de ușa dușului, mi-a curățat fața cu o cârpă udă.

— Îmi pare rău, am murmurat. Am făcut un dezastru în sufrageria ta.

— O să curăț eu. Tu stai aici.

Am încercat să mă ofer să-l ajut, însă cuvintele nu-mi ieșeau din gură.

Probabil adormisem — sau leșinasem —, pentru că m-am trezit într-un pat ciudat într-o cameră ciudată. Ușa era închisă, dar am văzut o linie luminoasă pe sub ea.

M-am ridicat anevoie pe coate; îmi vâjâia capul.

— Marcus?

Într-o clipă ușa se deschise, îngăduind luminii să inunde camera.

— Cum te simți? întrebă el după ce intră și se așeză pe pat.

– A trebuit să mă cari până aici? Țasta e patul tău?

– Ești în camera de oaspeți. Știi, camera aceea din față. Și te-am cărat doar pe jumătate.

– Cât e ceasul?

– Două noaptea.

– Și de ce ești încă treaz?

– Mi-era teamă să nu mori, răsese el. I-am promis lui Jamie că îți dau să mănânci. Însă el nu mă rugase să-ți dau și alcool. Mă bătu pe picior peste cuverturi. Nu ții la băutura.

– Îmi plăcea cum mă simțeam până mi-a venit să vărs.

– Da, a fost distractiv până atunci.

– Ce porcărie. Chiar îmi pare rău. Am chicotit din nou, surprinsă de acel sunet.

– Vino-ncoa, zâmbi el, cuprinzându-mă în brațe. Vreau să-mi promiți ceva, Laurel.

– Hm?

– Că vei încerca să-ți rezolvi problemele cu Jamie. Pentru că vreau să rămâi mereu în familia mea. Tu ești singura care s-a purtat cu mine ca și când ar fi ceva de capul meu.

– Asta nu e adevărat, am șușotit în umărul lui. Și Jamie se poartă frumos cu tine.

– M-a dat afară.

– Ai fost un mic ticălos.

Marcus rămase tăcut atât de mult timp, încât aproape adormisem cu capul pe umărul lui.

– Ai dreptate, oftă el într-un final. Ne cunoaștem rolurile și le jucăm bine. Jamie e sfântul și eu sunt păcătosul.

Noaptea aceea a însemnat începutul unui nou capitol din viața mea. Eu și Marcus mâncam împreună aproape în fiecare seară la Paznicul mării sau la Talos, apoi ne uitam la televizor sau la un film. Foarte important, am învățat câte sticle de vin pot să beau ca să nu să mi se facă rău.

De obicei gătea Marcus, însă eu cumpăram ingredientele necesare, ceea ce însemna un progres uriaș, din moment ce nu mai făcusem cumpărături de luni de zile. Ieșirile la magazinele din Sneads Ferry mă oboseau și, de obicei, trebuia să mă culc imediat ce ajungeam acasă, dar nu mai dormeam în hainele de stradă și nu mai stăteam zile întregi fără să fac duș. Abia așteptam să-mi petrec serile cu el, deși la început mă temeam că, de fapt, simțea nevoia să facă pe dădaca cu mine. Treptat mi-am dat seama că prefera compania mea în fața celei a prietenilor săi. Mă gândeam cât se înșela scenaristul de la *Când Harry o întâlnește pe Sally*. Bărbații și femeile pot fi prieteni buni și atât.

Începusem să-mi fac griji pentru el. Eram speriată când îl vedeam în larg făcând surfing singur, știind că cel mai probabil era beat. Nu voiam să-l pierd, și asta nu doar pentru că era cumnatul și prietenul meu, ci și pentru că era partenerul meu de băut.

Alcoolul îmi dăduse drumul la limbă și începusem să vorbesc cu Marcus într-un fel în care n-aș fi putut-o face cu Jamie sau cu terapeutul la care fusesem, ori cu Sara. Era singura persoană căreia i-am povestit de teama mea de a nu o răni pe Maggie.

– Ți-e dor de ea? mă întrebă el într-o noapte. Eram ghemuiți în capetele opuse ale canapelei de la Talos.

Mi-am strâns genunchii cu brațele.

– Mi-e dor... Întrebarea lui nu avea un răspuns facil. Mi-e dor de femeia care plănuiam să fiu în preajma ei. De mama care crezusem că voi fi. Îmi imaginasem că o să fiu o mamă extraordinară. Dar sunt cea mai rea. Sunt oribilă.

– Nu spune asta.

– De fapt sunt *ușurată* că nu mai e lângă mine. Mi-am sprijinit fruntea pe brațe. Știu că pare oribil.

– Ești prea obosită ca să ai grijă de ea.

–Nu de asta sunt ușurată. L-am privit în ochi. Ci pentru că mi-era teamă să nu-i fac rău.

El râse, însă apoi își dădu seama că vorbisem serios.

–Tu? Întrebă el. Tu nici măcar nu mergi la pescuit pentru că ai impresia că e un abuz.

–Știu că pare nebunesc, dar mă enervez din cauza ei și... îmi imaginez cum îi fac rău. Nu voiam să-i spun și de modul în care îmi imaginam că o fac. Acele imagini nedorite care îmi apăreau în minte când mă așteptam mai puțin și mă făceau să mă simt nebună și periculoasă. Nu voiam să le vadă și el. Crede-mă, am stăruit. E mai în siguranță fără mine.

O dată pe săptămână, Jamie o aducea pe Maggie înapoi la Paznicul mării. Era un copil frumos, cu ochii mari și câprui ai lui Jamie și un păr negru care deja îi cădea în valuri mătăsoase pe umerii delicați. Nu mă regăseam deloc în chipul ei. Poate de aceea mi se părea că îl văd mai degrabă pe copilul unui prieten decât pe al meu. Aș fi vrut să simt dragoste pentru ea. Când o vedeam ieșind din mașină cu Jamie, inima mea se umplea de dor, însă cu cât se apropia mai mult de mine, cu atât scădea acel dor. Mă străduiam din răsuferință să mă prefac.

–Salut, Maggie! spuneam eu pe un ton care până și mie mi se părea fals. Vrei să te joci cu cărămizile? Sau să facem un puzzle?

Fetița se prindea de piciorul lui Jamie, însă mă păstra în câmpul ei vizual. Aveam nevoie de multă energie și bucurie prefăcută, însă de obicei puteam s-o atrag într-o activitate dacă Jamie se juca și el cu noi.

Într-o zi, Jamie mă îmbrățișă ca de obicei când ajunse, apoi se retrase cu o privire nedumerită.

–Cumva ai băut? Întrebă el.

Respirația mă dăduse de gol.

–Doar vin cu suc de fructe la prânz, am răspuns.

– Ai grijă. Își lăasă mâna mare pe creștetul lui Maggie. Știi că alcoolul provoacă depresie.

– O, știu. Am ignorat comentariul lui. Nu ai de ce să-ți faci griji.

Atunci îmi zâmbi.

– Pari mult mai bine în ultima vreme, remarcă el.

Probabil pentru cei mai mulți oameni alcoolul era depresiv, însă asupra mea avea exact efectul opus. Îmi lua durerea și mă făcea să mă simt din nou eu însămi.

Înainte de următoarea vizită a lui Jamie, m-am spălat pe dinți și am făcut gargară cu apă de gură. Dorința mea de înșelătorie îmi dădea un fior pe șira spinării. Îmi dădusem seama că beam suficient de mult cât să fie nevoie să ascund acest lucru.

Eram atentă și în preajma Sarei, în caz că Jamie îi spusese să verifice dacă beam. Din când în când aducea câte ceva de mâncare pentru prânz, lăsându-mi senzația că ea și Jamie își făcuseră un fel de program pentru vizitele de control.

Într-o zi frumoasă de noiembrie, Sara sugera să ne plimbăm pe plajă după cină.

– E minunat afară, Laurel, spuse ea. Te simți în stare?

Primul meu gând era să mă prefac obosită, însă când am privit pe fereastră am văzut nisipul sclipind și cerul și marea cu aceeași nuanță de albastru intens și brusc am vrut să ies să mă plimb la soare.

– Sigur. Cât de rece e afară?

O secundă rămase fără cuvinte.

– Este vreme de mers în picioarele goale. Își scoase tenișii, apoi își trase și șosetele, rezemată de blatul de la bucătărie.

Mi-am scos papucii și am ieșit împreună pe terasa din spate, apoi am coborât scările pe plajă. Simțeam un val de fericire. Nu știam exact dacă asta se datora splendorii acelei zile sau vinului cu fructe pe care îl băusem înainte

de prânz. Mi-am înfipt degetele de la picioare în nisipul răcoros, apoi am luat-o spre sud, pe plajă.

– Cu picioarele goale în noiembrie! exclamă Sara. Nu mă mai întorc în Michigan.

– Foarte bine, am spus. Mi-ar fi părut rău să pleci.

– Nu merg nicăieri, însă niște lucruri se vor schimba. Mă privi zâmbind. Am vrut să îți spun înainte să se vadă cu ochiul liber. Își puse mâna pe abdomen.

– Ești însărcinată?

Ea dădu afirmativ din cap.

– În patru luni. Nasc în mai.

– Felicitări! Am încercat să adaug veselie în tonul vocii, însă brusc m-am trezit roasă de invidie. Sara avea să fie o mamă minunată – o mamă plină de bucurie pentru nașterea copilului ei.

– Steve e încântat?

– În măsura în care poate fi Steve încântat, râse Sara. Îl știi. Mereu serios, calm și rezervat. De asta îl iubește armata și el pe ea. De fapt nu îl cunoșteam prea bine pe Steve. Era tăcut, rezervat și serios și uneori aveam senzația că Sarei îi plăcea mai mult când era departe în vreo misiune temporară, însă poate doar proiectam asupra ei dorința mea recentă de a fi departe de Jamie. Prin minte mi-a trecut brusc un gând. Cu un copil pe drum, oare Sara și Steve i-ar mai vrea pe Jamie și Maggie în preajma lor? Fusesem o singură dată la ei acasă și văzusem cât era de mică. Încercam să formulez întrebarea, când Sara vorbi din nou: Știi că Jamie nu vrea, de fapt, să locuiască cu noi, nu? Că ar prefera să fie aici, cu tine? Încă te iubește. A plecat doar pentru că așa ai vrut tu.

– Știu.

– Îl mai iubești?

Am răsuflat adânc și am lăsat capul pe spate, ca și când aș fi căutat un răspuns de la cer.

–Acum nu mă mai iubesc nici măcar pe mine, Sara, am spus, cu toate că imaginea lui Marcus mi-a trecut o clipă prin minte. Recunoștința caldă pe care o simțeam pentru el era lucrul cel mai asemănător cu dragostea pe care îl avusesem în ultima vreme.

–Nu știi dacă e drept pentru el să nu stea aici. Să te despartă de fiica ta.

Îmi dădeam seama unde voia să ajungă și uram felul în care mi se strângea inima.

–Trebuie să se mute acum de la voi? am întrebat. Aveți nevoie de camera lui pentru copil.

–Nu chiar, spuse ea. Maggie stă acum în camera a treia, însă bebelușul va sta o vreme în camera noastră, deci nu va fi o problemă. Pentru prima săptămână după ce aducem copilul acasă o să vină mama mea din Michigan și o să avem atunci nevoie de cameră, însă, în rest, Jamie și Maggie sunt bine-veniți să stea cât vor. Ca să-ți spun sincer, contribuția lor la chirie ne ajută. În plus, pentru că Steve e plecat atât de mult timp, Jamie e la îndemână când se înfundă chiuveta, ușa principală iese din balamale sau se strică toaleta.

Am râs, în primul rând de ușurare că soțul și copilul meu nu se vor întoarce decât o săptămână în mai.

–Chiar s-a întâmplat așa ceva?

–Săptămâna trecută, răspunse ea. A fost ciudat. În plus, mi-ar fi dor de Mags. Este o scumpete.

Am ocolit o grămadă de alge. Mă durea să o aud numind-o pe Maggie „Mags“, așa cum făcea Jamie. Și mă întrista că Maggie era o scumpete în preajma Sarei și o fetiță stânjenită în preajma mea. Cât de legată era fiica mea de Sara? Nu aveam dreptul să simt o asemenea gelozie.

–Ce s-a întâmplat, Laurel? întreabă Sara. Adică te-ai schimbat enorm după nașterea lui Maggie, iar acum sunt și eu însărcinată și mă întreb dacă ar putea să mi se întâmple și mie.

Eram fericită că purtam ochelari de soare și nu-mi vedeau ochii plini de lacrimi.

– Tu o să fii bine, am asigurat-o. Eu sunt ciudată de la natură.

– O, nu, Laurel. Cred că ai avut depresie postnatală și nu ai mai scăpat de ea.

– Sunt din ce în ce mai bine, am zis. Și știam că aveam să mă simt cu mult, mult mai bine odată ce mă aflam la Paznicul mării cu o sticlă de vin în mână.

capitolul 24

Laurel

Abia am închis un ochi în noaptea în care Marcus îmi spusese că Andy era bănuیت de incendiu provocat. Cuvintele care îmi stăruiau în minte erau: „Cât de absurd!“ Scriam în gând mici discursuri de indignare și era cât pe ce să-l sun pe Marcus cu noaptea în cap pentru că aveam nevoie să spun tare acele cuvinte. „Nu e în stare să plănuiască o ticăloșie și, cu siguranță, nu este în stare nici să acopere una.“

M-am gândit la momentul în care furase o acadea când stăteam la rând în magazin; Andy avea vreo cinci ani. Am descoperit-o când i-am verificat centura de siguranță. Am făcut ceea ce trebuie să facă orice părinte bun: l-am dus la magazin și l-am făcut să-și ceară scuze managerului și i-am spus foarte clar că nu avea voie să fure acadele. Era împotriva legii.

Însă, o săptămână mai târziu, am descoperit că avea un pistol cu apă, când ne-am urcat în mașină după un drum la farmacie. Nici măcar nu încercase să-l ascundă.

– De unde ai aia? l-am întrebat.

– De la magazin.

– Tocmai ți-am spus săptămâna trecută că e împotriva legii să furi! am strigat.

– Ai spus să nu fur acadele! a ripostat el.

Sigur, acum nu mai avea cinci ani. Oricât de frustrantă fusese acea experiență, povestea avusese o anumită drăgălășenie când le-o istorisise prietenilor. Pe măsură ce creștea, interpretarea eronată pe care o dădea uneori lumii din jur nu mai era chiar atât de drăgălașă, așa cum

descoperisem la aeroport cu o săptămână în urmă. Iar oamenii nu se grăbeau să fie atât de iertători și înțelegători precum managerul magazinului.

Îndară ce Maggie și Andy au plecat la școală, am urcat în camera lui Andy și am rămas în prag, încercând să o privesc prin ochii unui detectiv. La suprafață părea ordonată. Îi băgasem în cap „totul la locul lui“ încă de când era mic, altfel camera lui ar fi fost un adevărat haos. Își făcuse chiar și patul. Acea era activitatea numărul unu din tabelul „Pregătirea de dimineață“. Însă avea un miros stătut. Am deschis fereastra care dădea spre golf și am lăsat să intre o briză caldă.

Îi spuseseam să înfigă în panou câteva dintre felicitările și scrisorile pe care le primise după incendiu, nu să le înșire prin toată camera. Pe panou erau aproximativ treizeci, iar restul se aflau într-un coș mare de nuiiele de pe dulap.

Întâi m-am dus la computerul lui. Instalasem de mult un software pentru control parental pe computerele ambilor copii, cu acordul lor. Cu vreo doi ani în urmă îl dezinstalasem de pe computerul lui Maggie, la cererea ei întemeiată, gândindu-mă că era suficient de matură cât să nu mai fie nevoie ca mama ei să-și bage nasul în tot ce făcea. Avea dreptul la confidențialitate și, oricum, nu era genul care să se lase păcălită de vreun străin dintr-o cameră de chat. Însă probabil avea să mai treacă mult timp până să-i dau mână liberă lui Andy la computer. Nu-mi plăcea să-i verific mesajele de e-mail sau de mesagerie instantanee, pentru că mereu îmi aminteau de lipsa lui de maturitate și de prieteni. E-mailurile lui se refereau de obicei la întâlnirile și antrenamentele echipei de înot sau proveneau de la Marcus ori Emily. Nu citeam e-mailurile de la Marcus, iar de la Emily am citit doar câteva, însă grafia era atât de atroce, încât mă întrebam ce înțelegea Andy din ele. Avea și mesaje instantanee, majoritatea de la Maggie, despre lucruri mărunte – *Să ai o zi minunată*

mâine! Știam ce anume o făcea să i le trimită, căci gândeam la fel. Voia să primească și el mesaje, așa cum primeau colegii lui. Eram călită în privința textelor răuticioase de la unii copii, pentru că știam că primea și din astea. Andy îi mai scria din când în când câte unui copil de la școală, cuiva pe care îl considera unul dintre numeroșii lui „prieteni“. Copiii mai drăguți îi răspundeau cu un mesaj neutru. Însă, din când în când, Andy alegea ținta greșită. Le-am citit rapid, cu ochi de detectiv.

Andy primise un mesaj de la cineva cu nick name-ul *Purpetual*: „Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața!“ scrisese el sau ea.

Răspunsul lui Andy: „Cu plăcere. Dacă n-aș fi fost acolo, poate că ardeai“.

M-am încruntat. Uitasem să-i spun să fie modest în e-mailuri și mesaje. Ce-avea să zică poliția de asemenea laudă de sine?

Mai era un mesaj de la *BTrippett*, trimis după ultima întrecere de înot: „Andy, ești cel mai tare!“

Răspunsul lui Andy, un politicos: „Mulțumesc!!!!“

Îi mai trimisese un e-mail cuiva pe nume *MuzicRuuls*: Vrei să mergem să ne dăm cu rolele sâmbătă?

MuzicRuuls răspunsese: „Nu cu tine, fraiere“.

Era suficient. Nu mai voiam să citesc.

Am deschis pe rând toate sertarele, dar nu am găsit nimic neobișnuit. Am tras și sertarul de sus al șifonierului, pregătită să dau piept cu haosul. Îi permiseseam să aibă un sertar pe care să și-l păstreze așa cum dorea el. Avea predicție spre dezordine, iar faptul că trebuia să păstreze toate lucrurile împachetate și ordonate îi dădea mereu de furcă. Să-l las să aibă un sertar în care pur și simplu să-și arunce lucrurile era metoda mea de a-l lăsa să se descarce.

Sertarul era atât de plin, încât abia am reușit să-l deschid. Mirosea urât. Am găsit acolo șosete murdare, un tricou mototolit care mirosea a sare și a pește, probabil

de ultima dată când fusese la pescuit pe dig cu Marcus. Am lăsat pe podea hainele murdare. I-am găsit vechiul Nintendo și o grămadă de baterii, probabil, consumate. Două mașinuțe pe care nu le mai văzusem de când era mic. Cremă antiacnee, cu toate că până atunci nu avusesese decât două coșuri. Câteva pachete de gumă goale și pe jumătate goale și multe șervețele mototolite. Chiar la fundul sertarului am găsit un prezervativ în ambalaj de plastic și am încercat să nu exagerez. Era un fel de ritual de maturizare pentru orice adolescent să aibă un prezervativ, nu? M-am gândit să-l iau din sertar, însă l-am lăsat acolo. Îl făcea pe Andy să pară măcar o dată un copil normal.

Mai era și o scrisoare datată cu un an în urmă, de la unul dintre profesorii lui, pe care probabil ar fi trebuit să o semnez eu, însă pe care nu o văzusem niciodată, în care scria că Andy întârzia în mod repetat la oră. Și, în sfârșit, un CD nou, sigilat, cu Beatles. Nu știam că își cumpăra CD-uri, cu atât mai puțin cu Beatles, și m-am temut ca nu cumva să-l fi furat. M-am simțit așa cum mă simțisem când îi găsiseră bricheta la aeroport. Nu știam tot ce trebuia să știu despre fiul meu. Am simțit o strângere familiară de inimă. Cum o să-l fac să treacă spre maturitate? Oare ar fi fost în stare să aibă un loc de muncă? Să trăiască pe propriile picioare? Mă îndoiam. Însă în acel moment aveam lucruri mai urgente pentru care să-mi fac griji.

Am deschis sertarul următor, unde erau împachetate tricourile lui, nu foarte bine, însă erau ordonate în trei teancuri. Era cât pe ce să-l închid când am observat ceva alb ieșind în afară din teancul din mijloc. Am întins mâna și am apucat o hârtie mototolită. Bonuri. Le-am scos și le-am întins pe pat. Am fost ușurată să-l văd pe cel pentru CD. Mai era unul pentru gumă de mestecat și pentru un baton de Snickers. Altul pentru briceagul pe care l-a avut „dintotdeauna“ și pe care îl dăduse la schimb pentru

brichetă. Unul pentru țigări, datat cu patru luni în urmă. Am ridicat teancurile de cămăși și am găsit un pachet turrit de Marlboro, cu trei țigări lipsă. Le-am mirosit. Aveau un iz ușor stătut, ca și când se aflau de mult în sertar. Dragul de el. Încerca din greu să fie asemenea celorlalți.

M-am uitat și prin sertarul cu lenjerie intimă. Nu era prea ordonat, însă nu avea nimic ieșit din comun.

Am deschis ușile șifonierului și am zărit cămașa verde în dungi și pantalonii maronii pe care îi purtase în noaptea cu incendiul. Le spălasem de două ori încercând să le salvez, însă când mi-am apăsât nasul de ele încă am simțit o urmă de fum. M-am aplecat și am luat tenișii cu care fusese încălțat în noaptea aceea. Erau maro-închis cu detalii bej; îi cumpăraserăm cu o zi înaintea incendiului. I-am dus la nas. Aveau un miros vag. Poate de piele? I-am îndepărtat, am tras aer în piept și am răsuflat din nou. Nu era piele. Era, cu siguranță, un miros chimic. Bricheta din șosetă! Purtase aceleași încălțări când fuseserăm la New York. Probabil o parte din combustibilul brichetei i se scursese în pantofi. Trebuia să le explic polițiștilor povestea cu bricheta din ciorap, în cazul în care simțeau și ei ceva suspect.

„Totul o să fie bine, mi-am spus. Polițiștii nu vor găsi nimic aici.”

Și eram sigură că dispuneam de explicații pentru orice ar fi găsit.

capitolul 25

Marcus

După ieșirea în golf, mai târzie ca de obicei, mi-am urcat caiacul în duba camionetei și am suit în cabină. Umerii mă dureau într-un fel plăcut, așa cum se întâmplă când vâslesc o oră. Mi-am verificat mobilul să văd dacă aveam mesaje noi. Aveam unul.

–Marcus, sunt eu, Sara. Părea speriată. Keith poate să vorbească și am nevoie să discut cu tine. E important. M-am întors în Surf City și azi sunt la Jabeen's.

Jabeen's era, oricum, următorul meu popas. Eram liber și aveam de gând să citesc ziarul la o cafea. Mă gândeam că Sara dorea să-mi spună ceea ce știam deja: Keith îl văzuse pe Andy afară în noaptea cu petrecerea. Sau poate era supărată că fusesem la spital și nu o contactasem și pe ea. Sau poate se enervase pur și simplu că îl văzusem pe Keith și nu-i spusese.

Mă înșelam.

Ridică privirea când mă văzu intrând în Jabeen's, apoi îmi făcu un semn din cap în timp ce pregătea o băutură cu aspect minunat, fierbinte și la suprapreț, pentru o femeie care stătea la bar. Nu o mai văzusem pe Sara de dinainte de incendiu. Trecuseră doar două săptămâni și jumătate, însă fuseseră două săptămâni și jumătate cumplite și fiecare minut din ele îi lăsase o urmă pe chip. Sara era una dintre acele femei bronzate tot timpul. Însă astăzi era palidă. Ca ceara. De când o știam își purta părul blond scurt și cu breton. Acum era dat după urechi ca și când n-ar fi avut timp să-l aranjeze.

– O cafea mare, Marcus? Îi dădu băutura femeii din fața mea.

– E perfect, am răspuns eu.

– Aici? Sub ochi avea cearcăne negre. Am dat din cap. Chiar îmi părea rău pentru ea.

Turnă cafeaua din aparat într-o cană albă, cu spatule la mine. Pantalonii crem trei sferturi îi atârnavă prea largi pe șolduri. Chiar și așa, slăbănoagă și prea palidă, era o femeie frumoasă. Cu câțiva ani în urmă cochetam cu ideea să încep o relație cu ea. Însă chiar dacă era frumoasă și deșteaptă și de treabă, nu eram atras de ea așa cum ar fi trebuit să fiu. Nu voiam să încep ceva ce eram sigur că n-o să pot duce la capăt. Și pentru că trăiam într-un orașel în care trebuia să ne vedem tot timpul, eram atent la asemenea lucruri. În plus, nu era Laurel.

Îmi întinse cana.

– Voi ai să vorbim? am întrebat.

O femeie și un bărbat necunoscuți, de vârstă mijlocie, intrară în cafenea. Dintr-o privire m-am lămurit: turiști.

– Sunt singură aici în dimineața asta, spuse Sara. Dawn e la dentist, așa că nu prea am timp – le zâmbi turiștilor –, însă *trebuie* să-ți spun ceva.

– O să mai stau aici un pic. Am făcut semn spre masa mea preferată de lângă fereastră.

– Bine.

M-am așezat și am început să citesc ziarul, în timp ce ea îi servi pe cei doi, la bar. Apoi veni la mine și se așeză în fața mea.

– Keith poate vorbi acum. Nu părea prea fericită. Am specificat asta în mesaj?

– Da. De fapt, am vorbit și eu cu el ieri. Este minunat că se face bine.

Făcu ochii mari.

– Ai vorbit? La centrul pentru arși? Și ce a spus?

– Mi-a spus că l-a văzut pe Andy afară din biserică.

– A spus și altceva?

Căuta un anumit răspuns.

– Nu am stat mult. Îmi pare rău că n-am apucat să te văd. Am înțeles că te-ai întors la hotel.

Doi angajați de la agenția imobiliară din vecinătate intrară în cafenea.

– Vin imediat, zise Sara. Mâna îi tremura în timp ce își îndepărta o șuviță de păr de pe frunte. Se aplecă spre mine. A găsit vechea ta scrisoare, șopti ea.

– Ce scrisoare? Însă am știut imediat ce am rostit întrebarea. Ai păstrat-o?

– Șșșt.

Am coborât vocea.

– De ce naiba n-ai aruncat-o?

– Am pus-o lângă documentele de la bancă atunci când Keith era mic. Nu m-am mai gândit la ea. Și-a băgat nasul în actele mele și a găsit-o.

Ce anume scrisesem exact? Nu îmi aminteam exact vorbele, dar se pare că spusese suficient de multe.

– Și ce a zis?

– A fost furios. Și foarte rănit. I-am explicat că nu are voie să spună nimănui, că ar răni prea mulți oameni.

– Și când a găsit-o? Simțeam cum ochii nerăbdători ai agenților imobiliari se ațintiseră asupra noastră. Sau cel puțin asupra Sarei.

– În ziua cu petrecerea. Se ridică în picioare. Ți-am lăsat un mesaj, însă a izbucnit incendiul și... eram îngrijorată că Keith va muri, nu că va spune cuiva de scrisoare. Bătu cu mâna în masă. Pe mai târziu. Se duse în spatele teighelei.

Îmi aminteam vag că promisem un mesaj de la ea în după-amiaza de dinainte de incendiu și îmi făcusem o notă mentală să o sun după ce ieșeam de la serviciu.

„Poate Keith a fost cel care a pornit incendiul”, spusese Laurel. Scrisoarea îi dădea un motiv – dacă furia lui față

de lume putea fi socotită un motiv. Însă, din nou, de ce să dea foc și să se lase prins în el?

La asta nu puteam răspunde. Dar mi-am dat seama brusc de ce Keith îl numise pe Andy „băiețuș de bani gata“ în noaptea aceea. Keith urma să se întoarcă într-o căsuță cu două camere după petrecere, iar Andy, într-o casă minunată cu două etaje, pe țarm.

Și mie mi se păruse întotdeauna o nedreptate.

capitolul 26

Laurel

1991

Talos avea un lucru care din Paznicul mării lipsea: un bazin cu apă caldă. Când a venit, în sfârșit, iarna cu acele vânturi de care eram sigură că sunt arctice, la capătul nordic al insulei, eu și Marcus obișnuiam seara să rămânem în chiloți și să stăm în bazinul cu apă caldă, cu sticlele de băutură, bineînțeles. Îmi lăsam capul pe marginea căzii, studiind stelele albe pe fundalul negru de catifea, amintindu-mi de nopțile acelea când mă cuibăream cu Jamie pe plajă iarna și ne uitam după sateliți. Trecuseră doar vreo doi ani de atunci, însă aveam senzația că acele nopți aparțineau vieții altcuiva, nu mie.

Într-o noapte de la sfârșitul lui martie rămăseserăm probabil prea mult în bazin sau apa fusese prea fierbinte sau băuserăm prea mult. Când am intrat în casă și mi-am luat rapid halatul ca să mă opresc din tremurat, am simțit brusc că amețesc.

– Ah... Am închis ochii și m-am rezemat de peretele sufrageriei.

– Vomiți? Întrebă Marcus în timp ce se înfășura în prosop.

Am deschis ochii. Vedeam camera în ceață, dar nu se învârtea.

– Nu am nimic, am răspuns eu.

– Vrei niște cafea? Ciocolată caldă?

– Ah, nu. Am făcut un pas de încercare înainte, apoi altul. Mă duc să mă trântesc în camera ta de oaspeți.

– Ai spart petrecerea, spuse el, apoi strigă: Dacă ai nevoie de mine, cheamă-mă!

În camera lui de oaspeți, pe care ajunseseam să o simt precum casa mea departe de casă, mi-am scos halatul, apoi chiloții uzi și m-am băgat sub cuverturi.

Nu știu cât de mult am dormit. Știu doar că atunci când m-am trezit zăceam întinsă pe partea dreaptă cu fața la perete și încet, foarte încet, mi-am dat seama că Marcus stătea lungit în spatele meu. I-am simțit brațul peste mine, cu degetul plimbându-se ușor la baza sânelui meu, și căldura tare a erecției lui pe fesa mea stângă. Am rămas așa minute întregi, nici adormită, nici trează, nici lucidă, nici beată. Apoi m-am întors pe partea cealaltă spre el și în drumul scurt dintre perete și chipul lui mi-am dat seama că depășisem ultima limită.

capitolul 27

Andy

Domnișoara Betts se rezemă de catedră așa cum făcea uneori și întrebă:

– Care sunt câteva dintre dovezile încălzirii globale?

Am ridicat primul mâna. Însă o puse pe Brynn să răspundă, nu pe mine, cu toate că nu mai ridicasem mâna de vreo zece minute. Trebuia să ridic mâna doar a treia oară când știam răspunsul. Eram bun la chestii precum „dovezi ale încălzirii globale” pentru că erau date concrete. Puteam memora date concrete. Acea parte a creierului meu era excelentă. Nu mă pricepeam foarte tare la dezbatere – de exemplu, dacă folosirea scaunului electric e bună sau nu. Chestii de-astea. Acea parte a creierului meu era slabă. Scaunul electric ucide oameni și e greșit să ucizi oameni, deci ar părea simplu. Însă la o dezbatere nu trebuie să gândim doar în alb și negru, după cum spunea domnișoara Betts. Asta era mai dificil. Mama mă sfătuisese să ridic mâna doar la al treilea răspuns pe care îl știam. Spunea că îi enervez pe profesori dacă ridic mâna tot timpul. Așa că încercam să mă conformez, însă uneori tot nu mă puneau pe mine să răspund.

Brynn dădu același răspuns pe care l-aș fi dat și eu: topirea ghețarilor. Apoi, în clasă intră o doamnă de la secretariat. Am văzut că mă privea fix în timp ce se îndrepta spre domnișoara Betts. Îi șopti ceva. Apoi domnișoara Betts mă privi și ea.

– Andy, spuse ea, ia-ți lucrurile și du-te cu doamna Potter, te rog.

– De ce? am întrebat eu.

—Doamna Potter îți va explica.

Mi-am îndesat în rucsac cărțile și caietul, destul de furios pentru că nu voiam să pierd ora. Doamna Potter era foarte, foarte bătrână. Îmi zâmbi când m-am îndreptat spre ea. Mă cuprinse cu brațul și am ieșit amândoi din sală.

Pe coridor am văzut un polițist care stătea și mă privea. Nu zâmbea. Am recapitulat rapid în gând tot ce făcusem în acea zi. Greșisem cu ceva? Nu-mi dădeam seama.

Pe culoar, doamna Potter spuse:

—Andy, dânsul e domnul sergent Wood. Ar vrea să discute cu tine câteva minute. Polițistul era masiv. Nu voiam ca doamna Potter să mă lase singur cu el, însă eram convins că o va face. Inima îmi bătea cu putere când am intrat cu el în birou. Avea armă! Am văzut-o prinsă de brâu, la doar câțiva centimetri de mine. Nu mai văzusem niciodată o armă adevărată atât de aproape. Puteți folosi biroul consilierului, zise doamna Potter, așa că am intrat acolo. Polițistul închise ușa. Brusc mi s-a tăiat respirația. Inhalatorul meu era în rucsac, pe podea. Încă nu aveam nevoie de el, dar îmi părea bine că îl aveam la îndemână, pentru orice eventualitate.

—Poți să te așezi, mi se adresă el. M-am așezat pe scaun, lângă dulapul înalt pentru dosare. El se așeză pe alt scaun, lângă fereastră. Camera era mică. Nu-mi plăcea să fiu atât de aproape de arma lui. Pe piept avea un ecuson mare pe care scria cuvântul *sergent*, iar deasupra ecusonului se afla un steag micuț, care semăna cu steagul american, însă nu avea atâtea dungi. Andy, ai dreptul să nu spui nimic, urmă el. Apoi mai rosti o grămadă de alte lucruri foarte repede, însă tot ce îmi rămăsese în minte fusese faptul că puteam să nu spun nimic. Își frecă bărbia după ce termină de vorbit. Ai înțeles ce ți-am zis, Andy? Ochii lui erau foarte albaștri, ca ai unchiului Marcus. Despre dreptul tău de a nu spune nimic?

– Da, domnule.

– Asta înseamnă că nu ești obligat să vorbești cu mine acum. O să-ți pun niște întrebări, dar ai dreptul să nu răspunzi la ele. Am dat din cap. Mi se părea stupid să-mi pună întrebări dacă aveam voie să nu răspund la ele, însă uneori oamenii sunt lipsiți de logică. Și probabil acela era un asemenea moment. De asemenea, ai dreptul să fii însoțit de un părinte când vorbesc cu tine, continuă el. Înțelegi asta?

– Da, domnule, am zis, chiar dacă eram foarte derutat. Mama nu era acolo, însă el tot vorbea cu mine.

– Aș vrea să discutăm despre noaptea incendiului.

– În regulă.

– Ai ieșit afară vreodată în timpul petrecerii? Nu știam ce să fac. Aveam voie să păstrez tăcerea. Chiar dacă se întorsese pe scaun și nu îi mai vedeam arma, știam că încă o avea. În orice minut putea să o scoată și să mă împuște. M-am gândit că era mai bine să-i răspund, însă trebuia să mint. Dacă avea cu el un detector de minciuni? Am simțit cum mă strângea traheea, dar mi-era teamă să întind mâna după rucsac. Poate i-ar fi trecut prin minte că vreau să scot și eu arma. Ai ieșit vreodată afară în timpul petrecerii? repetă el.

– Nu, domnule.

– Nu ai ieșit deloc în timpul petrecerii? Am scuturat din cap. De ce mă întreba din nou? M-am aplecat să mă uit sub scaunul lui să văd dacă ascunsese acolo vreun detector de minciuni. I-am văzut doar picioarele. Am primit câteva mărturii că ai fost văzut afară în timpul petrecerii, insistă el.

Simțeam cum îmi transpiră cămașa la subraț. Uitasem să folosesc deodorantul în acea dimineață. Mama adăugase asta cu pixul ca activitate nouă la sfârșitul tabelului „Pregătirea de dimineață”. Mereu o treceam cu vederea.

– Nu am ieșit afară, am stăruit.

– Te-ai bătut cu Keith Weston la petrecere; este adevărat?

Poate despre asta era vorba. Încerca să-și dea seama cine începuse bătaia.

– Mi-a vorbit urât.

– Iar tu ai fost foarte furios pe el.

– Da, domnule.

– Suficient de furios cât să stârnești un incendiu.

– Poftim? Acum chiar că mă deruta de tot.

– Tu ai pornit incendiul, Andy?

– Nu, eu am salvat oameni, l-am corectat. Era clar că mă confunda cu altcineva.

– Ce-ar fi să-mi spui cum i-ai salvat? Întrebă el.

Asta era simplu. Spusesem acea poveste de atâtea ori, încât îmi ieșea din gură la fel de firesc precum datele despre încălzirea globală. I-am relatat cum mă urcasem pe fereastra din toaleta băieților și cum mă târâsem pe cutia de la aerul condiționat și restul.

– Bine, Andy. Se ridică. Mânerul pistolului său era chiar în dreptul ochilor mei! Acum te poți întoarce în clasă. Mulțumesc de ajutor.

– Cu plăcere.

L-am lăsat și am revenit în clasa domnișoarei Betts. Ora se terminase, iar ea m-a ajutat să aflu unde trebuia să merg pentru ora următoare. Dacă ziua îmi e dată peste cap, mă încurc. Mi-a spus că trebuie să merg în capătul coridorului la ora de arte, după care a adăugat:

– Cum a fost cu polițistul?

– Bine. Încercam să par vesel. Apoi m-am dus la ora de arte. Pe drum m-am gândit la întrebările polițistului și la răspunsurile mele și am ajuns la concluzia că ar fi fost mai înțelept să nu fi spus nimic. Chiar dacă avea armă.

capitolul 28

Laurel

Bonnie Betts își vârî capul în cabinetul meu când îi luam temperatura unui copil de clasa a patra.

– Spune-mi când ai un minut, începu ea, apoi se retrase pe coridor.

Am scos termometrul din gura fetei.

– Ai temperatura normală, draga mea, am constatat. Cred că e vorba de o alergie.

Micuța își strâmbă gura într-o grimasă.

– Nu mi se desfundă deloc nasul, oricât l-aș sufla, se plânse ea.

– Asta poate fi foarte enervant, am spus eu, apoi am aruncat învelișul de plastic al termometrului în coșul de gunoi. Spune-i mamei tale să îți cumpere un spray cu apă sărată. O să te ajute.

Se ridică, de parcă ar fi avut un sac de cartofi pe umeri, apoi ieși din cabinet.

Am chemat-o pe Bonnie. Școala primară unde lucram avea același campus cu școala generală și cu liceul la care predă Bonnie, însă era neobișnuit să o văd în clădirea mea în mijlocul zilei.

– Ce faci, Bonnie? Ia loc. Am făcut semn spre scaunul mic pe care îl eliberase copilul.

Bonnie rămase în prag.

– Nu, mulțumesc. Voiam doar să-ți spun că doamna Potter l-a luat pe Andy de la ora mea ca să îl ducă să vorbească cu un ofițer de poliție. S-a întâmplat ora trecută. Când s-a întors părea în regulă, însă m-am gândit că trebuie să știi.

— Au vorbit cu el fără să-mi spună? Nu eram prea sigură că era legal.

Bonnie ridică din umeri.

— Nu m-am gândit să pun întrebări. Se uită la ceas. Trebuie să mă întorc, voiam să te anunț doar.

I-am mulțumit și m-am așezat la birou întrebându-mă dacă nu era mai bine să-l iau pe Andy de la oră să aflu ce se întâmplase. Chiar i-aș fi dat ziua peste cap, dar eram sigură că deja era amețit după discuția cu polițistul. Înainte să apuc să mă decid, Flip Cates mă sună pe mobil.

— Tocmai am aflat că unul dintre oamenii voștri a vorbit cu Andy, i-am zis. Îl cunoșteam de ani de zile pe Flip și știam că o să fie direct.

— Da, e vorba de sergentul Wood. Numele nu-mi spunea nimic. Aveam nevoie să-i mai punem niște întrebări despre incendiu, îmi explică el.

— N-ar fi trebuit să fiu și eu acolo?

— Prezența părintelui e obligatorie când e interogat un minor sub paisprezece ani. Sergentul Wood i-a spus lui Andy că avea dreptul să aibă un părinte lângă el, însă nu părea să aibă o problemă cu asta.

— Cel mai probabil era confuz, Flip! M-am ridicat și am închis ușa cabinetului. Ar fi trebuit să mă contacteze și pe mine cineva.

— Cred că s-a descurcat bine, Laurel. Și îmi pare rău că trebuie să îți spun asta, însă am vrea să percheziționăm camera lui Andy. Trebuie să semnezi un formular prin care îți dai acordul; e nevoie să facem asta după-amiază. Ai putea să-ți iei liber?

— Vreți să-i percheziționați camera? Mă gândeam că era mai bine să par uimită. Cel mai probabil, Marcus întrecuse limita când mă prevenise.

— Da. N-o să dureze mult.

Puteam să spun că nu semnez. Acel formular de consimțământ al percheziției nu echivala cu un mandat.

Însă ce-ar fi putut găsi în camera lui Andy, pe care tocmai o cercetasem? Pantofii, mi-am spus. Pur și simplu ar fi trebuit să-i arunc. Ce proastă! De ce nu-i aruncasem? Trebuia să le povestesc despre combustibilul din brichetă.

– Pot ajunge în vreo patruzeci și cinci de minute, am spus. Aveam de gând să-i las să caute prin cameră, să vadă că e nevinovat și să pună capăt zvonurilor. Apoi își puteau vedea de treabă să-l găsească pe adevăratul făptaș.

– Minunat, răspunse Flip. Ne vedem la prânz acasă la tine.

Cu toate că am ajuns acasă la unsprezece patruzeci și cinci, o mașină de poliție era deja parcată la capătul străzii; le-am făcut semn cu mâna celor doi din mașină să intre și am parcat pe alee. Mă întrebam dacă veniseră intenționat mai devreme pentru că se gândiseră că aş încerca să umblu în camera lui Andy înainte să sosească ei. Desigur, orice părinte ar fi făcut asta.

M-am întâlnit cu ei pe veranda din față. Flip îmi zâmbi și îmi strânse mâna.

– Laurel, el este sergentul Wood, începu el.

– Doamnă. Sergentul Wood dădu din cap, însă nu-mi întinse mâna. Albise prematur și, cu ochii lui albaștri și luminoși, ar fi fost chiar un bărbat frumos dacă ar fi încercat măcar să zâmbească. Nu îmi plăcea să-mi imaginez că el îl interogase pe Andy.

Flip îmi dădu un clipboard și un stilou.

– Aici e formularul pentru acordul de percheziție.

Am privit formularul ca și când l-aș fi citit, însă cuvintele se aglomerau în fața ochilor mei.

– Vreți doar să vă uitați prin camera lui Andy, da? am întrebat eu, apoi am semnat. Nu e necesar să-mi percheziționați toată casa.

– Exact, răspunse Flip. Mi s-a părut că își cerea iertare din priviri.

–Nici o problemă. I-am condus înăuntru. Știu că trebuie să urmăriți orice pistă și vreau să se dovedească nevinovăția fiului meu.

Mă urmară pe scări până în camera lui Andy. Sergentul avea cu el o geantă mare din pânză de cort și mă întrebam dacă dorea să ia cu el anumite obiecte. Cum aveam să-i explic asta lui Andy?

În pragul dormitorului, amândoi bărbații își puseră mănuși de latex.

–Pot să rămân și eu cât vă uitați? am vrut să știu.

–Da doamnă, zise Flip, ca și când ar fi uitat de cât timp ne cunoșteam.

M-am așezat chiar pe colțul patului lui Andy, cu palmele umede una peste alta pe picioare, încercând să nu stau în drumul lor în timp ce ei deschideau sertarele și citeau cărțile poștale de pe panoul de plută.

–Domnule sergent Wood, când ați vorbit astăzi cu Andy a spus ceva care v-a făcut să-i percheziționați camera? am întrebat eu.

–Nu, doamnă, răspunse Flip în locul sergentului. Deja plănuiam să vă cerem acordul.

–Despre ce ați vorbit?

–Aveți software pentru control parental instalat pe acest computer, doamnă? întrebă sergentul Wood ca și când eu n-aș fi scos o vorbă până atunci.

–Da, am. Nu prea stă pe internet. Preferă să se joace.

Sergentul Wood se așeză la biroul lui Andy și introduse un CD în fantă. Îmi veni în minte mesajul urât de la *MuzicRuuls*; mă întrebam ce alte astfel de mesaje avea să găsească acolo.

În timp ce sergentul Wood făcea clic și cerceta monitorul computerului, Flip începu să scoată sertarele șifonierului. Știam exact ce avea să vadă în ele și m-am mai relaxat puțin. Îmi spuse să mă ridic, apoi își trecu brațul pe sub saltea și în cutia cu arcuri și se uită sub pat.

–Ce anume căutați mai exact? am întrebat după ce m-am așezat din nou.

–Căutăm, în primul rând, combustibil pentru brichetă. Chibrituri. Instrucțiuni de pornire a incendiilor pe care, probabil, le-ar fi căutat pe internet. Chestii de-astea. Îmi dau seama că vă e greu să asistați la așa ceva.

–Andy nu e genul de persoană care ar putea sau ar vrea să declanșeze un incendiu, așa că nu-mi fac griji. Și tu știi asta, Flip, am adăugat, încercând să-i amintesc de prietenia noastră. Ajunsese la sertarul dezordonat, în care scotocea cu spatele la mine. Știam că găsisese prezervativul, căci mă întrebă dacă Andy avea o viață sexuală activă. Nici pe departe, am răspuns eu râzând.

Am auzit ușa din față trântindu-se.

–Mamă? strigă Maggie, iar eu mi-am amintit brusc că în acea zi elevii din ultimul an ieșeau mult mai devreme.

–Sunt sus.

–De ce e aici o mașină de poliție? strigă ea de pe scări. Aproape că zbură până în cameră. Ce se întâmplă?

–Salut, Maggie, spuse Flip.

–Cumva... mă privi pe mine, apoi pe Flip și pe sergent. Cumva percheziționați camera lui Andy?

–Da, asta fac, am răspuns eu în locul lor.

–De ce? Maggie privi spre mine. Tu n-ar trebui să... au voie să facă asta?

Am dat din cap.

–E vorba doar de camera lui Andy, am liniștit-o eu, în caz că se temea să nu-i fie încălcată intimitatea. Nu de toată casa.

–Dar e ridicol!

–Știu, draga mea. Am bătut ușor cu palma pe pat lângă mine. Stai jos.

–Asta e din cauza mărturiei lui Keith?

Îmi pusese mie întrebarea.

–Probabil, am rostit ridicând din umeri.

Sergentul Wood se ridică de la computer, scoase CD-ul și îl puse într-o pungă mică de plastic pe care o scosese din valiza de pânză de cort. Apoi scoase un teanc de pungi de hârtie.

— Am vrea să luăm hainele cu care era îmbrăcat Andy în noaptea incendiului, spuse el.

— Sigur, însă le-am spălat. M-am ridicat și am deschis ușile de la șifonier. Chiar de mai multe ori, ca să scap de mirosul de fum.

— Tot vrem să le luăm, insistă sergentul.

Am întins mâna în șifonier să iau cămașa verde cu dungii, însă mâinile mele, ca și când ar fi avut o minte proprie, se îndreptară spre o cămașă gri.

— Nu, mamă, spuse Maggie, era îmbrăcat cu... I-am aruncat o privire suficient de tăioasă cât să o fac să tacă. Înțelese. O, am uitat, făcu ea. Am crezut că avea cealaltă cămașă, însă pe aceea a îmbrăcat-o în timpul zilei, nu-i așa?

Am dat din cap, îngrijorată ca nu cumva să fi spus prea mult, să înflorească minciuna până în punctul în care să devină evidentă. I-am întins sergentului cămașa, iar el o băgă într-una din pungile de hârtie. Apoi am luat pantalonii maronii. Slavă Domnului că avea mai multe perechi de pantaloni maronii. Mâinile mele trecură pe lângă cei pe care îi purtase și îi întinseră o pereche kaki lui Maggie, care i-o dădu sergentului Wood.

Flip ridică privirea din coșul cu cărți poștale în care umbla.

— Nu uita de șosete și pantofi, spuse el.

— Nu știi sigur ce șosete purta, m-am scuzat eu. M-am aplecat să-i iau pantofii, însă Maggie mi-o luă înainte și scoase altă pereche de teniși decât cei noi pe care îi încălșase în noaptea aceea. Îmi evită privirea când îi dădu sergentului, care puse fiecare pantof separat în altă pungă de hârtie. Acum eram băgate amândouă în asta. Mi s-a

strâns inima când mi-am dat seama că o făcusem compli-ce la ascunderea dovezilor.

– Apreciem cooperarea dumneavoastră, spuse sergen-tul Wood, în timp ce vâră ultima pungă de hârtie în valiza de pânză de cort.

– Mulțumesc, Laurel. Flip aruncă o ultimă privire în cameră. Plecăm, încheie el.

Eu și Maggie nu ne-am privit în timp ce bărbatii co-borâră scările. Nici măcar după ce am auzit ușa din față închizându-se. Am ascultat zgomotul portierelor trântite și al cauciucurilor rostogolindu-se pe pietriș. Mă întrebam dacă Maggie se simțea la fel de vinovată ca mine. Nu-mi venea să cred că o târâsem în minciuna mea.

I-am cuprins umerii cu brațul.

– Îmi pare rău, am șoptit.

– Aș fi făcut același lucru dacă m-aș fi gândit prima, răspunse ea.

– Dar de ce? De ce am făcut-o? Dacă suntem sută la sută sigure de nevinovăția lui, de ce am ascuns dovezile?

Ea dădu ușor din cap.

– Ca să-l protejăm. Nu știm ce ar putea găsi în hainele pe care le-a purtat în noaptea aceea. Adică poate cine știe cum a intrat, din greșeală, într-o baltă de benzină sau ceva, și atunci chiar ar fi pus ochii pe el. Așa măcar știm că nu vor găsi nimic.

Privirea mea alunecă spre tenișii pe care îi purtase în noaptea petrecerii și mi s-a părut că încă simțeam în ei un miros caustic, inflamabil, chiar și de acolo de unde mă aflam. Nu voiam să-i spun lui Maggie. Nu voiam s-o fac să se îndoiască de el.

– Mi-era teamă ca nu cumva să i se fi scurs bricheta în pantofi, am spus eu.

M-am îndepărtat de ea și am luat perna lui Andy, care rămăsese acolo unde o aruncase Flip după ce căutase pe sub saltea. Am strâns-o la piept. Simțeam în ea mirosul

lui Andy, încă un miros de băiat, nu de bărbat. Chiar dacă ar fi găsit o metodă să ducă niște combustibil la biserică și să dea foc în scopul de a fi recunoscut ca un erou, n-ar fi făcut-o niciodată.

Îmi știam fiul. Îi știam sufletul. N-ar fi făcut rău vreodată cuiva.

capitolul 29

Laurel

1991

Bebelușul Sarei veni pe lume cu trei săptămâni mai devreme și primi numele de Keith. Avea o boală ușoară de inimă care probabil necesita operație după ce mai creștea puțin. Îmi părea rău pentru Sara. Merita un copil perfect, așa cum aveam eu.

Sara și Keith petrecură două nopți în spitalul din Jacksonville. În a doua noapte, Steve mă sună să-mi spună că Jamie era în sala de urgențe. În timp ce îi vizita în salonul Sarei, pe Jamie îl apucaseră brusc durerile de piept.

Am încercat să-l sun pe Marcus, însă n-am dat de el, așa că am fost nevoită să mă duc singură la Jacksonville. Avusesem un accident cu o săptămână în urmă. Parcasem în fața unui magazin alimentar, iar când am ieșit cu spațele din parcare am intrat într-un felinar. Când am ieșit din mașină să văd cât de rău mă izbisem, am alunecat pe picioare și mi-am tăiat obrazul în oglinda laterală. Câțiva oameni au venit să mă ajute, însă m-am întors în mașină și le-am făcut semn zâmbind să plece, ca și când obrazul nu m-ar fi durut, iar parcarearea nu s-ar fi învârtit cu mine. Nu voiam să se apropie suficient de mult cât să-și dea seama în ce hal eram. Acasă am descoperit o crăpătură lungă și adâncă în apărătoarea mașinii, pe care speram că Jamie nu avea s-o observe.

Când am pornit spre spitalul din Jacksonville nu eram beată, însă băusem destul cât să fiu conștientă că nu aveam ce căuta pe șosea. Am condus încet, cu ochii

larg deschiși și fixați pe linia continuă. La ora aceea erau puține mașini pe șosea, dar mi-era teamă să nu intru în vreun șanț sau să nu mă izbesc de vreo căprioară. Pentru Jamie nu-mi făceam griji. Eram destul de sigură că știam cum stăteau lucrurile.

Și, într-adevăr, doctorii de la urgență nu găsiră nimic în neregulă cu inima lui Jamie, dar îl ținură acolo sub observație în noaptea aceea. Am rămas lângă el, ținându-i rigid mâna. Am văzut în ochii lui că știa ce se întâmplase de fapt cu el, ceva ce nu ar fi încercat să le explice doctorilor: bebelușul palid al Sarei și al lui Steve declanșase gena empatică a lui Jamie. Darul lui. Blestemul lui.

Jamie și Maggie se mutară la Paznicul mării în săptămâna în care mama Sarei veni să stea la familia Weston. În prima noapte, lui Maggie îi fu greu să adoarmă în pătuțul în care nu mai fusese de aproape un an, și l-am auzit pe Jamie ridicându-se din patul său din camera de oaspeți. Eram ușurată că nu dorea să doarmă cu mine.

Mă simțeam ciudat cu el în casă, mai ales în a doua seară, când Marcus trecu să își salute fratele și nepoata. Eu și Marcus făcuserăm dragoste doar în acea noapte de pomină. În ziua următoare, într-un moment în care eram amândoi treji și plini de remușcări, juraserăm să nu mai lăsăm vreodată să se întâmple așa ceva. Ne ținuserăm de cuvânt pe tot parcursul lunii următoare. Însă eram apropiați, legați emoțional într-un fel aparte, astfel că nu mă simțeam în largul meu când erau amândoi frații în preajmă.

— Ascultă, frățioare, spuse Marcus în timp ce se juca cu Maggie pe podea. Aș vrea să te ajut cu... știi tu... gestionarea proprietăților. Întreținerea de care vorbeai cu ceva vreme în urmă.

Am văzut privirea surprinsă a lui Jamie. Zâmbetul lui. Se gândea probabil că Marcus se maturiza în sfârșit sau

că acea criză de inimă îl speriasse. Însă eu știam motivul din spatele ofertei lui Marcus: vina. În momentele în care eram trează și eu mă simțeam îngrozitor de vinovată. În orice caz, liniștea bruscă ce se instalează între frați mă ajută să-mi calmez nervii.

Planul era ca Jamie să stea acasă în primele zile ca să-i ușureze lui Maggie adaptarea la Paznicul mării, însă a doua zi primi un telefon de la departamentul de pompieri și fu nevoit să plece, nu înainte de a o culca pe fetiță. Speram amândoi să se întoarcă înainte să se trezească ea. Rămasă singură, primul meu gând a fost să iau o sticlă de vin cu fructe din frigider, dar știam că nu mă voi opri la una. Voiam să fiu atentă în caz că se trezea Maggie. M-am culcat și eu ca să nu fiu tentată de băutură și am lăsat ușa deschisă ca să o aud dacă avea nevoie de mine.

M-am trezit în sunetul unui vaiet ce venea dinspre camera copilului.

– Ta-ti. Ta-ti. Ta-ti!

M-am ridicat și m-am îndreptat spre camera ei. Am văzut-o în picioare în pătuț, ținându-se de bare, îngânând:

– Ta...

– Mă văzu și făcu ochii mari.

– Hei, draga mea! M-am străduit să par veselă.

Maggie scoase un urlet, căzând în nas pe saltea.

– Ta-ti! plânse ea. Ta-ti!

– Tati a trebuit să plece la pompieri, dar o să se întoarcă acasă curând. Am mângâiat-o pe spate, însă s-a îndepărtat de mine cu un plânset.

Cu mâinile tremurânde am ridicat-o din pătuț. A început să se zbată, să țipe, să mă împingă, așa că am lăsat-o pe podea.

– Tati! Ieși alergând din cameră, cu scutecul atârând, căutându-l disperată pe Jamie. O priveam neajutorată, urmărind-o dintr-o cameră în alta ca să mă asigur

că nu se rănea. Am ținut ușa de la intrare închisă când încercă să prindă clanța.

–Haide, draga mea, trebuie să îți schimb scutecul.

–Nuuuuuu! Se aruncă pe podea și urlă fără oprire, adăugând din când în când cuvântul *tati*. O priveam nesigură, nu știam ce să fac.

Într-un final m-am așezat lângă ea, pe jos. Nu o atingeam, îi vorbeam încet și îi explicam că tăticul ei o să vină acasă curând. Mă îndoiesc că mă auzea. Am încercat să cânt „Itsy Bitsy Spider“, însă urletele nu încetau. Oare asta făcea parte din acei primi doi ani teribili? Avea doar douăzeci și trei de luni. M-am ridicat și am luat cutia de jucării, apoi le-am scos pe toate pe rând, vorbind despre fiecare.

–Ador acest puzzle, am zis. Aș vrea ca Maggie să mă ajute să-l fac.

M-a ignorat. I-am citit dintr-o carte, însă a continuat să urle.

„Mă urăște, m-am gândit. Chiar mă urăște.“

Am scos o sticlă de vin cu fructe din frigider și am băut-o pe toată dintr-o înghițitură lungă și dulce.

Am scos de pe un raft din sufragerie cartea despre creșterea copiilor de un an pe care o citisem atât de atent în timpul sarcinii. Acolo scria, negru pe alb: „Țipetele trec singure“. Am deschis televizorul; rula un episod din *O viață ai* pe care l-am urmărit printre lacrimi. Fiica mea mă ura, și cine ar fi putut-o învinui? Eram o mamă mizerabilă.

Urletele au durat patruzeci și cinci de minute. Îi auzeam vocea tot mai stinsă până când, în sfârșit, a adormit pe jos. M-am ridicat, am luat-o în brațe și m-am întors cu ea pe canapea. Mirosea a caca și pipi, însă nu voiam să o schimb, ca să nu o trezesc din nou. Faptul că dormea acum dăduse probabil peste cap programul cu care o obișnuise Jamie, însă era atât de tăcută și moale în brațele

mele! Am legănat-o ușor, simțindu-i părul moale pe obraz.

– Te iubesc, am șoptit, dar sentimentul din spatele acelor vorbe îmi scăpa. Îmi pare rău, am continuat. Măcar aici spuneam adevărul.

S-a trezit și a luat-o de la capăt. Am mai băut o sticlă de vin cu fructe; aveam nevoie. Maggie încă urla după Jamie când s-a întors el. Am auzit zgomotul portierei și mi s-a strâns inima, eram sigură că îi auzea urletele de pe alee.

Imediat ce deschise ușa, fetița alergă spre tatăl ei, care o luă în brațe.

– Ce e, Mags? Privi spre colțul în care stăteam eu reze-mată de partea laterală a canapelei, cu degetele împreunate. De când urlă? vru el să știe.

Am șovăit, umilită de adevăr.

– A fost supărată de când s-a trezit. Apoi s-a domolit o vreme, însă nu am vrut s-o schimb pentru că...

– E udă. Ești udă leoarcă, Maggie pușor. Trecu pe lângă mine și se duse în camera copilului. Am auzit-o protestând un pic când o schimbă el; eu nu m-aș fi descurcat. Între timp, m-am spălat pe dinți și m-am clătit cu apă de gură.

– De ce n-ai schimbat-o? întrebă el când se întoarse în bucătărie, cu Maggie mergând de-a bușilea pe lângă el, pufnind, ținându-i degetul arătător în mâna mică.

– Urla după tine, am încercat să-i explic. Jamie, nu mă place.

– Șșșt, mă opri el. Înțelege mai multe decât crezi. Sigur că te place. Numai că i-am stricat rutina, atâta tot.

În decursul acelei săptămâni, relația dintre mine și Maggie s-a mai îmbunătățit un pic. Am aruncat celelalte sticle de vin pe care le mai aveam; am mai păstrat doar trei, pe care le-am ascuns în șifonier, pentru orice

eventualitate. Am rezistat două zile întregi fără să mănânc nimic de băutură, dovedindu-mi astfel că nu eram alergic la alcool. Făceam eforturi să mă joc cu Maggie. Îi citeam de fiecare dată când mă lăsa, ceea ce se întâmpla din ce în ce mai des. Însă nu devenise mai caldă față de mine, ca și când ar fi putut să vadă dincolo de masca mea, iar pentru mine era ca și când aș fi avut grijă de copilul unei prietene, cu toate că mi-aș fi dorit să o iubesc. Și totuși mă prefăceam. Devenisem foarte pricepută la prefăcătorie.

Slujba lui Marcus pe proprietățile Lockwood dură fix trei zile. În prima zi spală terasele. În a doua repară un acoperiș. Jamie era atât de încântat, încât în a treia zi îl rugă pe Marcus să înlocuiască două ferestre la o casușă din Surf City. Marcus scoase ferestrele vechi și mări cadrele pentru cele noi, însă le făcu prea mari și prea deforme pentru că era prea beat.

Se întoarse în acea seară la Paznicul mării și își recunoscu greșeala.

Jamie mi-o dădu pe Maggie și îmi spuse să o duc în dormitor. Am făcut-o bucuroasă, căci nu doream să asist la focul lor de artificii. M-am așezat pe pat cu Maggie în brațe. Însă focul de artificii răzbătea prin ușa subțire a dormitorului.

— Ai măsurat? strigă Jamie.

— Bineînțeles că am măsurat!

— Tati! Maggie se desprinsese din brațele mele spre marginea patului. Am ținut-o de bluză ca s-o opresc.

— Atunci cum s-a întâmplat așa ceva?

— Nu știu! răspunse Marcus. Pur și simplu. Jamie, nu e sfârșitul lumii.

— Tati!

Am închis ochii. „Vă rog, opriți-vă.“ Nu puteam să suport strigătele.

– Ai făcut o treabă de mântuială, Marcus, strigă Jamie.
O să mă coste o avere să o repar.

– Putem să punem ferestre mai mari.

– Nu punem nimic! Nu te mai las să te apropii de ferestrele alea!

– Abia așteptai să dau greș!

Maggie se eliberă din strânsoarea mea.

– Asta e ultimul lucru pe care mi-l doream, spuse Jamie. Speram că, în sfârșit, ți-ai revenit. A venit timpul s-o faci. Ai douăzeci și doi de ani! Ești un bețiv nenorocit, Marcus. Ai nevoie de ajutor. Și ești concediat.

În clipa în care m-am întins după Maggie, fetița a căzut direct în cap.

Am luat-o în brațe și am văzut că nu pățise nimic, însă chipul ei se contorsiona tăcut într-o expresie de genul „o să scot un urlet să-ți înghețe sângele”.

– Nu, draga mea. Am legănat-o pe picioare. Șșșt.

Marcus râse.

– Concediat de la ce? strigă el. Nu e ca și când m-ai plăti. Și nu-mi trebuie scandalul ăsta. Ceartă-te singur.

Ușa din față se trânti, iar Maggie lăasă să-i scape urletul pe care îl așteptam.

Am ieșit din dormitor și i-am dat copilul lui Jamie, care se holba la ușă roșu la față, cu mâinile în șolduri.

– Am nevoie să dorm, am anunțat, dându-i-o pe Maggie înainte să poată protesta. În dormitor am încuiat ușa, am scos a treia și ultima sticlă de vin cu fructe din dulap și am băut-o așa caldă.

În noaptea următoare, cea de dinainte ca Jamie și Maggie să se întoarcă la familia Weston, Jamie primi din nou telefon de la pompieri. Maggie deja dormea, slavă cerului, iar când se întoarse Jamie, eu eram deja în pat. Bătu la ușă.

– Pot să vorbesc cu tine doar un minut? întrebă el, crâpând ușa.

Încă nu adormisem.

– Da. M-am ridicat în capul oaselor, rezemată de tăblia patului, trăgându-mi cuvertura până la gât pentru că nu aveam haine pe mine.

Furia lui Jamie față de Marcus se descărcase în altă parte în timpul zilei, sau cel puțin evitase să o descarce pe mine. Acum se așează pe marginea patului, cu lumina de pe hol reflectată pe obraji și în ochi. Cât iubisem ochii aceia mari și căprui! Mi-aș fi dorit să simt dragoste pentru ei – pentru el – din nou. Și pentru fica mea, care merita mult mai mult decât ce îi ofeream eu.

– A fost bine să fiu cu tine aici săptămâna asta, spuse el.

Am dat din cap, cu toate că abia așteptam să plece. Voiam să-mi recuperez viața ușoară, cu somn și băutură.

– Măcar Maggie nu mai urlă când o lași cu mine, am zis.

El nu zâmbi.

– Ai făcut eforturi mari cu ea. Sunt conștient că încă nu ți-ai revenit și vreau să știi că apreciez că ai încercat să fi... să-i fi mamă săptămâna asta. Ochii mi se umplură de lacrimi. Jamie se apropie și mai mult, îmi luă mâna și mi-o strânse între palmele lui mari ca de urs. Ce e? întrebă el. De ce plângi?

– Îmi doresc să simt ceva pentru ea. Mi-am înghițit nodul din gât. Pentru tine. Ca o mamă normală și o femeie normală.

El se aplecă și mă luă prin surprindere cu un sărut.

– O să reușești, murmură el, cu mâna pe obrazul meu. Apoi mă sărută din nou. Buzele lui pe ale mele păreau familiare, atingând un loc ascuns în adâncul sufletului meu, un loc în care îmi doream să ajung din nou, însă mi se părea imposibil.

Degetele lui se prinseră de cuvertură acolo unde îmi acoperea pieptul. Începu să o tragă de pe mine, iar eu l-am

lăsat pentru că nu-i puteam refuza ce mai rămăsese din inima mea. El scotoci în noptieră după un prezervativ, îl deschise și și-l puse.

M-am prefăcut că-l doream, era un dar pe care doream să i-l ofer, însă trupul meu nu simțea nimic pentru el. Pentru prima dată mi-am simulat orgasmul.

Când am terminat, iar el s-a rostogolit de pe mine, l-am auzit înjurând.

– La naiba! mormăi el. Nu mi s-a mai întâmplat.

– Ce anume? am întrebat, crezând că se referă la cât de prost m-am prefăcut.

– S-a spart, răspunse el, iar eu mi-am dat seama că vorbea despre prezervativ. Probabil era vechi. Se întinse lângă mine, cu mâna pe abdomenul meu. Când îți vine ciclul? vru el să știe.

Mi-am adus aminte de ultima dată când îmi venise ciclul, cu mult peste o lună în urmă. *Cu mult peste o lună în urmă.* Îmi aminteam că mă simțisem amețită câteva zile cu o săptămână în urmă, o amețeală pe care o pusesem pe seama excesului de alcool. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Îmi venea să sar din pat, să alerg la calendarul din bucătărie și să număr zilele, sperând că mă înșelam. Însă nu m-am mișcat, încercam să-mi păstrez calmul.

– Nu sunt sigură, am îngăimat.

– Țasta e ultimul lucru de care ai nevoie acum, spuse el. Altă sarcină.

Era într-adevăr ultimul lucru de care aveam nevoie, însă știam că exact asta mi se întâmpla.

capitolul 30

Marcus

Cola cu alune era alimentul meu cel mai la îndemână, dar în acea dimineață nu-mi pria. M-am așezat pe terasa din spate a turnului meu, privind cum valurile ciopârțesc plaja. Erau înalte și agitate, iar stropii îmi ajungeau pe față și pe ziarul de Wilmington din poală. Le-am făcut cu mâna îngrijitorilor de pe plajă. Le vedeam labradorul galben cum intră să aducă o minge din apă. Încercam să mă prefac că aceea era o zi normală și aproape reușisem când am ridicat din nou ziarul.

„De la erou la ticălos?” titra articolul de pe prima pagină.

În ultimele două zile, zvonurile începuseră să circule. Polițiștii ținuseră o conferință de presă în seara precedentă, încercând să le mai domolească, dar gestul se întorsese împotriva lor. Li se pusese prea multe întrebări. Și dăduseră prea puține răspunsuri.

Și CNN trimisese reporteri. Așa se întâmplase și cu apariția la emisiunea *Today*. Brusc, un incendiu dintr-un orașel se transformase într-o știre de primă pagină.

—E adevărat că mai mulți martori l-au văzut pe Andy Lockwood afară din biserică în timpul petrecerii? întrebase un reporter.

De unde se scursese acea informație? Zburase prin aer și se așezase în mintea oamenilor?

—După cum am spus, repetă șeful poliției a treia sau a patra oară, investigația e în curs de desfășurare; încă suntem în faza interogatoriilor și a colectării dovezilor.

—Îl considerați suspect? întreabă altcineva.

– Toți cei care au legătură cu ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea la biserică sunt suspecti, zise șeful poliției.

– Am aflat anumite lucruri despre temperamentul lui Andy Lockwood, spuse alt reporter. Puteți verifica dacă și-a mai pierdut cumpătul în public și înainte?

– Asta e ceva ce eu, personal, nu am mai văzut la el, răspunse comandantul.

Mi-am adus aminte de un moment când Laurel plecase din oraș să țină un discurs despre SAF. Școala luase legătura cu mine, pentru că eram a doua persoană de contact a lui Andy în caz de urgențe. Prima era Sara, bineînțeles, însă nu dăduseră de ea. Andy fusese trimis acasă în ziua aceea. O lovise pe o fată care îl numise cretin. Mai existaseră și alte incidente cu care se confruntase Laurel de-a lungul anilor, dar nu foarte multe. Andy putea fi imprevizibil – calm și drăgălaș o clipă, furios în clipa următoare. Îmi imaginam cum îl bătuse pe Keith la petrecere. Însă temperamentul lui era vulcanic. Impulsiv. Niciodată nu-și premedita faptele.

Nu avea importanță că nu se spusese nimic incriminator despre Andy la conferința de presă; sămânța era plantată chiar de întrebările în sine.

– Hei, unchiule Marcus.

Maggie traversă bucata de nisip spre colțul casei mele. Am întors repede ziarul, în cazul în care nu-l văzuse deja.

– Hei, Mags.

– Am bătut la ușă, dar n-ai răspuns și mi-am dat seama că ești aici. Urcă scările spre terasă.

– Tu nu mai dai pe la școală? am tachinat-o eu.

– Trebuia să te văd. Stătea în fața mea, cu părul răvășit de vânt în șuvițe ondulate. Trebuie să-mi spui ce se petrece. Scoase o bandă elastică din buzunarul pantalonilor și își legă părul la spate. Conferința de presă de aseară a fost pur și simplu incredibilă. Nu mai înțeleg nimic! Își prinse coada lungă și își trecu degetele prin ea.

– Stai jos, Mags.

Se aruncă într-unul din scaunele de pe terasă.

– Sunt extrem de nervoasă, spuse ea.

– Vrei o Cola? am întrebat eu, deși cofeina ar fi fost total nerecomandată pentru ea în acel moment.

– Nu, vreau să-mi spui cum evoluează ancheta.

Vedeam cum labradorul este adus la țarm de un val. Se scutură și intră din nou în apă.

– Unchiule Marcus! Spune-mi.

– Știi că nu mai sunt în echipă.

– Ieri au percheziționat camera lui Andy.

Am dat din cap.

– Au găsit ceva?

– Un prezervativ și țigări. Ridică din umeri. Au luat hainele pe care le purta în noaptea aceea. De parcă ar găsi ceva în ele.

– Un prezervativ, ha? Laurel l-a întrebat pe Andy de unde îl are? I-a spus? M-ar fi omorât dacă ar fi aflat, însă mă gândisem că are cincisprezece ani și nu știam cât de multe îi explicase mama lui despre sex. *Cineva* trebuia să o facă.

– A fost atât de... *invaziv*, spuse ea. Bleah! Atunci chiar vorbea ca o adolescentă. De cele mai multe ori părea mult mai matură. De obicei trebuia să îmi aduc aminte că avea doar șaptesprezece ani.

– Mama ta e bine?

– Nu, nu e bine. Toți au început, brusc, să-l acuze pe Andy că a dat foc. Cum să fie bine? E o nebunie. Mă privi. Era roșie la față. Înainte de orice, tipul de la conferința de presă nici măcar nu a spus că a fost cu premeditare. Nu e posibil să fi fost un accident?

– Nu vor spune oficial că a fost cu premeditare decât după ce se termină investigația, dar un asemenea tipar de propagare a focului nu are cum să se fi produs din întâmplare.

–Nu e posibil, totuși, să fi avut vreo legătură cu pana de curent din clădirea pentru tineri?

–Asta tot nu explică tiparul.

–Spune-mi ce dovezi au, îmi ceru ea. Polițiștii au informații în plus față de noi?

–Au identificat tipul de combustibil. Un amestec de benzină și motorină.

–De parcă Andy ar fi cărat benzină la petrecere, pufni ea. Eu l-am dus acolo. Cred că aş fi observat.

–Știu, draga mea.

–Am senzația că acum polițiștii îl privesc pe Andy ca pe un suspect, continuă ea, privind spre plajă. Nici măcar nu încearcă să-și dea seama ce s-a întâmplat de fapt.

–Andy pur și simplu le oferă un zvon plin de culoare, atâta tot. Adevărul o să iasă la iveală în final.

–Parcă a mai ars o biserică din Wilmington anul ăsta. Poate e vorba de un piroman?

–Foarte bine, Mags. Eram impresionat. O să le sugerez anchetatorilor să te angajeze.

–Serios?

–Nu, nu serios, am râs eu. Dacă eu nu am voie să fac parte din echipă, cu atât mai puțin nu ar lua-o pe sora lui Andy. Însă a fost o idee bună asta cu biserica din Wilmington. Marea diferență este că acea biserică era goală.

–Dar se vor gândi și la posibilitatea asta, nu?

–Sigur, am răspuns eu. Mama ta a vorbit cu avocatul?

–Nu cred.

–Ce mai așteaptă? Nu vrea să accepte realitatea.

–Nu știu. Tot ce știu e că Andy este foarte derutat. A plâns în pat noaptea trecută. Spunea tot timpul: „Dar eu sunt eroul”. Vocea ei se frânse. Nu am vrut să-l las să meargă la școală azi. Copiii vor fi foarte răi cu el.

–Poate ar trebui să rămână acasă o zi, două, am confirmat.

– Voiam să organizez o strângere de fonduri la școală undeva, în mai, spuse Maggie. Un eveniment mare, cu invitați de la facultate și cu licitație și de toate. Acum nu-mi mai vine să fac nimic.

Nu puteam să îmi las nepoata în asemenea stare. Cui îi mai păsa dacă era șefă de promoție sau nu?

– Tu nu uita că faci asta pentru victime, i-am amintit. Nu-i pedepsi pe ceilalți pentru că unii oameni răspândesc zvonuri despre Andy.

Chipul ei se mai destinse.

– Ai dreptate. Se uită la ceas și oftă. Trebuie să mă întorc la școală.

– Ascultă, Mags, am spus când ea se ridică în picioare. Cel mai bun lucru pe care poți să-l faci, pe care pot să-l fac este să fim lângă Andy. Să îl sprijini acum, da? Să nu te lași copleșită.

– Da. Încă părea supărată când se aplecă să mă sărute pe obraz.

Am privit-o coborând treptele. După ce dispăru în spațele casei, am întors ziarul și m-am holbat din nou la titlu. „De la erou la ticălos?”

Simțeam cum bănuielile se abat asupra lui Andy așa cum se abătuseră și asupra mea cu ani în urmă. Știam cât de distrugătoare puteau fi. De neoprit. Precum valurile care măturau nisipul de pe plaja mea.

capitolul 31

Laurel

Am fost chemată în biroul directorului precum un copil neascultător. Așa m-am simțit în timp ce stăteam pe unul dintre taburetele mici de lemn din fața biroului domnișoarei Terrell, în halatul meu alb de asistentă, așteptând să fiu invitată înăuntru. De unde stăteam vedeam pe ferastră un capăt al liceului. Oare cum se descurca Andy în acea zi? Poate ar fi trebuit să-l țin acasă. Îmi spusese că dacă cineva îl jignea sau făcea afirmații supărătoare, trebuia să folosească ocazia pentru a-și exersa autocontrolul. Îmi promisese că așa va face și știam că voia să se țină de cuvânt, însă nici chiar eu nu aveam încredere în abilitatea lui de a ignora cuvintele urâte ale colegilor săi.

Cu siguranță, acea vizită în biroul domnișoarei Terrell avea legătură cu Andy. Știam că existaseră câțiva părinți care îl sunaseră pe directorul liceului, furioși că el încă mai venea la ore. Le era teamă ca nu cumva, asemenea altor copii care nu se integrau, să aducă o armă la școală și să-și ucidă colegii. Îmi imaginam că directorul o sunase pe domnișoara Terrell și îi ceruse să mă convingă să îl retrag pentru tot restul anului.

– Doamna Lockwood? Domnișoara Terrell deschise ușa biroului și îmi zâmbi.

Am urmat-o înăuntru. Aveam doar un metru șaiszeci, însă tot eram mai înaltă ca ea.

Acela era primul an al domnișoarei Terrell la școala mea și nu o cunoșteam personal prea bine, însă știam destule despre ea. Avea vreo patruzeci de ani și avea un doctorat în educație; era o femeie afro-americană micuță care

crescuse pe străzile din Baltimore și care, în ciuda staturii, a șiragului de perle pe care îl purta tot timpul și a tocurilor pe care le auzai când străbătea coridoarele, era tare ca oțelul cu elevii. Aceștia se temeau de ea și o respectau în egală măsură. Când m-am trezit în fața ei mi-am dat seama că la fel mi se întâmpla și mie.

— Cum rezisti? întrebă ea.

— Mă descurc. Am zâmbit, încercând să nu-mi arăt îngrijorarea.

— Am vrut să discutăm, având în vedere situația fiului tău, începu ea, punându-și palmele pe birou. Mă gândeam că poate vrei să îți iei o perioadă concediu, până se termină totul.

Am șovăit, încercând să-i citesc chipul. Pe frunte avea linii încruntate, iar în ochi mi se părea că îi citesc îngrijorare.

— Cumva... s-au plâns părinții că sunt aici? am întrebat.

— Nu, răspunse ea. Știu că unii părinți de la liceu s-au plâns că *Andy* încă mai merge la școală, însă nu am primit plângeri oficiale la adresa ta. Pur și simplu...

— Ați avut plângeri neoficiale?

— *Plângeri* este un cuvânt prea dur, oftă ea. Sigur, nu există nici o problemă în faptul că lucrezi aici. Copiii te adoră. Își puse mâinile în poală. Însă oamenii vorbesc. Știi cum e.

— Nu au dreptul să facă speculații despre viața mea sau despre fiul meu, am ripostat. Apoi mi-am lipit palmele una de alta, ca pentru rugăciune. Îmi pare rău, de obicei nu reacționez astfel. Însă... știu că *Andy* e nevinovat și mi-e greu să... deja era înțeles greșit de prea multe ori. Asta este bomboana de pe colivă.

— Te înțeleg, spuse ea. Privi pe fereastră către liceu, făcându-mă să mă întreb la ce anume se gândea. Și eu am un fiu, adăugă ea într-un final.

–Da? Eram surprinsă. Nu-mi imaginam că fusese măritată vreodată.

–L-am născut când aveam cincisprezece ani. Acum are douăzeci și cinci și e la Facultatea de Medicină de la Universitatea Carolina de Nord.

–O, Doamne, am exclamat. Cu siguranță că femeia asta avusese de luptat în viață ca să ajungă unde era. Și cum ați reușit să... Am făcut un semn cu mâinile prin aer, ca să prind întregul birou, cu diplomele de pe pereți cu tot. Ați realizat atât de multe.

–Încă de atunci aveam planuri în privința educației mele, răspunse ea, și aș fi făcut avort dacă nu mi-ar fi fost teamă că așteptasem prea mult, însă, bineînțeles, nu am nici un regret. Zâmbi, privind fotografia înrămată de pe biroul ei. Nu vedeam poza, însă bănuiam că era a fiului ei. Am fost foarte norocoasă, mărturisi ea. Mama și bunica mea m-au ajutat să-l cresc, ca să mă pot ține de școală. Când a devenit adolescent, zona în care locuiam noi... mă rog, nu era prielnică pentru un tânăr afro-american. Nu era vreun bun samaritean, dar nu era nici vreun drogat misogin ca mulți alți băieți de vârsta lui. Însă polițiștii nu știau asta. Au văzut doar un adolescent de culoare și l-au băgat în aceeași oală cu restul. Pe atunci câștigam suficienți bani din meseria de profesoară și am reușit să-l scot de acolo. După cum spuneam, am avut noroc. Își încrucișă mâinile pe birou și se aplecă spre mine. Îți spun asta ca te asigur că și eu știu ce înseamnă să fii tânăr și să faci lucruri iresponsabile cum ar fi să rămâi gravidă la cincisprezece ani ori – făcu un semn spre mine – să bei alcool când ești însărcinată, și știu ce înseamnă ostracizarea și maternitatea. Așa că înțeleg dacă ai nevoie să îți iei liber până se termină toate astea.

Am privit-o o clipă pe gânduri.

–Mulțumesc, am spus eu într-un târziu. Poate mi-ar prinde bine câteva zile libere ca să caut un avocat.

— Încă nu ai unul? Părea surprinsă.

I-am spus că îl sunasem pe avocatul care se ocupase de testamentul meu și de alte documente, iar el îmi recomandase o femeie din Hampstead care, după cum am aflat ulterior, avea un nepot rănit în incendiu. Aceasta refuzase să preia cazul și nici nu se deranjase să-mi facă altă recomandare. Mă pregăteam să caut în Pagini Aurii.

Domnișoara Terrell scrisese un nume pe spatele unei cărți de vizită de-a ei. Bătu la tastatura computerului, apoi adăugă și un număr sub nume.

— Nu îl cunosc foarte bine pe omul acesta, spuse ea, întinzându-mi cartea de vizită. Dar știu că s-a ocupat de cazuri penale. Îl cheamă Dennis Shartell și l-am cunoscut printr-o prietenă a unei prietene. Locuiește în Wilming-ton; măcar poate fi un punct de plecare pentru tine.

M-am ridicat.

— Mulțumesc încă o dată, am spus eu.

M-am întors pe coridor și am strâns în mână cartea de vizită. Aveam să-l sun pe acel bărbat, pe acel Dennis Shartell. Când am ajuns la cabinetul meu, îmi pusesem deja toate speranțele mele în el. Avocatul avea să construiască un dig împotriva bănuielilor care, asemenea unor valuri, se năpusteau asupra fiului meu. În viață făcusem greșeli, dar să-l dezamăgesc a doua oară pe Andy nu avea să fie una dintre ele.

capitolul 32

Laurel

1991–1992

Odată cu certitudinea sarcinii veni și strânsoarea sufo-cantă și lipicioasă a unei depresii care făcea ca dispoziția mea sumbră de după nașterea lui Maggie să pară floare la ureche. O voce din capul meu repeta neîncetat: „Ești o mincinoasă, o adulteră, o mamă hidoasă“. Mă uram. M-am ascuns de toți, inclusiv de Marcus; nu mai mergeam la Talos, chiar dacă el mai venea la Paznicul mării de câteva ori pe săptămână să bem și să ne uităm la televizor. Probabil pusese schimbarea pe seama dorinței mele de a evita bazinul cu apă caldă și repetarea nopții din camera lui de oaspeți.

Îmi era dor de el. Era cel mai bun prieten al meu. Singurul meu prieten adevărat. Însă îmi era teamă că dacă petreceam prea mult timp cu Marcus aveam să-i spun în cele din urmă ceea ce nu doream să aflu.

Știam că nu puteam păstra acel copil, copilul fratelui soțului meu, alt copil pe care aveam să-l distrug din cauza lipsei mele de instinct matern. Un copil pe care cu siguranță nu-l meritam și care nu merita să se nască și să mă aibă pe mine drept mamă. Însă ca să fac avort însemna să sun, să fac programare, să conduc singură până la clinica din Wilmington și apoi spre casă, iar când mă gândeam la toate prin câte trebuia să trec ca să fac avortul, mă strecuram din nou în pat și plângeam până adormeam.

Într-o după-amiază zăceam în pat când am simțit o mișcare ca un fâlfâit de aripă între buric și osul șoldului. Doar o undă rapidă, însă m-am speriat. Oare chiar atât

de departe ajunsese sarcina mea? Acea senzație mă făcu să mă ridic în sfârșit din pat și să sun la ginecologie.

—Când ați avut ultima oară ciclu? mă întrebă femeia la telefon.

Am privit calendarul de pe peretele bucătăriei. Încă era la pagina pentru mai, cu toate că știam că ar fi trebuit să fie iunie.

—Nu știu, am recunoscut eu. Probabil cu două-trei luni în urmă.

Mă programă pentru ziua următoare.

Pe trotuarul din fața clinicii erau protestatari, probabil vreo doisprezece sau treisprezece. Aveau pancarte pe care am evitat să le citesc în timp ce îmi parcam mașina. „Trebuie s-o fac“, mi-am zis.

Simțeam ochii flămânzi ai protestatarilor asupra mea, așteptându-mă să ies din mașină. Am deschis ușa, am închis-o încet și m-am îndreptat spre intrarea în clinică.

—Nu-ți ucide copilul! au început să scandeze când am trecut pe lângă ei. Nu-ți ucide copilul!

O femeie îmi aruncă pancarta în față, așa că trebui să sar în stânga ca să nu intru în ea.

O femeie tânără mă întâmpină pe aleea către clinică.

—Sunt escorta ta. Zâmbea, iar eu am lăsat-o să mă ia de braț și să mă conducă înăuntru. Am intrat într-o sală de așteptare, unde o recepționară stătea la un ghișeu cu geam. Mă întrebam dacă geamul era antiglonț. Poate aceea era ziua când protestatarii vor pune o bombă. Gândul acela nu mă speria. Nu m-aș fi supărat dacă aș fi fost singura victimă. „Să scape escorta și personalul și ceilalți pacienți, mi-am spus. Să mor doar eu.“

Recepționera îmi întinse un dosar cu broșuri de citit și formulare de completat. M-am așezat și am început să scriu. După ce am terminat cu formularele, mi-am îndreptat atenția către oamenii din jur. Cine era aici pentru

controlul sarcinii? Și cine venise pentru avort? O adolescentă m-a surprins uitându-mă la ea și mi-a aruncat o privire fioroasă care m-a făcut să-mi cobor ochii. Nu i-am mai ridicat decât atunci când o asistentă mi-a adus un pahar de carton și mi-a făcut semn către dozatorul de apă din colțul sălii de așteptare.

– Trebuie să bei apă pentru ecografie.

M-am ridicat.

– Ecografie? am șoptit eu. Am venit pentru avort.

– Ca să alegem procedura corectă trebuie să aflăm întâi în ce lună sunteți, răspunse ea.

Am băut apă, ceașcă după ceașcă, până am simțit că-mi plesnea vezica. În sfârșit am fost condusă la o garderobă unde m-am schimbat într-un halat galben; strângeam din dinți și mă abțineam să nu urinez. Când am ajuns pe masa de examinare mi-am dat seama pentru prima dată că burta mea era rotundă – o movilă netedă și micuță, care ieșea în evidență pe trupul meu. Am simțit din nou fâlfâitul de aripi.

– Hei, salut. Specialistă, o femeie cu părul scurt, țepos și negru, intră în cameră cu un dosar și cu formularele mele. Cum te simți?

– Bine, am răspuns eu.

Nu pierdu timpul; luă tubul cu gel și îl stoarse pe abdomenul meu. Privind ecranul ecografului, puse capătul mobil pe burta mea.

– Hm, murmură ea. Cam optsprezece săptămâni. Vrei să vezi?

– Optsprezece săptămâni? am întrebat eu deznădăjduită. Oare atât de mult trecuse de la noaptea aceea cu Marcus? În ce dată suntem?

Privirea i se mută de la ecran spre mine.

– Cum adică? întrebă ea.

– Azi. În cât suntem azi.

—A! Pe douăzeci și unu iulie. Vrei să vezi ecografia? Întrebă ea din nou.

Am scuturat din cap. Nu. Încă mă luptam cu ideea că eram spre sfârșitul lui iulie când eu credeam că suntem în iunie. Mi-am apăsât mâna de frunte și am frecat-o ca și când aș fi vrut să-mi vâr creierul în cap.

—Sunt atât de derutată, am spus, fără să-mi dau seama că rosteam asta cu voce tare.

—Sarcina te poate deruta destul de mult uneori. Femeia opri ecograful și îmi șterse gelul de pe stomac cu șervețelul. De asta avem consilieri care să te ajute să treci peste anumite momente. Îmi întinse mâna să mă ajute să mă ridic. Poți să te ușurezi în baia de pe coridor. Apoi îmbracă-te și du-te în prima sală pe stânga, unde un consilier te va sfătui în privința avortului. La optsprezece săptămâni procedura durează două zile. Și e obligatoriu să ai cu tine pe cineva care să te ducă acasă cu mașina în fiecare zi.

În baie am urinat plângând. Mă simțeam complet singură. Știam că un avort în al doilea trimestru era o procedură de două zile. Eram asistentă medicală; cunoșteam implicațiile. În creierul meu încețoșat de alcool și depresie sperasem că nu ajunsesem atât de departe, că avortul avea să fie ușor. Însă nu complexitatea avortului sau lipsa unei persoane care să mă ajute mă supărau. Ci faptul că îmi aminteam perfect ecografia de la optsprezece săptămâni a lui Maggie. Își sugea degetul. Se dăduse peste cap. Ne făcuse cu mâna mie și lui Jamie. În acea zi, technicianul ne spusese că, probabil, era fetiță. Fusese atât de reală. Perfectă. Un ghemotoc mic și neted asupra căruia ne revărsam speranțele, visurile și dragostea.

În biroul consilierului m-am așezat în fața unei femei cu părul cenușiu tuns scurt, sprâncene albe și groase și bronz puternic.

—Ți-e frig? Mă privi cu o îngrijorare sinceră și mi-am dat seama că tremuram din tot corpul.

– Sunt doar neliniștită, am răspuns eu. Mi-am încleștat dinții ca să nu-mi clănțănă.

Își trase scaunul aproape de mine până când genunchii noștri aproape se atinseră.

– Tehnicianul care ți-a făcut ecografia mi-a spus că pă-reai surprinsă să afli în câte luni ești de fapt, spuse ea.

Am dat din cap.

– Nu voi face avort, așa că nu cred că am nevoie să vorbesc cu dumneavoastră.

– E decizia ta. Ce te-a făcut să te răzgândești?

Mi-am înnodat degetele în poală.

– Mi-am amintit de ecografia fiicei mele la optsprezece săptămâni și nu pot... mi s-ar părea ceva greșit dacă bebelușul e atât de dezvoltat.

– Ah, spuse ea. Înțeleg. Probabil ai avut sentimente foarte contrare în privința acestei sarcini, de aceea ai așteptat atât de mult.

Am dat din cap, gândindu-mă la piața mică pe lângă care trecusem în drum spre Wilmington. Puteam să mă opresc acolo să-mi cumpăr o sticlă de vin cu fructe în drum spre casă.

– Acasă are cine să te susțină? Aruncă o privire spre degetul meu inelar. Soțul tău? El a vrut să faci avort?

– Nu știe că sunt însărcinată, am recunoscut eu.

– E al lui? Întrebă ea blând.

„Nu e treaba ta“, m-am răstit în gând, dar am scuturat din cap.

– Și ce vrei să faci?

– Nu știu.

Privi dosarul pe care îl avea în brațe și cercetă formulele cu atenție.

– Locuiești pe insula Topsail? Pot să îți fac trimitere la un terapeut din Hampstead. Ai niște decizii foarte grele de luat, și cred că vei avea nevoie de ajutor.

Am dat din nou din cap, însă știam că nu mă voi duce. Încă mi-era teamă să văd un terapeut, mi-era teamă să nu ajung la spitalul de nebuni dacă mă deschideam prea mult.

Consilierul luă o agendă, apoi scrisse un nume și un număr pe o foaie și mi-o dădu.

– Dacă ești sigură că nu vrei avort, te rog mergi imediat la obstetrician ca să începi tratamentul prenatal, spuse ea.

– Așa o să fac.

– Și încă ceva. Se aplecă spre mine, studiindu-mă pe sub sprâncenele albe. Asistentă suspectează că ai băut de dimineață. Am deschis gura să protestez, însă nu aveam suficientă putere. Mi-am privit mâinile în care strângeam foaia pe care mi-o dăduse. Alcoolul e toxic pentru copil, urmă ea.

– Beau doar vin cu fructe.

– Are la fel de mult alcool ca berea.

Am scuturat din cap.

– Nu e adevărat, am contrazis-o. Pe eticheta de la bere scrie că nu ai voie să bei dacă ești însărcinată, însă pe eticheta de la vinul cu fructe nu se specifică așa ceva.

– Ar trebui. În momentul ăsta legea nu-i obligă pe producători, însă, crede-mă, băuturile astea au aceeași concentrație de alcool ca berea.

Îmi spuneam că se înșela sau poate că inventa toate astea ca să mă sperie. Sau, probabil, marca de vin cu fructe care îmi plăcea mie pur și simplu nu avea suficient alcool cât să se specifice un avertisment pe etichetă.

– Bine, am spus eu ca să-i opresc discursul.

– Vrei să îți găsec un centru pentru alcoolicii anonimi aproape de tine? se oferă ea.

– Nu am nevoie de așa ceva. Am simțit cum mi se înroșesc obraji.

Însă cuvintele ei mă marcaseră. Suficient de mult cât să conduc tot drumul de o oră spre casă fără să mă opresc să-mi cumpăr vin, iar după ce am ajuns la Paznicul mării am găsit restul de vitamine prenatale pe care le luasem când fusesem însărcinată cu Maggie și am luat una. Când am deschis frigiderul ca să caut ceva de băut cu care să iau vitaminele, singurele mele opțiuni erau o cutie de suc de portocale vechi de trei săptămâni și baxul de șase sticle de vin cu fructe pe care îl cumpărasem cu o zi în urmă, ceea ce însemna, de fapt, că nu aveam nici o opțiune.

Am păstrat secretul încă două săptămâni. Am încercat fără succes să renunț la vinul cu fructe, dar m-am străduit să mănânc mai bine și să iau vitaminele. Nu m-am dus la doctor. I-am spus lui Jamie să nu o aducă pe Maggie, sub pretextul că nu mă simțeam bine; iar asta nu era nici pe departe o minciună.

Sara era atât de prinsă cu bebelușul Keith, încât rar mai venea pe la mine, iar asta era o ușurare. Marcus încă mă vizita, însă era o companie plictisitoare, căci singurul lucru care îmi ocupa mintea era dilema mea. Știam că trebuia să aduc pe lume acel copil, dar mă întrebam dacă trebuia să îl păstrez. Poate era mai bine să mă duc undeva unde să nasc bebelușul și să îl dau spre adopție, fără să știe nimeni.

Într-o seară din săptămâna a douăzeci și una, Marcus a venit pe la mine; am băut prea mult, am mâncat pizza și ne-am uitat la *Seinfeld*. El a dus farfuriile în bucătărie, iar eu l-am urmat cu sticlele goale.

— În rochia aia arăți ca și când ai fi însărcinată, mă tachină el.

Am rămas prea surprinsă ca să vorbesc, iar privirile noastre se întâlniră brusc.

Întinse mâna spre pântecul meu, apoi și-o retrase imediat.

– Dumnezeule!

– E al lui Jamie, am spus eu repede.

– Al lui *Jamie*? repetă el, ca și când ar fi fost mirat că mă culcasem cu Jamie cât fuseserăm despărțiți.

– A fost săptămâna în care el și Maggie au stat aici. Îți amintești? Când a născut Sara.

– El știe?

Am scuturat din cap.

– Încă nu m-am hotărât ce să fac.

– Mie mi se pare că ai luat deja hotărârea. De ce nu ai avortat?

Mi-am frecat ochii; mă simțeam brusc foarte obosită.

– Nu pune întrebări dificile, am zis, apoi m-am întors în sufragerie și m-am așezat pe canapea.

Veni după mine în cameră.

– Și ce e așa dificil?

– Am pierdut noțiunea timpului și am așteptat prea mult. Acum trebuie să mă decid dacă să mă duc undeva departe, să nasc și să îl dau în adopție.

El scutură din cap.

– Trebuie să-i spui lui Jamie.

Am expirat adânc, apoi mi-am rezemat capul, resemnată, pe spătarul canapelei.

– Știu. Știusem întotdeauna, în adâncul sufletului meu, că nu voi pleca, și asta nu pentru că simțeam vreo legătură specială cu bebelușul pe care îl purtam în pântec, ci pentru că nu aveam energia necesară să găsesc un loc în care să mă mut.

Se așează pe celălalt capăt al canapelei.

– De unde știi că e al lui Jamie și nu al meu? întrebă el.

– Pentru că, am spus eu, ridicându-mi capul să-l privesc din nou, acela e sigurul lucru asupra căruia m-am hotărât deja.

Jamie și Maggie s-au mutat înapoi la Paznicul mării când eram însărcinată în aproape șapte luni. Jamie era

furios pe el însuși pentru prezervativul spart, ca și când ar fi fost vina lui. Ar fi trebuit să verifice data, spunea el, și nu ar fi trebuit să facă dragoste cu mine când încă eram atât de deprimată. Voia să aibă grijă de mine și era supărat că nu mă simțisem în stare să-i spun de la bun început de sarcină. Mă neliniștea faptul că sarcina era cu două săptămâni mai avansată față de ceea ce-i spuseseam eu. Speram ca bebelușul să se nască cu două săptămâni mai târziu și să pară că venise la termen.

Maggie avea doi ani și jumătate și deja vorbea, însă nu înțelegeam aproape nimic din ce spunea, iar Jamie trebuia să facă pe interpretul. Încercam din greu să o înțeleg, să identific sensul cuvintelor ei.

— Îmi pare rău, draga mea, spuneam eu de fiecare dată. Poți să repeți, te rog? Iar când repeta și tot nu pricepeam, începea să plângă. Pe de altă parte, Jamie putea să asculte cuvintele ei fără logică și să le știe înțelesul aproape întotdeauna. Era ciudat, ca și când ei doi ar fi împărțit un limbaj secret de la care eu eram exclusă.

Aparent își dăduse seama că nu trebuie să mă lase singură cu ea, așa că angajă o bonă care să aibă grijă de copil cât era el la agenția imobiliară și duminica dimineața, când se ducea la capelă. Renunțase la voluntariatul pentru pompieri, ca să nu fie chemat pe neașteptate.

Cu toate că eram perfect de acord ca bona să aibă grijă de Maggie, nu îmi plăcea să fiu în casă cu acea femeie de vârstă mijlocie. Simțeam că mă judecă. Eram sigură că remarcase relația mea înstrăinată cu propriul copil. Jamie îi spusese că doctorul meu dorea să mă odihnesc în ultimele două luni de sarcină, așa că simptomele și somnul meu constant nu ar fi trebuit să i se pară ciudate, dar mă simțeam în plus în propria mea casă. Prin urmare, îmi petreceam timpul mai mult la Talos. Dormeam pe canapeaua lui Marcus, mă uitam la televizor și beam vinul cu fructe care acasă îmi era interzis. Aveam nevoie de el mai mult

ca niciodată, cu o dorință care știam că devenise mai mult fizică decât emoțională.

De aceea eram beată când am intrat în travaliu, cu trei săptămâni mai devreme și cu cinci înainte de data fictivă pe care i-o spuseseam lui Jamie. Așa că l-am sunat pe Marcus să mă ducă la spital, căci nu voiam să mă vadă Jamie până nu mă trezeam din beție.

Când Andy avea doar zece ore, o femeie de la serviciul de asistență socială a intrat în salonul meu de spital. Jamie stătea pe scaun lângă patul meu și îmi spunea că vrea să-l botezăm Andrew, după tatăl lui, iar eu am aprobat gândindu-mă: „Nu-mi pasă ce nume îi dăm“. Tot ce voiam era să mă culc la loc.

Asistenta socială, al cărei nume l-am uitat imediat, avea aproape treizeci de ani, cu cinci mai mult ca mine. În expresia ei am citit zece la sută milă și nouăzeci la sută condescendență în timp ce stătea pe scaun lângă patul meu și îmi puneă întrebări la care nu mă deranjam să răspund. Nu îmi păsa ce credea despre mine. Am închis ochii ca să nu-l văd pe Jamie încruntat că o ignoram.

—Bebelușul s-a născut prematur, însă chiar dacă luăm în considerare vârsta lui de aproximativ treizeci și șapte de săptămâni, e mai mic decât ar trebui să fie. Nu s-a dezvoltat bine în pântecul tău.

Cu ochii încă închiși am încercat să-mi dau seama dacă ceva din afirmațiile ei i-ar fi putut stârni unele îndoieli lui Jamie, însă cuvintele și săptămânile se încălceau în creierul meu și nu le puteam separa.

—M-au chemat medicii pentru că erai beată când ai ajuns aici. Tot nu-mi vine să cred, spuse Jamie. Deja îmi făcuse scandal pentru asta și speram să nu înceapă iar.

—Ai ceea ce noi numim un diagnostic dublu, continuă funcționara.

—Ce înseamnă asta? întrebă Jamie.

– Întâi ai o problemă cu abuzul de substanțe nocive.

Am deschis ochii, însă doar ca să mă uit urât la ea.

– Nivelul alcoolului din sângele tău era de 0,9 la mie când ai fost adusă, explică asistenta socială. Bărbatul care te-a adus e cumnatul tău? Le-a spus medicilor că ai băut pe toată perioada sarcinii.

Eram furioasă pe Marcus. Ce drept avea el să transmită informații despre mine?

– Cred că a băut doar la început, spuse Jamie naiv. Eram despărțiți. Însă în ultimele două luni am fost acasă și nu a băut nimic, mai puțin probabil aseară. Brusc își dădu seama. Cumva ai băut acasă la Marcus ziua? mă întrebă el.

– Doar vin cu suc de fructe, am răspuns.

– Of, Laurel!

Nu-mi dădeam seama dacă în vocea lui se simțea dezamăgire sau dezgust.

– A doua parte a diagnosticului este depresia postnatală, urmă funcționara, ca și când eu n-aș fi spus nimic. Am discutat cu asistenta care a vorbit cu dumneavoastră, domnule Lockwood – făcu un semn spre Jamie – și se pare că asta a fost problema soției dumneavoastră încă de la nașterea primului copil.

Jamie privi spre mine.

– În sfârșit, Laurel, murmură el. În sfârșit știm ce s-a întâmplat cu tine în tot acest timp.

Știam de depresia postnatală, dar ceea ce se întâmpla cu mine era mult mai rău. Îmi imaginasem că înfig cuțitul în inima copilului meu. Nu era mai mult decât depresie?

Funcționara ne-a explicat cum stă treaba cu hormonii și cu procesele chimice din creier, remarcând:

– Cred că te-ai simțit foarte izolată pe Topsail după nașterea fiicei tale. Într-o secundă am rețrăit săptămânile de după nașterea lui Maggie când plângea tot timpul, iar eu mă simțeam ca și când nu aveam pe nimeni care să mă susțină. Am dat să răspund, însă cuvintele nu puteau

trece de nodul pe care îl aveam în gât. Cumnatul tău mi-a spus că înainte abia te atingeai de băutură, continuă funcționara. Cred că te-ai simțit atât de rău după nașterea ficei tale, încât ai început să bei alcool ca să nu mai percepi durerea. În acel moment nu-mi doream altceva decât o sticlă de vin cu fructe. Neonatologii cred că bebelușul tău poate avea probleme provocate de faptul că ai băut, zise femeia.

Brusc am devenit atentă.

—Ce fel de probleme?

—Statura lui micuță e cauzată, probabil, de consumul tău de alcool, răspunse ea. A avut un scor Apgar mic. Din fericire nu are diformități faciale cum au, de obicei, copiii cu sindromul alcoolismului fetal, însă a avut probleme respiratorii mai mari decât se așteptaseră medicii la un copil prematur. De obicei, e afectat sistemul nervos central. Este posibil să aibă dizabilități intelectuale sau cognitive. E prea curând să știm cât de grav a fost afectat sau dacă a fost afectat.

Am simțit că îngheț. Ce făcusem? Mă simțeam așa cum mă simțisem în ziua în care ieșisem în stradă și loviseam motocicleta lui Jamie. Rănisem altă ființă umană prin acțiunile mele. Îmi vătămasem propriul copil.

—Jamie, îmi pare rău, am îngăimat. Îmi pare atât de rău. Își întoarse privirea de la mine și am știut că nu avea să mă ierte prea ușor de data asta. Nu-l condamnam. Am încercat să-mi imaginez copilul pe care îl văzusem doar puțin în sala de nașteri. Suferă? am vrut să știu.

—E greu de stabilit cât simt nou-născuții, spuse ea. Însă trebuie să știi că Andrew se află acum în custodia Serviciului de Asistență Socială. Când va fi pregătit să iasă din spital o să fie dus într-un centru de plasament până evaluăm situația din familia voastră.

—Poftim? întrebă Jamie. Putem să avem foarte bine grijă de el. Nu mă privi. Sau cel puțin eu pot.

– Serviciul de Asistență Socială va face evaluarea, replică femeia. Ați avut o bonă care v-a ajutat cu celălalt copil, nu?

Jamie încuviință din cap.

– A sunat la noi când Laurel a intrat în travaliu. Era îngrijorată că familia voastră nu e un mediu sigur pentru un copil.

– Femeia aceea mă urăște, am intervenit. Nici măcar nu-mi mai aminteam numele bonei.

– Așa că raportul ei, continuă funcționara, pe lângă problema abuzului de substanțe nocive și sănătatea fragilă a lui Andrew, ne-au făcut să considerăm că soluția cea mai bună pentru el este să-l lăsăm în grija altcuiva după ce iese din spital, până la evaluarea familiei voastre.

– Cum îl aducem înapoi? întrebă Jamie.

– Cea mai mare șansă să vă recuperați copilul este ca Laurel să meargă la un centru de dezintoxicare. Există unul în Wilmington dedicat persoanelor cu diagnostic dublu. Însă e scump, așa că...

– Nu contează cât costă, o întrerupse Jamie.

Eu eram înspăimântată.

– Jamie, nu-i lăsa să mă ducă acolo!

– E complet voluntar, Laurel, mă asigură funcționara. Dar îți recomand să te duci dacă vrei să-ți recapeți custodia asupra copilului tău.

– Te rog, du-te la dezintoxicare. Sara se aplecă spre mine implorându-mă din priviri. Venise în acea seară în salonul meu și îl trimisese pe Jamie să se odihnească. Din clipa când se așezase lângă mine, acela fusese primul lucru pe care îl spusese. Te rog, fă-o pentru familia ta, dacă nu pentru tine.

– Aș vrea să mă lăsați cu toții în pace, am ripostat. Jamie se rugase de mine câteva ore să mă duc la dezintoxicare, și nervii mei erau întinși. Gata să se rupă.

Sara se așează din nou pe scaun, iar eu am privit pe geam la cerul care se întuneca. Rămase tăcută atât de mult timp, încât am crezut că renunțase. Am auzind-o mișcându-se în scaun și am crezut că se pregătea să plece, dar se aplecă din nou spre mine.

— Îmi aduc aminte de o femeie, șopti ea. Am văzut-o acum câțiva ani într-o capelă mică pe care o construisese soțul ei. Soțul ei s-a ridicat și le-a vorbit oamenilor care veniseră acolo, iar această femeie l-a privit ca și când i-ar fi dat luna de pe cer. Îmi aduc aminte că am privit-o cu invidie, gândindu-mă că mi-aș dori să simt și eu o asemenea dragoste. Aș fi vrut să-i spun să tacă, însă gura îmi rămânea închisă. Am privit pe fereastră spre un turn de apă din depărtare, în timp ce ea continuă: Bărbatul i-a întrebat pe oameni unde au simțit prezența lui Dumnezeu în acea săptămână. Pentru că nimeni nu răspundea, femeia aceea s-a ridicat în picioare pentru că își iubea atât de mult soțul, încât nu voia să-l vadă cum dă greș. Și a povestit cum simțise prezența lui Dumnezeu când privise stelele cu o noapte în urmă. A spus că se simțise copleșită de frumusețea lumii.

Atunci m-am întors spre ea.

— Mai ții minte asta?

— O, da, răspunse Sara. O admiram pe femeia aceea. O admiram și o invidiam.

— Unde... — vocea mea era gătuită, transformată într-o șoptă — unde a dispărut?

— S-a înecat într-o sticlă de alcool, răspunse Sara tăios. Soțul ei o vrea înapoi. Iar copiii ei au nevoie de ea.

— Lui Maggie nu-i pasă. Mă urăște.

— Nici măcar nu a împlinit trei ani! Sara ridică vocea. Laurie, nu e în stare să urască pe cineva. Doar că nu te cunoaște. Nu are încredere în tine.

Am scuturat din cap.

— Tot ce vreau acum e să beau ceva, am mărturisit.

Sara îmi prinse brusc încheietura. Am scos, surprinsă, un țipăt și am încercat să mă eliberez, dar mă ținea prea strâns.

– Ai devenit o ticăloasă egoistă, prea absorbită de propria persoană. Îmi aruncă o privire dură, obligându-mă să mă uit în ochii ei. Înțeleg că hormonii tăi s-au dereglat. Înțeleg că ai depresie. Însă te poți vindeca, Laurel. Tu ești singura care poate face asta.

Furia Sarei mă convinse mai mult decât rugămințile lui Jamie să merg la dezintoxicare. Nu m-am dus să-mi iau copilul înapoi – eram sigură că avea să-i fie mai bine fără mine. Dar Sara îmi adusese aminte ce femeie fericită, mulțumită și onorabilă fusesem cândva. Dacă aveam vreo șansă să o aduc înapoi pe acea femeie – femeia care se înecase –, voiam să n-o ratez.

Clinica de dezintoxicare se afla într-un peisaj liniștit și pitoresc care masca dramele ce se petreceau în cele patru clădiri. La început o uram în întregime: structura, mâncarea, exercițiile fizice, ședințele de grup, terapeutul meu individual. Eram înconjurată de dependenți și de nebuni cu care nu aveam nimic în comun. Nu lăsau pe nimeni să mă viziteze, nici măcar pe Jamie. Mi-au administrat Prozacul pe care îl refuzasem cu doi ani în urmă. Am stat acolo o lună întreagă până să simt vreo schimbare. Am cedat în timpul unei ședințe de terapie și am plâns în hohote, am eliberat toate lacrimile pe care le ținusem în mine de mult, poate de la moartea părinților mei cu atâția ani în urmă. Mi-am amintit cum Jamie îmi spusese cândva: „Dacă nu treci definitiv peste o pierdere, se poate întoarce mai târziu să te muște“. Oare asta mi se întâmplase?

Într-o zi memorabilă am râs când am văzut o reclamă la televizor și m-am simțit ca și când în urechea mea

răsuna vocea unui străin. Nu-mi mai aminteam când răseseam ultima oară.

Iar într-o dimineață, după două luni la dezintoxicare, m-am trezit și am simțit că-mi păsa. Voiam să știu ce făceau Maggie și Jamie. Îmi păsa de fiul meu nou-născut, al cărui chip abia îl zărisem, și îmi doream să îl văd și să îl ating. Aveam o poză pe care i-o făcuse Jamie la spital și o păstram în buzunar ziua și pe măsuta de lângă pat noaptea. Un copilăș minuscule cu părul negru, care zăcea într-un incubator cu capul întors de la aparatul de fotografiat, legat la mai multe fire și tuburi decât puteam eu să număr. Știam că era în grija altcuiva și mă rugam să fie cu oameni care îl îmbrățișau și aveau grijă de el. Mi se părea extraordinar că îmi păsa de el, de Maggie și de Jamie. Mi se părea extraordinar să îmi pese de mine însămi.

Deja cunoșteam poveștile dependențelor și nebunilor și știam și că nu erau cu mult diferiți de mine. Unii își pierduseră definitiv copiii. Eu nu doream să las să se întâmple asta. Aveam de gând să lupt ca să mă vindec, apoi să lupt ca să-mi recuperez copilul. Iar după ce îl țineam din nou în brațe, nu aveam să-i mai dau drumul niciodată.

capitolul 33

Maggie

Ben se sprijini într-un cot și aprinse un chibrit pentru țigara pe care o avea între buze. În acea clipă de lumină i-am zărit părul neted de pe piept. Mi-am pus mâna pe burta lui și mi-am lipit obrazul de acel păr. Uneori mi se părea că nu sunt suficient de aproape de el. Chiar și când era în mine mi se părea că nu e de-ajuns. Care era problema mea? Îmi oferea atât de mult și voiam și mai mult... însă nu știam ce anume voiam mai mult.

Mi-a dus țigara la buze și am tras fumul în plămâni, ținându-l acolo cât de mult am putut, apoi l-am expirat peste pieptul lui.

– Sunt îngrijorat pentru Andy, spuse el brusc.

– Și eu. Știam că mama încă era supărată că le dăduserăm polițiștilor hainele greșite, dar eu eram bucuroasă că o făcuserăm. Aș fi vrut să-i spun lui Ben. Aș fi vrut să spun cuiva despre acea decizie pe care eu și mama o luaserăm într-o clipă. Despre acea conexiune bruscă și ciudată dintre noi. Acel moment de unde nu mai exista întoarcere. Însă nu-l puteam încărca cu asta. Erau atâtea lucruri pe care aș fi dorit să i le spun, dar nu puteam. Brusc toți s-au întors împotriva lui, am constatat cu amărăciune.

– Tu n-ai făcut-o. Și eu n-am făcut-o. Și sunt sigur că nici mama ta n-a făcut-o.

– Așa e.

Ben mai trase un fum din țigară.

– Mama ta a făcut din Andy scopul ei în viață, spuse el după ce expiră. Mi-am dat seama de asta încă de prima dată când am văzut-o la bazin, când mi-a dat instrucțiuni

scrise despre cum trebuie să mă port cu el. Râse. Capul meu se mișcă pe pieptul lui.

– Așa e mama.

– Parcă de tine nu are atâta grijă.

– Păi eu am șaptesprezece ani.

– Dar a făcut-o vreodată? întrebă el. S-a ocupat de tine așa cum se ocupă de Andy?

M-a străfulgerat o durere pe care nu doream să o simt.

– Eu nu am avut vreodată nevoie de grija de care are nevoie Andy.

– Toți avem nevoie să fim protejați.

– De asta te am pe tine.

N-a răspuns, iar durerea din pieptul meu s-a extins. Mi-a dus din nou țigara la buze, însă am scuturat din cap. Deja simțeam că mi se făcea rău de la ea. Încercam să găsesc alt subiect de discuție. Fiica lui. Adora să vorbească despre ea. Puteam să-l întreb când avea de gând să o viziteze din nou. Am deschis gura, însă chiar atunci s-a auzit alarma lui de la pompieri, care zăcea îngropată în maldărul de haine de pe podea.

Ben sări în picioare, după cum mă așteptasem.

– Vii și tu? Își trase tricoul peste cap.

M-am întins pe sub cuverturi.

– Eu mai rămân un pic aici. Fereastra lungă din fața patului era plină de stele. Puteam să ies și să încerc să intru în legătură cu spiritul tatei. Trecuse atât de mult de când îl simțisem ultima oară, iar discuția aceea despre nevoia de a fi protejat mă tulburase.

– Nu-mi place că să te știu singură aici noaptea. Habar n-avea de câte ori venisem la Paznicul mării singură.

– Nu pățesc nimic, l-am liniștit.

Am ascultat cum străbate sufrageria și închide ușa de la intrare. Am auzit sunetul făcut de pașii lui când a sărit pe nisip. Am încercat să aud și zgomotul mașinii, însă probabil parcase prea departe.

Îmi dăduse mie țigara înainte să plece. Am ținut-o între buze fără să trag din ea și mi-am îmbrăcat pantalonii scurți și tricoul. Am stins lumânările, apoi am ieșit afară și m-am așezat în locul meu preferat pe marginea punții. Am aruncat țigara în nisipul de dedesubt. „Ce risipă“, ar fi spus Ben.

Am închis ochii și am tras adânc în piept aerul sărat, încercând să-mi liniștesc mintea.

Cel puțin incendiul îi făcuse un bine lui Ben. Acum era fericit în departamentul lui. Nu avea să plece.

„Nu te mai gânde!“

Am tras altă gură adâncă de aer, simțind cum mă calmez, însă brusc mi-am amintit de nenorocitele de fotografii de la slujba de comemorare.

– Tată, am șoptit eu supărată. Te rog, vino.

Dar dacă și el era la fel de supărat ca mine? Poate aștepta în cealaltă parte să-mi liniștesc mintea suficient de mult cât să-l las să ajungă la mine. Poate îl dezamăgeam și pe el așa cum îi dezamăgeam pe ceilalți.

Mi s-a părut că aud un sunet din interior. M-am întors să ascult prin ușa cu sită, însă tot ce se auzea era oceanul.

Pe balustrada de lângă mine se proiectă o rază de lumină. Am sărit în picioare.

– Maggie?

O voce de femeie. Mă simțeam prinsă cu musca pe căciulă și eram fericită că aruncasem țigara.

Am încercat să blochez raza de lumină cu mâna ca să văd de la cine provenea, însă n-am reușit. Eram amețită pentru că mă ridicasem prea brusc. M-am prins cu mâna de balustrada terasei.

– Cine e? am strigat eu.

– O, Dumnezeule, nu-mi vine să cred!

Dawn. Deschise ușa cu sită. Lanterna ei mă orbea.

– Ce cauți aici? am întrebat eu făcând un pas înapoi spre balustradă, apărându-mi ochii cu brațul.

—Aș putea să te întreb același lucru.

Ce știa oare? Lumina ei mă bloca. Trebuia să scap. Am trecut în grabă pe lângă ea și am intrat în casă. Ea intră după mine.

—Asta e casa în care am locuit când eram mică. Îmi tremura vocea. Vin aici din când în când. Mă pregăteam să plec.

Dawn aruncă o privire în sufragerie și în bucătărie, cu ajutorul lanternei. Nu vedeam decât că își prinsese părul în coadă și pe frunte avea riduri de încruntare, ca niște dungi. Se așează pe brațul canapelei și lăasă lanterna pe podea, îndreptând-o spre colțul camerei. Era prea tăcută. Aș fi vrut să-mi iau geanta din dormitor ca să pot să fug, însă dacă mă urmărea acolo și vedea patul nefăcut? Oare aflase ce se întâmpla? Ce căuta *acolo*?

Mi-am luat sticla de apă de pe bar și am început să vorbesc ca să sparg tăcerea.

—Îmi pare rău că încă nu te-am sunat pentru strângerea de fonduri. Așteptam să definitivez toate detaliile, însă o să organizăm la liceu un eveniment mare, cu...

—Ce căuta Ben aici? întrebă ea.

„La dracu'. La dracu'. La dracu'."

—Ben? am răspuns eu. Ce te face să crezi că a fost aici?

—Nu face pe proasta, continuă ea. Crezi că am apărut aici din întâmplare? L-am urmărit. Voiam să aflu unde dispărea atâtea nopți fără nici o explicație. Când l-am văzut ieșind din casa asta am vrut să văd ce anume îl... *atrăgea* atât de mult la ea. Acum înțeleg.

Am deschis sticla cu apă și am băut din ea ca să am timp de gândire.

—Uneori ne întâlnim aici ca să vorbim despre echipa de înot, am încercat eu.

—Găsește ceva mai credibil, mă repezi ea.

—Dawn, chiar nu...

–Lasă-mă cu prostiile. Era dură, nu semăna cu acea Dawn pe care crezusem că o cunoșteam. De când durează chestia asta?

Am oftat. Am cedat. Simțeam cum mi se lasă umerii.

–De ceva vreme.

–Nu îmi vine să cred că mă înșală cu o adolescentă. Un copil. E scârbos.

–Nu te înșeală!

–Atunci cum ai numi asta?

–Sunteți doar prieteni.

–Mai scutește-mă, se răsti ea. Așa ți-a zis el?

Mi-era teamă să nu-l bag într-un necaz și mai mare pe Ben dacă spuneam ceva greșit, dar eram atât de nervoasă încât nu puteam gândi limpede.

–Știu că atunci când s-a mutat la tine, el... voi doi... v-ați culcat împreună și știu că tu sperai că veți fi mai mult decât prieteni, însă...

–Ah, ce ticălos e. Își masă ceafa. Credeam că el este altfel, dar se pare că e ca toți ceilalți. Vrea să simtă fiorul unui lucru interzis, în spatele unor uși încuiate. Cu un trup micuț. Făcu discret un semn spre mine, spre corpul meu.

–Ben nu e nici pe departe așa.

–Nu-mi spune tu mie cum nu e Ben „nici pe departe“! pufni ea. Drăguță, *locuiesc* cu el. Îl cunosc mai bine decât ai putea tu vreodată.

Răsuțeam capacul sticlei, îmi era teamă de furia ei și de ce ar fi putut face. De cui ar fi putut spune.

–Mama ta știe de chestia asta? Îmi citise gândurile. Poate să-l bage în pușcărie pentru viol.

–Vârsta de liber consimțământ e șaisprezece ani.

Scoase un râs sarcastic.

–Văd că te-ai gândit la tot. Chiar dacă nu e ilegal, e *imoral* ca un bărbat de douăzeci și opt de ani să se culce cu o fată de șaptesprezece.

– Vârsta e doar o cifră. Mi-am strâmbat nasul în timp ce gura mea idioată rostea acel clișeu.

– Și e *imoral* să te culci cu două femei în același timp și să le minți pe amândouă.

– Nu e în același timp. Pentru el ești de domeniul *tre-cutului*! Mă simțeam o ticăloasă, dar o merita. Tu crezi că e prietenul tău, dar nu e.

Se holbă la mine, apoi începu iar să râdă.

– Doamne, ai milă, spuse ea. O să am o discuție cu ticălosul ăla de n-o s-o poată duce. Își lăasă capul într-o parte. A fost primul tău bărbat?

– Nu e treaba ta.

– Pariez că da. Bărbații adoră asta! Să scoată ei dopul.

– Nu vorbi așa despre el! Nu-l pune în aceeași oală cu toți fraierii cu care ai umblat tu...

– Mama ta știe că fumezi iarbă?

– Poftim?

– Maggie, nu face pe nevinovata cu mine. Aici pute.

O, Doamne! Acum mă avea la mână cu două lucruri. Mâna mea învârtea capacul sticlei înainte și înapoi. Înainte și înapoi.

Se ridică brusc. Vorbi din nou, pe un ton complet diferit. Răcni ca o tigroaică:

– Stai departe de bărbatul meu, fetițo! Luă lanterna și se îndreptă spre ușă. Dacă nu, o să-i spun mamei tale de ce te ții, și mi se pare că are destule pe cap acum. Vrei să-i sporești și tu necazurile, drăguț?

Am aruncat sticla cu putere – chiar cu putere – înainte să-mi dau seama ce făceam. Am lovit-o în partea laterală a gâtului, iar ea scoase un țipăt și scăpă lanterna.

– Ce *nenorocită*!

– Îmi pare rău! Mi-am pus mâinile pe față. N-am vrut să fac asta, Dawn! Sincer!

Luă lanterna și am crezut că o să vină după mine, însă deschise ușa și ieși pe terasa din față. Am auzit scârțâitul scărilor și pașii ei apăsați în nisip.

Am trântit ușa și am încuiat. Apoi am scos telefonul din buzunar și am apăsat tasta de apel rapid pentru celularul lui Ben cât am putut de repede. Nu răspunse.

Am tastat rapid un mesaj: „D știe“.

capitolul 34

Laurel

– Te rog, stai jos. Dennis Shartell mă conduse în biroul său și îmi făcu semn spre un scaun de piele din fața mesei de lucru masive din lemn de mahon.

– Apreciez faptul că mă primiți atât de rapid, am spus eu așezându-mă. Primisem recomandarea de la domnișoara Terrell cu doar o zi în urmă, dar secretara avocatului spusese că putea să-mi facă și mie un loc printre celelalte programări.

– Îmi dau seama prin ce treceți, răspunse el trecând de cealaltă parte a mesei. Am auzit zvonurile.

– Le-ați auzit chiar și aici? În Wilmington?

– Incendiul a fost o știre importantă, și chiar dacă oficialii nu au spus că a fost premeditat, toți știu că așa au stat lucrurile. Oamenilor le plac răsturnările de situație. Și ce răsturnare de situație ar fi mai interesantă decât aceea în care eroul se dovedește a fi un ticălos?

– Însă nu este.

El dădu din cap, iar lumina de deasupra se reflectă în ochelarii lui. Era un bărbat zvelt, dar nu părea că trebuia să se chinuie ca să-și mențină silueta. Avea un chip prelung și părul negru și arbora un zâmbet care vădea în egală măsură blândețe și încredere în sine. Îmi plăcea de el. Pur și simplu îl iubeam. El era cel care urma să mă ajute să descurc încâlceala aceea ridicolă.

– Spune-mi tot ce știi, mă îndemnă el, pregătindu-și pixul și agenda. Ce dovezi au până acum?

– Din ce știu eu, au doar cuvântul unor oameni care spun că l-au văzut pe Andy afară în timpul petrecerii.

Însă eu nu cred. Și chiar dacă e adevărat, ce importanță are? Oricum, fiul meu ia totul la propriu. Dacă regula spune „asta e o petrecere la care nu ai voie să ieși afară“, rămâne înăuntru.

– Cum adică ia totul la propriu? I-am explicat despre SAF. Poate ar fi fost mai bine să fi găsit un avocat care să aibă deja unele noțiuni despre acea boală. Însă Dennis își luă notițe și părea să asculte cu atenție. Așa, spuse el după ce am terminat de vorbit. Cine sunt martorii care pretind că l-au văzut pe Andy afară în timpul petrecerii?

– Unul este un băiat pe nume Keith Weston. I-am povestit și despre bătaia dintre Andy și Keith de la petrecere și despre istoria lor veche când fuseseră prieteni în copilărie. Alt martor este o femeie care trecea pe lângă biserică în acea noapte. Bineînțeles, nu l-a recunoscut pe Andy după nume, însă a descris un băiețel care semăna cu el. Iar prietena lui, Emily, care și ea e un copil cu dizabilități, a spus că el a dispărut de la petrecere.

Mă privea ca și când s-ar fi așteptat la mai mult.

– Atât? Întrebă el într-un final.

– Doar atât știu eu. I-au percheziționat camera.

– Aveau mandat?

– Nu. Am semnat un formular prin care îmi dădeam acordul.

– Au luat ceva?

– Hainele cu care era îmbrăcat în noaptea cu petrecerea. Și cred că și niște informații din computer.

Dennis se lovi ușor cu stiloul în falcă.

– Andy pare să fi fost singura persoană care a găsit o cale de scăpare din calea flăcărilor, corect?

– Da. Dar asta nu e o crimă.

– Nici pe departe, chicoti el. Din ce am înțeles, fiul tău e văzut ca un outsider. Nu e prea popular. Ești de acord cu această descriere?

– Da. Nu se integrează prea bine, însă asta nu înseamnă că ar declanșa un incendiu ca să fie cel mai tare din parcare.

– Aha. Dennis își lăasă stiloul pe agendă și se lăasă pe spătar. Dacă în acest tablou nu mai e și altceva ce nu știm noi, se pare că polițiștii nu au altceva decât probe circumstanțiale. Nu au nimic cu care să-l incrimineze cu adevărat pe fiul tău, asta e sigur. Cum a ajuns la petrecere?

– Fiica mea – sora lui, Maggie – l-a dus cu mașina.

– Și presupun că Maggie știe că nu avea cu el câțiva litri de combustibil inflamabil, nu?

Am zâmbit. Începeam să mă mai liniștesc. După cum crezusem tot timpul, acea poveste era absurdă.

– Așa e.

– Atâta timp cât la analizele de laborator nu se descoperă urme de combustibil pe hainele lui, aş spune că nu are ce să pătească.

– Asta nu se va întâmpla, am spus eu convinsă.

Am fost atât de ușurată după discuția cu Dennis, încât am cântat în mașină odată cu radioul. Am deschis ferestrele și mi-am lăsat părul în bătaia vântului calduț de primăvară, în timp ce fredonam cât mă țineau rărunchii melodii vechi în drumul spre pod.

Am făcut dreapta după ce am traversat podul și m-am îndreptat spre Jabeen's. Poate că Sara încă era în Surf City și reușeam să vorbesc cu ea. Din nou mă simțeam înstrăinată de ea. O sunasem de două ori în ultimele zile, însă nu mă sunase înapoi.

Dawn ștergea teigheaua când am intrat în cafeneaua goală. Ridică privirea și îmi făcu nesigur cu mâna.

– Salut, Dawn. Sara e aici?

– S-a întors la spital. Abia mă privi în timp ce spăla o pată de pe teighea, însă vedeam că avea ochii roșii și m-am îngrijorat imediat.

– Keith e bine? am întrebat.

– Chiar din ce în ce mai bine. Lăasă cârpa și tubul de spray și luă un pahar de carton, apoi îl duse sub țeava mașinii de cafea. Însă tratamentul acela pentru arsuri nu a fost deloc o joacă.

– Știu. Am avut și eu niște pacienți cu arsuri când eram la școala de asistente. Să frec pielea arsă fusese, fără îndoială, una dintre cele mai tulburătoare părți ale practicii mele. Bietul Keith. Trebuie să fie foarte greu pentru Sara să-l vadă trecând prin așa ceva.

Dawn puse un capac pe paharul de cafea pe care nu-l comandasem și mi-l întinse.

– Mulțumesc, am spus luând o înghițitură.

– Dă impresia că se descurcă de minune, zise Dawn, însă știi și tu că probabil e sfârșită.

Dawn părea și ea sfârșită. Avea ochii umflați.

– Dar tu? Nu voiam să mă bag, însă era clar ceva în neregulă cu ea. Tu ești bine? am insistat.

Ea dădu din cap.

– Sunt doar obosită. Se așază pe scaunul înalt din spatele casei de marcat, cu picioarele sprijinite pe bara de jos, și își frecă palmele pe coapsele îmbrăcate în blugi. N-o să-ți vină să crezi cum curg banii de la emisiunea *Today* încoace, spuse ea cu o ușoară urmă de veselie în voce. Îți mulțumesc pentru ajutor.

– Tu ești cea care face toată treaba. Am mai sorbit o dată din cafea. Rana lui Ben s-a vindecat?

Își trecu degetele prin părul ei frumos și roșcat și nu răspunse pe loc, ca și când ar fi avut nevoie să se gândească.

– Maggie nu te ține la curent? întrebă ea.

Am avut nevoie de o clipă să-mi dau seama că Maggie și Andy îl vedeau pe Ben la antrenamentele de înot.

– O, desigur. Da, dacă ar fi fost probleme, probabil Maggie sau Andy mi-ar fi spus. De fapt nu eram prea sigură că vreunul dintre ei s-ar fi gândit să-mi spună. Este bine, nu-i așa?

– Da, e bine, răspunse ea rapid. Apoi chicoti și m-am gândit că își amintea de o clipă intimă dintre ei, pentru că ceea ce spusese în continuare nu era nici pe departe amuzant. Ascultă, draga mea. Se aplecă spre mine, cu coatele sprijinite pe genunchi. Știu că toată lumea vorbește despre Andy și că asta te dă, probabil, peste cap.

– Așa e, am recunoscut eu.

– Ei bine, vreau să-ți spun un singur lucru: chiar dacă Andy *ar avea* vreo legătură cu incendiul, sunt sigură că o să scape, întrucât nu avea cum să înțeleagă gravitatea faptelor lui.

Am privit-o lung și o clipă am rămas fără cuvinte. Știam că încerca să mă liniștească, însă nu prea funcționa.

– Andy nu a făcut nimic rău, am asigurat-o.

– Spuneam doar în cazul în care ar fi făcut.

Am oftat prelung.

– Bine. Am cedat. Oamenii oricum credeau ce voiau ei, iar eu nu aveam ce face în privința asta. Mulțumesc pentru cafea. Iar dacă apuci să vorbești cu Sara înaintea mea, te rog spune-i că am întrebat de ea și Keith.

În drumul spre casă m-am întrebat dacă nu cumva Sara refuzase să mă sune pentru că și ea ajunsese să creadă că Andy era vinovat pentru incendiu. Absurd. Sara îl cunoștea pe Andy aproape la fel de bine ca mine. Aveam de gând să o caut din nou când ajungeam acasă.

Când am intrat pe alee am văzut o mașină de poliție în fața casei, iar acea priveliște mi-a șters-o pe Sara din minte. Am alergat spre casă și am găsit-o pe Maggie stând în prag cu sergentul Wood.

– Au impresia că nu le-am dat hainele corecte, mă informează ea rapid.

Mă uitam când la ea, când la sergent.

– Îmi pare rău că vă deranjez din nou, doamnă, spuse el. Însă avem niște poze de la petrecere, făcute de copii

cu telefonul. Hainele și încălțărilor pe care ni le-ați dat nu sunt cele cu care apare Andy în acele poze.

–Cred că glumiți. Nu am privit-o pe Maggie. N-ar fi trebuit să o târăsc în așa ceva.

–Aș vrea să mă mai uit o dată în camera lui și să caut articolele de îmbrăcăminte corecte.

Am șovăit, poate o clipă mai mult decât trebuia.

–Sigur. Mergeți.

L-am urmat amândouă pe sergentul Wood pe scări; Maggie își mușca buza. Aș fi vrut să nu pară chiar atât de vinovată.

În camera lui Andy, l-am văzut pe sergent scoțând perechea corectă de teniși din șifonier.

–Aceștia seamănă mai mult, constată el. Scoase o fotografie din buzunarul cămășii și o studie, apoi mi-o întinse mie.

Am luat fotografia cu mâna udă de sudoare. În poză erau doi băieți pe care nu-i cunoșteam, care făceau pe culturisti, cu brațele îndoite, ca să-și scoată în evidență bicepșii mici de adolescent. Andy și Emily stăteau în picioare într-o parte, cu privirea în altă direcție; prezența lor în fotografie era clar întâmplătoare.

–Eram sigură că a purtat hainele acelea, am spus eu, îngrijorată că sergentul va duce tenișii la nas și va mirosi ceea ce mirosisem și eu pe ei, însă nu făcu decât să-i vâre în două pungi diferite. Am privit din nou poza. Și aș fi putut să jur că avea cămașa aceea gri.

–Și eu la fel, adăugă Maggie. A purtat-o mai devreme în ziua aceea, deci probabil le-am încurcat.

Voiam să tacă, să nu cumva să ne dea de gol – dacă nu cumva ne dăduserăm deja de gol.

–Aha, făcu sergentul Wood. Probabil nu credea o iotă din ce-i spuseseam, dar se părea că nu avea de gând să ne acuze de nimic. Sau cel puțin nu încă.

Luă hainele și se îndreptă spre ieșire.

– La revedere doamnă. Domnișoară. Își înclină scurt capul, după care plecă.

Imediat ce închise ușa în urma lui, Maggie mă prinse de braț.

– De ce nu le-ai aruncat? întrebă ea. Tenișii și hainele?

– Nu m-am gândit. Nu mi-a trecut prin cap că existau poze. Însă ar fi trebuit să le dau pe cele corecte de la bun început. A fost o prostie din partea mea. Îmi pare rău, Maggie. Am tăcut amândouă, fără să ne mișcăm de lângă ușă. Ce importanță ar fi avut? am continuat. E nevinovat, așa că hainele nu au nimic inflamabil în ele, nu?

– O, Dumnezeule, sper că nu.

– Maggie, doar nu crezi că...

– Dacă s-a scurs bricheta, cum ai spus tu?

– Atunci îi vom lămuri ce e cu bricheta. În dimineața asta m-am întâlnit cu avocatul și mi-a spus că probele pe care le au ei până acum sunt doar circumstanțiale. Dacă hainele se întorc curate de la laborator, nevinovăția lui Andy va fi dovedită. Îmi aruncă o privire îngrijorată. Nu vor găsi nimic în ele, Maggie. Am îmbrățișat-o, iar ea se topi în brațele mele, ceea ce era neobișnuit pentru fiica mea independentă. Nu avem de ce să ne facem griji.

capitolul 35

Maggie

Nu mai primisem nici o veste de la Ben din ziua în care mă prinsese Dawn, cu toate că îi lăsasem șase mesaje. Între vizita polițistului ca să ia hainele lui Andy și așteptarea clipei în care mama avea să mă anunțe „Azi m-a sunat Dawn Reynolds, Maggie“, eram aproape să-mi tai venele. Și aveam o urmă – doar o foarte mică urmă – de îndoială în privința lui Ben. Asta era cel mai rău.

În sfârșit, mă sună pe mobil într-o noapte.

– Te sun eu imediat înapoi! i-am zis, după care m-am dus pe digul nostru; nu voiam să mă audă mama.

L-am sunat imediat ce eram suficient de departe de casă cât să vorbesc.

– M-am speriat rău! i-am mărturisit îndată ce mi-a răspuns. Ce-a zis Dawn?

– Totul e sub control. Cel puțin acum. Însă când m-am întors acasă noaptea trecută era turbată.

– Ce i-ai spus?

– Am calmat-o. Am avut nevoie de ceva timp. Râse ușor. I-am spus că... știi tu... că ea are impresia că noi... eu și ea... avem ceva ce de fapt nu avem.

M-am liniștit. Îmi părușe rău pentru Dawn, însă după noaptea trecută, când fusese atât de ticăloasă, îmi revizuișem opiniile.

– Chiar a fost supărată?

– Da. Normal. Însă cred că a înțeles.

– Crezi că o să mă pârască? Ajunsesem la capătul digului și m-am așezat pe unul dintre stâlpi. Am fost sigură că o s-o sune azi pe mama.

—Asta s-ar putea să fie o problemă, Maggie. Dawn crede că nu e bine să ne vedem. Că tu ești mult prea mică.

—Asta e treaba noastră! Îmi auzeam vocea purtată peste apa întunecată și m-am întrebat dacă nu cumva ideea cu digul fusese, la urma urmei, una proastă.

—Însă nu vreau să devină problema ei, dacă înțelegi ce vreau să spun.

—Și ce anume vrei să spui?

—Cred că ar trebui să o lăsăm mai moale o vreme. Măcar până se domolește Dawn.

—Cum adică să o lăsăm mai moale?

—Să nu ne mai vedem. În nici un caz la Paznicul mării. Vorbim și ne trimitem e-mailuri, dar nu cred că ar trebui să ne mai întâlnim.

Cum putea măcar să pronunțe acele cuvinte?

—Ben! am exclamat. *Trebuie* să te văd! O să înnebunesc dacă nu pot să te văd!

—Știu. Și eu la fel. Însă nu putem risca să o enervăm pe Dawn. Curând împlinești optsprezece ani și termini liceul. Apoi nu va mai conta. Așa că hai să...

—N-am putea să... Sâmbătă avem antrenament de înot. N-ar părea firesc dacă am pleca împreună după aceea, cum obișnuim noi? Știi tu, să vorbim despre echipă? Dawn n-are cum să facă scandal din atâta lucru.

Tăcu o clipă, apoi răspunse:

—Dawn vine sâmbătă la antrenament.

—Poftim? M-am ridicat. De ce?

—Spune că îi e dor de copii, dar sunt sigur că vrea să ne urmărească. Așa că trebuie să ne prefacem indiferenți, Maggie, ai înțeles?

—De ce nu i-ai spus să nu vină?

—Pentru că încerc să ne protejez relația. Am detectat o anumită blazare în vocea lui. Ben continuă: ar putea să-i spună nu doar mamei tale, ci și lui Marcus și celor de la centru sau părinților copiilor cu care lucrăm. Lasă-mă

să mă ocup eu de ea. O cunosc mai bine ca tine. Trebuie doar să stăm departe de zvonuri o vreme. Până când termini tu.

– Mai e o lună până atunci!

– O să treacă într-o clipită, îngeraș.

– Cum de ești atât de calm?

– Nu sunt. Doar că am avut douăzeci și patru de ore la dispoziție să mă gândesc la soluția optimă. Pentru tine sunt vești noi.

M-am lăsat jos pe dig și m-am întins pe spate. Era prea înnorat ca să văd stelele. Și, oricum, ochii mei erau plini de lacrimi. Problema era că avea dreptate. Răbdarea mea era la limită, însă puteam să mai aștept o lună ca să petrec restul vieții cu el.

– Maggie? Mai ești acolo?

– Mă gândesc. În mintea mea încolțea un plan. Nu cred că o să mă mut în campus anul viitor. O să fac naveta. Poate îmi găsesc aici, pe insulă, o colegă de cameră și nu voi fi obligată să locuiesc acasă.

– Ce vorbești? Abia așteptai să mergi în campus.

– Nu vreau să fiu atât de departe de tine.

– Sunt doar patruzeci și cinci de minute.

– Prea mult. Mi-am șters lacrimile de pe obraji cu degetele.

– Cred că trebuie să te duci în campus. O să-ți prindă bine experiența asta.

– Nu vrei să fiu mai aproape de tine?

– Ba da. Însă o să te vizitez tot timpul, dacă nu ești prea stânjenită să fii văzută cu un bătrân ca mine.

Am zâmbit.

– Nici vorbă. Îmi plăcea ideea că, în sfârșit, puteam să mă afișez cu el în public.

– Nu lua acum hotărârea asta, Maggie, spuse el. Cred că o să fie bine pentru tine. Trebuie să treci prin toată experiența facultății.

Dacă el ar fi fost cel care pleca la facultate și eu cea care rămânea pe Topsail, n-aș fi vrut să stea în campus. Cum putea să mă lase atât de ușor să plec? Mă gândeam la senzația pe care o încercam când îmi lăsam capul pe pieptul lui. Cât de fericită eram când mă îmbrățișa.

– Ben?

– Sunt aici.

– Putem să... poate peste o săptămână... să găsim un loc să fim împreună. Doar un pic? Pe plajă noaptea sau în alt loc? Nu va afla nimeni. Te rog?

Rămase tăcut, iar eu simțeam cum mi se strânge fiecare mușchi din corp, așteptând răspunsul lui.

– Bine, spuse el. Acum trebuie să închid.

– Te iubesc.

– Și eu.

Am închis telefonul și am rămas întinsă pe dig până am adormit, agățându-mă disperată de acel „Și eu“.

capitolul 36

Laurel

Am închis telefonul, apoi am alergat prin campus de la școala primară la liceu. Când am ajuns în biroul principal mi se tăiase răsuflarea și transpirasem.

– Acolo. Secretara făcu semn către sala de ședințe. Ușa era întredeschisă, așa că am intrat fără să mai bat. Flip Cates stătea la o masă lungă; cu toate că nu era un bărbat masiv, îl făcea pe Andy, așezat vizavi, să pară un pitic. Andy sări de pe scaun și alergă plângând în brațele mele.

– Este în regulă, dragul meu. L-am legănat așa cum făceam când era mic. Nu te speria. O să fie bine. Dar oare așa era? Oare Andy putea să simtă cum îmi tremura trupul lângă el?

Flip îmi lăsase pe mobil un mesaj cum că se formulase solicitarea ca băiatul să fie reținut. L-am privit pe deasupra capului lui Andy.

– De ce? am întrebat eu.

– S-au găsit urme de combustibil pe pantalonii și pantofii lui, răspunse el. Îmi pare rău, Laurel.

Bricheta.

– Poate că s-a vărsat combustibil când a...

Flip scutură din cap.

– Benzină și motorină.

Asta mirosisem pe pantofii lui? Era imposibil.

– Nu se poate, Flip! Andy se instalase în brațele mele ca și când ar fi plănuit să rămână acolo pentru totdeauna. Trebuie să fie o greșeală. O conspirație sau așa ceva. Mă agățam de un fir de pai în timp ce inima mea își pierdea ritmul în piept. E pur și simplu imposibil!

– Știu că ești supărată, Laur...

– Flip! Îl cunoști pe acest copil. L-am îmbrățișat și mai strâns pe Andy. Pe obraji îmi curgeau lacrimi pe care nu doream să le vadă el. Îl cunoști aproape de-o viață! Te rog! Cel puțin spune-mi că și tu crezi că asta este o greșeală nebunească!

Mi se părea că văd o urmă de milă în ochii lui Flip, însă am trecut-o cu vederea.

– Îmi pare rău, spuse el, dar trebuie să îl duc la centrul de reeducare din Castle Hayne. Poți veni după noi cu mașina ta ori să-l însoțești pe Andy într-a mea.

– Vin cu el, am decis. Nu vreau să-l scap din ochi.

L-am sunat pe Marcus pe mobil de pe bancheta din spate a mașinii lui Flip.

– Eu sunt deja pe drum, răspunse Marcus. Tocmai am aflat.

– Marcus, nu știu ce se întâmplă. Încercam să-mi păstrez un ton firesc de dragul lui Andy. Îl speriasem deja la liceu cu criza mea de isterie. Acum tremura lângă mine, cu trupul lipit de al meu. Nu-l mai văzusem atât de înspăimântat de când era mic.

– Sună-l pe avocat, mă sfătui Marcus. Ne vedem acolo.

– O să ne împuște? șopti Andy după ce am închis telefonul.

– Cine? Flip? Nu cred, sigur că nu. N-o să ne împuște nimeni.

La centrul de detenție, ofițerul de vreo treizeci și ceva de ani cu început de chelie mă puse să completez un formular, după care discută cu Flip în jargonul oamenilor legii. Apoi îi luă amprentele lui Andy din cauza „naturii grave a faptei“.

Marcus sosi chiar când alt ofițer în uniformă îi dădu lui Andy un costum bleumarin și îi spuse să-l urmeze. Imediat mi-am dat seama că aveau de gând să-l oprească acolo.

–Nu poate rămâne aici! i-am spus eu unui ofițer, în timp ce Marcus veni lângă mine. Plătesc cauțiunea. Spuneți-mi cât și...

–Nu există așa ceva în cazurile de delincvență juvenilă, doamnă, răspunse bărbatul.

Marcus se întinse peste birou să-i strângă mâna. Mă bucuram că era în uniformă.

–Sunt Marcus Lockwood, se prezentă el. Unchiul băiatului.

–Sunteți comandantul de pompieri din Surf City?

Marcus dădu din cap.

–Cum adică nu există cauțiune? am întrebat eu.

–Va avea parte de o audiere pentru măsura de reținere în cinci zile, iar judecătorii vor decide dacă va sta aici până va fi judecat sau poate fi lăsat să plece acasă. Totuși, dată fiind gravitatea faptei, îmi imaginez că o să rămână aici.

–Cinci zile! M-am cutremurat. N-o să-l las să stea aici nici măcar o noapte!

I-am prins brațul lui Marcus, știind că îmi înfingeam unghiile în carnea lui, însă nu mă puteam stăpâni.

–Andy e un copil cu nevoi speciale, interveni Marcus. Nu va rezista în detenție.

–Doamna Lockwood ne-a explicat despre nevoile lui speciale, spuse ofițerul.

–Însă nu mi-am dat seama că voiati să rămână aici când am făcut-o! am ripostat.

–Ce credeți că înseamnă cuvântul „detenție“, doamnă? întrebă el.

–Nu știa că înseamnă și peste noapte, îl lămurii Marcus cu mai mult calm decât simțeam eu. Nu a dormit niciodată altundeva decât acasă.

– O să fac recomandarea ca audierea să aibă loc cât mai curând, promise ofițerul.

– Astăzi, am insistat. Vă rog. Trebuie să aibă loc astăzi.

– Doamnă, deja e ora trei. Acesta nu e considerat un caz de urgență. Însă există un lucru la care probabil nu v-ați gândit, și anume că, atunci când va ieși de aici, comunitatea va fi foarte furioasă. Poate că soluția cea mai bună pentru siguranța băiatului este să rămână aici, iar judecătorul va ține cont de asta.

– În nici un caz nu este cel mai bine pentru el să rămână aici!

– Are dreptate, îi spuse Marcus ofițerului. Încercați pentru mâine.

Andy se întoarse în sală îmbrăcat într-un costum bleumarin prea mare pentru el și cu papuci albaștri. Pielea din jurul ochilor săi era umflată și roșie, însă nu mai părea îngrozit. Arăta mai degrabă înfrânt. Respiram ritmat pe gură, încercând să nu plâng. Asta l-ar fi speriat și mai mult.

Marcus îl îmbrățișă, iar eu aș fi vrut să-l strâng iarăși în brațe, însă știam că dacă aș fi făcut-o aș fi cedat cu totul. Andy nu scoase o vorbă. Nu-i stătea în fire să fie atât de tăcut și mi-am făcut griji pentru ce i-ar fi spus – sau, și mai rău, *făcut* – celălalt ofițer.

– Andy, am îngăimat, te rog nu te îngrijora, dragul meu. O să lămurim totul.

– Vă puteți așeza din nou, spuse ofițerul care ne primise, însă el rămase în picioare. Trebuie neapărat să fac o copie după petiție. I-o vom trimite avocatului dumneavoastră, doamnă.

Ne-am așezat pe scaunele tari de lemn după ce el ieși din cameră.

– Bărbatul acela mi-a spus că trebuie să stau aici. Andy îl privi pe Marcus.

–Doar pentru două zile, răspunse Marcus. Totul o să fie în regulă. Mama ta are un avocat... O să vină să vorbească cu tine.

–Îl cheamă domnul Shartell, Andy. Vocea îmi părea remarcabil de calmă comparativ cu urletele isterice dinăuntrul meu. E de partea ta, dragule, așa că nu trebuie să-ți fie teamă să-i spui adevărul când vine, da?

–Nu vreau să stau aici. Nu auzise nici un cuvânt din ce spusese. Eram sigură de asta. Mă întrebam dacă Marcus văzuse că îi tremura bărbia.

–Știu. Știu că nu vrei. Și o să te scoatem cât de repede putem. Peste capul lui Andy am mimat spre Marcus: „Nu-l pot lăsa aici!”

Marcus întinse mâna peste spătarul scaunului lui Andy și îmi strânse umărul.

Andy îl privi din nou pe Marcus.

–Unchiule Marcus, nu înțeleg! Chiar nu am făcut nimic rău.

Marcus își mută mâna de pe umărul meu pe cel al lui Andy, cu un zâmbet vag de încurajare pe buze.

–Știu, fiule, răspunse el.

L-am privit lung pe Marcus. Nu-l mai auzisem vreodată numindu-l pe Andy „fiule”. Niciodată. Asta fusese dorința mea. Însă atunci îmi doream să-l aud spunând cuvântul acela din nou și din nou și din nou.

capitolul 37

Marcus
1992

Jamie nu m-a lăsat să o văd pe Laurel înainte să se facă trei luni de la internarea la dezintoxicare. Însă încercasem să o vizitez. Fusesem alungat de santinela de la recepție.

–Doar soțul ei și oamenii cărora le dă el voie pot să o viziteze, am fost informat.

Se părea că eu nu eram printre acei oameni. Jamie spusese că eu îi „declanșasem” pofta de băutură. Prostii. Laurel nu era alcoolică și nu credeam că era ceva în neregulă cu copilul ei. Jamie și spitalul și Serviciul de Asistență Socială făcuseră mult zgomot pentru nimic.

–Ai voie să o vezi, îmi spuse Jamie într-un final, într-o după-amiază la Paznicul mării. Acum este suficient de puternică.

–Trebuie să fie „puternică” să mă vadă pe mine? Eram furios.

–Da, exact. Trebuie.

–Du-te dracului, l-am repezit.

Jamie închise ochii așa cum făcea când se enerva și încerca să-și păstreze calmul, ca și când ar fi numărat în gând până la zece. Uram când făcea asta. Îi uram stăpânirea de sine.

–Știi – deschise ochii din nou –, am o fetiță de doi ani în camera alăturată. Poate că doarme, dar poate că nu, așa că nu-mi place să vorbești astfel în preajma ei.

–Cât de corect ești tu...

–Vrei să o vezi sau nu? mă întrerupse el. Pentru că pot să le spun chiar acum să nu te lase să intri.

– Da, vreau să o văd!

– Atunci taci, te rog. Iar când te duci acolo, ai grijă să fii treaz.

Abia am recunoscut-o când s-a îndreptat spre mine în holul clinicii de dezintoxicare. Încăpea din nou în blugi – nu-mi dădusem seama cât de mult slăbise în ultimii doi ani – și purta un pulover roșu cu guler în V, o explozie de culoare care contrasta cu părul ei negru. Când se apropie, îmi zâmbi. Am îmbrățișat-o cu putere, nu voiam să-i dau drumul, pentru că ar fi văzut lacrimile din ochii mei. Uitasem cum arăta adevărata Laurel. Uitasem zâmbetul ei. Lumina din ochii ei.

Într-un final, m-am desprins de ea.

– Arăți incredibil, am murmurat.

Știa și ea asta. Știa că strălucea.

– Marcus, îmi pare bine să te văd. Hai să mergem în salon, acolo putem vorbi.

Îmi luă mâna și mă duse printr-un labirint de coridoare până într-o cameră mică plină cu fotolii. Eram singurii oameni de acolo. Ne-am așezat pe cele două scaune de lângă fereastră.

Își scoase pantofii și își ridică picioarele, cuprinzându-și genunchii cu brațele.

– Cum o duci? întrebă ea.

– Sunt bine, am răspuns. Însă vreau să știu ce se întâmplă cu tine. Cum a fost să fii încuiată aici?

Zâmbi din nou. Un zâmbet secret. Îmi amintea de Jamie când vorbea de „relația lui cu Dumnezeu“, ca și când era ceva ce numai el înțelegea, iar oamenii aflați atât de jos ca mine în lanțul trofic n-ar fi priceput niciodată. Nu mă dădeam în vânt după secretul din zâmbetul ei.

– La început a fost rău. Și am urât locul ăsta. Însă oamenii de aici m-au ajutat enorm.

– Te-au convins că ai probleme cu băutura?

Din nou zâmbetul acela.

– Sunt alcoolică. Semăna cu un papagal care repeta ce i se spunea.

M-am aplecat spre ea.

– Ai băut doar chestii din alea roz pentru fete.

– Am avut simptome de sevraj de la chestiile alea roz pentru fete. Atât de rău a fost. Sunt alcoolică, Marcus. Și la fel ești și tu.

I-am frecat tâmpla cu pumnul.

– Hei? Cumnata mea preferată mai e acolo?

Își lăsa bărbia pe genunchi, cu ochii fixați pe spătarul scaunului meu.

– I-am făcut rău copilului meu, spuse ea. Am fost deprimată după ce am născut-o pe Maggie. Asta nu a ținut de mine, însă trebuia să iau antidepresive când mi-a spus doctorul. Îmi pare rău că am fost o mamă groaznică pentru ea, însă trebuie să mă iert pentru asta și să merg mai departe. N-o să fiu o mamă groaznică și pentru băiețelul meu când o să-l primesc înapoi. Pentru Andy al meu.

O pierdusem. Nu însemna că voiam să fie o mamă rea pentru copiii ei, dar voiam să fie prietena mea. Fusesse *cea mai bună* prietenă a mea. Chiar mai mult decât atât. Noaptea din camera mea de oaspeți – o noapte pe care știam că o regreta, însă eu nu puteam s-o regret – avea să rămână mereu în amintirea mea. Acea Laurel dispăruse. Și nu aveam s-o mai văd niciodată.

– Ce ți-au făcut? am vrut să știu.

– Cum adică?

– Te-au transformat în soția Stepford.

– Mi-am revenit, Marcus, spuse ea. Și sunt fericită și începe să-mi placă iar de propria mea persoană.

Am privit pe fereastră. În fața mea se întindeau hectare întregi de pășune, încadrate de o pădure deasă. Îmi dădeam seama că acel peisaj era liniștitor pentru majoritatea

oamenilor, însă eu mă simțeam sufocat. Aveam nevoie de ocean. Ea nu?

— Când te întorci acasă?

— Încă nu sunt pregătită să plec de aici, răspunse ea. Aici mă simt în siguranță. În siguranță și ferită de alcool. Mă fixă din nou cu privirea. Ferită de tine.

Aș fi vrut să-i spun „Astea-s prostii“, însă m-am abținut. Pentru că brusc am înțeles. O iubeam. Fusesem cel mai apropiat prieten pe care îl avusese în ultimii doi ani. Însă nu fusesem bun pentru ea.

Scoase o poză din buzunarul cămășii și mi-o întinse. Bebelușul. Îl văzusem imediat după ce se născuse, legat la monitoarele de la terapie intensivă. Părea aproape mort, cu pieptul micuț chinându-se să respire între coastele slabe ca oasele unei păsări. Nu putusem să-l privesc prea mult. Îmi era milă că tot ce primise din copilul ei era acea foiță de hârtie.

— A fost complet vulnerabil, spuse ea. Complet dependent de mine ca să-l îngrijesc. Își duse mâinile la gură, iar ochii i se umplură de lacrimi. Nu-mi pasă cât de greu îmi e să fiu aici. Pentru el aș urca și muntele Everest. Renunț fericită la alcool ca să-l am înapoi. Să fiu o mamă adevărată pentru el. Am privit copilul și ceva s-a declanșat în mine. Am văzut răni în locurile în care tuburile intrau în trupul lui. I-am văzut venele pe sub piele. Era atât de neajutorat. De fragil. De distrus. Dacă doctorii spusese că alcoolul îl făcuse să fie așa, cel mai probabil aveau dreptate. Iar eu avusesem o contribuție importantă să fac din mama lui o bețivă. Pentru a doua oară într-o oră simțeam cum îmi ardeau ochii. Marcus, rosti Laurel. Te rog să-ți revii. Dacă nu, atunci nu vreau să mai vii la Paznicul mării după ce mă întorc eu acasă. Înțelegi?

— Nu, am zis. Nu înțeleg.

– Dacă rămâi un alcoolic, va trebui să te evit. I se frânse vocea. Vorbele acelea aveau un preț considerabil pentru ea.

– Ai fi în stare să mă alungi din viața ta? Din viața lui Maggie și – am ridicat poza – a acestui băiețel?

Laurel dădu din cap.

– Scapă de alcoolism, Marcus, mă imploră ea. Te iubesc și știu că în sinea ta ești un om bun. Știu asta.

Nu, nu eram. Ceva fusese de la început în neregulă cu mine. Mereu îi îndepărtasem de mine pe oamenii pe care îi iubeam. Pe oamenii cărora le păsa de mine.

Am vrut să-i dau fotografia înapoi, însă îmi cuprinse mâna într-ale ei, strângându-mi degetele în jurul pozei.

– Păstrează-o. Îți aparține.

Am privit-o lung, iar momentul acela fu atât de apăsător, încât mi-am pierdut vocea. Aș fi vrut s-o întreb: „Ce îmi aparține? Fotografia? Sau copilul?”

Însă acel moment trecu. Își îndepărtă rapid privirea de mine. Atât de rapid, încât îmi spusese tot ce voiam să aflu.

În acea noapte am băut jumătate de sticlă de whisky în timp ce m-am holbat la fotografia copilului. Băutura nu mi se mai părea la fel de bună ca de obicei. După o vreme, într-un moment de putere monumentală, am vărsat în chiuveta de la bucătărie ultimul strop de alcool pe care îl mai aveam în casă. Am sunat la Asociația Alcoolicilor Anonimi pe numărul disponibil non-stop. În dimineața următoare la ora șapte aveau o întâlnire în Wilmington.

În noaptea aceea n-am dormit, de teamă că nu aud ceasul deșteptător. Am plecat de acasă la cinci și jumătate și am condus în răsăritul roșiatic spre Wilmington. Am găsit biserica în care urma să se țină întâlnirea. M-am forțat să intru în sală și am rămas uimit să-l văd în prag pe Flip Cates. Era polițist începător în Surf City, cu un an sau doi mai mare decât mine, și făcuse cam același drum la aceeași

oră ca și mine să ajungă acolo. Mi-a zâmbit surprins. Mi-a cuprins umerii cu brațul și m-a condus înăuntru.

– Îmi pare bine să te văd, Marcus, spuse el.

– E prima întâlnire și pentru tine? am întrebat.

– Mai degrabă a o sută una, râse el, iar eu mi-am spus: „Dacă el poate, atunci pot și eu“.

Mă duceam la întâlniri în fiecare noapte, mărind kilometrajul camionetei mele. Flip îmi făcuse rost de o slujbă în construcții, de unde șeful mă lăsa să îmi iau liber în zilele în care știam că nu mai puteam. Mă îndoiesc că aș fi reușit fără ajutorul lui Flip, pentru că optzeci la sută din mine nu dorea să se lase de băutură. Optzeci la sută din mine tânjea după o bere. Însă restul de douăzeci la sută era încăpățânat ca naiba. Se agăța de imaginea unui copilăș legat la tuburi și fire. A unei femei care îmi spusese cuvintele „Te iubesc“, chiar dacă le rostise doar ca de la cumnată la cumnat. Acea parte din mine era mai puternică decât crezusem vreodată.

Am păstrat pentru mine povestea cu renunțarea la alcool. Nu voiam să-l aud pe Jamie spunând că era mândru de mine, când de fapt aș fi vrut să fie mândru tot timpul de mine. Nu voiam să simt că mă urmărește, că așteaptă să o dau în bară. Și nu voiam să simt vina arzătoare care mă secera de câte ori îmi aminteam că mă culcasem cu soția fratelui meu.

Deveneam tot mai agitat pe măsură ce se apropia ziua externării lui Laurel. Da, voiam să o văd, dar să locuiesc iar lângă ea? Ar fi fost o greșeală pentru amândoi. Nu voiam să fiu cumnatul ei. Voiam mai mult. Și pentru că nu puteam s-o am, să fiu vecin cu ea ar fi fost o tortură. Ultimul lucru de care aveam nevoie după două luni fără alcool.

Aveam un coleg de la Alcoolicii Anonimi care locuia în Asheville. M-am hotărât să mă mut acolo – o distanță

de șase ore cu mașina de Topsail – în săptămâna de dinaintea întoarcerii lui Laurel. Jamie era perplex, dar încântat.

– Bravo, Marcus! spuse el. Chiar o să-ți prindă bine să trăiești cu adevărat pe picioarele tale. Poate o să-ți revii.

„Du-te dracului, frățioare.“

După întoarcerea cumnatei mele, mama îmi scrisese că era ca și când s-a fi întors „vechea Laurel“. Mi-o aminteam pe vechea Laurel. O femeie minunată. Mă bucuram pentru ea.

După câteva luni, mama îmi spuse că Andy, în vârstă de un an, revenise la Jamie și Laurel. Voiam să-i vizitez. Voiam să-i văd pe Laurel și pe băiatul de care acum eram sigur că era fiul meu. Nu m-am dus. Am rămas în Asheville și m-am înscris în departamentul de pompieri – întâi ca voluntar, apoi ca angajat – și mi-am refăcut viața la sute de kilometri distanță de familia mea. Nu voiam să mă mai întorc, pentru că să o revăd pe Laurel ar fi fost echivalentul unei guri de alcool: mă făcea doar să vreau mai mult.

capitolul 38

Andy

Aveam camera mea, ca acasă, însă era o cameră urâtă. Nu avea ferestre, doar o ușă mare de metal, iar toaleta era chiar lângă patul meu. Când îmi făceam nevoile mi-era teamă că cineva se uita prin fereastra ușii. Eram nervos în acele momente, iar la sfârșitul primei zile a început să mă doară stomacul.

Eram mult mai micuț decât ceilalți băieți. Toți purtau chestiile alea albastru-închis și papuci. Bărbatul care îmi dăduse hainele spusese că erau cea mai mică mărime pe care o aveau. Am luat cina într-un loc care semăna cu cantina de la școală, cu mese lungi, însă aici nu erau fete. Am salutat și le-am zâmbit tuturor. A fost greu pentru că eram speriat. Nimeni nu mi-a zâmbit înapoi. L-am întrebat pe toți când pot să mă întorc acasă. Unii dintre băieți au spus că poate niciodată.

N-am dormit bine azi-noapte. Mă temeam că cineva va deschide ușa de metal și îmi va face rău. Am privit ușa toată noaptea. Probabil am și dormit un pic, pentru că am visat că pescuiam pe dig cu unchiul Marcus.

În această dimineață, la micul dejun, s-a întâmplat ceva rău. L-am salutat pe un băiat și i-am zâmbit. A început să râdă și le-a spus celorlalți băieți: „Ne-am ales cu o panse-luță“, iar băieții au început și ei să râdă și să spună răutăți. Unul dintre ei aproape mi-a împins tava de pe masă și a zis: „Nu primim handicapați la masa noastră“. Știam ce însemna acel cuvânt, așa că am alergat și l-am luat la pumni. Apoi toți au început să dea în mine. Nu știu ce s-a mai întâmplat după aceea, doar că m-am trezit la infirmerie.

Asistentul medical, în mod bizar un bărbat, mi-a pus pe tăieturi o chestie care ardea. Mă durea și eram speriat și voiam la mama. Am întrebat când pot să mă întorc acasă. Asistentul mi-a răspuns în cuvinte pe care nu le înțelegeam. L-am rugat să-mi explice, iar el s-a răstit: „Tu chiar ești prost ca noaptea sau doar te prefaci?” Mi-am pus mâinile sub mine ca să nu-l lovesc. Tipul mi-a zis: „Capul sus”. Nu știam ce însemna, însă am crezut că m-a înjurat.

Mi-au spus că pot să mănânc în camera mea și, chiar dacă nu era o cameră frumoasă, am fost bucuros. Așa băieții nu puteau să mă vadă plângând.

capitolul 39

Laurel

Eram îngrijorată în privința lui Dennis Shartell. Nu-mi venea să cred că avusesem atâta încredere în el la început. Credea că Andy era vinovat. Nu a spus clar asta, însă mi-am dat seama. Înainte de audierea pentru arestarea preventivă, mi-a spus că Andy era mai în siguranță dacă rămânea în detenție până la proces, pentru că, așa cum prevăzuse ofițerul, oamenii erau furioși.

—În nici un caz! am replicat. Trebuie să-l scoatem de aici.

Ridică din umeri, ca și când ar fi spus: „Ți-ai ridicat deja crucea“.

Judecătoarea, o femeie foarte frumoasă care îmi amintea de Sara, era miloasă și mi-am dat seama că aveam noroc cu ea. Părea chiar să creadă în conceptul de „vinovat până la proba contrarie“. În final, l-a lăsat cu o oarecare șovăială pe Andy să plece din detenție.

—Doamnă Lockwood, spuse ea, vă sugerez să nu-l lăsați pe Andrew să meargă la școală în perioada asta. Dacă ar sta aici, i-am putea garanta siguranța. Nu și în comunitate.

Am dat din cap, căci deja mă gândisem la meditari, școlarizare la domiciliu și alte metode prin care să țină pasul cu materia. Mi se părea nedrept, însă trebuia să accept realitatea. Cumva, acel combustibil ajunsese pe hainele lui. Acum credeam asta. Marcus reușise să mă convingă de faptul că nu era vorba de teoria conspirației sau erori de laborator. Oricum, amândoi eram de părere că lui Andy îi lipsea capacitatea de a planifica și de a pune în practică

un incendiu premeditat. Însă mă temeam că avocatul lui Andy credea altceva.

– Andrew, i se adresa judecătorea. Vă rog să vă ridicați și tu, și domnul Shartell.

Andy și Dennis se ridicară în picioare.

– Andrew, ești acuzat de incendierea unei biserici, trei crime cu premeditare și patruzeci două de tentative de omor. Înțelegeți aceste acuzații?

Cu toate că eram la curent cu acuzațiile aduse împotriva lui Andy, rostirea lor de către judecătorele le dădea o credibilitate de nesuportat. Era cât pe ce să leșin și m-am așezat. Îmi dădeam seama cum se simțea Andy.

Dennis îi șopti ceva.

– Da, doamnă, spuse Andy, însă mă întrebam dacă își dădea seama ce însemnau acele cuvinte.

– Probabil audierea următoare va avea loc peste cincisprezece zile, spuse ea. Până atunci se va decide dacă veți fi deferiți tribunalului superior pentru proces.

– Deferiți? i-am șoptit eu lui Marcus.

Nu m-a privit. Privea drept în față, însă își linse buzele uscate, iar mușchiul obrazului îi tresări.

– Tribunalul pentru adulți, șopti el. Vor hotărî dacă să-l judece ca pe un adult.

Atunci, pentru prima dată în viața mea, chiar am leșinat.

În acea după-amiază am avut o discuție telefonică agitată cu Dennis. Îmi explică faptul că, „având în vedere gravitatea acuzațiilor“, o expresie pe care deja începeam să o urăsc, cel mai probabil Andy urma să fie judecat în sistemul rezervat adulților la următoarea audiere. Va putea – sau nu – să fie scos pe cauțiune. I-am spus lui Dennis că aveam de gând să plătesc cauțiunea; nu-mi păsa cât costa.

– Chiar dacă va avea dreptul la cauțiune, probabil suma va fi la nivelul milioanei, zise Dennis. Însă trebuie să te pregătești, Laurel. Dacă fiind gravitatea faptelor, poate îl vor considera un pericol pentru ceilalți și nu îl vor lăsa să iasă pe cauțiune. Continuă apoi cu vorbăria: Omorul în urma unui incendiu premeditat e considerat crimă de gradul întâi. Dacă este judecat ca adult, poate să pledeze vinovat pentru incendiu și are șansa să i se ridice acuzațiile de crimă.

– Și dacă e nevinovat pentru incendiu? am întrebat.

Dennis ezită atât de mult, încât mă întrebam dacă nu cumva se întrerupsese legătura telefonică.

– O să avem timp să vorbim și despre asta.

– Ai auzit ce am spus, Dennis? Vreau să-l susții în procesul ăsta! Trebuie să obții dreptul lui la cauțiune. Dacă îl judecă în sistemul pentru adulți și e găsit vinovat, s-a terminat. Ce șanse sunt să rămână la delincvență juvenilă?

– Cred că foarte mici, răspunse el. Nu le place să-i țină în laț pe juvenili. Dacă nu se mai găsesc dovezi și nu mai apar martori cu mărturii incriminatoare, avem o șansă.

Eu, Maggie și Marcus ne-am străduit să sărbătorim cât mai bine întoarcerea lui acasă în seara aceea. Am ignorat echipele de televiziune din fața casei și am închis toate telefoanele cu excepția mobilului meu. Am comandat pizza, iar Marcus a adus tort de înghețată. Am mâncat în camera de zi, dar se părea că numai Andy avea poftă de mâncare. Mă simțisem amețită după episodul cu leșinul, iar Maggie se albise complet când îi explicasem despre următoarea audiere.

– Ar putea să-l judece la tribunalul pentru adulți? întreabă ea, făcând ochii mari și ridicând brațele furioasă. Are doar cincisprezece ani! Toată chestia asta a luat proporții nebunești! Avocatul lui chiar e prost? Nu știu cum a ajuns benzina pe pantalonii lui Andy, însă nu se poate să fi dat el foc!

—Nu se va întâmpla, am spus eu rapid, luată prin surprindere de ieșirea ei. Sunt sigură că avocatul o să reușească să-l țină în sistemul pentru juvenili, așa că nu-ți face griji.

Îmi părea rău că-i dădusem atâtea informații. Maggie devenise brusc mai fragilă decât îmi imaginasem eu că ar putea fi. Am surprins-o plângând de câteva ori în ultimele două zile. Când o întrebam ce era cu ea, îmi răspundea „Nimic“, dar știam că era înnebunită din pricina lui Andy, ca noi toți de altfel. Am hotărât atunci ca detaliile înfricoșătoare să rămână doar între mine și Marcus. Maggie nu avea nevoie să știe.

În camera de zi, ciugulind marginile feliilor de pizza, am vorbit despre orice altceva în afară de experiențele în detenție ale lui Andy sau ceea ce se întâmplase în acea dimineață la tribunal sau ceea ce ne aștepta. În clipa aceea mă simțeam în siguranță.

Telefonul lui Marcus sună chiar când începusem să tai tortul pe care știam că măcar unul dintre noi îl va putea mânca. Ieși afară să răspundă.

—Mă simt ca de ziua mea, a exclamat Andy când i-am dat prima felie.

—Exact, Panda. Ochii lui Maggie erau din nou roșii și mă întrebam când găsise momentul să plângă. Făcea toate eforturile să fie la înălțime pentru fratele ei, iar asta mă înduioșa. Ca nu mai fim obligați să sărbătorim și ziua ta adevărată, îl tachină ea.

—Ba da, trebuie, spuse Andy.

Marcus apărui în prag și îmi făcu semn să vin în bucătărie. I-am dat cuțitul lui Maggie.

—Ce e? I-am întrebat eu după ce copiii nu mă mai puteau auzi.

—Au găsit două canistre la groapa de gunoi în dimineața asta. Este posibil să fi fost cele folosite pentru

incendiu, pentru că amândouă conțin un amestec de benzină și motorină.

Mi-am ținut răsuflarea.

—Au amprente pe ele? Speram că adevăratul făptaș fusese suficient de neatent cât să-și lase amprente.

—Le-au trimis la teste. Aproape că zâmbea. E un miracol că le-au găsit. Dacă se descoperă amprente pe ele, se va dovedi nevinovăția lui Andy.

capitolul 40

Laurel

1996–1997

Jamie închise telefonul, cu un zâmbet aproape neîncrezător pe chip.

– Vine, spuse el cu ușurare. Vine mâine.

L-am îmbrățișat.

– Perfect, am zis, ca și când n-aș fi avut sentimente amestecate în privința sosirii lui Marcus. Emma murise cu o zi în urmă, după o bătălie îndelungată cu cancerul, și era firesc să vină. Însă nu îl mai văzusem, nici măcar nu mai vorbisem cu el, de patru ani de când se mutase în Asheville. Nu știam prea multe despre viața lui, decât că devenise pompier și se lăsase de băutură. Din când în când îi mai trimitea câte un e-mail lui Jamie și cărți poștale de ziua noastră și cadouri de Crăciun pentru copii, însă, în rest, rupsesse legătura cu familia, iar mie îmi părea bine că o făcuse. Jamie se temea că Marcus nu va veni la înmormântare. Se gândea că fratele său se ținuse departe în toți acei ani din cauza antipatiei față de mama lui și, poate, chiar și față de Jamie. Nici prin cap nu-i trecea că motivul aș fi putut fi eu.

Marcus ajunsese la Paznicul mării în după-amiaza următoare. În ultimii patru ani pusese ceva mușchi pe silueta lui zveltă, chipul i se conturase în trăsături mai mature, iar ochii lui albaștri străluceau. Am știut imediat că schimbarea din el era mai mult decât superficială. Cel care îl îmbrățișă strâns pe Jamie era un bărbat plin de încredere în sine. Cei doi frați rămaseră așa un minut întreg, apoi se desprinseră unul de celălalt cu ochii umezi.

– Mi-a fost dor de tine, frăţioare, murmură Marcus. Apoi privirea i se opri asupra mea. Zâmbi şi întinse braţele să mă îmbrăţişeze, însă nu a durat mai mult de câteva secunde. Cât de diferit mirosea! A şampon şi săpun. Nici urmă de băătură sau tutun. Mi-a fost dor de toţi, mărturisi el.

– Şi nouă ne-a fost dor de tine, am spus eu protocolar. Nu-l puteam privi drept în ochi fără să simt o înţepătură pe care nu mă aşteptasem – şi cu siguranţă nu dorisem – să o simt.

Marcus se aplecă până ajunse la nivelul lui Maggie, care acum avea şapte ani.

– Mă mai ţii minte, Mags? întrebă el.

– Nu. Scutură din cap.

– Asta e bine, râse Marcus. Se ridică din nou. Când erai mică nu am fost chiar cel mai bun unchi. Şi unde e Andy? Mă privi pe mine. Nu l-am văzut niciodată.

Mi-era teamă de întâlnirea dintre Marcus şi Andy. În mintea mea, asemănarea fizică dintre ei era echivalentă cu un test de ADN pozitiv.

– Doarme, am răspuns, trecându-mi braţul pe după talia lui Jamie ca să prind putere de la el. De la căsnicia noastră. Luptasem din greu pentru pacea ultimilor patru ani. Nu voiam să o pierd acum.

Cele şase luni la dezintoxicare mă schimbaseră profund. În acea perioadă plânsesem cât pentru o viaţă întreagă, vărsasem lacrimi de vină şi de remuşcare, dar şi lacrimile unei hotărâri de neclintit. Când am ajuns acasă m-am lansat într-o adevărată aventură, în încercarea de a-mi cunoaşte fiica de trei ani, copilul pentru care nu fusesem capabilă să fiu mamă. Maggie se agăţase întâi de tatăl ei, privindu-mă cu sfială. Pentru ea eram o străină. Arătam altfel şi, cu siguranţă, miroseam altfel decât femeia pe care o ştiuse drept mama ei. Îmi dădeam seama că pentru ea imaginea mea era strâns legată de mirosul

de alcool, așa cum unii copii fac legătura între mama lor și mirosul de parfum.

În prima noapte când am ajuns acasă, am stat cu Jamie de o parte și de alta a patului ei, ca să-i citim. Se lipea de Jamie, iar eu simțeam cum mi se frângea vocea când mi-a venit rândul la citit. Simțeam privirea ei curioasă asupra mea, nu asupra ilustrațiilor din carte. Jamie și-a rezemat bărbia de creștetul ei în timp ce eu citeam. Uneori dragostea e aproape palpabilă și așa mi se părea dragostea dintre soțul și fiica mea – o prezență pe care puteam să o simt în cameră. Eu nu făceam parte din ea și, cu toate că relația mea cu Maggie se îmbunătățea pe an ce trecea, știam că nu voi putea avea vreodată apropierea pe care și-o câștigase Jamie.

Cu toate că îmi adoram fetița, iar dragostea mea pentru ea era atât de nouă și de bogată, mă pregăteam pentru întoarcerea fiului meu. Învătasem tot ce se putea învăța despre copiii cu sindromul alcoolismului fetal. Erau puține informații disponibile, însă le-am căutat pe toate. Am devenit o predicatoră în favoarea sarcinilor sănătoase, fără alcool, așa cum fumătorii reformați devin intoleranți la fumul de țigară.

Sara mi-a explicat la ce să mă aștept din partea unui băiețel de un an. Ea și Steve divorțaseră de curând, iar ea îl creștea singură pe Keith. Îmi părea rău că îmi pierdeam soțul în timp ce eu îl recâștigam pe al meu. Ne-am apropiat de ea și am fost încântată să descopăr că aveam suficientă energie și dragoste în mine și pentru ea și Keith, și pentru propria mea familie.

Acum că Marcus se întorsese pentru înmormântarea Emmei, nu puteam să neg că mă atrăgea. Însă, cu toate că acea atracție mă făcea să mă simt ciudat în preajma lui, nu-mi mai era frică de sentimentele mele. Mă maturizasem. În cei patru ani de când nu mai băusem, aflasem cât de puternică eram, de fapt. Aveam un soț care era pâinea

lui Dumnezeu – câți bărbați ar fi rămas cu o femeie bolnavă, rece și care se distrugea fără milă, așa cum fusesem eu în anii de după nașterea lui Maggie? Aveam doi copii minunați cărora le eram devotată. Și de câte ori o vedeam pe Sara, care acum locuia într-una dintre numeroasele case mobile din Surf City, îmi aminteam cât de prețioasă era căsnicia mea și cât de departe ajunseserăm împreună.

Jamie zâmbea neconținut în acele prime zile de după întoarcerea lui Marcus. Se deschisese în fața fratelui său, iar apropierea dintre ei era plăcut de urmărit. Da, era nefericit din pricina morții mamei sale, însă bucuria redescoperirii fratelui său care renunțase la alcool și devenise o persoană respectabilă și înfloritoare îi mai diminuă din durerea simțită la pierderea Emmei.

Amândoi copiii s-au îndrăgostit de Marcus. Se juca în fiecare zi cu ei pe plajă, aruncând mingea, lăsându-i să-l îngroape în nisip până la bărbie, încăierându-se cu Andy într-un fel care pe mine mă neliniștea, însă care îl făcea pe Jamie să zâmbească. Jamie nu era genul care să se ia la trântă, dar se vedea că își admira fratele pentru cât de jucăuș era cu copiii.

– Trebuie să faci și el copii, îmi spuse Jamie într-o noapte în pat. Se descurcă minunat cu ei.

– Întâi are nevoie de o soție, i-am amintit.

– Așa e, aprobă Jamie. Se pare că n-a prea avut noroc la capitolul ăsta. Mi-a spus că a avut câteva relații, însă nimic serios.

– Are doar douăzeci și opt de ani. Are destul timp.

– Aș fi vrut ca și mama să fi apucat să-l vadă așa, oftă Jamie.

– Știu. M-am gândit la Emma, la felul în care dragostea ei față de copii era determinată de realizările lor, la Marcus care nu reușise niciodată să se ridice la nivelul lui Jamie în ochii ei. Însă am păstrat gândul pentru mine; nu era momentul să o critic pe Emma.

— O să încerc să-l conving să se mute înapoi aici, spuse Jamie.

Am încremenit la gândul că Andy se va transforma în imaginea lui Marcus chiar în fața ochilor noștri. Nu eram sută la sută sigură că Marcus știa că Andy era copilul lui, însă cum să nu-și dea seama? Cum ar fi putut să-i vadă cineva fără să-și dea seama de relația dintre ei?

— Crezi că o să vrea? am întrebat eu. Că ar fi bine pentru el? În definitiv, aici a devenit alcoolic.

— Nu știu. Poate că Topsail îi va aminti de momente mai neplăcute, dar se vede cât de mult s-a schimbat. Aproape că nu mai știu cum era înainte. Oricum, nu strică să-l întreb. N-ar fi minunat pentru copii să-l aibă pe unchiul lor aici?

— Ba da. Ar fi. Și ar fi fost minunat și pentru Jamie să-l aibă înapoi pe fratele lui.

Jamie vorbi cu Marcus în seara următoare, după cină. Stăteam pe terasă și mâncam somon la grătar, salată de macaroane și mălai pripit, iar soarele începea să apună pe partea cealaltă a Paznicului mării. În vreo două săptămâni, țânțarii aveau să facă imposibil mâncatul în aer liber, dar aceea era una dintre nopțile fermecate de iunie. Atmosfera era călduță, nu fierbinte, iar marea era liniștită, de un albastru opac, suprafața ei legănându-se ca gelatina. „Cum ar putea să refuze?” m-am întrebat.

Marcus sorbi lung din ceaiul cu gheață, ca și când s-ar fi gândit intens la întrebare.

— Nu știu, spuse el, așezând paharul pe masa de picnic. Mi-e dor de acest loc. Să fiu aici... e o parte din mine, știi? Își privi fratele. Iubesc munții, însă nu se compară cu locuitul pe țărm, și ar fi minunat să vă pot vedea pe toți, tot timpul. Zâmbi către Maggie și Andy, care rupea somonul cu degetele. E foarte tentant.

– Atunci ce te ține? vru Jamie să știe. La departamentul de pompieri din Hampstead o să se elibereze un post.

– Mută-te aici! Mută-te aici! Maggie începuse să sară pe bancă, iar eu i-am pus mâna pe umăr.

– O să răstorni banca, draga mea. Zâmbeam în fața entuziasmului ei.

– O să mă gândesc, Mags, promise Marcus.

În acea seară, Jamie îi duse pe copii la plimbare, în timp ce eu făceam curat în bucătărie. Marcus intră și începu să șteargă blatul cu buretele. Era de cinci zile la noi, însă aceea era prima dată când rămăsesem singură cu el.

– Cum te-ai simți dacă m-aș muta înapoi aici? întrebă el încet, pe când ștergea barul.

Mi-am păstrat privirea în clăbucii de detergent din chiuveță.

– Jamie chiar vrea să te întorci. Iar copiii sunt nebuni după tine.

– Dar tu cum te simți, Laurel? Ai avea ceva împotrivă? Coborî vocea. Te-ai simți bine?

– Aș vrea să faci iar parte din familie, am spus eu, ca și când tot ce-aș fi simțit vreodată pentru el era simplă prietenie.

– E important pentru mine ca tu să fii de acord.

Nu voiam să mai spună nici un cuvânt în plus. Mi-era teamă să nu aducă vorba despre Andy. Atunci l-am privit ca și când n-aș fi avut habar de ce era atât de preocupat. Ca și când eu nu i-aș fi împărtășit preocupările.

– O să fie bine, am zis.

– Nu sunt mândru de...

I-am pus degetul pe buze, apoi mi-am lăsat rapid mâna în jos.

– Lasă trecutul să rămână trecut, am șoptit eu. Te rog, Marcus.

M-a privit lung o clipă, suficient de mult cât să mă facă să mă întorc.

– Bine, spuse el. Nu ai de ce să îți faci griji.

Marcus deveni un accesoriu perfect atât în viața noastră, cât și pe insulă. Se mută în cea mai ciudată dintre proprietățile pe care el și Jamie le moșteniseră de la tatăl lor: unul dintre turnurile rămase de la Operațiunea „Bondarul”. Transformă turnul de trei etaje cu o viteză uimitoare, vopsind exteriorul într-un verde marin cu margini albe.

La departamentul de pompieri era un om respectat, iar el și Jamie lucrau perfect umăr la umăr. Și eu îl respectam. Știam cât de greu îmi fusese mie să renunț la alcool într-un mediu specializat de dezintoxicare. Faptul că el își revenise doar cu ajutor de la Alcoolicii Anonimi mi se părea de admirat.

Cât despre mine, mă simțeam ca și când aș fi primit în dar un tort. Îmi iubeam soțul, dar îmi plăcea și să fiu în preajma lui Marcus odată ce devenise clar că își ținea promisiunea de a nu aduce în discuție trecutul. Îi iubeam spiritul și simțul umorului, dar orice atracție aș fi simțit pentru el o catalogam imediat drept dragoste de cumnată.

Când Andy a intrat la grădiniță m-am angajat cu jumătate de normă la cabinetul unui dermatolog. Restul energiei mele se ducea în proiecte legate de sindromul alcoolismului fetal – am deschis un site web, scriam un buletin de știri și, din când în când, mai vorbeam la o conferință medicală sau educațională. Lui Maggie și Andy le plăcea când plecam din oraș la vreo astfel de întâlnire, pentru că Marcus rămânea cu ei acasă și, împreună cu Jamie, îi duceau la film și se jucau și mâncau pizza și alte alimente de fast-food care le erau interzise când eram eu în preajmă.

După aproape un an de la mutarea lui Marcus pe Topsail, a venit să mă ia de la aeroportul din Wilmington la întoarcerea mea de la o conferință din alt oraș.

– Unde e Jamie? am întrebat eu, surprinsă să-l văd pe el așteptându-mă la terminal.

– El și copiii au vrut să doarmă mai mult, așa că m-am oferit să vin eu să te iau. Mi-a luat geanta pe roți și a târât-o după el înspre ieșire.

– Ați avu un weekend plăcut? m-am interesat.

– Splendid. Traversam parcare spre camioneta lui. Doar că ieri i-am lăsat baltă pe roți pentru că mi-am cumpărat o barcă nouă.

– O barcă nouă? Am râs și m-am așezat pe scaunul pasagerului. Am coborât geamul ca să las să intre aerul de iunie. Venisem de la New York. În Wilmington erau cu cincisprezece grade mai mult. Ce s-a întâmplat cu cea veche?

– Era mult prea veche. Am ieșit din parcare, iar el mi-a povestit despre filmul pe care îl văzuseră cu o seară în urmă și de câte ori îl lăsase pe Andy să câștige la CandyLand. Maggie e o scumpete, spuse el, privind peste umăr ca să schimbe benzile. Îl lasă pe Andy să câștige de câte ori poate.

– Știu, am răspuns eu. Îmi cam fac griji în privința asta.

– Nu cred că ai de ce să-ți faci griji în privința ei.

– Cred că a moștenit chestia asta a lui Jamie... știi tu... cu empatia.

– Ah. Înțelegea. Sper să nu.

Mă gândeam la remarca lui, că spera ca Maggie să nu fi moștenit capacitatea exagerată de empatie a lui Jamie, când mi-am dat seama că rămăsese tăcut.

– Te gândești la barcă? I-ai găsit un nume?

Își umezi buzele și își îndoi brațele pe volan.

– Trebuie să te întreb ceva, spuse el, ca și când nu m-ar fi auzit.

„O, nu! De asta insistase să mă ia el de la aeroport?” În sfârșit, mă relaxasem în privința subiectului paternității lui Andy; Marcus nu părea preocupat de asta. Iată însă că venea marea întrebare, iar eu încercam să fiu pregătită.

Vedeam cum mărușul lui Adam se mișcă în gâtul lui bronzat.

– Am crezut că o să fie totul în regulă când m-am mutat aici, încep eu.

– Ce ai crezut că o să fie în regulă? am întrebat eu cu precauție.

– Am crezut că îmi pot ține sub control sentimentele pentru tine.

La asta nu mă așteptam.

– Ce vrei să...

– Oprește-te. Îmi aruncă o privire. Nu spune nimic. Lasă-mă să vorbesc eu un minut, da?

– Nu, am îngăimat. Eu...

– De câte ori te văd, sentimentele mele sunt din ce în ce mai puternice, continuă el. Nu are nici o legătură cu trecutul, înțelegi? Are legătură cu aici și acum. Nu cu oamenii care am fost. Atunci eram amândoi bolnavi. Acum suntem sănătoși și te admir, Laurel. Felul în care ai grijă de Andy. Felul în care tratezi problema SAF și...

– Marcus, te rog, nu, l-am întrerupt. Adică, îți mulțumesc. Pentru compliment. Și eu te admir. Amândoi am luat-o de la capăt. Hai să nu facem ceva ce ar putea strica totul.

– Sunt îndrăgostit de tine.

– Te rog, nu spune asta. Am privit pe fereastră, căci nu doream să văd ceea ce dezvăluise chipul lui.

– Am luptat cu asta un an întreg, și am obosit să mai lupt. Vreau să știu dacă am vreo șansă. Atât cer. Dacă îmi spui nu, o să tac și n-o să mai vorbesc niciodată despre asta. Însă vreau să știu dacă te vei gândi vreodată... Scutură din cap. Nu vorbesc despre o aventură extraconjugală. N-aș mai face așa ceva. Vorbesc despre mine și tine pe față. Cu tine divorțată de Jamie. Cu toate că privirea mea era fixată pe marginea șoselei, îl simțeam uitându-se la mine. Îmi iubesc fratele, spuse el, și urăsc gândul că l-aș putea răni, însă nu știu cum să-mi mai ascund sentimentele pentru tine. Când ies cu vreo femeie... îmi doresc să fi fost tu.

– Marcus, te rog, încetează! m-am răstit, întorcându-mă spre el. Nu voi divorța niciodată de Jamie. M-a susținut atât de mult. El...

– Vrei să spui că simți ceva pentru mine? Că dacă n-ar fi fost Jamie, ai...

– Te iubesc ca pe un cumnat.

– Nu te cred.

– De ce?

– Văd cum te uiți uneori la mine.

Fusesem chiar atât de transparentă?

– Marcus, îl iubesc pe Jamie, am rostit pe un ton neutru. Avem o familie împreună. Te rog, acceptă asta. Nu... Am tras aer adânc în piept. Anul ăsta a fost atât de minunat cu tine aici! Te rog, nu strica totul.

Rămase tăcut o clipă.

– Ai dreptate, spuse el într-un final. Ai mare dreptate. Îmi pare rău, Laurel. Trebuia să întreb.

– Acum știi.

– Acum știu.

Între noi se lăsă o tăcere ciudată. Am întrerupt-o eu.

– Trebuie să-ți găsești o femeie care este liberă și care o să te iubească la nebunie, l-am sfătuit, întrebându-mă

cum aveam să mă simt știind că atingea și că iubea altă femeie.

– Ai dreptate, spuse el aspru. O să fac asta.

A doua zi era luni, iar Marcus și Jamie aveau amândoi liber. Soarele tocmai răsărise la orizont, trimițând o strălucire roșiatică în dormitorul nostru, când se auzi telefonul sunând. Jamie răspunse de pe partea lui de pat. Am ascultat conversația pe care o ducea pe jumătate adormit.

– Da, spuse el după câteva minute. Mi-ar plăcea. Lăasă telefonul din nou pe noptieră.

– De la pompieri? am întrebat. Nu avea cine să sune atât de devreme.

– Nu. Era Marcus. Se ridică în capul oaselor și își coborî picioarele din pat. Mă întâlnesc cu el la dig și mergem să-i testăm barca cea nouă.

– Acum? E singura zi în care poți dormi mai mult.

– Da, dar privește afară. Îmi făcu semn către răsărit, iar eu am înțeles dorința lui de a fi pe apă. Se aplecă să mă sărute. Mai dormi. N-o să-i trezesc pe copii.

După câteva ore, Marcus mă sună de la secția de poliție din Surf City. Plângea și abia înțelegeam ce spunea. Avuseseră un accident cu barca. O balenă o ridicase în aer și îi aruncase pe el și pe Jamie afară din ea. Marcus îl căutase pe fratele lui în apă, însă în zadar.

Am închis telefonul tremurând. Copiii erau chiar lângă mine și am încercat să nu-i las să vadă groaza pe care o simțeam. Am sunat-o pe Sara să vină să stea cu ei, cu toate că era aproape la fel de supărată ca mine. A intrat valvârtej în casă cu Keith, acum în vârstă de șase ani, și m-a îmbrățișat plângând, în timp ce copiii încercau neliștiți să-și dea seama ce se întâmplase.

Am condus în grabă până la secție, iar când am privit în ochii lui Marcus, ochii bărbatului care doar cu o zi în urmă mă întrebase dacă mi-aș părăsi bărbatul pentru el, mi-am dat seama exact cât de bine îl cunoșteam – suficient de bine cât să știu că povestea pe care o spunea era o minciună.

capitolul 41

Laurel

Audierea era programată pentru miercuri, adică peste două zile, prea curând ca să mă simt liniștită. Știam că audierea putea însemna, la propriu, sfârșitul libertății lui Andy, dată fiind „gravitatea acuzațiilor“. Dennis părea din ce în ce mai sigur că Andy va fi trimis la tribunalul pentru adulți și din ce în ce mai puțin sigur că va avea dreptul la o cauțiune rezonabilă. Asta însemna că trebuia să stea în închisoare până la proces, ceea ce putea însemna luni, dacă nu chiar ani. Sentința lui putea să fie închisoare pe viață fără posibilitatea de eliberare pentru bună purtare.

– Însă nu poate primi pedeapsa cu moartea, spuse Dennis, deci nu trebuie să-ți faci griji în privința asta.

Ce nenorocit! Trebuia doar să-mi fac griji că fiul meu cu SAF putea fi condamnat la închisoare pe viață. Ar fi trebuit să-mi iau un avocat nou încă de când începusem să am dubii în privința lui Dennis.

Mă gândeam că la audiere ar fi trebuit să încerc măcar să-i convingă să nu-l transfere pe Andy în sistemul pentru adulți din cauza bolii lui și m-am străduit din nou să-i explic avocatului ce însemna acea boală, însă era ca și când aș fi încercat să-i explic lui Andy. Creierul lui Dennis părea complet încuiat.

– E un argument foarte slab, zise el. De obicei era invincibil pentru apărare, însă acum orice individ poate pretinde că mama lui a fost o bețivă înainte să-l nască. IQ-ul lui Andy e în limita normală, nu e nebun și știe exact să deosebească binele de rău, iar judecătorii vor lua în considerare fix asta.

–De a cui parte ești? Deja nu mai știam ce să cred despre acel om. De câte ori vorbeam cu el, simțeam cum mi se adună spaima în piept. Nu auzi ce spun! În primul rând, nu vorbesc de *apărarea* lui. Îți explic de ce nu trebuie judecat ca un adult. Poate că e adolescent și are un IQ normal – spre capătul *de jos* al intervalului normal –, însă gândește ca un copil. Sunt expertă în SAF. Țin conferințe despre...

–Ești mama lui, mă întrerupsese Dennis. Expertiza ta nu se ia în considerare.

Într-o noapte, cu câțiva ani în urmă, m-am trezit și l-am văzut pe Jamie stând pe marginea patului meu. Probabil visam – se mai întâmplase de câteva ori înainte –, însă mi se părea foarte real. Stătea acolo îmbrăcat în blugi și tricou albastru, cu tatuajul lui cu *empatie*. Nu mi-era teamă. Eram fericită să-l văd. Mi-a vorbit, cu toate că buzele lui nu se mișcau. „Ești o luptătoare, Laurie, mi-a spus el. O campioană.”

După noaptea aceea m-am gândit des la acel vis – sau ce anume fusese. De câte ori trebuia să înfrunt o provocare, mă gândeam la cuvintele lui. Cuvinte pe care nu mi le spusese niciodată cât trăise, însă pe care-mi închipuisem că mi le spunea. Trecusem prin multe provocări, dar acum mă confruntam cu cea mai mare provocare a vieții mele și aveam de gând să lupt din toate puterile să-l țin pe Andy departe de pușcărie.

Așa că dacă expertiza mea nu se lua în considerare, aveam să găsesc pe cineva a cărui expertiză să conteze. Eram pe jar. Aveam să găsesc pe cineva care mai depusese mărturie la tribunal pentru oameni bolnavi de SAF. Am intrat online și, cu ajutorul rețelei mele de părinți de copii cu SAF din toată țara, am găsit numele unui neurolog din Raleigh. L-am sunat la birou și am stabilit o întâlnire cu el a doua zi. Mi-a sugerat să vin singură,

dar să aduc fișa medicală și psihologică a lui Andy. Dacă acel caz chiar ajungea la proces, trebuia să facă o evaluare complexă a bolii lui Andy. Deocamdată avea să-mi ofere doar o muniție pe care să o împart cu Dennis, care putea împiedica transferul lui Andy în sistemul pentru adulți. Am plâns de ușurare când am închis telefonul. El era optimist, iar optimismul lui îmi dădea speranță.

Am aranjat ca Andy să-și petreacă a doua zi cu mama unuia dintre membrii echipei de înot. Ben mă convinsese că Andy trebuia să rămână în echipă, iar eu îi apreciam dorința de a înfrunta orice repercusiune ar fi putut apărea în urma acelei decizii. Andy nu înțelegea de ce nu se ducea la școală; dacă l-aș fi luat și de la înotul pe care îl iubea atât de mult, ar fi fost mai derutat decât era deja.

L-am dus la culcare și i-am spus despre planurile pentru a doua zi.

—Mâine va trebui să plec din oraș, am spus, așa că tu vei...

—Să ții un discurs despre alcoolismul fetal?

—Nu. Am zâmbit. De data asta, nu. Doar mă duc până la Raleigh cu treburi. Așa că o să stai acasă la Tyler cu mama lui și...

—O să fie și Tyler?

—O să fie la școală, așa că o să-ți iei cărțile cu tine și...

—Pot să îmi iau și iPod-ul?

—Da, însă vreau să citești și să faci problemele de matematică, așa cum am vorbit, da? Ți-am lăsat semn în carte. Și o să-i spun și mamei lui Tyler, ca să te verifice.

—Pot să iau prânzul?

—Mama lui Tyler îți va pregăti prânzul. Apoi, după școală, vă va duce pe tine și pe Tyler la antrenamentul de înot, iar Maggie o să te ia după aceea.

—Tyler nu e un înotător prea grozav.

—Nu?

—Chiar dacă Ben explică lucrurile bun.

– Hm, l-am corectat. Ben explică lucrurile bine.

– Ben spune că dacă exersezi din greu, pot să fiu înotător de performanță.

– Cred că deja ești un înotător de performanță.

– Nu, mamă. Nu doar un înotător bun de la Pirați.

Un înotător bun tot timpul. Un campion.

Mi-am trecut mâna peste părul lui cârlionțat.

– Ce aspirație minunată, am șoptit.

Andy căscă.

– Ce înseamnă „aspirație”? Își frecă ochii cu dosul palmei. Băiețelul meu somnoros.

– Un obiectiv. Mai știi cum avem și noi tabelul de obiective?

– Aha. Închise ochii.

– Te iubesc, am spus.

– Mmm. Deja respira ritmat, cu un zâmbet fin pe buze.

L-am mai privit câteva minute, încercând să nu plâng.

Apoi m-am aplecat deasupra lui și i-am șoptit în ureche:

– Ești un luptător, dragul meu. Deja ești un campion.

capitolul 42

Marcus

Barca e prea mică pentru o asemenea zi agitată pe ocean. Îmi dau seama de asta imediat ce ieșim din golfuluț în larg. O barcă galbenă uriașă, de dimensiunea și forma unui autobuz de școală, trece pe lângă noi. Ne ridicăm foarte sus pe jetul pe care îl lasă în urmă, apoi cădem, împrășcați de apă. Pe moment mi-e frică, însă când Jamie începe să râdă și își scoate tricoul ud peste cap, mă relaxez și râd cu el. Deschid supapa, iar botul bărcii noastre se ridică și înaintăm în viteză pe apă.

—*la uite! Jamie îmi arată spre est, cu ochii mari. Întorc capul și văd un șir de balene negre care scuiță apă în același timp. Ca o ilustrație dintr-o carte pentru copii.*

—*Dumnezeu înoată cu noi! spune Jamie.*

M-am trezit din vis cu răsuflarea tăiată, ca întotdeauna, chiar dacă reușisem să evit partea mai rea. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Acel vis mă zguduia timp de aproape zece ani. M-am ridicat din pat să scap de el. Oare urma să am acel nenorocit de vis pentru tot restul vieții? Nu eram sigur că-mi va rezista inima la așa ceva.

În baie mi-am dat cu apă pe față. Dacă mă întorceam în pat, visul s-ar fi transformat în coșmar. Nu aveam de gând să las să se întâmple asta.

M-am așezat la computer și am început să mă joc Free-cell, însă mintea îmi era în ceață. M-am holbat la cărți până nu le-am mai distins una de alta. Am închis ochii.

Aș fi putut schimba mersul acelei zile. Aș fi putut sugera să mergem cu barca în golfuluț, nu în ocean.

După-amiază, nu dimineața. Aș fi putut cumpăra barca în săptămâna de dinainte sau în cea de după. Nu era prima dată când înnebuneam gândindu-mă la tot felul de scenarii alternative.

În ziua de dinainte de accident, o luasem pe Laurel de la aeroport și îi pusesem întrebarea care îmi stăruise luni întregi în minte: exista o șansă pentru noi? Îmi răspunsese, iar eu mă hotărâsem să accept răspunsul ei. Trebuia să o fac. O lăsasem la Paznicul mării, însă Jamie ieșise înainte ca eu să plec.

–Hei! Se așază pe scaunul pasagerului. Părul lui era ud de la duș sau de la înot. Ai timp mai târziu să ne vedem? întrebă el. Adică doar noi doi.

O rugămintă ciudată, dar nu mi-a ridicat mari semne de întrebare. Nu mă gândeam decât la faptul că nu aveam chef atunci să petrec timpul cu el. Nu după conversația pe care tocmai o avusesem cu Laurel.

–Mai bine mâine? am răspuns eu. Ai zi liberă, nu?

–Bine, spuse el. Te sun de dimineață.

–Poate mă ajuți să-mi botez noua barcă, am sugerat.

–Da, mă rog. Privi spre Paznicul mării, apoi ieși din camionetă.

Când l-am sunat a doua zi în zori, mă așteptam să se plângă de ora matinală. Îi plăcea să doarmă mult în zilele lui libere. Însă părea că abia aștepta să iasă cu barca cea nouă. Ar fi trebuit să mă prind chiar atunci că ceva nu era în regulă.

Ne-am întâlnit la docuri și mi-am dat seama că se întâmplase ceva. Zâmbea forțat. Își ținea mâinile în buzunarele pantalonilor scurți și admira barca. Îmi puse întrebări despre ea, însă știam deja că nu venise acolo ca să afle astfel de informații. O fi fost de la oră, mi-am zis. Poate nu se trezise încă.

Am sărit în barcă ținând în mâini un termos de calce și două cești de carton, iar el mă urmă.

—Am vrut una suficient de mică s-o conduc bine, dar suficient de mare cât să încăpăm toți, am spus eu. Îmi imaginam cum îi luam pe Laurel și pe copii cu barca în timp ce Jamie era la serviciu. Eram un frate îngrozitor.

M-am așezat pe scaunul cu pernă de la cârmă.

—Vrei cafea? I-am întins termosul, iar el se așeză pe scaunul pasagerului, în față. Scutură din cap, cu același zâmbet, care nu era chiar zâmbet.

—Ești bine?

—Doar un pic preocupat, recunosc el ridicând din umeri. Deci! Arată spre barcă. Arată-mi ce poate.

—Mergem pe ocean? am întrebat eu în timp ce ne îndepărtam de dig. Deja mă plimbasem prin golfuleț și pe canalul navigabil. Voiam să văd cum se descurcă în larg.

—Sigur. Își potrive ochelarii de soare. Ai botezat-o?

Mă gândisem să o numesc *Laurel*. Serios. Ce prost eram.

—Poate *Maggie*, am răspuns eu.

—Tare, spuse Jamie. O să-i placă să-ți botezi barca după numele ei.

În câteva minute, navigam prin golfuleț. Am simțit un fior, ca întotdeauna, când am văzut largul mării înaintea noastră. Atât de necuprinsă, încât puteam să jur că disting forma curbată a pământului. Nu-mi dădeam seama cum supraviețuisem patru ani în munți.

Când am ajuns din golfuleț în ocean, apărură de nicăieri o navă uriașă. Ca din senin. Trecu pe lângă noi, cu un claxon care aproape ne sparse urechile. Mi-am strâns mâna pe volan în timp ce ne îndreptam fix în jetul lăsat în urmă.

—Dumnezeule! am exclamat, în timp ce urcam primul val.

– Ține-te bine! strigă Jamie. Ca și când mai era nevoie să-mi mai spună.

Am ajuns pe coama valului și am căzut ca o piatră pe cealaltă parte, iar următorul val ne luase deja pe sus înainte să apucăm să ne stabilizăm. Îmi zbură ochelarii de soare de la ochi și mă orbi cu un perete de apă, cât pe ce să răstoarne barca. Mă țineam de volan. Jamie scoase un chiuuit, ca și când ar fi călărit un taur.

Încă două valuri, apoi ce era mai rău trecu, în sfârșit. M-am întors și l-am văzut pe Jamie râzând în timp ce își dezbracă tricoul ud. Își scoase ochelarii de soare și privi în jur, căutând, probabil, ceva cu care să-i usuce.

– Nu vedeam nimic, zise el.

– Ce noutate, am răspuns, râzând la rândul meu. Și mi-am pierdut ochelarii de soare.

Își potrivea ochelarii de soare pe creștet, apoi își stoarse tricoul peste barcă.

– Barca ta s-a descurcat de minune, remarcă el.

– O clipă am crezut că o pierd.

Când am ieșit în larg am accelerat. După o vreme, Jamie își curăță ochelarii cu tricoul umed. Îi puse din nou la ochi, apoi arătă spre sud.

– Este o balenă? Trebui să strige ca să-l pot auzi peste zgomotul motorului.

– Unde? Suprafața apei era lină.

– S-a scufundat.

– N-are cum să fie o balenă! am strigat eu. Nu e încă sezonul lor.

– Ai dreptate, spuse el. Dar semăna leit cu o balenă.

Goneam peste apă.

– Ce zici de frumoasa asta? am strigat eu.

– E minunată! Era ca o dinamită. Zburam. A ieșit din nou! arătă Jamie. Practic suntem deasupra ei.

De data asta am văzut-o. N-aveam cum s-o ratez. Ieși chiar la sud de noi, un munte de treizeci, patruzeci de tone care țâșnise din apă, apoi alunecase din nou în mare.

— Sfinte... Am încetinit și am căutat cu privirea în apă. Nu-mi vine să cred. E iunie! Vezi balene cu cocoasă în decembrie sau în ianuarie, când migrează spre sud, apoi primăvara, când se întorc în nord. Dar la sfârșitul lui iunie?

Am auzit sunetul făcut de botul balenei și m-am întors; am văzut un jet de apă uriaș care țâșnise în aer la doar douăzeci de metri de noi. Apoi coada masivă se ridică precum o pasăre mare cu aripile întinse deasupra apei. Coada lovi suprafața, apoi balena se scufundă din nou. Am încetinit până când am ajuns să plutim în derivă.

— Crezi că e singură? Jamie aproape șopti.

— Habar n-am, am răspuns eu. Ar fi trebuit să-mi aduc aparatul foto. Nimeni n-o să ne creadă.

Balena ieși brusc încă o dată, țintind spre cer chiar în fața noastră.

— O fi aceeași? se îndoi Jamie.

— Nu știu, dar la naiba! E imensă! Și mult prea aproape de noi. Mai văzusem balene de aproape și înainte. Suficient de aproape cât să le mângâi pe spate cu o plasă de pe un vas de pescuit. Însă acum era altceva. Ne simțeam pitici pe lângă ea. Barca mea era pitică pe lângă ea. Mi-l imaginam pe Iona făcându-și casă în burta ei.

— Cum poate un om să vadă asta și să nu simtă prezența lui Dumnezeu? întrebă Jamie.

N-am răspuns. Îmi găsiseam puterea superioară la centrul pentru alcoolici anonimi, însă Dumnezeul lui Jamie și al meu erau diferiți.

Balena alunecă din nou sub apă. Am mai așteptat câteva minute, privind în stânga și în dreapta în așteptarea unui semn. Dispăruse.

M-am întins spre manetă.

— Stai, spuse Jamie. Hai să mai rămânem un pic aici.

– Cred că a plecat.

– Da, știu. Vreau să vorbesc cu tine. Am lăsat motorul. La naiba. Oare îi povestise Laurel despre conversația noastră? O să vreau puțină cafea, zise el. L-am întins termosul și un pahar. L-am urmărit turnând. Îi tremura mâna, însă și mie îmi tremura după ce dădusem nas în nas cu Moby Dick. Sorbi din cafea, apoi expiră puternic. La naiba, frățioare, e atât de greu să spun asta.

Mi-am șters pe pantalonii scurți palmele umede de sudoare.

– Ce s-a întâmplat?

– Am luat o hotărâre dificilă. Ochelarii de soare îi ascundeau privirea, însă știam că se uita fix la mine. Sunt egoist. Foarte egoist. Și o să am nevoie de ajutorul tău, frățioare.

M-am liniștit. Era clar că nu avea legătură cu mine și Laurel.

– Orice, Jamie, l-am asigurat.

Se uită în direcția în care dispăruse balena.

– Îi voi cere lui Laurel divorțul.

Mușchii inimii mi se strânseseră atât de rău, încât mi-am frecat pieptul cu mâna.

– Cum adică?

– Știu că e complet neașteptat. Și probabil mă crezi nebun. Că am cea mai fericită căsnicie din lume și vreau să stric totul.

– Exact. Ești... Nu cunosc o persoană mai atașată de familie decât tine.

Își duse degetul mare și arătătorul sub ochelari. Poate își ștergea lacrimile. Nu-mi dădeam seama.

– O iubesc, însă ca pe o prietenă, spuse el. Și asta durează de ceva timp. Cât a stat la dezintoxicare, sentimentele mele pentru ea au început să se schimbe. Știu că nu e drept. Ceea ce s-a întâmplat nu a fost din vina ei, iar

eu am tot sperat că vechile mele sentimente vor reveni, dar... Scutură din cap.

—Cum poți să n-o iubești? Era nebun. Cum să vrea să o părăsească? Și nu chiar asta îmi dorisem și eu cu doar douăzeci și patru de ore în urmă? Nu. Nu asta. Îmi dorisem ca Laurel să fie cea care îi cere *lui* divorțul. Voiam ca *ea* să fie cea care pune capăt. Nu cea care va fi rănită.

—Nu prea știu cum să-i spun, continuă Jamie. Nu vreau să o rănesc mai mult decât e cazul.

—Cumva e o întrebare? Pentru că dacă e întrebare, răspunsul e că nu există o metodă prin care să nu o ucizi cu asta. Aș fi vrut să-i spun cum mă refuzase pe mine din devotament pentru el. Să-i arunc asta în față.

—Știu, murmură Jamie. Și îmi pare rău că pun asta pe umerii tăi. Am vrut să auzi acum de la mine, pentru că vor avea nevoie de tine. Ții foarte mult la ea și la copii. Vor avea nevoie de sprijinul tău o vreme.

Doi pescăruși trecură în zbor pe deasupra capului nostru. Am privit cum unul dintre ei plonjează la suprafața apei, apoi se înalță din nou în aer cu un pește mic în cioc, ca și când tot procesul n-ar fi necesitat nici un gram de efort.

—Nu-mi vine să cred, am bodogănit. Adică o s-o anunți și apoi ce? Te muți? Te duci în California să începi o nouă viață?

—Ești nervos, spuse el.

—Pur și simplu nu înțeleg.

—Mda, nu te pot învinui. Expiră din nou. Jugulara îi palpita sub pielea umedă a gâtului. Uite, o să-ți spun tot adevărul, da? Sunt îndrăgostit de altcineva.

Mi-aș fi dorit să-i pot vedea ochii în spatele lentilelor întunecate.

—O înșeli pe Laurel?

—E un cuvânt urât.

—Ai tu unul mai frumos? am replicat râzând.

– Nu e chiar așa.

– Atunci ce-ar fi să-mi spui tu cum e? Mi-am încrucișat brațele pe piept, devenit brusc cel mai nobil dintre cei doi ticăloși din barcă.

– N-ar fi trebuit să-ți mărturisesc.

Nu voiam să tacă. Trebuia să știu totul.

– Nu poți să mă condamni că sunt furios, am spus. Nu mai ești Jamie. Ești altcineva.

– E vorba de Sara, continuă el.

Cuvintele lui rămaseră în aer timp de câteva secunde, apoi căpătară greutate.

– O, frumos. Ți-ai ales-o tocmai pe cea mai bună prietenă a nevestei tale.

– Nu am... nu așa s-a întâmplat. Își luă tricoul ud de pe fundul bărcii și își șterse fruntea cu el. Am locuit cu Sara și Steve când era Maggie mică, îți mai amintești? Atunci m-am îndrăgostit de ea. Ne potriveam. Laurel era atât de tulburată, pe când Sara era... Căsnicia ei nu mergea prea bine, iar Steve era plecat aproape tot timpul. Aveam nevoie unul de celălalt.

– Asta s-a întâmplat demult. Vrei să spui că durează de câțiva ani?

– Nu. Sau cel puțin nu fizic. După ce Laurel a rămas însărcinată cu Andy și m-am mutat înapoi la Paznicul mării, din punctul meu de vedere relația cu Sara s-a încheiat. Însă una e să spui că ceva s-a terminat și altă să și simți. Își frecă bărbia. Sara a fost minunată. Pe buzele lui înflori un zâmbet, iar în acea clipă aș fi vrut să-i sparg fața. Întotdeauna mi-am spus că de mine depinde ce va fi în viitor. Însă în ultimele câteva luni mi-am dat seama că trăiesc într-o minciună, că mă prefac că o iubesc pe Laurel, că îi spun că o iubesc, însă de fapt nu e așa. Să trăiești în minciună nu e drept față de nimeni.

– Ești un ticălos. Pur și simplu o să-ți părăsești copiii?

—N-aș face asta vreodată, răspunse Jamie rapid. De asta vom rămâne aici. Ori pe insulă, ori, poate, pe continent. Ne gândim să ne mutăm în Hampstead. Așa o să pot rămâne în viața lui Andy și a lui Maggie fără ca Laurel să dea nas în nas cu mine la magazin. O să-i întrețin mereu, adăugă el. Și pe Laurel.

Chiar voiam să-l lovesc. Când eram copii, încercam mereu să-l bat, însă câștiga de fiecare dată. Era mai mare ca mine și la vârstă și la mușchi. Însă acum aveam în plus furia. Dacă încercam să-l dobor, aș fi reușit.

—Marcus. Vorbea pe tonul liniștit și calm care se auzea în diminețile de duminică la capela lui. Uită-te la mine.

Am făcut-o, cu buzele atât de strânse încât mă dureau.

—Mai am un copil pe care să-l întrețin, spuse el. Alături de care trebuie să fiu.

—Despre ce vorb... L-am văzut cu ochii minții pe Keith. Șase ani. Un copil frumos. Cu ochi mari și căprui. Păr negru și ondulat. Am scuturat încet din cap.

—Keith, continuă Jamie, ca și când nu mi-aș fi dat sea-ma. Îi dau Sarei bani pentru el încă de când s-a născut. Merită de la mine mai mult decât o sumă lunară modică.

—Mă simt ca și când nu te-aș cunoaște, am murmurat, holbându-mă la străinul din barca mea. Ai încurajat-o pe Sara să o ajute pe Laurel. Practic le-ai obligat să se împrietenească. Soția și amanta ta. De câte ori le-ai văzut în casa ta în același timp?

—Marcus, taci!

Se înfură pe mine, iar mie îmi plăcea asta la nebunie. La naiba. Îi uram stăpânirea de sine. Uram calmul său.

—Și bastardul tău, am continuat. Te aștepti ca Maggie și Andy să se joace împreună cu el? Să fiți toți o familie mare și fericită, doar că fără Laurel?

—Uită-te în nenorocita aia de oglindă, Marcus. Jamie frânse paharul de cafea în pumn și îl aruncă peste barcă. Ți-ai tras-o cu nevastă-mea.

Probabil am scuturat din cap, căci se aplecă spre mine.

—Nu încerca să negi! Crezi că m-am născut ieri? Ți-ai tras-o cu ea, apoi ai lăsat-o gravidă și alcoolică. Andy este așa cum e din cauza ta.

M-am aruncat spre el și l-am pocnit cu sete în falcă. Își clătină capul într-o parte, dar își reveni rapid, îmi prinse brațul și mă trânti pe fundul bărcii. M-am bătut cu el cu o putere pe care nu mi-o cunoșteam. Mi-am îndoit picioarele, mi-am pus tălpile goale pe pieptul lui și l-am aruncat în cealaltă parte a bărcii. L-am auzit gemând când se izbi în spate, de banchetă.

Eram amețit pe fundul bărcii. Cerul se învârtea deasupra mea. M-am ridicat cu greu în genunchi, însă m-am simțit ca și când m-aș fi înălțat în aer. Jamie porni spre mine, dar percepu același lucru. Mișcarea bruscă a bărcii.

—Ce naiba... Încercă să își găsească echilibrul, cu picioarele desfăcute și brațele întinse în lateral.

Am privit în jur să văd ce barcă declanșase asemenea val. Apoi am văzut-o — coada imensă peste bord. Înainte să mă pot agăța de ceva, m-am trezit în aer.

Jamie scoase un urlet în timp ce eram aruncați din barcă. Zbură cu capul în jos și am auzit o bufnitură când se lovi cu capul de proră. Apoi m-am trezit în adâncul apei, nesigur dacă mă îndreptam spre suprafață, dacă umbra întunecată de deasupra mea era barca sau balena.

Am ajuns la suprafața apei. Am tras aer în piept. Mă usturau ochii de la sare. Barca deja era la câțiva metri distanță de mine, iar furia mea față de Jamie se transformase într-o furie pentru supraviețuire. Am înotat la barcă și m-am prins de scărița de la pupa, căutându-mi fratele în apă.

—Jamie! am strigat, așteptând încordat să-i aud vocea. Câțiva pescăruși țipau pe deasupra, iar acela era singurul

sunet pe care-l auzeam. Am urcat în barcă să văd mai bine suprafața apei. Jamie! am strigat din nou și din nou. Auzeam iarăși în minte sunetul acelei bufnituri. M-am scufundat din nou în mare și am deschis ochii în apa tulbure, căutându-l. Am înotat pe sub apă până când mușchii mei au cedat, însă am mai rămas în apă o vreme, strigând cu putere, sufocat de fiecare gură de apă pe care o respiram.

Am urcat din nou în barcă și am cercetat încă o dată suprafața de la înălțime. Nu putea fi mort. Nu putea. Mă așteptam să iasă din apă dintr-o clipă în alta, râzând. Să se ia de mine că fusesem atât de ticălos încât să încerc să mă bat cu el. Nu puteam să plec. Să plec însemna să-l abandonez.

—Jamie! am răcnit până când vocea mea se redusese la o șoaptă. Îmi voiam fratele înapoi.

Chiar și când m-am întors în golfuluț, plângând, am crezut că o să vină să mă întâmpine pe dig. Să-mi spună că meritam scandalul pe care mi-l făcuse și să mă mănânce de viu că fusesem atât de ipocrit.

Însă, bineînțeles, nu era acolo, iar adevăratul meu coșmar a început când le-am povestit polițiștilor ce se întâmplase: o balenă ridicase barca și ne aruncase peste bord. În iunie, când balenele cu cocoasă ar trebui să fie în nordul Noii Anglii. Ridicol. Uneori mă întrebam dacă nu cumva îmi imaginasem coada aceea uriașă. Nu am spus nimănui despre bătaia noastră sau despre conversația noastră, însă aveam zgârieturi pe umăr. Răni pe gât. Oare era de mirare că am dat greș la testul cu detectorul de minciuni pe care fusesem suficient de prost să-l accept?

Oamenii care ne cunoșteau familia de ani buni nu-și mai aminteau de vechea rivalitate dintre mine și Jamie. Cumva ne-am bătut în barcă? Își aminteau că fusesem un bețiv. Cumva băusem în larg? La final, nu au reușit să găsească vreo dovadă împotriva mea și mi-au dat drumul.

Pompierii, a căror dragoste și admirație pentru mine erau aproape la fel de puternice cât fuseseră pentru Jamie, au rămas alături de mine, dar Laurel n-a crezut un cuvânt din ce-i spuseseam. Și ea era singura care conta.

capitolul 43

Maggie

–Chiar ai curaj să-l vizitezi pe Keith, zise Amber. Stătea tolănită pe scaunul pasagerului în mașina mea, cu picioarele goale pe bord. O avertizasem că dacă făceam accident, iar airbagul se deschidea, va sfârși cu ambele picioare rupte, iar genunchii îi vor zdrobi nasul, dar îmi spusese că îmi făceam prea multe griji. Chiar îmi făceam prea multe griji. Nu mă puteam stăpâni. Incendiul îmi arătase cât de rapid puteau degenera lucrurile. Crezi că ai control asupra propriei vieți, și când colo, bum! Te trezești brusc la realitate.

–Ce e atât de curajos în asta? am întrebat eu.

–Am auzit că centrele pentru arși sunt mai mult decât înfiorătoare. Amber fusese întotdeauna o plângăcioasă. Când duseserăm mesaje și desenele copiilor de școală primară la spitalul din New Hanover, ea rămăsese pe hol, în timp ce eu intrasem în saloanele pacienților. Cei mai mulți erau acolo pentru intoxicație cu fum sau răni ușoare, deci nu era chiar atât de rău. Mi se părea că era datoria mea să le duc vederile acelor copii. Eu eram sută la sută sănătoasă. Măcar atât puteam să fac. Chiar plecasem de la școală cu învoire în acea zi, căci consilierul meu îmi spusese că vizita la Keith era considerată „serviciu în folosul comunității“, la fel ca planificarea evenimentului de donații. Lucram ca disperata la chestia aia, însă nu aveam de gând să mai vorbesc cu Dawn. Intenționez să-i trimit un cec gras după eveniment. Nu voiam să mai vorbesc vreodată cu Dawn.

—Îmi pare rău că nu am fost până acum, i-am spus lui Amber. Am la mine vederile pentru el de mai bine de o săptămână.

Amber fusese programată pentru interviuri la Facultatea de Management de la Universitatea Carolina de Nord din Chapel Hill, unde urma să înceapă în toamnă. Mă oferisem s-o duc eu cu mașina, iar părinții ei urmau să o ia după câteva zile. Eu voiam să-l văd pe Keith, și nu doar ca să-i dau vederile. Keith era singura persoană care jura că-l văzuse pe Andy afară chiar înainte de incendiu. Nu avea logică. Voiam să știu exact ce le spusese Keith polițiștilor, ca să îmi dau seama cum să dezleg ițele acelei povești pline de necunoscute. Mama îl găsisese pe cel mai tâmpit avocat din lume, așa că depindea de mine să-l scot pe Andy din rahatul ăsta. Cât eu eram în Chapel Hill, mama mergea la Raleigh să consulte un neurolog specializat în SAF. Audierea avea loc a doua zi și mama spusese că totul va fi bine, însă vedeam că e agitată.

—Părinții lui Travis au explodat când au auzit că plec la Chapel Hill, chicoti Amber. Părinții lui Travis erau de părere că el și Amber aveau o relație foarte serioasă prea devreme.

—Nu prea au ce să vă facă. Travis e băiat mare.

—Exact.

Nu-mi păsa de acea saga dintre Amber și Travis, însă m-am trezit prizoniera ei pe tot drumul de două ore și jumătate, obligată să ascult toate detaliile stupide ale relației lor de la fata care fusese cândva cea mai bună prietenă a mea, în timp ce eu nu-i puteam spune absolut nimic despre Ben. N-ar fi înțeles niciodată. Probabil ar fi scris despre asta pe pagina ei de Facebook. Amber habar n-avea ce însemna să ai probleme adevărate.

Dumnezeule, eram atât de invidioasă că Amber putea să fie cu Travis pe față, agățați unul de altul în văzul tuturor. Era atât de nedrept. Îmi era dor de Ben! Vorbeam

la telefon, însă voiam să fiu cu el. Plănuiserăm să ne întâlnim vinerea următoare pe plajă, în capătul cel mai nordic al insulei, unde se afla ce mai rămăsese din vechea capelă a tatei. Speram să nu plouă, însă aveam de gând să mă duc chiar și așa. De câte ori mă gândeam că voi fi din nou cu el, inima îmi bătea mai tare.

— Îmi pare bine că rămân pe continent în seara asta, spuse Amber când am intrat pe centură.

— De ce?

— Unde ți-a fost mintea? Își șterse unghia vopsită în roz. Se anunță un uragan mare din nord-est. Se pare că va lovi rău coasta. Adică, probabil, o să-l simt și eu la UCN, dar nu ca pe insulă.

De ce totul mi se păru brusc mai întunecat? Mi-am scos ochelarii de soare și am văzut că norii semănau cu niște grămezi de cenușă. Poate că audierea de a doua zi avea să se anuleze din cauza furtunii. O furtună zdravă-nă i-ar fi putut face chiar să închidă tribunalul. Poate că audierea avea să se amâne, lăsându-ne timp să găsim un avocat mai bun.

Am lăsat-o pe Amber în campusul de la UCN, apoi am pierdut patruzeci și cinci de minute încercând să găsesc spitalul și parcare pentru centrul de arși. Uitasem pun-ga de cadouri albastră pe bancheta din spate a mașinii și mi-am adus aminte de ea când aproape ajunsesem la lift. Deja începuse să plouă ușor când m-am întors la mașină să o iau. Nu, nu voiam să conduc în timpul uraganului. Trebuia să mă grăbesc.

Am găsit centrul pentru arși. Avea o recepție mare cu multe asistente, pe care le-am întrebat unde era salonul lui Keith.

Una dintre ele – supraponderală, blondă și cam de vârsta mamei – ridică fruntea din tastatura computerului.

— Nu e oră de vizită, draguță, spuse ea.

M-am înfiorat la cuvântul „drăguță”. N-aveam nevoie de lucruri care să-mi amintească de Dawn.

– Am căutat pe internet și acolo scria că orarul de vizită este între șase și zece, am insistat.

– Centrul pentru arși are alt orar, ridică ea tonul. Pe cine vrei să vezi? Ai spus Keith Weston?

Am dat din cap.

– Am condus tocmai de pe insula Topsail.

– Fii binecuvântată, spuse ea. Poți să mergi. Mama lui nu e azi cu el și, probabil, i-ar prinde bine compania ta. Făcu un semn pe coridor. A doua ușă pe dreapta.

Am rămas în pragul ușii lui Keith, brusc prea speriată să intru. Îl vedeam în patul de lângă ușă, uitându-se la un televizor suspendat de tavan. Mi se părea că avea două tuburi lungi și groase de material alb lipite de el, însă mi-am dat seama că acelea erau, de fapt, brațele lui, acoperite complet în bandaje. „Asta a făcut incendiul, m-am gândit. Asta e doar o parte mică din ce a făcut incendiul.” Mi se înmuiară genunchii și m-am rezemat de ușă. Amber se înșela. Nu eram curajoasă. Voiam să alerg înapoi pe coridor și să fug din spital.

Însă trebuia să fac asta. Mi-am obligat genunchii moi să intre în salon.

– Hei, Keith, am început eu. Îl cunoșteam pe Keith de-o viață. Aveam o poză cu mine la trei ani, ținându-l în brațe. Ani de zile am crezut că în acea fotografie era Andy, până când mi-a spus mama că Andy nu locuise cu noi decât după ce împlinise un an. Aveam unsprezece ani când mi-a povestit că băuse prea mult când fusese însărcinată cu el și că din cauza asta era așa. M-am infuriat atât de rău, încât am încercat să o lovesc. Mi-a prins mâna și, într-o manieră de mamă tipică, mi-a spus că îmi înțelegea furia, că și ea era furioasă pe ea însăși pentru ceea ce făcuse, dar încerca să se ierte și spera să o pot ierta și eu. Încă nu era prea sigură că reușisem.

Keith se întoarse spre mine și i-am văzut jumătate de față înfășurată în bandaje. Îmi venea să plâng. Părea dezorientat, se holba ca și când nu m-ar fi recunoscut.

– Sunt eu, Maggie. M-am apropiat de patul lui.

– Știi cine ești. Ce faci aici? Ai venit în vizită la săraci?

„Vizită la săraci?” Ce voia să spună? Am ridicat punga albastră.

– Copiii de la Școala primară Douglas au făcut vederi și ilustrații pentru tine.

Sigur, nu putea lua punga. I-am privit brațele și am observat niște bețe subțiri de metal care ieșeau din bandaje în jurul mâinii lui stângi. Am simțit că mi se face rău. M-am așezat pe un scaun de lângă patul lui.

– Vrei să îți citesc eu vederile?

– Asta îți mai liniștește conștiința? pufni el. Fata bogată îl vizitează pe băiatul sărac la spital?

Atitudinea lui mă uimea. Care era problema lui? Știam că-l numise pe Andy „băiețuș de bani gata” la petrecere, iar acum se purta la fel și cu mine.

– Despre ce vorbești? De ce brusc ne spui mie și lui Andy că suntem bogați?

– Pentru că sunteți, nu-i așa? Mai ales în comparație cu mine și mama. Bogați și norocoși.

Probabil se referea la faptul că Andy scăpase din incendiu cu răni minore, în timp ce el zăcea acolo acoperit în bandaje.

– Știi că suntem norocoși. Am privit ecranul televizorului și am văzut o hartă meteo, apoi m-am uitat din nou spre el. Keith, spune-mi ce le-ai povestit anchetatorilor despre cum l-ai văzut pe Andy afară înainte de incendiu.

Tuși sau râse, nu eram prea sigură. Avu nevoie de un minut ca să-și revină.

– Deci asta era, rosti el într-un final. Nu ești aici să-l vizitezi pe Keith cel sărac. Să-i aduci lui Keith cel sărac

porcării făcute de puștani de clasa a doua. Ești aici să-l convingi că frățiorul tău cel prețios și prost e nevinovat.

–Nu e adevărat. Vreau doar să știi ce anume crezi că ai văzut.

–Am vești proaspete pentru tine, Maggie. Nu este doar fratele tău.

–Ce vrei să spui?

–Că este și fratele meu.

Probabil sedativele îi afectaseră creierul.

–Keith, chiar l-ai văzut afară din biserică?

–M-ai auzit? Mă privea ca și când ar fi vrut să se ridice în capul oaselor, însă nu reușea. Nu știam dacă să-l ajut sau nu.

–Andy e fratele meu, repetă el. Iar tu ești sora mea.

M-am ridicat.

–O să chem o asistentă să vadă ce e cu tine.

–De ce? Crezi că sunt nebun? Că spun prostii?

–Nu știi despre ce vorb...

–Tatăl tău i-a tras-o mamei mele, urmă el.

–Poftim?

–M-ai auzit. I-a tras-o mamei și după nouă luni m-am născut eu. Ceea ce înseamnă că eu sunt fratele tău vitreg. Partea din familie care locuiește în rulotă și mănâncă tăiței, în timp ce tu și Andy-eroul mâncați fripturi.

–Nu te cred.

–Întreabă-l pe unchiul tău. El știe totul.

Am făcut un pas în spate; genunchii îmi tremurau din nou.

–Ești atât de idiot. Tatăl meu n-ar fi făcut niciodată așa ceva.

Scoase din nou acel sunet pe jumătate tuse, pe jumătate râs.

–Se pare că nu l-ai cunoscut prea bine, surioară.

–L-am cunoscut mai bine ca oricine! Mă vedeam cu ochii minții când eram fetiță, așezată lângă tata pe terasă,

trecându-mi degetele peste tatuajul de pe brațul lui. Doar încerci să mă scoți din sărite.

—Nu arăți scoasă din sărite, spuse Keith. Arăți de parcă ți-ar fi dat cineva un șut în burtă. Ce e? Nu vrei încă un frățior? L-am privit și brusc am avut senzația că mă uit în oglindă. Părul negru și ondulat. Ochii mari și căprui. Gene groase și negre. Salonul mi se părea un tunel ai cărui pereți întunecați mă strângeau. Am făcut un pas în spate și am prins clanța ușii cu mâna. Du-te și întreabă-ți unchiul, repetă Keith. O să te pună la curent cu toate detaliile suculente. M-am întors și am ieșit în grabă din încăpere, aproape să cad pe picioarele moi precum cauciucul, însă vocea lui mă urmări până la lift: Data viitoare adu-mi din banii tăi, surioară! strigă el, iar eu am apăsât cu cotul butonul liftului, în vreme ce îmi astupam urechile cu palmele.

capitolul 44

Maggie

Am format numărul pe mobil în timp ce conduceam cu o sută douăzeci de kilometri la oră prin ploaie.

– Tu ești, Mags? răspunse unchiul Marcus.

– Trebuie să vorbesc cu tine. Auzeam stația în fundal. Ești la serviciu?

– Da. Tu ești la școală?

– Sunt în mașină, mă întorc la Chapel Hill. Am încetinit, căci o mașină din fața mea practic se târa. Am vorbit cu Keith. Liniște totală. Am izbucnit în plâns. O, *Dumnezeule!* Nu-mi spune că e adevărat!

– Ascultă, Maggie. Liniștește-te. Cât de aproape ești? Când ne putem vedea?

– Încă mai am două ore de mers! Trebuie să-mi spui acum.

– Nu. Nu la telefon. E aproape două. Sună-mă când te apropii și o să încerc să scap de aici, da?

– Keith e fratele meu vitreg?

– Maggie. N-o să vorbesc despre asta acum. Dă-ți drumul la radio sau la un CD sau la orice te-ar ajuta să îți scoți asta din minte. La tine plouă?

Ștergătoarele mele se mișcau neconținut.

– Da.

– Concentrează-te la condus, draga mea, OK? Te iubesc. Sună-mă când te apropii.

Am aruncat telefonul pe scaunul pasagerului. Apoi am urlat din toți rărunchii. Am urlat până am răgușit.

Țestoasa din fața mea încetinea și mai mult. Trebuia să o depășesc sau explodam. M-am uitat în oglinda

retrovizoare. În spatele meu nu erau mașini, dar îndată ce am virat la stânga, cineva a apăsat claxonul și am intrat din nou pe banda mea, observând un Saab negru în oglinda retrovizoare. De unde apăruse? Am frânat zdravăn ca să ajung la viteza țestoasei. Adrenalina îmi curgea prin brațe până în vârful degetelor. Trebuia să fiu mai atentă. Aș fi putut să mor, iar dacă muream eu, cine l-ar mai fi ajutat pe fratele meu?

Am luat din nou telefonul și am încercat să-l sun pe Ben să-i spun de povestea asta cu Keith, dar îmi răspunse căsuța vocală: „Aici Ben Trippett. Dacă eu sunt persoana pe care o căutați, vă rog să-mi lăsați un mesaj“. Nu știam ce să spun ca să nu-l îngrijorez, însă era minunat să-i aud vocea. Aș fi sunat din nou și din nou ca să o aud. Oricum nu voiam să repet ceea ce îmi spusese Keith înainte să aflu adevărul, dar știam că ceva era în neregulă dacă unchiul Marcus tăcuse așa.

Am depășit țestoasa după ce m-am asigurat că eram în siguranță. Am deschis radioul, după cum sugerase unchiul Marcus. Nu prindeam postul meu obișnuit la asemenea distanță de Surf City, așa că în următoarea oră am ascultat frânturi de muzică country și pasaje din Biblie, fără ca măcar să-mi dau seama că posturile se succedau în calupuri de câte zece secunde.

– Tati, îi șopteam eu singurului om perfect pe care-l cunoscusem. Te rog, nu îngădui să fie adevărat.

Unchiul Marcus îmi dăduse întâlnire la Sears Landing. Am ajuns acolo prima și m-am așezat în colțul cel mai ascuns al restaurantului. Voiam să fiu cât mai departe de ușă și de bucătărie pentru că știam că aveam să plâng. Priveam pe fereastră ploaia care cădea peste Golful Topsail. Cădea oblic, vântul începea deja să bată. Cerul era atât de încărcat și de jos, încât norii aproape atingeau apa.

Unchiul Marcus apăru și îmi dădu senzația că era ud learcă și bătrân. Telefonul meu îl tulburase. Eu nu aveam energie suficientă ca să mă ridic, așa că se aplecă el să mă sărute pe obraz.

– Cum te simți? întrebă el.

– Minunat, am răspuns eu sarcastic.

– Mda. Se așează pe celălalt colț, lângă mine. Îmi dau seama. Își lăasă antebrațele pe masă. Povestește-mi ce anume ți-a spus Keith.

– Că e fratele meu vitreg. Al meu și al lui Andy. A spus că tati și Sara... știi tu. Nu am putut deloc – absolut deloc – să cred așa ceva. Mă gândeam că poate încercă doar să mă supere. E atât de furios pe arsurile acelea cumplite! Și nu-l condamn.

Unchiul Marcus se juca cu solnița de pe masă, clătind-o între degete. Făceam eforturi să am răbdare, însă mă călca pe nervi. Apoi chelnerița, o fată pe nume Georgia Ann care absolvise același liceu ca mine cu câțiva ani în urmă, apăru la masa noastră.

– Hei, Marcus. Maggie, spuse ea, deschizându-și cartelul. Te pregătești de absolvire, nu?

– Curând. Știam că fusese o idee proastă să ne întâlnim la un restaurant, însă ploua prea tare ca să ne întâlnim pe plajă, iar unchiul Marcus nu dorea să vorbim la departamentul de pompieri.

– Eu vreau un hotdog, inele de ceapă și un ceai cu gheață. Unchiul Marcus știa exact ce vrea, însă nu înțelegeam cum de avea poftă de mâncare. Dar tu, Maggie? întrebă el.

– Nu mi-e foame.

– Adu-i un ceai dulce, îi ceru Marcus ospătăriei.

– Sigur, răspunse ea. Chiar mă simțeam ușurată s-o văd plecând.

Unchiul Marcus începu să se joace din nou cu solnița.

– M-am hotărât să îți spun totul, începu el, pentru că dacă... o să omit lucruri... Se rezemă de spătarul scaunului și privi în tavan. Problema e că mama ta ar trebui să fie prima care aude întreaga poveste.

– N-o știe?

Scutură din cap.

– Și aveam de gând să aștept măcar până după audierea de mâine, pentru că are destule pe cap. E în Raleigh?

– Probabil deja e în drum spre casă.

– Și Andy unde e?

– Echipa lui are antrenament special astăzi și urma să fie dus acolo. O să-l iau mai târziu. Deveneam nervoasă. Nu mă poți lăsa să aștept cu sufletul la gură până ce îi spui mamei.

– Da. Știu. Mai răsucii de câteva ori solnița. Da, e adevărat, rosti el simplu. Mags, eu sunt singurul care știe ce s-a întâmplat. Nu voiam să aflu Keith. Și, în nici un caz, nu voiam să aflu tu.

– Cum de știe Keith și nimeni altcineva?

Georgia Ann ne aduse ceaiurile și aruncă două paie pe masă.

– Vine și mâncarea imediat, spuse ea.

Unchiul Marcus așteaptă până se îndepărtă din nou.

– Nu știe chiar totul. Desfăcu paiul și îl vârî în ceai. Eu nu m-am atins de al meu. Știi cum a murit tatăl tău.

– Balena.

– Da. Și probabil ai auzit niște zvonuri cum că eu aș fi avut vreo legătură cu asta. Am scuturat din cap neîncrezătoare. Însă unii oameni au crezut asta, continuă el.

– De asta se poartă atât de ciudat reverendul Bill cu tine?

– În parte, da. Pe deasupra, nu-l plăcea pe Jamie pentru că ideea de religie a tatălui tău nu se potrivea cu a lui.

– Însă nu înțeleg de ce oamenii au crezut că ești vinovat de moartea tatei.

El își plimbă paiul prin ceai.

– În primul rând, nu era sezonul în care balenele apar de obicei în larg. În plus, eu și Jamie nu ne-am înțeles întotdeauna bine când eram tineri, așa că unii au crezut că poate eu... că l-am omorât eu.

– E complet ridicol!

– Ai dreptate. Este. Însă chiar ne-am certat în barcă, și asta e partea pe care nu o știe nimeni. Nici Keith, nici altcineva în afară de noi doi.

Georgia Ann apăru cu hotdogul și inelele de ceapă. Mirosul îmi întorcea stomacul pe dos.

– Vă mai aduc ceva? întrebă ea.

– Nu, mulțumim, răspunse unchiul Marcus.

– Strigați dacă vreți ceva, da?

Unchiul Marcus sorbi din ceai, iar chelnerița dispăru.

– Când eram în barcă, Jamie mi-a spus că era îndrăgostit de Sara și dorea să divorțeze de mama ta ca să se însoare cu ea.

– Nu se poate.

– Îmi pare rău, Mags. Așa e. Și mi-a mai dezvăluit că Keith era copilul lui. Mușcă dintr-un inel de ceapă, pe care îl scoase din aluat. Încercam să nu-mi pierd răbdarea în timp ce mesteca. N-am spus nimănui despre acea discuție, pentru că mi-am imaginat că secretul va muri odată cu Jamie, continuă el după ce înghiți. Îi dădea Sarei bani pentru întreținerea copilului, lucru care, evident, a încetat după moartea lui. Aș fi vrut să nu-mi fi spus vreodată, însă îmi spusese, iar eu nu puteam să stau cu mâinile în sân și să văd cum Keith care avea doar... șase ani atunci? N-am putut să stau să văd cum crește în sărăcie știind că era fiul lui Jamie și nepotul meu. Așa că am deschis un cont pentru el, în care am pus patruzeci de mii de dolari din banii mei.

– Pleacă de-aici!

– Am informat-o pe Sara printr-o scrisoare căreia i-am atașat un cec. I-am scris ceva de genul „Aceștia sunt bani pentru facultatea lui Keith. Știi că Jamie te iubea și dorea să vă întrețină.” Am vrut să-i spun că știam. Că înțelegem că și ea suferea, însă nu avea voie să o arate. Îmi era milă de ea.

– Și de mama, nu?

– Mi-a fost milă și de mama ta, însă ea nu știa adevărul. Din punctul ei de vedere, Jamie a murit ca soțul ei cel iubit. Pe de altă parte, Sara pierduse pe cineva cu care trebuia să pretindă că fusese doar prietenă.

– Cum poți să fii atât de înțelegător față de ea? Aproape că strigam. E prietena cea mai bună a mamei și, de fapt, era... Nu puteam nici să pronunț.

– Mags, știi că e greu de înțeles. La început și eu am fost furios. Atât de furios, încât m-am bătut cu tatăl tău. Însă oamenii mai greșesc. Iar sentimentele se schimbă în timp.

M-am gândit la Ben, am încercat să-mi imaginez că sentimentele mele față de el s-ar fi putut schimba. Dar era imposibil.

Am desfăcut și eu paiul ca să am ceva cu care să mă joc. Am făcut o mingiuță din hârtia ambalajului și am strâns-o între degete.

– Tot nu înțeleg însă de ce Keith a început să vorbească din senin despre asta, am rostit în cele din urmă.

– Sara mi-a păstrat scrisoarea, explică unchiul Marcus. A pus-o alături de alte informații despre cont într-un loc unde Keith a găsit-o din greșeală. A găsit-o în dimineața cu petrecerea, fapt care explică de ce a fost atât de rău cu Andy în noaptea aceea.

– Când l-am văzut la spital mi-a spus că sunt bogată.

– Adevărul este că ești bogată. Tu trăiești cu o moștenire consistentă de la Jamie, ca să nu mai vorbim că asigurarea lui de viață v-a ajuns ție, lui Andy și mamei

tale cât să trăiți ani buni din ea. Sara și Keith au primit foarte puțin și, cu toate că am fost foarte furios pe tatăl tău pentru ceea ce a făcut, nu puteam să las ca fiul lui să nu se aleagă chiar cu nimic.

Am privit spre terenul de golf. Ploaia se oprise, cel puțin momentan.

— Mereu am crezut că tata era perfect, am șoptit. Nu înțeleg cum a putut să facă așa ceva. Să o înșele pe mama și întreaga familie.

— Mags, să știi că a fost un om minunat din multe puncte de vedere. Și un tată chiar bun. Avea standarde foarte ridicate pentru el însuși. Nu l-am auzit aproape niciodată înjurând, sau cel puțin nu ca adult. A stat alături de mama ta când a rămas însărcinată cu Andy, chiar dacă nu era o prezență prea plăcută. Nici eu nu eram, adăugă el rapid. Eram amândoi bețivi. Eu locuiam lângă ei pe atunci și mă îmbătam împreună cu mama ta și ne făceam rău unul altuia.

Am dat din cap. Știam că unchiul Marcus era și el un fost alcoolic, la fel ca mama, însă nu-mi imaginasem niciodată că el și mama se îmbătau împreună. Mi-era complet imposibil să mi-l închipui pe oricare dintre ei bând alcool. Împreună? Nu se poate. Mama era atât de rece în preajma lui. Însă brusc am pus lucrurile cap la cap.

— Mama a crezut că... a fost una dintre acele persoane care au crezut că l-ai omorât pe tata?

A încuviințat din cap.

— Eu... șovăi. Chiar o iubeam pe mama ta, și ea știa asta. S-a gândit că aceea a fost o motivație suficient de puternică pentru mine ca să scap de tatăl tău.

— Vai, unchiule Marcus, e o nebunie!

— Exact. Mușcă din hotdog, apoi înghiți o gură de ceai. Deci morala poveștii este că dăm cu toții greș, spuse el. Cu toții facem cel puțin o greșală în viață.

„Unii dintre noi dau greș mai mult decât alții“, mi-am zis.

– Ești la curent cu depresia mamei tale? se interesă unchiul Marcus.

– Doar ce a spus ea, că a încercat să uite de toate cu ajutorul alcoolului.

– Întocmai. După ce te-ai născut tu, Laurel a căzut în așa-numita depresie postnatală. Hormonii i-au scăpat de sub control, lucru care li se întâmplă uneori femeilor după ce nasc. Oricum, noi am crezut că era supărată pentru că devenise mamă sau așa ceva. Tatăl tău a încercat să o ajute, însă nu voia să meargă la psiholog și ea... împreună au decis să se despartă o vreme.

– Au fost despărțiți? Nu știam nimic din toate astea.

– Jamie s-a mutat cu Sara și cu soțul ei de atunci, Steve. Steve era plecat mult timp în misiune și probabil tatăl tău și Sara... s-au alinat unul pe celălalt.

– Bleah. Mă treceau florii.

– Mags. Își puse mâna peste a mea, pe masă. Te rog, draga mea. Poartă-te ca un adult.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Îmi pare rău. O să încerc. Și unde eram eu cât locuia el cu Sara?

– Erai cu el. Mama ta abia era în stare să aibă grijă de ea însăși. Sara l-a ajutat cu tine. Cu toate că la început am fost furios pe el, cred că realmente aveau nevoie unul de altul.

– Însă voia să ne părăsească! m-am indignat. Să ne părăsească pe Andy și pe mine. Simțeam cum îmi curgea o lacrimă pe obraz înainte ca măcar să-mi dau seama că plângeam.

– Nu, plănuise să fie alături de toți copiii săi. Îmi acoperi din nou mâna cu a lui. Maggie, tu ai fost fetița lui. Persoana cea mai apropiată de el. Te adora. În primii tăi trei ani ți-a fost și mamă și tată.

Asta explica atât de multe.

– Încă mă simt legată de el, am recunoscut. Mă gândesc mult la el. Mi-l amintesc atât de bine de când eram mică, însă nu am aproape nici o amintire legată de mama. Ca și când n-ar fi fost cu mine.

– Nu prea a fost, însă nu o condamna nici pe ea, da? A devenit o mamă foarte bună pentru tine și Andy după ce a scăpat de dependența de alcool, așa că nu are rost să-i învinuiești pe ea sau pe Sara sau pe tatăl tău pentru ce s-a întâmplat. E de domeniul trecutului, și cu toții au încercat să meargă mai departe.

– Dacă Keith mi-a spus *mie*, e posibil să-i spună și mamei. Nu cred că o să primească prea bine vestea. Eu îl considerasem pe tatăl meu perfect, însă mama îl credea de-a dreptul sfânt. Și ai spus că habar n-are.

– Știu, și am de gând să-i istorisesc totul, însă nu chiar acum. Nu când mâine e audierea. Așa că momentan aș vrea să rămână secretul nostru.

– Și dacă o sună Keith?

– Nu cred că e în stare să țină un telefon în mână.

Mi-am amintit de brațele sale bandajate și de tije de metal care îi ieșeau din degete.

Se auzi pagerul și unchiul Marcus se ridică într-o clipă, împachetându-și mâncarea într-un șervețel.

– Trebuie să fug, draga mea, spuse el, lăsând o bancnotă de zece dolari pe masă. Ești mai bine?

Am dat din cap și l-am urmărit cu privirea până la ieșire. Apoi m-am ridicat să plec și eu. Nu mai voiam să port o conversație cu Georgia Ann.

Afară îmi vibra telefonul. Un mesaj de la Ben: „M-am certat cu D. E turbată. Păstrează-ți calmul. Te iubesc, B.”

capitolul 45

Laurel

Deja turna cu găleata când am plecat din Raleigh, și știam că mă aștepta un drum îngrozitor. Trecuse de patru și tocmai îi închisese telefonul în nas lui Dennis. Nu-mi mai aduc aminte când i-am închis ultima oară telefonul cuiva în nas, însă eram furioasă. Începeam să-l urăsc, și nu e bine să simți ură față de omul de care depinde viața fiului tău. Întâi îmi răspunsese după două ore când știa că încercam să găesc pe cineva care să ne ajute a doua zi la audiere. Apoi, cu toate că i-am relatat despre întâlnirea mea cu neurologul în Raleigh, tot nu credea că este mare scofală.

– V-am spus că este o scuză prea tocită, doamnă Lockwood, răspunse el. A fost folosită prea des.

– Nu a fost folosită prea des în cazul lui Andy! am strigat eu la telefon. Nu o veți utiliza deloc?

– Când se ajunge la proces, mărturia neurologului ne-ar putea ajuta să dovedim lipsa premeditării.

– Dar o să fie deja la tribunalul pentru adulți! Și i-am închis telefonul. Știam că urma să plâng sau să înjur sau amândouă. Dar Shartell nu pricepea. Andy chiar nu avea să supraviețuiască în pușcărie. Pur și simplu ar fi fost imposibil.

După douăzeci de minute încă plângeam, când mi-a sunat telefonul. Speram să fie Shartell, care se răzgândise, însă știam că asta era puțin probabil. Am răspuns.

– Numai puțin, am rostit în microfon. Am lăsat telefonul în poală și m-am îndreptat prin ploaia deasă către cotul autostrăzii I-40. Am luat din nou aparatul îndată

ce am ajuns la un popas. Alo? Speram să nu se observe că plângeam.

–Laurel, sunt Dawn. Vocea ei părea ciudată. Gâtuită. Mă speria. Mi-era teamă ca nu cumva să se fi întâmplat ceva rău cu Keith și ea să dea telefoanele în locul Sarei. Ploaia se izbea de capota mașinii, obligându-mă să măresc volumul sunetului.

–E totul bine? am vrut să știu.

–Asta depinde de ce înțelegi tu prin bine. Unde ești? Ce e cu zgomotul ăla?

–Ploaia. Sunt în mașină, mă întorc din Raleigh. Ce s-a întâmplat?

–Te-am sunat pentru că trebuie să știi ce face fiica ta.

–Maggie? am întrebat, ca și când aș fi avut și alte fice.

–Are o relație cu Ben. Mă înșală cu ea.

–Maggie? am repetat.

–Durează de când au început să lucreze împreună ca antrenori.

–Dawn, ce te face să crezi că...

–Ben mi-a mărturisit totul. Spune că încearcă să o termine cu ea, însă mai trage de timp ca să poată profita cât mai mult.

–Maggie nici măcar nu iese cu cineva, am ripostat.

–Laurel, fac mult mai mult decât să iasă împreună, râse Dawn.

Am rămas tăcută, gândindu-mă la momentul în care Maggie îl alina pe Ben la urgențe.

–Iar el... câți ani are?

–Douăzeci și opt. Nu sunt decât unsprezece ani diferență, o nimica toată.

–El a început? Am simțit o emoție rară, o nevoie copleșitoare de a-mi proteja fiica. Toată protecția mea se dusesse spre Andy; pentru ea nu mai rămăsese nimic. Însă, aproape imediat, acea nevoie fu înlocuită de furie. Cum îndrăznise?

– Contează cine a început? întrebă Dawn. Dumnezeu mare, Laurel! Prietenul meu i-o trage fiicei tale adolescente. Și mai mult decât atât, fumează iarbă împreună.

– Nu cred asta. Maggie știa – mă asigurasesem că amândoi copiii mei știau – că abuzul de substanțe nocive era interzis în familia noastră. Pentru asta aveam toleranță zero.

– Înseamnă că bagi capul în nisip ca struțul.

– Dawn, îmi pare rău, trebuie să închid. Cu mâinile tremurând, am închis și am apăsât pe tasta de apel rapid să o sun pe Maggie.

– Ai reușit ceva? întrebă ea.

– Nu de asta te-am sunat. Îmi plimbam mâna liberă pe volan. Tocmai am primit un telefon de la Dawn.

Tăcerea lui Maggie îmi spuse tot ce voiam să știu.

– Of, Maggie. În pieptul meu se aduna dezamăgirea. E adevărat?

– Mamă, lasă-mă să-ți explic. Probabil nu a sunat prea bine din gura lui Dawn.

– Nu, bineînțeles că nu. M-ai mințit un an întreg. „Nu, mamă, nu vreau un iubit. Vreau să mă concentrez asupra studiilor.” Cum ai putut să mă minți în față, așa?

– Pentru că dacă ți-aș fi spus adevărul, nu m-ai fi lăsat să ies cu el.

– Bineînțeles că nu te-aș fi lăsat! Are douăzeci și opt de ani și locuiește cu prietena lui.

– Nu e prietena lui. Și ce contează vârsta?

– Pentru că e o diferență imensă între șaptesprezece și douăzeci și opt.

– Mereu îmi spui că sunt matură, așa că nu înțeleg ce e atât de șocant și teribil. Îl iubesc. E cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

– Aveam alte pretenții de la tine, am continuat eu. Nu ți dai seama că profită de tine? Locuiește cu Dawn, și tu ești de rezervă. Ce viitor ai tu în asta?

- El și Dawn doar împart aceeași casă.
- Mi s-a părut că ea are altă impresie.
- Se înșală!
- Pentru numele lui Dumnezeu, toată lumea știe că sunt un cuplu.
- Dar nu o iubește. O folosește ca să ascundă relația noastră.
- Maggie! Eram șocată. Cum îndrăznești? Chiar dacă ar fi adevărat, cum poți să te folosești așa de cineva?
- Nu sunt un cuplu!
- Maggie...
- N-o să te las să-mi strici relația!
- Să-ți stric ce? Chiar crezi că o va părăsi pe Dawn pentru tine?
- De câte ori să-ți spun că nu e cu Dawn!
- Și ce viitor crezi că o să ai cu el?
- Unul *lung*! țipă ea.
- N-aș fi atât de sigură. Dacă o înșală pe Dawn, o să te înșele și pe tine.
- Nu mă *ascuți*! Dacă Dawn crede că e prietenul ei, trăiește pe altă lume.
- Mi-e teamă că tu ești cea care trăiește pe altă lume, Maggie. Mi-a spus că el vrea s-o termine cu tine.
- E o ticăloasă! Închid.
- Să nu îndrăznești.
- Putem să vorbim mai târziu.
- Nu, acum! am spus eu. Vom vorbi acum pentru că vreau să-l suni și să-i spui că s-a terminat.
- Acum vrei brusc să te implici în viața mea, după ce m-ai ignorat șaptesprezece ani?
- Maggie! Am simțit cum mi se frânge inima. *Este supărată*, mi-am spus. Încearcă să te rănească. Lasă, îl sun chiar eu.
- Nu!

– Probabil a avut nu știu câte amante, am continuat ridicând glasul. Tu îți dai seama? Ar putea avea boli venerice. Ai fi putut rămâne însărcinată.

– Mamă, ai încredere în mine. Nu sunt proastă.

– Ba da, *exact* asta ești! Ploaia se auzea atât de puternic, încât a trebuit să-mi bag un deget în ureche ca să aud. Ești incredibil de proastă. Cum poți să ai încredere într-un bărbat care are o relație secretă cu o fată care are pe jumătate vârsta lui?

– Pentru că eu nu sunt ca *tine!* pufni Maggie. Eu am încredere în oameni. Tu nu ai încredere în nimeni. Nici măcar în unchiul Marcus. O să sfârșești singură, și nu vreau să mi se întâmple și mie asta.

– Ba am multă încredere în oameni, am răspuns, mușcând momeala. Am avut încredere deplină în tatăl tău.

– Atunci hai să-ți spun ceva, mamă. Se pare că ai fost *proastă* să faci asta.

– Maggie! De ce spui așa ceva?

– Pentru că te-a înșelat, de aia.

– E ridicol. Nu încerca să mă pui pe mine în centrul poveștii.

– Ba am tot dreptul. Crezi că Ben nu merită încredere și vorbești de tata de parcă ar fi un sfânt. Știi ceva? N-a fost. Era îndrăgostit de Sara.

– De Sara? De unde naiba le scoți? Sara l-a ajutat foarte mult când erai tu mică. Asta îți aduci tu aminte?

– Keith e copilul tatei!

Îmi venea să râd, era ridicol.

– Maggie, unde ești? Mă sperii. Nu o mai auzisem vreodată atât de rea și de disperată. O să-l rog pe Marcus să vină să stea cu tine.

– Mamă! Unchiul Marcus mi-a spus întreaga poveste. Tata i-a dezvăluit totul când erau în barcă în ziua în care s-a înecat. Voia să te părăsească pentru Sara și Keith.

Când am conștientizat ce spunea, am simțit cum mi se învârtea mintea. *Imposibil.*

– Chiar dacă ar fi așa, de ce ți-ar fi spus ție Marcus?

– Pentru că știe Keith, iar Keith mi-a spus.

– *Poștim?*

– Unchiul Marcus nu a vrut ca tu să afli vreodată. Ai făcut pe Crăiasa Zăpezii cu el pentru că ai crezut că l-a omorât pe tata, însă în tot acest timp doar a încercat să te împiedice să afli. A depus un fond pentru școala lui Keith după moartea tatei, iar Keith a găsit documentele, așa că știe adevărul. Unchiul Marcus voia să aștepte până după audiere ca să-ți spună.

Simțeam cum mașina îmi scapă de sub control, că ploaia forma încă un strat de sticlă la fereastra mea. Simțeam cum un cuțit mi se înfige în suflet, apoi se răsuțește.

Maggie plângea.

– Îmi pare rău, mamă, bolborosi ea. Nu am vrut să afli așa. Știu că e un moment nepotrivit, însă mi-ai forțat mâna cu Ben. Te rog, te rog, acceptă faptul că noi doi suntem împreună. Dawn e geloasă, atâta tot. Nu o înșală. I-a spus cu mult timp în urmă că vrea să fie doar prieteni. Este furioasă că...

– Maggie... Nu prea o ascultam. Sunt în drum spre casă. Am avut o zi îngrozitoare.

– De ce? Ce a spus neurologul?

– Vom vorbi în câteva ore, când ajung. Aici plouă și bate vântul și aș vrea să evit partea cea mai rea a furtunii, dacă se poate. Păream remarcabil de calmă, chiar dacă acel cuțit să răsucea și se învârtea și mă tăia tot mai adânc.

– Mamă, spune-mi doar că înțelegi, se rugă ea. Că mă crezi că eu și Ben suntem împreună serios. Îl iubesc.

– Vorbim când ajung acasă. Și nu uita să-l iei pe Andy de la înot.

– Am uitat eu vreodată de el? pufni Maggie, apoi se lăsă tăcerea.

Am închis telefonul și mi-am sprijinit fruntea de volan. Crezusem că Jamie fusese întotdeauna al meu. Puternic și protector și iubitor. Avuseserăm niște ani minunați după ce scăpasem de alcoolism. Toți acei „te iubesc”. Momentele tandre cu copiii. Cu mine. Fuseseră ani minunați, nu? Fuseseră doar imaginația mea? Acei „te iubesc” erau pentru Sara, nu pentru mine?

Pentru Sara?

Dar de ce să *nu* se fi îndrăgostit Jamie de Sara? Era frumoasă, blândă și îl ajuta. Soțul ei lipsea aproape mereu și era distant față de ea chiar și când erau împreună, în timp ce, ani de zile, eu fusesem bețivă, murdară și foarte, foarte greu de iubit.

Și Marcus. Ascunsese adevărul toți acești ani, în timp ce eu îl îndepărtasem? Aș fi vrut să-l sun, să fac diferența între ce era adevărat și felul în care îi manipulase fiica mea cea furioasă spusele. Însă trebuia să ajung acasă și nu puteam să conduc pe asemenea ploaie și să vorbesc în același timp. Nu astăzi. Nu despre asta.

Am învârtit cheia în contact și am reintrat pe autostrada I-40.

capitolul 46

Maggie

Andy a alergat spre mine prin ploaie când am ieșit din mașină în fața centrului de recreere.

– Încep să fiu bun la fluture! strigă el în semn de în-
tâmpinare.

– Foarte bine, Andy, am răspuns eu, apoi am deschis umbrela. Așteaptă-mă în mașină, da? Trebuie să vorbesc cu Ben. Durează doar un minut.

Am intrat rapid în clădire și am coborât la bazin. Ben vorbea cu părinții unui copil din echipa lui. Le arăta o mișcare, cu brațul tăind aerul. Era minunat. „O, Dumnezeu, nu lăsa să se termine.“ M-am așezat pe primul șir de bănci din tribune, să-l aștept. Mă zări și se scuza în fața părinților, ca să vină la mine.

– Dawn i-a spus mamei, am început eu când se apropie suficient de mult cât să mă audă.

– La naiba. Se așează lângă mine. Îmi pare rău. Mi-era teamă că o va face. Pariez că mama ta a făcut spume.

– Da, însă mai sunt multe alte lucruri. Încercasem să-l sun pe unchiul Marcus să-l anunț că-mi dădusem drumul la gură, dar nu răspunsese. Mă gândeam să-i dau un mesaj, însă nu se pricepea deloc la mesaje. În plus, îmi era teamă să-i spun ce făcusem. Fusesem atât de rea cu mama. O parte din mine se simțea vinovată, însă altă parte din mine iubise fiecare secundă a acelui moment. Avusesem empatia unui șarpe. Nici n-o să-ți vină să crezi, am continuat. Ridicând privirea, am văzut altă mamă venind spre noi. Trebuie să-ți vorbesc. Poți să mă suni mai târziu?

Aprobă din cap, întorcându-se cu spatele la femeia care aștepta la câțiva metri distanță.

– O să încerc, răspunse el.

– Ben... M-am ridicat în picioare. Mama mi-a spus că Dawn a asigurat-o că vrei să te desparți de mine.

Scutură din cap.

– Știi cum e Dawn, spuse el. Vrea doar să ne facă necazuri. Vorbim mai târziu, da?

Afară, o rafală puternică de vânt aproape că mă dărmă. Am deschis umbrela, ținând-o cu mâna ca să nu mi-o zboare vântul. Când am ajuns la mașină eram leoarcă.

– Arăți ca și când ai fi căzut în bazin, remarcă Andy.

– Așa mă și simt. Am întors cheia tremurând.

– Mi-ai adus iPod-ul?

– L-am uitat. Îmi pare rău.

– Secretul fluturului este că trebuie să știi să respiri, spuse el, în timp ce eu ieșeam la șosea.

– La fel ca în orice stil de înot. Știam că fusesem tăioasă, însă el nu păru să observe.

– Vreau să fiu cel mai bun.

– Andy, nu trebuie să fii cel mai bun la toate tot timpul.

– Ba da, trebuie.

– De ce?

– Ca să fiu fericit.

Îmi venea să râd.

– Viața ta e chiar simplă, nu?

– Da.

Oare știa despre audierea de mâine? Căci nu părea prea îngrijorat în privința asta.

– E bine că te străduiești, am spus, însă o parte a maturizării este să și înveți să pierzi.

– Ce înseamnă asta?

–Știi când îți spune Ben să îl feliciți pe câștigătorul echipei adverse? Îmi plăcea să mă aud pronunțând numele lui Ben.

–Urăsc asta.

–Asta înseamnă să știi să pierzi.

–Însă tot mai bine e când câștig, nu?

–Da. Am oftat. Nu mă mai puteam concentra asupra conversației. În seara asta pregătesc eu cina, pentru că mama o să întârzie. Mi-era frică să o văd! Ce ți-ar plăcea să mănânci?

–Pizza!

–Cred că avem în congelator. O s-o pregătesc cât te schimbi tu.

Sună telefonul tocmai când vâram pizza în cuptor. M-am uitat să văd cine era. Unchiul Marcus. Avea să mă ucidă.

–Hei, Maggie. Mama ta s-a întors?

–Nu, iar eu mi-am dat drumul la gură, am răspuns eu. M-a sunat, eu m-am înfuriat pe ea pentru o chestie și i-am spus. Mi-am mușcat limba, așteptându-i reacția.

–De ce, Maggie? Părea mai degrabă șocat decât furios.

–M-a făcut să sufăr, apoi mi-a spus că tata a fost singura persoană de încredere pe care a cunoscut-o sau ceva de genul ăsta și pur și simplu mi-a ieșit pe gură. Știu că n-ar fi trebuit. N-am putut să mă abțin.

Rămase tăcut, iar eu m-am crispat, așteptând să urle la mine.

–Știi ce a rezolvat la neurolog? Întrebă el într-un final. Mi-a lăsat un mesaj, dar cred că are telefonul închis.

–Nu știu. Mi-a spus că a avut o zi îngrozitoare.

–La naiba.

–Însă o să fie bine, nu? Adică mâine.

–Nu, dacă Andy va fi dat pe mâna tribunalului pentru adulți, nu o să fie.

– Dar... Eram derutată. Mama mi-a spus că asta nu se va întâmpla.

– Ți-a spus asta *azi*?

Am încercat să-mi amintesc discuția cu ea.

– Nu. Mi-a spus în ziua în care Andy s-a întors de la închisoare. Eram foarte îngrijorată în privința asta și mi-a spus să stau liniștită. Că nu se va întâmpla. Unchiul Marcus tăcu din nou. Este, totuși, posibil? am vrut să știu.

– Cred că mama ta a vrut să nu te supere, Mags. Dacă a zis că a avut o zi îngrozitoare, înseamnă că a avut ghinion ori la neurolog, ori la avocat. Caz în care șansele ca Andy să ajungă la tribunalul pentru adulți sunt destul de mari.

– Deci... Ce înseamnă asta mai exact? Când va avea loc procesul? Poate să stea acasă și să aștepte, nu?

Andy coborî. L-am văzut intrând în camera de zi și deschizând televizorul.

– Nu, Mags. Ascultă, știu că mama ta nu vrea să te neliștească, însă uite cum stau lucrurile. Dacă ajunge la tribunalul pentru adulți îl vor închide imediat și...

– Cum *adică* îl vor închide imediat? am șoptit eu, întorcându-mă cu spatele la camera de zi.

– Adică după audierea de mâine îl vor duce din nou la închisoare. Și e puțin probabil să primească drept la cauciune, așa că va rămâne în celulă până la proces. Iar asta poate dura uneori un an sau chiar mai mult. Apoi, dacă e găsit vinovat, poate risca să își petreacă tot restul vieții în penitenciar.

Rămăsesem fără cuvinte. Nu era posibil așa ceva.

– De asta mama ta se zbate să găsească expertul cel mai bun și de asta e atât de îngrijorată și de asta chiar ai fost... chiar ai fost foarte rea azi cu ea, Maggie. Nu avea nevoie de așa ceva după toate astea.

– Nu-mi vine să cred, am spus eu.

– Ce anume?

–Nimic. Am privit spre camera de zi. Vedeam ceafa lui Andy, care stătea pe canapea. Habar n-avea cum i se putea schimba întreaga lume a doua zi. Nici *eu* habar n-aveam. Îmi pare rău, am murmurat. Nu mi-am dat seama... Știam că e grav, dar nu și cât de grav.

–E chiar mai grav de-atât. Despre asta voiam să vorbesc cu mama ta.

–Cum poate fi mai grav de-atât?

–Uite cum, spuse el. Știi acele canistre găsite la groapa de gunoi? Una dintre ele are amprentele lui Andy.

capitolul 47

Laurel

Fusesem nevoită să mă mai opresc o dată în drumul dinspre Raleigh, de data asta din cauza ploii orbitoare. Nu eram singura care trăsesse pe dreapta cu avariile pornite, însă pariez că nici un alt șofer nu simțea același zbucium, aceeași durere ca mine. Nu obținusem ajutor pentru fiul meu, iar fiica mea mă mințea de un an întreg, transformată într-o ființă pe care nu o mai cunoșteam. Mi-am adus aminte de toate momentele în care Ben Trippett vorbise cu mine despre înutul lui Andy, râzând probabil în sinea lui de felul în care mă păcălea.

Și mai era acel cuțit pe care îl simțeam în piept, durerea cea mai viscerală dintre toate. Iubitul meu Jamie avusese o viață dublă. Cea mai bună prietenă a mea mă mințise. Iar eu nu știam nimic din toate astea. De ce pierdeam mereu oameni? Părinții mei. Unchiul și mătușa mea. Jamie. Iar acum nu mai aveam nici măcar amintirea lui Jamie. Și Sara! Cum putuse? Chiar și Marcus mă trădase sub pretextul protecției... al unui gest nobil pe care nu-l puteam înțelege după furia cu care îl acuzasem de moartea soțului meu. Nimic nu era ceea ce părea a fi. Singura persoană din viața mea de care eram sigură era Andy, iar a doua zi era posibil să-mi fie smuls din brațe pentru că fusese prea naiv, prea lipsit de apărare într-o lume pe care nu o înțelegea pe deplin. Am început să plâng. Plângeam atât de tare, încât am mai rămas o vreme pe marginea șoselei chiar și după ce ploaia se mai domoli, iar celelalte mașini pomiră.

Când am ajuns acasă, uraganul lovea din plin. Cerul era sinistru de întunecat pentru un sfârșit de după-amiază, iar tunetul scoase un vuiet care îmi aminti de zgomotul cu care se prăbușise acoperișul bisericii în incendiu. Copacii mai zvelți din curtea mea se clătinau. Îi vedeam în lumina farurilor și atunci mi-am dat seama că luminile farurilor mele erau singurele lumini din casă. Probabil căzuse curentul.

Însă ușa automată a garajului funcționa, iar când am intrat am observat că mașina lui Maggie nu era acolo. Am intrat în casă, din ce în ce mai neliniștită. Ceva nu era în regulă.

– Maggie? Andy?

Vântul se izbea de geamuri, dar tot puteam auzi huirul puternic al frigiderului. Bine că aveam electricitate. Am apăsat întrerupătorul din bucătărie și camera se lumină. O pizza neatinsă stătea pe o foaie de copt pe blatul de granit. Unde erau cu toții?

M-am plimbat prin toată casa, strigându-i, speriată că poliția îl luase din nou pe Andy. Însă de ce? Și unde era Maggie?

M-am așezat pe canapeaua din camera de zi și am sunat-o pe mobil, dar nu răspunse. Probabil îi era prea frică să mai stea de vorbă cu mine după conversația de mai devreme. Am încercat să îl sun pe Andy, însă, la fel ca în cazul lui Maggie, răspunse doar căsuța vocală.

– Salut! Sunt Andy. Lăsați... lăsați un mesaj după ce auziți sunetul. Ne luase o oră întreagă să facem înregistrarea pentru robot.

– Andy, sunt eu, mama, am spus eu. Sună-mă imediat! Am încercat din nou să o sun pe Maggie, iar de data asta am lăsat mesaj: „Unde sunteți, și tu și Andy? Sunt acasă și foarte îngrijorată!”

Apoi l-am sunat pe Marcus.

– Știi cumva unde sunt Maggie și Andy?

– Am vorbit cu Maggie cu vreo oră în urmă, răspunse el. Era acasă cu Andy. Spunea că făceau pizza.

– Eu tocmai am ajuns, și casa e în beznă și pustie, iar pe blat e o pizza neatinsă. Mașina ei nu e aici. Era furioasă pe mine. Ne-am certat la telefon. Mi-am trecut degetul peste materialul verde al canapelei, neștiind cât trebuia să divulg din acea conversație.

– Înseamnă că nu știi de canistre?

– Ce canistre?

– Cele care s-au găsit la groapa de gunoi. Șovăi. Una dintre ele are amprentele lui Andy, Laurel.

– Nu! M-am ridicat. Vai, Marcus, e imposibil! Pur și simplu e imposibil. Nu înțeleg ce se întâmplă.

– Vin la tine.

– Crezi că l-a luat poliția?

– Mă îndoiesc. Cred că au alte priorități pe furtuna asta, dar o să-i sun de pe drum, ca să mă asigur.

– Te rog. Am închis. Am vrut să pun de cafea, însă am uitat să adaug boabele măcinate și m-am ales cu un vas plin cu apă tulbure. Am încercat din nou, plângând în hohote. De data asta n-am mai uitat cafeaua, dar curențul se opri chiar când primele picături începură să curgă în vas.

Bâjbâind, mi-am găsit felinarele și lanternele de furtună. Am aprins felinarele și le-am așezat pe masă și pe marginea șemineului din camera de zi.

Dacă poliția chiar îl luase pe Andy, oare Marcus putea să-l scoată iarăși de acolo? Sau asta era sfârșitul, acum că îi găsiseră amprente pe canistre? Oare avea să fie reținut în acea seară, apoi trimis la pușcărie după audierea de a doua zi, fără posibilitate de apel?

Era ora nouă când ajunsese Marcus. Am auzit portiera camionetei lui și am alergat spre ușă, nerăbdătoare să vorbesc cu el. Pur și simplu zbură în casă – vântul îl luase pe sus.

–La naiba! făcu el, lovindu-se de măsuta de pe hol. Mașina mea a plutit prin aer jumătate de drum. Mă ajută să închid ușa. Trebuie să ieșim din nou, mă informă el. Trebuie să băgăm mobila din curte în garaj.

De obicei găndeam limpede pe furtună. Însă în seara aceea nici nu-mi dădeam seama despre ce mobilă vorbea.

–E la poliție? am întrebat.

–Nu. Însă îmi fac griji pentru mâine, Laurel. Adică speram să existe o șansă înainte să apară canistrele astea.

–Nu înțeleg! am rostit pentru a suta oară.

–Hai să punem la adăpost lucrurile de afară, apoi ne gândim ce să facem.

–Nu-mi mai pasă de mobila din curte! Nu-mi mai pasă nici dacă se dărâmă casa. Vreau doar să știu unde sunt copiii mei!

–Atunci rămâi aici și mă ocup eu.

Știam că avea dreptate. Anul trecut, uraganul de nord-est aruncase tomberonul cuiva prin fereastra mea din față. L-am urmat pe Marcus afară și am reușit să ducem în garaj scaunele și masa. Tomberonul deja dispăruse, aruncat de vânt naiba știe unde. Am plâns în acea beznă vijelioasă, profitând de ocazie să mă las dărâmată fără să mă audă nimeni. Am reușit să-mi revin înainte să intrăm în casă.

–Hai să ne gândim, spuse el, în timp ce eu aprindeam iarăși un felinar care se stinsese. Cum ar fi putut să ajungă amprentele lui Andy pe canistră?

–Cineva i-a înscenat asta. Este singura posibilitate. Poate chiar Keith, din moment ce e furios că... M-am oprit și mi-am dus mâinile la tâmpile, căci îmi amintisem brusc de tot ceea ce-mi spusese Maggie. Marcus... Cu vocea frântă, m-am rezemat de polița șemineului. Știu despre Keith. Mi-a spus Maggie. E adevărată povestea despre Jamie și Sara?

Se așază pe canapea.

—Îmi pare rău că Maggie ți-a spus-o așa. Aș fi vrut să aștept un moment mai potrivit.

Am scuturat din cap și m-am așezat pe un scaun. „Nu am timp de jelit, mi-am zis. Acum trebuie să mă concentrez asupra lui Andy.“

—Trebuie să ieșim să-i căutăm, am rostit cu glas tare.

—N-o să vedem nici măcar la un metru în față, în mașină.

Din nou avea dreptate. Mi-am frânt brațele, privind cum flacăra felinarului pâlpâie pe șemineu.

—Ce zici? am revenit la obsesia mea. Oare Keith i-o fi înscenat asta lui Andy?

—Revenim la aceeași chestiune: de ce să se fi lăsat ars dacă el a pus focul?

—Ben! am strigat brusc, apoi m-am ridicat în picioare și am luat telefonul fără fir de pe măsută. Poate că Maggie și Andy sunt cu Ben!

—Cu Ben? Cum așa?

—Păi iată ce altă veste minunată am primit azi. M-a sunat Dawn și mi-a spus că Ben și Maggie au o relație de aproape un an.

—Au o relație? Marcus făcu ochii mari. Adică... o relație intimă?

—Exact. De asta s-a înfuriat Maggie pe mine. Am vorbit cu ea despre asta și era furioasă. A...

—Ben? Lui Marcus nu-i venea să creadă. L-am văzut ieri cu Dawn, părea foarte îndrăgostit. Și, pentru Dumnezeu, are aproape treizeci de ani.

—Știu. O să-l sugrum.

—Ți-o iau înainte.

M-am așezat din nou, mulțumită că aveam ceva de făcut. O activitate.

—Știi numărul lui de telefon? Am apăsat pe tasta de apel a telefonului, însă nu aveam ton. Bineînțeles. A căzut curentul, am mormăit, ridicând în aer telefonul mort.

Marcus scoase celularul din curea.

–Nici celularele nu sunt prea de încredere, spuse el, încruntându-se la ecran. Am o singură liniuță.

L-am privit în timp ce formă numărul. Ascultă, apoi scutură din cap.

–Căsuța vocală, mă lămuri el. Apoi adăugă în microfon: Ben, sunt eu, Marcus. Sună-mă.

M-am rezemat de spătarul scaunului; mă simțeam înfrântă.

–E vina mea, Marcus. Pentru povestea cu Maggie și Ben. Pentru ea am fost o mamă îngrozitoare. O mamă absentă. Am pus-o să-l crească pe Andy împreună cu mine fără să dau atenție propriilor ei nevoi. Jamie a crescut-o până a murit, apoi eu am lăsat-o în pace. M-am așteptat să-și poarte singură de grijă.

–Părea că se pricepe foarte bine la asta.

–Cum de n-am aflat că se întâlnea cu Ben? Și încă de atâta vreme?

–Dumnezeule! Marcus se ridică și începu să străbată nervos camera. Îl distrug!

–Crezi că sunt acolo? La Ben?

–Dat fiind că e casa lui *Dawn*, nu cred.

Mi-am masat fruntea. Începea să mă doară capul, sau mă durea capul de ore întregi, numai că nu observasem.

–Chestia asta cu canistrele, am zis. Nu are logică. Mi-am frecat tâmpilele și mai tare. Însă dacă Maggie avea o viață secretă, poate că la fel a fost și cu Andy. Nu aveam altă explicație. Am continuat: mă gândesc la mamele ai căror copii i-au împușcat pe alți copii la școală. Precis nici nu bănuiau că fiii lor sunt în stare de așa ceva. Mi-am lăsat mâinile pe brațele scaunului. Marcus, știam că era ceva pe pantofii lui, am recunoscut într-un târziu. Speram să fie lichid din brichetă. Știi povestea cu bricheta în ciorap de la aeroport. Oare în ciuda timpului și a atenției pe care i le-am oferit lui Andy, tot am greșit față de el?

Cumva are o latură pe care și-a ținut o amănăciune de mine? În acea clipă mă simțeam ca și când toți oamenii din viața mea mă înșelaseră.

—Să nu începi și *tu* să te îndolești de el. Măcar se poate. Ești singura persoană care nu își permite să se îndolească de el.

—Dar cum îți explici? Mi-am ridicat brațele. Avea nevoie să se simtă puternic și apreciat. Adora să fie un erou. Poate...

—Cum de te poți gândi măcar la așa ceva? mă întrepupe el.

L-am privit în celălalt capăt al camerei pe bărbatul în care nu avusesem deloc încredere în ultimii cincisprezece ani.

—Pentru că astăzi am aflat că nu știu absolut nimic despre oamenii pe care îi iubesc.

capitolul 48

Maggie

Probabil universul alesese special noaptea aceea pentru furtună. Am parcat pe o străduță laterală din capătul nordic al insulei. Ploaia se auzea ca niște cuie pe acoperișul mașinii mele. Casele erau în beznă: probabil oamenii aflaseră ce vreme era și se țineau departe de plajă. Pentru mine era perfect. Cu cât mai beznă și mai pustiu, cu atât mai bine.

– Unde suntem? mă întrebă Andy când văzu că nu dau semne să ies din mașină.

– Suntem aproape de Paznicul mării. Știi locul. Am trecut pe aici de câteva ori.

– Casa rotundă unde am locuit când eram mic?

– Da, când erai mic. Aceea e casa. O să stăm acolo în seara asta. O să ne distrăm.

– Tare, răspunse Andy. Privi în ploaia întunecată. Unde e?

– La o distanță mică de mers de aici. Însă ploaia nu dădea semne să se oprească, așa că am luat lanterna și o pungă de gunoi pe care o umplusem cu haine pentru amândoi și iPod-ul lui Andy. O să ne udăm. Am deschis ușa și am rămas cu mâinile pe clanță ca să nu mi-o smulgă vântul. Oceanul îmi urla în urechi ca și când aș fi parcat lângă plajă. Ai grijă când ieși! am strigat, însă era prea târziu. Vântul înșfăcase portiera lui Andy, iar puștiul zbură până pe partea nisipoasă a drumului. Se ridică râzând. Nu avea nici cea mai mică idee. Despre acea seară. Despre a doua zi.

Ploaia practic mă orbea, însă m-am dus în cealaltă parte a mașinii ca să-l ajut să închidă ușa. Vântul era ca o ființă vie, împingea portiera către noi. Mă înfiora, mă simțeam ca și când n-am fi fost singuri. Tot ce făceam mă înfiora, însă nu aveam de ales. N-ar fi fost primul lucru nebunesc din viața mea. Mi-aș fi dorit ca mama să-mi fi spus cât de gravă era situația. Aș fi făcut ceva mult mai devreme. Aș fi venit cu un plan mai bun. Sau cu altceva. A doua zi Andy trebuia să participe la o audiere pe care nu o putea înțelege și care l-ar fi putut trimite la pușcărie. Nu aveam să îngădui asta. Încă nu mă gândisem la un plan ulterior, însă dacă nu-l găseau pe Andy pentru audiere, nu aveau cum să-l închidă. Altceva nu conta.

— Poți să iei tu mâncarea? am strigat, întinzându-i o pungă maro de hârtie pe care o umplusem cu pâine, unt de arahide și fructe. Mai aveam apă la căsuță. Care avea să ne ajungă două zile. Ține-o strânsă la gură ca să nu se ude ce e în ea, l-am sfătuit când mi-a luat punga din mână. Am aruncat pe umăr sacul de gunoi și am pornit spre Paznicul mării.

— Nu văd *nimic*! se plânse Andy.

— Aproape am ajuns. Abia distingeam casele una de alta. Mi-am închis ochii aproape complet ca să mi-i protejez de vânt.

Am trecut dincolo de podețul îngust care ducea la casă.

— Haide, l-am chemat. Stai lângă mine.

Am ajuns la duna micuță din fața casei. Chiar și în beznă vedeam valurile izbindu-se unul de altul în drumul lor spre plajă. Am aprins lanterna și am îndreptat raza spre nisipul de sub Paznicul mării. Ceva se schimbase, și imediat mi-am dat seama că strălucirea argintie nu era nisip, ci apă. Oceanul fremăta în jurul piloților casei, aruncând spumă și jeturi de apă pe terasă. Nu mai văzusem vreodată

apa la un asemenea nivel pe plajă. Nu voiam ca Andy să-și dea seama cât mă speria.

– Ploaia mă ustură! răcni Andy.

– Din cauza nisipului. Granulele minuscule mi se lipeau de față și de mâini. Haide, l-am îndemnat, sărind peste coama dunei.

– Punga e... Vântul acoperi vorbele lui Andy și nu i-am cerut să repete. Eram prea ocupată să-mi repet că acea casă trecuse prin zeci de uragane mai mari sau mai mici. Avea să treacă și de asta.

Am găsit bușteanul și l-am dus sub scări.

– Urc eu prima și te ajut, am strigat eu. Am avut nevoie de trei încercări ca să arunc punga grea pe terasa din față. Apoi m-am urcat pe buștean și m-am ridicat până la scări.

– Pot să fac și singur asta, replică Andy. N-am nevoie de ajutor.

– Bine, dă-mi punga cu mâncare.

Ridică punga spre mine, iar eu i-am prins capătul. Era înmuiată și, înainte să o pot apuca mai bine, vântul mi-o smulse din mâini și vărsă totul pe plaja udă.

– O să recuperez totul, Maggie, nu-ți face griji! Bâjbâi prin nisip, în timp ce vântul ridică în aer bucata de pâine ca pe un fulg.

– Vin într-o clipă, Panda! Am descuiat ușa și am aruncat sacul de gunoi în casă. Apoi am sărit jos și am adunat amândoi toată mâncarea pe care am mai găsit-o.

După ce ne-am urcat amândoi pe terasă, Andy mi-a spus să îndrept lanterna spre semn.

– Condamnată, citi el cu greutate.

– Condamnată, da. Când eram noi mici, uraganul Fran a distrus o mare parte din insulă.

– Știi asta. Am aflat. Iar *condamnat* înseamnă *stați departe*, însă noi n-o să stăm departe.

– Ai înțeles perfect. Am deschis din nou ușa și m-am strecurat pe sub semn.

– Facem un lucru rău? întrebă Andy intrând în sufragerie. Tenișii lui scârțâiau pe podea și știam să își răsucea picioarele ca să amplifice zgomotul.

Am luat a doua lanternă de pe blatul bucătăriei.

– Uite una și pentru tine. I-am dat-o. Unii oameni cred că ăsta e un lucru rău, dar eu nu cred.

– Dar mama? Andy îmi aprindea și închidea repetat lanterna în față.

– Gata cu asta. Am îndepărtat lanterna. Mă orbești.

– Îmi pare rău. Mama o să creadă că ce facem e rău?

– În camera asta sunt multe lumânări. Hai întâi să le aprindem, apoi îți răspund la întrebare. I-am întins o cutie cu chibrituri.

– Pot să-mi folosesc bricheta? ceru el voie scotocind în buzunar. Am pus lanterna pe bricheta verde din mâna lui.

– Încă ai chestia aia? Credeam că ți-au confiscat-o la aeroport.

– E alta.

Deci la urma urmei frățiorul meu era un mic rebel.

– De ce? am întrebat eu. Încă fumezi? Mi se păruse că mirosea a fum cu câteva zile în urmă, însă de la incendiu încoace întreaga lume părea să miroasă a fum.

– Nu-i spune mamei, mă rugă el.

– Nu-i voi spune. Însă îți face rău, Panda. Aș vrea să nu mai faci asta.

– Am mințit-o pe mama, recunosc eu.

– Mda. Și eu am făcut același lucru.

– I-am spus că nu trag fumul în piept, dar îl trag.

– E minunat pentru astmul tău. Am aprins o lumânare.

– Îmi place să îl scot pe nas.

Încercam să mi-l imaginez fumând.

– Unde fumezi? am vrut să știu. Chiar era supravegheat tot timpul. Dacă fuma acasă ar fi mirosit, iar la școală cu atât mai puțin avea cum s-o facă.

– Fumez când o ard cu prietenii în zilele în care nu vin acasă cu tine.

– Când stau cu prietenii mei, l-am corectat. Mi-l imaginam așteptând autobuzul cu alți copii de la școală, copii pe care îi considera prieteni, însă care probabil îl jecmăneau de țigări și își băteau joc de el pe la spate.

– Dacă ia foc casa, aş putea să sar pe geamul de aici direct pe lemnele alea. Își îndreptă lanterna către o fereastră care dădea spre terasa din spate.

– Așa e. Și mai e o ușă în bucătărie pe care putem ieși pe terasă.

– Da, am vrut să spun terasă. Nu lemne.

Părea stânjenit de greșală.

– E în regulă, am înțeles ce ai vrut să spui. Iar terasele sunt făcute din lemne, deci teoretic ai avut dreptate.

– Acasă avem o terasă mare.

– Da, avem.

– Când mergem acasă?

Am lăsat mâncarea pe blatul bucătăriei.

– În seara asta rămânem aici, apoi ne hotărâm ce să facem mâine. Am deschis punga cu mâncare. Vrei niște pâine cu unt de arahide? i-am propus. Ar fi trebuit să mă gândesc la o metodă să luăm pizza cu noi. Ce-avea să creadă mama în clipa în care vedea pizza neatinsă?

– Da.

Mă urmări în lumina lumânării cum întindeam unt de arahide pe două felii de pâine. I-am întins lui una.

Ne-am așezat unul lângă altul pe canapea, cu fața spre fereastra întunecată. Am mâncat pâinea cu unt de arahide și am băut din sticlele cu apă.

– Acolo e oceanul, am zis. Era atât de întuneric și eram atât de sus, încât nu vedeam spuma albă a valurilor.

– Știu asta. Nu sunt imbecil.

– Bine zis, Panda.

Am mâncat pâinea în tăcere, o vreme. Îmi imaginam cum trebuia să se simtă mama când intra în casă și vedea că Andy dispăruse. Îi aruncasem în față toată povestea cu tata după ce deja avusese o zi îngrozitoare. Apoi fusese nevoită să conducă spre casă prin vânt și ploaie, îngrijorată pentru a doua zi, iar la sosire avea să descopere că îi dispăruseră copiii. În capul meu se luptau două voci, una care îmi spunea să îi dăm de știre că suntem bine, iar cealaltă care îmi porunceă să tac. Tatuajul îmi ardea coapsa de câte ori îmi spuneam că se îngrijora.

– O să-i dau telefon mamei s-o anunț că suntem bine, am spus eu după ce am terminat de mâncat. I-am scos iPod-ul din sacul de gunoi și i l-am dat. Apoi mi-am verificat telefonul. Nici o liniuță. Bizar. De obicei aveam semnal acolo. Probabil din cauza furtunii. Mă întrebam dacă Ben încercase să mă sune. Nu doream să mă gândesc la Ben. Asta m-ar fi dat peste cap.

Telefonul lui Andy era pe blat, însă nici el nu avea semnal. Mi-o imaginam pe mama devenind din ce în ce mai agitată. De ce, de ce, de ce îi spusese de tata? Aveam o latură atât de rea! Voisem să întorc povestea împotriva ei. Să mă lase în pace cu Ben.

– Andy, o să ies pe terasă, pentru că înăuntru nu am semnal.

– Bine. Nu-și ridică privirea din iPod.

Pe terasă a trebuit să mă țin de balustradă ca să-mi păstrez echilibrul în vânt. Chiar dacă aș fi prins semnal – ceea ce nu s-a întâmplat – n-aș fi putut, oricum, să o aud. Trebuia să sun din mașină.

M-am întors în bucătărie, am făcut o gaură în punga de gunoi și am tras-o peste cap ca pe un poncho.

– Andy, mă întorc în câteva minute, am spus, privind lumânările răspândite prin cameră ca să mă asigur

că ardeau în siguranță. N-aveam nevoie ca fratele meu să fie în mijlocul unui alt incendiu.

Am reușit să ajung la mașină, însă tot nu aveam semnal, așa că am pornit-o. Era apă pe șosea și am condus foarte încet, de teamă să nu alunec în nisip. Să mă înfund. Dacă mi se întâmpla ceva, iar Andy rămânea singur la Paznicul mării? „O, Dumnezeule, mi-am zis. Nu mai gândi așa!”

Nu vedeam nici o geană de lumină în vreo casă și știam că se oprișe curentul. Abia când am ajuns la uriașa Villa Capriani am prins semnal. Aveam trei mesaje de la mama. Părea speriată de moarte, glasul îi tremura și am știut că luasem decizia corectă să o sun. Am tras în parcare aproape pustie de la Villa Capriani și am format numărul de mobil al mamei.

–Maggie! Unde *sunteți*? Vocea ei părea teribil de speriată. Mi-am dat seama că plânsese. Ar fi trebuit să o sun mai devreme sau cel puțin să-i fi lăsat un bilet.

–Te sun doar ca să te anunț că eu și Andy suntem bine. Suntem în siguranță.

–Maggie, unde ești? Ce faci?

–Nu pot să-ți spun. Voiam doar să știi că suntem bine.

–Nu vrea să ne spună, îi zise mama cuiva.

–Cu cine ești? Mi-era teamă să nu fie poliția.

–Maggie? La telefon era acum unchiul Marcus. Ce se întâmplă? Ești cu Ben?

–Nu. Of, Doamne. Deci acum și unchiul Marcus știa de mine și Ben. El nu are habar de toate astea, așa că lăsați-l în pace. Voiam doar să-i spun mamei că eu și Andy suntem bine.

–De ce faci asta? Întrebă el. Vino acasă. Draga mea, nu faci decât să înrăutățești lucrurile.

–Cum aș putea să le înrăutățesc? Ți-l poți imagina pe Andy în pușcările fără drept de cauțiune? Să aștepte un an până va fi judecat, cum ai spus tu? Să fie înjurat, bătut

și poate violat de alți prizonieri? Și să nu înțeleagă ce i se întâmplă? Mi se frânse vocea în timp ce prin minte mi se derulau tot felul de imagini. Fără să înțeleagă nimic?

—Știu, Mags, răspunse el. Însă încearcă să te liniștești, da? Poate că judecătorul va înțelege mâine cum stau lucrurile și nu-l va închide. Poate chiar îl va lăsa în sistemul de delincvență juvenilă.

—Da, sigur, am mormăit. Parcă ziceai altceva cu două ore în urmă. Mai ales acum, că i-au găsit amprente pe canistră.

—Dacă nu apare la audiere o să fie și mai rău pentru el, mă avertiză unchiul Marcus.

—O să închid. Am închis telefonul, ca să nu fiu nevoită să-l aud sunând când vor încerca să ia legătura cu mine. Mă întrebam dacă nu cumva mama și unchiul Marcus chiar începuseră să creadă că Andy era făptașul. Eram oare singura care știa că era nevinovat?

Mi-era frică să mă întorc la casuță. Conduceam cu o viteză din ce în ce mai mare, cu gândul la acele lumânări. Am fost ușurată să văd că Paznicul mării încă era întreagă. Am parcat mașina lângă New River Inlet Road și am alergat cât am putut de repede spre casă. Înăuntru, Andy avea căștile în urechi și abia păru să observe că dădusem buzna în sufragerie.

L-am convins să jucăm o partidă de Concentrare cu pachetul de cărți vechi și lipicioase pe care le-am scos dintr-un sertar din bucătărie. Le-am răspândit între noi pe canapea, iar când mi-a venit rândul să întorc două, îmi tremurau mâinile. Acum că ajunsesem în acel punct în care îi dădusem fratelui meu să mănânce, o sunasem pe mama și nu mai aveam nimic urgent de făcut, începeam să mă sperii. Ce făceam? Ce făcusem?

—Am câștigat! strigă Andy, când ne-am numărat perechile. În acel moment invidiam abilitatea lui de a vedea viața atât de simplu.

Am mai jucat câteva mâini. Apoi am suflat în lumânarea de pe pervaz și am urmărit ploaia și apa sărată care băteau în geamul din fața noastră. Casa vibra, probabil de la apa care se învoldura în jurul piloților. Nervii mei stăteau să plesnească dintr-o clipă în alta.

Andy își scosese pantofii și își urcă picioarele pe pervaz.

– Aș fi vrut să se vadă oceanul, spuse el.

M-am întins să văd dacă se vedea apa înspumată.

– Te deranjează dacă ne udăm learcă?

– Ne întoarcem la mașină?

– Nu, am răspuns eu. Nu mai plouă atât de rău. Hai să stăm pe terasă și să privim oceanul.

Mă urmă afară din bucătărie. Nu ploua tare, însă vântul ne umfla cămășile ca pe baloane și ne țiuia în urechi. M-am așezat acolo unde stăteam întotdeauna, pe marginea terasei ude, cu picioarele atârând pe-afară și brațele pe bara de jos a balustradei. Acolo, vibrațiile se simțeau mult mai puternic. Terasa se zguduia ca și când cineva ar fi alergat pe ea.

Am bătut ușor în scândurile podelei și i-am făcut semn lui Andy să se așeze lângă mine.

– Acum se vede oceanul. Îmi dădeam seama după apa albă și înspumată că valurile erau foarte înalte și se izbeau nebunește unul de altul. Însă bezna mă speria, pentru că nu-mi dădeam seama până unde ajungeau valurile pe plajă. Simțeam apă pe picioarele goale, iar apa se învoldura în jurul piloților.

– Putem pescui de aici, spuse Andy. Dacă rămânem fără mâncare, putem prinde pește.

„Sigur că m-am gândit. De parcă asta am de gând să fac.“

– Da, am putea, am răspuns cu voce tare.

I-am cuprins umerii cu brațul. Probabil că alt băiețel de cincisprezece ani m-ar fi îndepărtat, însă pe Andy

nu părea să-l deranjeze. Ceea ce îmi doream atunci era să-l cuprind cu amândouă brațele. Și să-l țin strâns. O disprețuiam pe mama pentru că-i oferise sută la sută din dragostea și atenția ei lui Andy, dându-i și cei cincizeci la sută care ar fi trebuit să-mi revină mie. Însă nu-l disprețuisem niciodată pe Andy. Nu era vina lui că îl iubea mai mult pe el.

—Îți mai aduci aminte de tata?

—Mă lua în cârcă, răspunse Andy. Avea în cameră o poză înrămată cu el pe umerii tatei, de când avea doi ani. Eram sigură că nu-și aducea aminte de tata, ci de fotografie.

—Uneori, când stau aici, îi simt spiritul.

—Ca o fantomă? Întrebă Andy.

—Nu, nu chiar. E greu de explicat. Îți mai aduci aminte de Piddie? Piddie fusese peștișorul lui. Îl găsiserăm cu burta în sus în acvariu, cu câteva luni în urmă.

—Da. Era frumos.

—Ți se întâmplă să-i simți vreodată prezența? Adică să știi foarte bine că nu e acolo, dar să simți că, de fapt, este.

—Nu. E mort.

—Bine. Încerc să-ți explic ce vreau să spun cu spiritul tatei, dar se pare că nu înțelegi. Mi-am îndepărtat brațul de el și l-am pus din nou pe balustradă. Uneori simt că e aici, cu mine.

—E mort! Andy părea atât de supărat, încât am râs.

—Știu, Panda. Nu-ți bate capul.

Era frig, însă nu voiam să intru în casă. Voiam să mai privesc oceanul, cu toate că eram sigură că nu era nici un pericol. Dacă terasa chiar începea să se inunde, aveam să plecăm în altă parte.

—Prietenii mei cred că mă voi duce la pușcărie, spuse Andy brusc.

—Nu te vei duce la pușcărie.

– Sunt speriat că o să ajung la pușcărie pentru că i-am mințit pe polițiști. I-am mințit pe toți.

Eram derutată.

– Cum adică, Andy? Cum i-ai mințit?

– Le-am spus că nu am ieșit afară în timpul petrecerii, însă am ieșit.

– Ai ieșit? De ce?

– Ca să văd dacă mureau gândacii. Dacă spray-ul avea efect; dar era prea întuneric.

Am închis ochii. Știam despre ce vorbea. Știam totul.

– Andy, am spus eu, îți promit. N-o să te las să intri la închisoare.

– Juri?

– Jur. Simțeam un fior pe șira spinării în timp ce rosteam acel cuvânt.

– Și cum o să-i împiedici pe polițiști să mă bage la pușcărie? întrebă el.

– Pot să-i împiedic.

– Cum?

L-am cuprins din nou cu brațul.

– Spunându-le ce s-a întâmplat, de fapt, în noaptea aceea.

capitolul 49

Laurel

În casă nu era umezeală, ci mai degrabă frig, ca și când vremea s-ar fi strecurat prin ferestre. M-am învelit cu un șal pe canapea, în timp ce Marcus întetea focul.

–Măcar știi că Maggie l-a dus într-un loc unde sunt în siguranță. Marcus se așează pe canapea lângă picioarele mele. Crezi că e cazul să-l suni pe Shartell?

–Nu vreau. Mi-am dat seama că indiferent de nebunia care o determinase pe Maggie să-l ia pe Andy și să-l ducă departe, o parte din mine o împărtășea. Atâta timp cât era cu ea, nu avea să-i fie frică și nu avea să ajungă la pușcărie. Însă nu știu ce voi face de dimineață când ar trebui să apărem la audiere. Am oftat.

–Cred că vom vedea abia atunci, răspunse Marcus.

–Mulțumesc că ai spus *vom*, am continuat eu, ridicând privirea spre el. Mereu ai încercat să... să fim noi când venea vorba de Andy. Îmi pare rău că ți-am pus bețe în roate.

–Am înțeles. Se răsuci pe canapea. Nu știu ce ți-a spus Maggie, însă eu și Jamie am avut o ceartă colosală în barcă. Am fost foarte furios pe el pentru toată povestea cu Sara, iar când i-am reproșat, mi-a spus că eu n-ar trebui să vorbesc. Și-a dat seama că Andy e fiul meu și...

–Da? Nu fusesem niciodată sigură că tu știai. Mă simteam ușurată acum, că dădeam cărțile pe față. Ar fi trebuit s-o facem de ani de zile.

I-am surprins zâmbetul în lumina felinarului.

–Am fost destul de sigur de la bun început. Încă de când mi-ai spus că erai însărcinată. Probabil că și Jamie

s-a prins. Dar ne-am prefăcut că trăim cu elefantul în casă. Numai că elefantul n-a mai încăput cu noi în barcă.

Mi-am amintit de zgârieturile de pe trupul lui Marcus, care îi făcuseră pe polițiști să-l suspecteze.

– Adică v-ați bătut cu pumnii? Nu mi-i puteam imagina pe cei doi frați bătându-se la propriu.

– Exact. De asta eram atât de zgâriat, însă le-am spus polițiștilor doar de partea cu balena. Nu le puteam spune și restul fără să se afle și motivul acelei bătăi.

– Marcus, chiar a fost o balenă?

Încuviință din cap.

– Am urmărit-o o vreme, apoi a dispărut. Iar când ne certam, barca s-a ridicat brusc în aer și am fost aruncați din ea. Jamie s-a lovit la cap de provă. Toată partea aceea e adevărată.

– Ar fi trebuit să spui adevărul, l-am certat eu. Dacă l-aș fi cunoscut, aș fi fost mai deschisă față de tine. Probabil știai și tu asta.

– Și cu ce preț? Nu voiam să te rănesc ori să înjosesc memoria lui Jamie în ochii tăi. Nu mă gândeam că se va afla vreodată.

– Keith chiar e fiul lui Jamie? am șoptit.

– Jamie mi-a spus că da. Și imediat l-am văzut pe Jamie în el. Nu-i așa?

M-am gândit la părul negru al lui Keith, la trupul care deja devenise solid și puternic. Mi-am dus mâna la piept.

– Mă doare sufletul, am murmurat. De când mi-a spus Maggie. Mă doare atât de rău.

– Știu. Marcus își lăsă mâna pe piciorul meu, prin șal. Îmi pare rău.

Am tras adânc aer în piept, apoi am expirat.

– Maggie mi-a spus că i-ai pregătit un fond pentru facultate.

– Într-adevăr. Așa a aflat Keith. Mi se părea nedrept ca, printr-o întorsătură a sorții, ceilalți copii ai lui Jamie să aibă atât de mult, iar Keith atât de puțin.

– Ah! Brusc mi-am amintit de ziua în care încercasem să-i plătesc hotelul Sarei. Tu îi plătești Sarei hotelul!

Dădu din cap.

M-am lăsat pe spate pe canapea.

– Mă simt atât de umilită. Sara... Credeam că e cea mai bună prietenă a mea.

– Este cea mai bună prietenă a ta.

Am scuturat din cap.

– Și atunci cum a putut să-mi facă așa ceva?

Marcus îmi strânse piciorul prin șal.

– Dar noi cum am putut să-i facem așa ceva lui Jamie? întrebă el.

Nu știu cum am reușit să adorm. Marcus mi-a scuturat umărul și m-am trezit brusc, cu durere la ceafă de la poziția chinuită pe care o avusesem pe canapea.

– S-au întors? M-am ridicat în capul oaselor și am privit spre scări.

– Nu. Clătină din cap. Abia e trecut de cinci, iar vremea s-a mai domolit. O să încerc să mă duc acasă la Ben și Dawn. Nu mai pot rămâne aici cu mâinile în sân, iar Ben poate are vreo idee unde sunt.

Am aruncat șalul pe spătarul canapelei și m-am ridicat, nesigură pe picioare.

– Vin cu tine.

Mă simțeam ca și când aș fi mers cu barca, nu cu mașina când am intrat din strada mea pe New River Inlet Road. Farurile lui Marcus luminau balta de pe șosea, însă era imposibil să ne dăm seama cât de adâncă era. De o parte și de alta a camionetei se ridicau aripi mari de apă, chiar dacă Marcus mergea încet. Vântul se domolise și nu mai

ploua, dar, în afară de farurile noastre, insula era cufundată într-o beznă completă și tulburătoare, pe care privirea mea nu o putea străpunge. Cerul părea să se afle la doar câțiva centimetri de acoperișul mașinii.

–Nu cred că am mai văzut o noapte atât de întunecată, spuse Marcus. Stătea drept, aproape lipit de volan, iar eu știam că se simțea la fel de încordat ca mine.

Cu toate că pe șosea nu se mai aflau și alte vehicule, ne luă jumătate de oră să parcurgem cei unsprezece kilometri până la Surf City. Marcus coborî de câteva ori din mașină ca să lumineze cu lanterna șoseaua din fața noastră, să se asigure că apa nu era prea adâncă ori străbătută de curenți prea puternici. Într-un final am intrat pe aleea de pe plajă din apropierea casei lui Dawn, iar Marcus se uită cu atenție să vadă dacă distingea clădirile întunecate.

–Cred că aceea e. Am arătat cu degetul spre o casă care abia se vedea.

–Aceea din față nu e mașina lui Dawn? întrebă Marcus.

Am urmărit raza lanternei lui până la vehicul și am văzut că era parcată în fața dubitei lui Ben.

–De ce sunt pe stradă? m-am mirat eu.

Marcus intră pe alee, iar farurile lui îmi răspunseră la întrebare: parcare de sub casă era înecată câțiva metri sub apă.

–O, Doamne! Marcus opri motorul. Pariez că furtuna asta a făcut ravagii pe plajă.

Am ieșit din camionetă, fiecare cu câte o lanternă, iar Marcus își puse mâna pe spatele meu în timp ce înaintam spre casă. Urcă scările din față și bătu la ușă cu pumnul.

Am așteptat treizeci de secunde și apoi Marcus încercă ușa.

–Este încuiată. Bătu din nou, de data asta fără să se oprească. Ben! strigă el.

La una dintre ferestre am zărit o geană de lumină, iar o clipă mai târziu Ben deschise ușa, cu o lanternă în mână.

— E vreun incendiu? strigă el. Apoi mă văzu pe mine. Ce s-a întâmplat?

— Lasă-ne să intrăm. Marcus trecu pe lângă el, cu mine pe urmele lui.

— Știi unde sunt Maggie și Andy? am întrebat.

— Nu sunt acasă? Ben era îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni scurți cafenii, descheiați la talie. Nu voiam să mi-o imaginez pe Maggie atingându-l, atingând acel piept gol.

— Nu, nu sunt acasă, răspunse Marcus. Maggie l-a luat ca să-l ascundă de audierea de mâine.

— La naiba. Ben își trecu o mână prin păr. Brusc îl uram.

— Cum ai îndrăznit să profiți de ea? I-am lovit umărul gol cu lanterna, conștientă într-un fel greșos de bărbăția lui. Aproape că nu se clinti la atacul meu. E la liceu!

Am simțit din nou mâna lui Marcus pe spate.

— Avem timp de asta mai târziu, mă potoli el. Ți-a spus Maggie ceva de planurile ei?

— Cine e, Benny? Dawn intră în cameră legându-și halatul până la coapse, cu o lanternă în mână. Se opri brusc când ne văzu.

— Maggie și Andy au dispărut, am spus eu.

— Au dispărut? întrebă ea. Cum adică? Au fost răpiți?

— Maggie l-a ascuns pe Andy undeva ca să nu ajungă de dimineață la audiere, am lămurit-o.

Dawn îl privi pe Ben.

— Știi ceva de asta?

Ben scutură din cap.

— Nimic. Îmi evita privirea.

— Cred că știu eu unde sunt, continuă Dawn. Apoi se uită la Ben. Și tu știi.

– Unde? spuse Ben, apoi închise ochii. O, nu. La Paznicul mării.

– Paznicul mării? am strigat la unison și eu și Marcus. Dar e condamnată!

– Acolo se întâlneau Ben și Maggie, spuse Dawn cu dezgust.

Pentru Marcus asta fu prea mult.

– Ticălosule! Îi dădu un pumn în falcă lui Ben, amețindu-l și făcându-l să se clatine.

I-am prins brațul înainte să-l lovească din nou. Acum, că știam unde îmi erau copiii, voiam să mă duc să-i iau. Să-i îmbrățișez.

– Să mergem, am zis.

– Am ținut la ea! Ben își duse mâna la falcă după ce își recăpătă echilibrul. Să nu credeți că n-am avut senti...

– Taci din gură, Ben! îl repezi Dawn.

Marcus își îndoi degetele mâinii cu care îl lovise pe tânăr.

– Trippett, n-am terminat cu tine, îi strigă el lui Ben, apoi deschise ușa. Vorbim mai târziu.

– Paznicul mării, am spus, în timp ce mergeam prin întuneric. Aș fi vrut ca Marcus să conducă mai repede, însă știam că nu îndrăznea. Cum de s-a gândit Maggie la așa ceva?

– Locul acela e periculos. A fost condamnat cu un motiv. Ar fi trebuit dăruit cu mult timp în urmă.

– Am crezut că Maggie era cu capul pe umeri, am spus eu, frângându-mi mâinile. Am crezut că nu avea nevoie de îndrumarea mea. Să stau cu ochii pe ea. Marcus, nu o cunosc.

– Ba da. Marcus lăsă volanul și îmi căută mâna prin beznă. O găsi și o strânse. Știi că ar face orice pentru Andy, spuse el. La fel ca tine.

capitolul 50

Andy

Am deschis ochii, dar nu vedeam nimic. Am tot clipit ca să mă asigur că ochii mei chiar erau deschiși. Am crezut că o să vomit. Creierul mi se învârtea în cap. Singura dată când mă simțisem așa fusesse pe o barcă. Puteam să merg cu barca în golfuleț, dar nu pe ocean. Ultima oară când am ieșit în larg a fost cu Emily, iar creierul mi s-a învârtit în cap toată excursia. Am vomat de trei ori și încă o dată fusesse cât pe ce. Mama mi-a spus să nu mai merg niciodată cu barca pe ocean. Oricum, mamei nu-i plac bărcile.

Însă știam că nu eram într-o barcă. Eram în casa unde locuisem când fusesem mic. Eram pe canapea. Era bezna, însă distingeam unele lucruri și era destul de frig. Și zgomot. Sub mine și deasupra mea auzeam pocnituri și zgârieturi și scârțaituri. Mi-era teamă că dacă mă trezeam aveam să vărs. Însă m-am ridicat totuși și am văzut că fereastra nu mai avea geamuri. Cerul era roz lângă ocean. Nu o vedeam pe Maggie, însă o auzeam strigându-mi numele.

Am căzut brusc de pe canapea, iar creierul a continuat să mi se învârtă și nu-mi mai aminteam unde era baia ca să mă duc să vomit. Maggie îmi spusese că oricum baia nu funcționa. Abia puteam să mă țin pe picioare. A trebuit să mă țin de o chestie de lemn. Și atunci am văzut că nu mai eram în casă. Eram într-un fel de barcă, iar în jurul meu pluteau bucăți mari de lemn. Apa îmi trecea de glezne. Plaja era departe. Am uitat de vomă. Am început să mă gândesc cum să ne salvăm viața, pentru că știam

că am dat de necaz și nu mai era ca la incendiu, unde putusem să mă cațăr pe o fereastră.

– Maggie! am urlat, apoi am alergat pe podea încercând să o găsesc, însă podeaua se frânse sub picioarele mele.

capitolul 51

Laurel

Lumina răsăritului se schimbase din negru în cenușiu când am intrat de pe Sea Gull Lane pe New River Inlet Road. Camioneta lui Marcus se mișca foarte încet prin apa adâncă. Printre casele de lângă ocean zăream o urmă de roșu la orizont. Apoi am văzut primul imobil condamnat în spatele celor aliniate la șosea și l-am auzit pe Marcus ținându-și răsuflarea.

–Ce e? am întrebat.

El scutură din cap.

Am coborât geamul mașinii și am văzut ce anume îi provocase acea reacție. Știam unde trebuia să se afle a doua casă condamnată, însă în locul ei zăcea doar un morman de pietriș. Soarele de la orizont scânteia în bucățile de sticlă și metal.

–O, nu! Inima începu să-mi bată cu putere.

–Acea e mașina lui Maggie? Marcus frână atât de brusc, încât m-am dus în față cu câțiva centimetri înainte să mă prindă centura de siguranță. Pe partea cealaltă a străzii se afla un singur vehicul: Jetta albă a lui Maggie.

–Poate sunt înăuntru! Am sărit din camionetă în apa până la genunchi și am traversat strada. Mi-am îndreptat lanterna spre ferestrele mașinii. Era goală.

–Ai văzut ceva? strigă Marcus prin fereastra deschisă.

–Nu. M-am întors prin apă la camionetă. Însă cred că Dawn a avut dreptate. Altfel de ce ar parca Maggie aici, lângă Paznicul mării?

Am avansat încet, trecând peste alte case condamnate care fuseseră transformate în mormane de moloz. Oare Paznicul mării – copiii mei – avuseseră vreo șansă?

– Lasă-mă să ies! am țipat, deschizând portiera. Nu mai suport!

– Laurel...

N-am auzit și restul propoziției, căci m-am dezechilibrat și am căzut în apă. M-am ridicat imediat în picioare, fără să mă mai deranjez să închid ușa mașinii, apoi am traversat prin baltă spațiul dintre două case din primul șir. Trebuia să ajung pe plajă. „Te rog, Doamne, apără-i pe copiii mei!” am implorat.

Abia mi-am dat seama că Marcus mă prinsese din urmă, apoi am înaintat amândoi prin apă, printre case.

– Unde e duna cea mică? Am privit lumina cenușie din fața mea, complet dezorientată. Apa ne ajungea acolo doar până la genunchi, însă nu vedeam ridicătura de nisip care marca limita dintre primul șir de case și cele de pe plajă.

– Cred că a dispărut, răspunse Marcus.

Acum că apa nu mai era o piedică am început să alergăm, iar ceea ce am văzut mi-a înmuiat genunchii.

– Doamne, Marcus! M-am prins pe la spate de cămașa lui, ca să nu cad.

– Ah, nu, murmură Marcus cu o resemnare tăcută care mă făcu să vreau să-l zgudui.

În fața noastră, plaja arăta ca un câmp de bătălie. Nici una dintre casele condamnate nu mai era în picioare; toate fuseseră reduse la muni de moloz care acopereau hectare întregi de nisip, cu toate că mulți piloni încă se înălțau din pietriș, ca niște stâlpi totemici, spre cerul care începea să se lumineze. Paznicul mării fusese ultima casă din șir și trebuia să ajung la ea. Chiar dacă mă simțeam slabă și îmi venea să vărs, am început să alerg spre nord.

– Ai grijă! strigă Marcus de undeva de lângă mine. E sticlă peste tot.

Era greu să deosebesc o casă demolată de alta, iar când am ajuns la ultima grămadă de moloz, am simțit cum mă cuprinde spaima.

– Nu pot să mă uit! am îngăimat, căutând ceva familiar pe plaja aceea ciudată și de nerecunoscut. Grămada aceea de scânduri, sticlă și metal din fața mea nu avea cum să fie Paznicul mării.

– Maggie! strigă Marcus spre mormanul masiv de moloz, în timp ce dădea rotocoale. Andy!

Eu am rămas nemișcată, cu mâinile la ochi, de teamă să nu văd un braț sau un picior fără viață ieșind dintre dărâmături. Am tras cu ochiul printre degete la oceanul de un calm amăgitor, acoperit de rămășițele caselor, iar privirea mea se opri brusc spre punctele portocalii și violet de deasupra orizontului.

– Marcus, uite! Am arătat spre răsărit.

– Unde? Se ridică dintre ruine. La ce te uiți?

– Acolo! Mi-am scos pantofii uzi și am luat-o la fugă prin apa rece.

– Laurel, nu te duce acolo! Mă prinse din urmă și îmi apucă brațul. Apoi văzu și el ce văzusem eu. Pe o bucată plutitoare de lemn, în depărtare, se aflau două siluete mici.

Copiii mei.

capitolul 52

Maggie

La început am crezut că puteam să înotăm, însă când ne făceam curaj să sărim de pe epava plutitoare, l-am prins pe Andy de talie.

–Suntem prea departe, Andy, am spus. Curentul ne îndepărta de plajă mult mai repede decât credeam, împingându-ne spre soarele portocaliu orbitor. Plaja, care strălucea ca aurul, părea foarte departe. N-o să reușim.

Ne-am dezechilibrat a patra sau a cincea oară, căzând în genunchi. Am privit din nou spre plajă. Ce altă opțiune aveam decât să înotăm?

Trebuia să mă gândesc. Nu eram prea sigură pe care parte a casei stăteam îngenuncheați. La început fusese o suprafață mai mare, dar se transformase într-o plută ca a lui Huck Finn, cu o bucată de bibliotecă ieșind dintr-o parte. Poate podeaua sufrageriei. Nu mai conta. Indiferent ce era, se dezmembra și ne micșora tot mai mult bariera dintre viață și moarte. Nu putea pluti la nesfârșit.

–Putem înota, mă contrazise Andy. Ne prefacem că dăm ture de bazin.

–Dar nu suntem în bazin. Apa e mult mai rece, iar bazinul nu are curenți puternici. Vezi cum suntem duși în larg? Asta ni se va întâmpla dacă încercăm să înotăm.

Mi-era atât de frică. Nu cumva, în loc să-mi salvez frățiorul, îl omoram?

Din pluta noastră fragilă se mai desprinsese o bucată, iar Andy scânci când l-am strâns în brațe cu putere. Priveam cum partea de podea cu biblioteca plutea tot mai departe

de noi, apoi se cutremură ușor și se scufundă. Priveam propria noastră soartă.

— O să ne înecăm? Întrebă Andy.

Plaja roșiatică părea și mai departe decât cu câteva secunde în urmă. L-am prins pe Andy de umeri și l-am privit în ochi.

— Ascultă-mă. Va trebui să încercăm să înotăm, dar trebuie să rămânem cât mai aproape unul de celălalt. Să nu mă pierzi din ochi, iar eu nu te voi pierde din ochi pe tine. Și fii atent! Nu putem înota drept spre plajă! Ai înțeles? Înotăm *paralel* cu plaja.

— Ce înseamnă „pralel”? Părea înspăimântat. Era influențat de propria mea frică.

Am oftat, spre surprinderea amândurora. Mi-am șters lacrimile cu dosul palmei.

— Înseamnă că vom înota în direcția asta. Am arătat spre nord.

— Și atunci cum ajungem pe plajă? Vocea lui era atât de subțire.

Ce făcusem?

— Panda. L-am îmbrățișat rapid. Îți promit. Înotăm puțin în direcția aceea, apoi o să putem înota spre plajă. Însă trebuie să rămâi calm. Să nu te sperii.

— Dar tu nu ești calmă. Buza lui inferioară tremura.

— Știi cum trebuie să ții ritmul într-o cursă? m-am interesat.

El dădu din cap, cu toate că nu-l văzusem vreodată ținând ritmul.

— De data asta *trebuie* să ții ritmul, Andy. Vocea mi se frânse. Te rog, Panda. Nu te forța, da? Încet și sigur, în direcția aceea – am arătat din nou – și o să reușim.

Privirea lui Andy se îndepărtase de la mine și brusc am văzut întregul soare reflectat în ochii lui căprui.

— Privește! Făcu un semn în spatele meu.

M-am întors la timp cât să văd un perete de apă îndreptându-se spre noi, ridicându-se dintr-o mare care în rest era nemișcată. I-am strâns brațul și am scos un urlet în timp ce valul cobora spre noi. Ne smulse de pe pluta fragilă și îl luă pe fratele meu din mâinile mele.

M-am rostogolit sub apă ca un gimnast în aer. Mi-am ținut răsuflarea cu ochii deschiși, căutându-l pe Andy în apa înspumată, în timp ce valul mă învârtea ca pe un tirbușon. Nu-l vedeam. Am început să lovesc speriată apa, ca și când aș fi putut s-o îndepărtez ca pe o perdea.

—Andy! am urlat în ocean, simțind cum apa îmi umple gura și plămânii.

M-am ridicat încet pe creasta valului. Mă simțeam ca și când mă înălțase cineva și mă purta departe. Plămânii mă dureau în timp ce absorbeau aerul roșiatic, iar când am ajuns din nou în apă, am cedat. Am renunțat. M-am lăsat în mâinile mării.

capitolul 53

Laurel

–Nu-i mai văd! am strigat spre Marcus. Nici pe *el* nu-l mai vedeam, dar știam că se uita prin curțile primului șir de case, căutând o barcă sau o plută.

–Ce e? Apăru brusc, alergând spre apă cu o placă de surf.

Am arătat spre locul unde-i văzusem ultima oară pe Maggie și Andy.

– Au dispărut! Se opri din alergat și privi spre orizont. Nu știu ce s-a întâmplat! Au dispărut într-o clipită.

Se îndreptă din nou spre apă, lăsă placa de surf pe suprafață și începu să vâslească.

–Vreau să vin și eu!

–Stai acolo și continuă să încerci să suni! strigă el.

Încă de când am ajuns acolo încercam cu ambele telefoane să prindem semnal. Am ridicat telefonul să formez din nou 911 cu degetele reci și tremurânde, însă ceva mi-a atras atenția pe plajă, la o distanță destul de mare spre nord de locul în care mă aflam. Erau oameni? O siluetă micuță, roșiatică în apa puțin adâncă, aproape de golfuleț. Nu se putea să fie unul dintre copiii mei. Nici unul dintre ei n-ar fi putut înota atât de rapid la țărm, nici măcar în cele mai favorabile condiții.

Însă acea ființă avea părul negru și era foarte fragilă.

–Marcus, întoarce-te! am țipat, apoi am luat-o la fugă. Nisipul ud era ca betonul sub picioarele mele goale. Am încercat să disting imaginea aceea micuță de pe plajă. Ce făcea? Îmi dădeam seama că nu stătea în picioare. Am mărit ritmul. Pescărușii și alte păsări de pe țărm

fugeau din calea mea. Niciodată în viața mea nu alergasem atât de repede.

– Laurel, ai grijă! strigă Marcus din spatele meu. Îi auzeam sunetul pașilor pe nisip. Știam că mă avertiza cu privire la molozul împrăștiat pe plajă în fața mea, însă n-aveam de gând să încetinesc pentru câteva cioburi sau cuie ruginite. Știam și că nici el n-avea s-o facă.

Andy se ridica în picioare în nisipul ud, iar valurile blânde îi treceau peste glezne.

– Andy! Am ridicat brațele. Era viu! Andy!

Trăgea ceva din apă, iar când m-am apropiat de el mi-am dat seama că era Maggie.

– O, Dumnezeu! Am intrat alergând în apa rece până la genunchi, împrăștiind-o pe lângă mine.

– Mami! Andy se dezechilibra și se așeză din nou. Când am ajuns lângă el, Maggie stătea cu capul în poala lui.

– Maggie! Am căzut în genunchi lângă copiii mei.

Andy horcăia, iar răsuflarea lui se auzea ca un șuierat peste murmurul blând al valurilor, în timp ce pieptul lui se umfla și se contracta ca un acordeon.

– Puiule! L-am luat de gât și l-am sărutat pe frunte, însă imediat mi-am îndreptat atenția spre Maggie.

– E bine? Marcus se lăsa în apă lângă noi, iar Maggie începu să tușească. Avea ochii închiși și pielea de un albastru translucid, însă era vie. Icni și se înecă, scuipând apă sărată.

I-am luat capul din poala lui Andy pe picioarele mele și am întors-o pe o parte.

– Maggie, draga mea, sunt eu, mama. Ești bine, draga mea. Icnea și tușea, însă nu eram sigură că era conștientă. Dintr-odată, peste fața ei trecu un val. Hai să o scoatem din apă, am zis.

– Respiră cum trebuie? Întrebă Marcus. Am cărat-o câțiva metri mai sus pe plajă, apoi am întors-o pe burtă. Andy îngenunche lângă ea.

–Maggie! strigă el. Maggie, ești bine?

Am văzut sânge pe picioarele lui Andy.

–Andy, sângerezi! Unde te-ai rănit?

Andy privi în jos. Sângele părea să-i curgă din genunchi.

–E de la Maggie! Marcus o întoarse pe spate; atunci am văzut ceea ce nu zărisem când fuseserăm în apă: o tăietură adâncă în gâtul ei, din care țâșnea sângele pe nisip. Marcus își scoase tricoul și i-l apăsă pe rană.

Maggie tuși, apoi am întors-o din nou, însă părea că începe să respire regulat.

–Maggie, draga mea, mă auzi? Murmură ceva ce nu puteam înțelege. Ce e, scumpo? M-am aplecat și mai mult spre ea.

–Ați înotat până aici? îl întrebă Marcus neîncrezător pe Andy.

–Nu a trebuit să înotăm, răspunse Andy. A venit un val mare și ne-a luat pe sus. Ridică brațele spre cer.

Maggie șopti din nou ceva, aproape mimând.

Mi-am lipit urechea de buzele ei.

–Ce e, Maggie? am întrebat. Rosti cuvintele aproape insesizabil, apoi își dresе glasul.

–A fost tata, răspunse ea.

capitolul 54

Maggie

Cineva mă ținea de mână. M-am gândit că poate era tata. Plămânii mă ardeau când respiram. Totul mă durea, mai ales gâtul, și aș fi vrut să duc mâna la locul unde eram rănită, însă îmi simțeam brațele prea grele și oricum nu prea-mi păsa. Aveam senzația că, într-un fel, capul îmi era deconectat de la durere. Dacă exista raiul, oare așa era în el? Să plutești deasupra durerii, cu tata de mână? Probabil că da.

– Zâmbește, spuse o voce de bărbat.

Unchiul Marcus? Am încercat să deschid ochii, însă pleoapele îmi erau la fel de grele ca brațele.

– Maggie?

Mama. Mama mă ținea de mână. Mi-am amintit de val. Mi-am amintit că-l pierdusem pe Andy.

– Andy? Am deschis imediat ochii și am încercat să mă ridic în capul oaselor.

– Stai. Unchiul Marcus mă prinse de umeri și mă lăsă jos din nou.

– Nu te grăbi, draga mea, spuse mama.

Mă afluam într-o cameră albă și ciudată. Mama era în dreapta, încă ținându-mă de mână; unchiul Marcus era în stânga și își îmi mângâia părul.

– L-am pierdut pe Andy, am bolborosit. Vocea îmi era hârșăită, nu mai semăna cu vocea mea.

– Andy e bine, mă liniști mama.

– Îmi pare rău! am început să plâng. L-am pierdut în val!

– E bine, Mags, întări unchiul Marcus. Nu plânge. O să vină să te vadă mai târziu.

Mă durea gâtul. Durerea îmi învinse senzația de plutire. Cutremurată de o senzație de greață, am înghițit o dată. De două ori. Cu siguranță nu eram în rai.

– Ești în Spitalul Cape Fear, spuse mama. Ai o tăietură la gât. Probabil te doare rău. Am dat din cap, cu ochii închiși. Andy era în siguranță? M-ar minți cu așa ceva? Te doare când respiri? vru mama să știe.

– Da, am șoptit eu.

– O să te faci bine. Tu și Andy ați avut un noroc chior.

– E și Ben aici? Am deschis din nou ochii, privind prin lumina puternică din cameră. Acum nu-mi mai păsa cine știa de Ben. Voiam doar să fie cu mine.

– Nu, Mags, răspunse unchiul Marcus. Doar eu și mama ta.

– Ai spus ceva de tatăl tău, continuă mama. Că v-a salvat. Cum adică, draga mea?

Am închis din nou ochii. Mi-am amintit senzația de liniște pe care o încercasem când mă ridicase valul în aer, însă eram suficient de trează cât să-mi dau seama că mamei i s-ar fi părut o nebunie. Chiar și mie mi se părea o nebunie. Nu voiam să povestesc.

– Nu știi despre ce vorbești, am spus.

Mama ezită, dar mă gândeam că n-avea de gând să renunțe.

– Bine, acceptă ea într-un final.

Brusc mi-am amintit de ce pornisem întreaga aventură.

– Audierea! am exclamat, încercând să mă ridic din nou. S-a...

– Amânat. Mama mă ținu jos. Nu te gândi acum la asta.

Mi l-am amintit pe Andy la Paznicul mării, spunându-mi că în timpul petrecerii ieșise afară să verifice gândacii.

– Trebuie să discut cu cineva, am zis.

– Trebuie să te odihnești. Unchiul Marcus îmi mângâie umărul.

– Nu. Nu. Trebuie să vorbesc cu avocatul lui Andy. Nu! Cu poliția. Chiar acum.

– Ai luat cam multe calmante, spuse mama. Nu este momentul.

– Ba da, este momentul! am insistat. *Ieri* era momentul. *Săptămâna* trecută era momentul. *Luna* trecută era momentul.

– Mags, despre ce vorbești? Întrebă unchiul Marcus.

Nu le puteam spune. Mă gândeam că mă vor opri să fac ceea ce trebuia să fac. Ceea ce ar fi trebuit să fac cu multe săptămâni în urmă.

– Sunt trează. Nu sunt nebună și trebuie să vorbesc chiar acum cu poliția. Mi-am îndreptat privirea de la chipul mamei la cel al unchiului Marcus și am văzut cât de derutați erau. Acum, am continuat eu. Trebuie să mă lăsați. Înainte să mi se facă frică. Trebuie să le spun ce s-a întâmplat de fapt.

– Cum adică „ce s-a întâmplat de fapt”? Întrebă mama. Părea că avea o mie de ani. Andy ți-a spus ceva?

Era speriată. Îi era cumva teamă că ceea ce aș spune l-ar trimite pe Andy cu siguranță la închisoare? Mă întrebam dacă ar fi simțit aceeași frică și dacă ar fi știut că eu voi fi cea închisă pentru totdeauna.

– Chiar trebuie să fie un avocat lângă tine, rosti unchiul Marcus a zecea oară, când Flip Cates termină de citit Drepturile Miranda. Știam că el îi ceruse lui Flip să vină în locul acelui personaj ciudat, sergentul Wood, iar

asta mă bucura. Însă nu aveam de gând să aștept un avocat. Deja îl așteptasem de o oră pe Flip.

Am scuturat din cap – o greșală. Doctorul îmi spusese să nu îmi mișc capul, ca să nu cumva să deschid iar tăietura de la gât. Am atins ușor bandajul cu degetele. Tăietura mă ardea și mă durea tot corpul, dar refuzasem să mai iau calmante până nu vorbeam cu Flip. Nu voiam să se afirme că nu eram în toate mințile când am vorbit cu poliția.

Mama se ridică de pe scaun ca să-mi verifice bandajul.

–Nu sângerează, spuse ea. Aș vrea să te gândești mai bine, Maggie. Poate că domnul Shartell ar trebui să vorbească la telefon cu tine înainte să spui ceva.

–Pot să aștept, Maggie, zise Flip. Stătea unde stătuse unchiul Marcus mai devreme și pusese un reportofon pe măsuta cu roțile. Unchiul Marcus stătea la capătul patului meu.

–Nu vreau să vorbesc cu el, am repetat. Mama și unchiul Marcus mă bătuseră la cap cu avocatul încă de când le spuseseam că voiam să vorbesc cu poliția. O să învârtă lucrurile până n-o să mai înțeleg nici măcar eu ce spun. Vreau să povestesc ce s-a întâmplat, de fapt, în noaptea cu incendiul.

Mama își răsucea verigheta cea veche pe deget.

–Draga mea, nu se poate să-l acoperi pe Andy.

Eram surprinsă.

–Nici nu fac asta. Fără să știe, el m-a acoperit pe mine în tot acest timp. L-am privit pe Flip. Putem începe?

–Sigur, Maggie, răspunse el. Vrei să îți pun eu întrebări, sau vrei să povestești tu?

–Povestesc.

–Bine, atunci. Umblă la reportofon, apoi îl apropie puțin mai mult de mine, pe masă. Poți începe.

Am tras adânc aer în piept și am început.

capitolul 55

Maggie

Când iubești cu adevărat pe cineva, când bucuriile lui sunt bucuriile tale și când suferința lui e și suferința ta, e un lucru minunat și teribil în același timp. Așa a fost cu Ben și cu mine. Eram ca un munte de empatie viu în preajma lui. Mi se părea că e un om minunat, și în interior și la exterior. Mereu răbdător cu copiii din echipa de înot. Mereu îl încuraja pe frățiorul meu. Credea în Andy așa cum credeam și eu. Îl iubeam pe Ben pentru asta și pentru blândețea lui față de mine și pentru felul în care își adora fetița. Pentru felul în care încerca să se descurce în departamentul de pompieri când de fapt pentru el era atât de greu și înspăimântător.

— Când eram mic, mi-a spus el într-o noapte când eram în patul de la Paznicul mării, tatăl meu mă pedepsea încuindu-mă într-un dulap de sub scări. Simțeam că mă sufocam. Mă speriam. Băteam în ușa dulapului, dar nu venea nimeni. I-am mângâiat brațul în timp ce vorbea. Nu-mi puteam imagina că un părinte putea fi atât de crud. Ben a urmat: N-am mai avut probleme cu claustrofobia până când am îmbrăcat pentru prima dată echipamentul de pompier, la cel dintâi antrenament pentru incendii. Era ca și când aveam din nou cinci ani și eram blocat în dulap. Așa mă simt de câte ori îmi pun masca. Nu pot să depășesc momentul. În rest, sunt bun la toate. Unchiul tău îmi spune că trebuie să am răbdare, însă cred că e din ce în ce mai rău, nu mai bine.

Eram uimită că îmi povestea ceva atât de personal. Avea încredere în mine cât să-mi dezvăluie un secret.

Mă făcea să simt că și eu puteam avea încredere în el; la rândul meu. Pe de-a-ntregul.

După vreo două săptămâni, eram la Jabeen's cu Amber și alte fete, pe vremea când încă mai suportam să ies cu ele. Stăteam într-un separeu, iar în separeul de lângă noi se aflau câțiva voluntari de la pompieri. Doi bărbați și o femeie.

Am ridicat privirea din cafeaua cu lapte și l-am văzut pe Ben intrând pe ușă. Mi-a făcut un semn cu capul, iar eu i-am răspuns. Ne pricepeam să ne prefacem indiferenți unul cu celălalt, ca și când nu am fi fost altceva decât antrenorii echipei de înot.

–Hei, le spuse Ben voluntarilor, apoi se îndreptă spre barul la care se afla Sara.

–Hei, răspunseră voluntarii.

Comandă o cafea la pachet. Amber pălăvrăgea despre Travis, însă nu era decât un bâzâit în urechile mele pentru că eram atentă la Ben, încercând să nu dau de înțeles că eram atentă la el.

Imediat ce Ben plecă de la Jabeen's, voluntarii izbucniră în râs. Imediat mi-am dat seama că râdeau de Ben. Unul dintre tipi cotcodăcea ca o găină.

–Rahat de pui, spuse el.

–Ce fricos, adăugă celălalt.

Mi se înroșiră obrazii, simțeam cum mi se frânge inima. Pur și simplu îmi plesnea în piept.

–I-am spus lui Marcus că nu vreau sub nici o formă să mai intru cu CCN vreodată, spuse femeia. Săptămâna trecută la depozit m-a lăsat acolo singură. Hiperventila ca prostul.

CCN. *Cretinul cel nou*. Știam mai mult argou de pompieri decât era cazul.

–Iar Travis a zis că dacă vreodată îl mai vede pe Marty cu mâna pe mine, o să-l castreze, spunea Amber.

– Dacă nu poate să stea cu noi, continuă alt voluntar, mai bine să nu se bage în așa ceva.

– Așa e, îl aprobă celălalt. N-o să-l las să intre cu mine într-un incendiu.

– Șșșt! Femeia coborî vocea. Prietena lui lucrează aici.

– Dawn? Nu e aici acum.

„Prietenul lui stă chiar în spatele tău, idiotule“, l-am repezit în gând.

Ben îmi povestise că ceilalți voluntari îl tachinau din cauza problemei sale cu echipamentul, însă asta era mai mult decât tachinare. Era pură răutate.

Nu voiam să-i povestesc lui Ben ce auzisem. Poate că unele fete și-ar fi schimbat părerea despre prietenul lor în această situație, dar pe mine m-a făcut să-mi doresc să îl ajut mai mult. Să fiu o alinare pentru el.

Îmi spusese că se străduia să scape de claustrofobie. Avea echipament de gimnastică acasă, iar când exersa își pune uneori costumul de intervenție ca să se învețe cu el. S-a dus la Washington să ia lecții speciale de folosire a echipamentului. Făcea exerciții ca să-și încetinească respirația: cinci secunde inspira, cinci secunde expira. Mi-aș fi dorit ca acei voluntari care își bătuseră joc de el să fi văzut cât de dedicat era.

– Sunt pregătit, îmi spuse Ben într-o noapte, când stăteam întinși pe plajă. Era una dintre acele nopți ciudat de calde, care mai apăreau din când în când iarna. Făcuserăm dragoste pe plajă, apoi ne cuibărisem unul în altul într-o pătură. I-am spus lui Marcus că acum pot s-o fac, continuă el. Însă nu prea sunt sigur că mă crede. Am nevoie doar de o ocazie să o dovedesc.

Trecură câteva săptămâni fără să se producă vreun incendiu în care să aibă nevoie de mască. Apoi încă vreo câteva. Ceilalți voluntari se purtau la fel de urât cu el.

Îl lăsa deoparte. Ben era sfâșiat, iar eu începusem să-i urăsc pe unii dintre ei.

Într-o zi din martie mă sună și îmi spuse supărat că cineva îi furase pagerul cât timp fusese la duș. Făptașul lăsase în locul lui un bilet pe care scria: „Îți luăm pagerul în semn de autoapărare“.

—Mă gândesc să plec, îmi mărturisi Ben la telefon.

—Cum adică? Mi-era teamă că deja înțelesesem. Eram în mașină și mă îndreptam spre singurul semafor din Surf City; am făcut stânga și am trecut pe roșu. Mi-am dat seama abia după câteva secunde.

—Aș putea să mă întorc în Charlotte. Să fiu mai aproape de fiica mea. Să mă înrolez la departamentul de pompieri de acolo, unde pot să o iau de la capăt. Iubesc plaja, însă nu mai suport abuzurile astea.

—Te rog, nu pleca! Treceam și eu printr-un fel de atac de panică.

Am călcat frâna și am tras pe dreapta ca să pot vorbi. Aș fi murit dacă se întâmpla una ca asta.

—Știu, continuă el. Nu vreau să te părăsesc. Ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat aici.

—Atunci nu pleca! Mă întrebam dacă mă mai puteam înscrie la UCN din Charlotte pentru toamnă. Însă era prea departe. Prea departe de Andy.

—O să iau o decizie abia peste o săptămână, două, oță el. Părea obosit. O să văd dacă pot rezolva încurcătura asta. Voiam doar să-ți spun ce am de gând.

Așa că am găsit un plan ca să rezolv „încurcătura asta“. În vreo doi ani, biserica Drury Memorial urma să fie demolată și reconstruită, deci ce mare lucru ar fi fost dacă ar fi ars din temelii? În adâncul subconștientului meu știam că era un lucru rău. Însă nimeni nu avea să fie rănit. Ba chiar l-aș fi ajutat pe dragul de reverend Bill să-și construiască lăcașul mai devreme. Și i-aș fi dat lui Ben ocazia să iasă în față.

Ben îmi povestise de o biserică din Wilmington care arsesese; mi-am amintit că acolo se folosisese un amestec de benzină și motorină și că făptașul nu fusese prins. Mă gândeam că dacă aș fi utilizat aceeași combinație, anchetatorii aveau să creadă că a fost aceeași persoană.

Nu știam bine de cât combustibil aveam nevoie sau de unde să fac rost de el fără să trezesc bănuiele. Am cumpărat două canistre de plastic mari de la Lowes. Apoi, cu câteva nopți înainte de data la care plănuisem să incendiez biserica, am mers la două benzinării diferite de la marginea Wilmingtonului, unde nu mă cunoștea nimeni. De la una am luat benzină, iar de la cealaltă, motorină. Nimeni nu mi-a spus nimic. Am ținut canistrele în portbagaj.

Am așteptat momentul potrivit. În acea noapte de sâmbătă știam că Ben se ducea să mănânce la Daddy Mac cu niște tipi, deci avea să fie aproape de secție. Când avea să sune alarma, putea ajunge suficient de repede cât să urce în prima mașină. Totul era perfect. Însă trebuia să-mi și aleg momentul potrivit. Trebuia să aștept până se lăsa întunericul, ca să nu mă vadă nimeni turnând combustibilul, dar nu atât de târziu cât Ben să fi plecat deja acasă. Eram sigură că o să mă descurc. Nu-mi făceam nici o grijă.

Apoi mama mă rugă să-l duc pe Andy la petrecere în acea noapte.

—Mă duc la Amber să învăț, am spus, în timp ce umpleam mașina de spălat vase. Chiar plănuisem să mă duc la Amber imediat ce dădeam foc. Așa aveam un alibi în caz că aș fi avut nevoie de unul.

—Îl poți lăsa pe Andy în drumul tău, insistă mama. Trebuie să lucrez la un discurs.

—Nu e chiar în drumul meu, am replicat. Să fiu sinceră, uitasem complet de petrecere, chiar dacă eu fusesem cea care o convinsese pe mama să-l lase pe Andy să se ducă. Oare chiar voiam să dau foc unei biserici aflate la doi pași

de sala în care urmau să se distreze niște tineri? Nu mi-era teamă că flăcările aveau să cuprindă și clădirea aceea. Era, totuși, destul de departe. În orice caz, nu voiam să-i sperii pe copii, cu atât mai puțin pe Andy, dar plănuisem totul perfect. Și cine știe cât de repede se hotăra Ben să se mute la Charlotte? Îl duc, am acceptat.

Acea schimbare bruscă de planuri îmi puse nervii în mișcare.

Pe la șapte și un sfert l-am sunat pe Ben pe mobil.

– Hei. Încercam să par cât mai normală. Auzeam pe fundal zgomotele din restaurant. Multe discuții. Clinchet de pahare.

– Hei, făcu el. Ce s-a întâmplat?

– Încă ești la Daddy Mac?

– Îhî. Tu unde ești?

– Acasă. Mă duc la Amber să învăț. O să poți vorbi mai târziu?

– Cred că da. Te sun eu?

Încercam să-mi dau seama cum aș fi putut să-l întreb cât mai stă la Daddy Mac fără să-i dau de bănuț. Și nu am găsit altă metodă decât să-l întreb direct.

– Când pleci de acolo?

– Ei, probabil peste vreo patruzeci de minute. Sau o oră. De ce?

– Făceam conversație. Nu-mi rămânea prea mult timp. Te las să-ți iei cina. Vorbim mai târziu?

– Sigur.

Am terminat convorbirea cu mintea gata să explodeze. Nu aveam să reușesc. Petrecerea începea abia la opt. Ben avea să fie probabil deja plecat când dădeam foc la biserică. Trebuia să-l las pe Andy mai devreme la petrecere. Nu aveam de ales.

Când eu și Andy am parcat în fața clădirii pentru tineri, era atât de devreme, încât nici un alt copil nu apăruse încă.

– Nu poți să mă lași aici dacă nu mai sunt și alți copii! a strigat Andy când i-am zis să coboare.

– Văd un adult înăuntru, am spus, apoi l-am înghiontit. Îl vedeam prin fereastra clădirii pe domnul Egges, care stătea cu spatele la noi. Îl recunoscusem după coadă. Du-te. N-o să pățești nimic.

– Nu mă duc până nu vin copiii, și cu asta, basta. Andy își încrucișă brațele pe piept, fără să se miște.

Nu aveam timp să mă cert cu el. Pur și simplu trebuia să torn combustibilul cu Andy în mașină. Am inventat ceva în timp ce treceam pe lângă clădire.

– Am puțină treabă la biserică. Așa că așteaptă-mă în mașină, apoi te duc înapoi la petrecere. Chiar îmi pierdusem răbdarea. Cum o să fac asta? Nu puteam aprinde focul cu Andy lângă mine, așa că aveam să torn benzina, să-l duc pe fratele meu la petrecere, apoi să mă întorc acolo și să arunc un chibrit pe combustibil. Speram doar ca Ben să stea atât cât spusese că stă la Daddy Mac. Dacă nu era în primul camion de pompieri, focul putea fi deja stins când ajungea el.

Am cotit după colțul bisericii, apoi am oprit mașina.

– Tù rămâi aici, am spus. Trebuie să torn niște insecticid în jurul bisericii. Au o problemă mare cu gândacii și m-au rugat să...

– Ce fel de gândaci?

– Nu știu, Andy. Am pus mâna pe mânerul portierei. Tu stai aici.

– Furnici? Sau albine? Sau viespi de hârtie creponată cum am avut noi lângă terasă?

– De hârtie, am răspuns.

– Poftim?

– Doar viespi de hârtie¹. Nu viespi de hârtie creponată.

¹ În engleză *paper wasp* (*Polistes dominula*) – „viespea de hârtie” își datorează denumirea faptului că își construiește cuibul din celuloză extrasă din lemnul uscat (n.red.)

– Gândaci de bucătărie?

– Tot felul de gândaci! I-am asigurat.

– Te ajut. Dădu să coboare din mașină.

– Nu! Simțeam cum îmi curge transpirația pe spate, pe sub tricou și geacă. Tu stai aici. Și ascultă. L-am prins de umăr și l-am întors spre mine. Țsta e un secret. Persoana care m-a rugat să torn insecticid mi-a spus să nu mai zic la nimeni, pentru că oamenii care merg la biserică s-ar speria dacă ar ști că sunt gândaci aici.

– Dar gândacii sunt *interesanți*, răspunse Andy. Deschise ușa mașinii și sări înainte să-l mai pot opri. Vreau să ajut.

Era mai rapid să-l las să mă ajute decât să mă cert cu el. Am deschis portbagajul și am scos cele două canistre. Măinile îmi tremurau atât de tare, încât auzeam cum se mișcă benzina în recipient. Adusesem mănuși de latex ca să nu las amprente pe canistre, însă doar o pereche. I-am dat lui Andy niște șervețele pe care să le folosească să țină a doua canistră.

– Ai grijă să nu atingi canistra fără șervețele, am șoptit eu, chiar dacă nu mai era nimeni altcineva care să ne audă. Insecticidul te poate răni dacă îl atingi.

– Așa e, răspunse el. Chiar dacă eu nu sunt gândac.

– Exact.

Am pornit spre biserică. Aveam papuci pentru că plănuisem să-i arunc în caz că lăsăm urme. Nu mă gândeam la încălțările lui Andy. De fapt nu gândeam deloc, punct.

– Tu torni pe partea asta, chiar în punctul în care clădirea se unește cu pământul, da? Asigură-te că acoperi fiecare centimetru. Eu o să torn pe partea cealaltă.

– Fiecare centimetru, repetă el.

– Și nu uita, nu atinge canistra. Ai grijă să nu verși pe tine.

Deja tremuram din tot corpul. Am început să torn. Era beznă, însă îmi dădeam seama că turnam pe lemnul

de pin. Avea să se aprindă imediat. Și mirosul era foarte puternic. Am întors capul ca să pot respira, apoi mi-am ținut răsufierea cât de mult am putut în timp ce turnam. După aceea am întors din nou capul să respir și așa am străbătut toată latura bisericii. Speram că Andy nu scăpa nimic pe partea lui.

Aparatul de aer condiționat era atât de aproape de clădire, încât nu am putut turna benzină sub el. Nici o problemă. Era mult lemn de pin, așa că nu mai contau câțiva centimetri fără benzină.

Andy veni pe partea mea chiar când terminam.

–Nu mai am, spuse el.

–Nici eu.

Ne-am întors la mașină. Slavă Cerului că reușisem! Am pus canistrele într-o pungă de gunoi mare pe care o adusesem cu mine. Tot acolo mi-am băgat și papucii, apoi am azvârlit punga în portbagaj. Adusesem sandale să mă schimb; m-am încălțat cu ele și am urcat în mașină.

Andy se așezase deja pe scaunul pasagerului.

–Așa! Încercam să par veselă. Ești gata să mergi la prima ta petrecere?

–Dacă sunt și ceilalți copii acolo.

–Cred că au ajuns deja. Cel puțin primii dintre ei. Nu uita ce ți-am zis despre insecticid, am continuat eu în timp ce demaram.

–Ce?

–Să nu mai spui la nimeni.

–E un secret. Pentru că oamenii se vor speria.

–Excelent! l-am lăudat.

Deja erau și alți copii în clădirea pentru tineri. Andy o zări pe Emily Carmichael, care îl făcu să uite cât de timid fusese cu câteva minute mai devreme. Ieși din mașină fără ca măcar să-și ia rămas-bun.

Am mers din nou spre biserică, însă am rămas în mașină cu o cutie de chibrituri în poală. „E bine să fac asta,

mi-am spus. Oricum o vor demola curând.“ Mi-am amintit că uneori pompierii incendiau case vechi ca să se antreneze. Nu era oare același lucru?

Însă m-am hotărât să trec întâi pe la Daddy Mac, să mă asigur că mașina lui Ben încă se afla în parcare. Șovăiam, dar mi se părea un detaliu important, așa că am luat-o într-acolo.

Mașina albă a lui Ben era parcată chiar lângă intrare. Mă simțeam dezamăgită. Abia în acea clipă mi-am dat seama că mi-aș fi dorit ca mașina să nu mai fie acolo, să mă salveze de la planul meu nebunesc. Dar era încă acolo și întregul scenariu mi se derulă în minte. Izbucnea incendiu. Cineva suna la pompieri. Ben ducea mâna la pager. Ben alerga până la secție, apoi urca în camion. Era atât de nerăbdător! Un pic speriat, dar gata să le arate celorlalți că era deja unul de-ai lor. Că puteau avea încredere în el.

Când m-am întors spre biserică, în mintea mea se derula un adevărat film. M-am hotărât să parchez lângă Jabeen's, care se închisese la șase. Așa puteam să merg pe jos până la biserică, să dau foc, apoi să alerg prin beznă înapoi fără să mă vadă cineva.

Am ieșit din mașină și am aruncat punga cu canistrele și papucii în tomberonul din spate de la Jabeen's. Apoi mi-am dat seama că dacă cineva găsea canistrele, atunci găsea și papucii mei, așa că am băgat mâna în tomberon, am scos punga și am aruncat din nou doar canistrele. Papucii i-am aruncat în tomberonul din față, în pungă.

Am pornit spre biserică, însă brusc am văzut o grămadă de copii în fața clădirii pentru tineri, care era învăluită în beznă. Ce se întâmpla? Am strecurat cutia de chibrituri în buzunarul gecii și m-am îndreptat spre clădire. Copiii veneau în direcția mea, lăsându-mă complet nedumerită. L-am văzut pe Andy și l-am tras lângă mine.

– Ce s-a întâmplat?

– Pană de curent, răspunse el. O să mergem în biserică.

Nu-mi venea să cred cât de ușurată mă simțeam! Din cap până-n picioare. Nu mai trebuia s-o fac! Acum nu *puteam* s-o fac nici dacă voiam. Era ca și când o nebună plănuiise totul și mă aștepta pe mine să duc planul la îndeplinire. Eram liberă!

Am alergat din nou la mașină și am luat-o spre casa lui Amber, însă brusc am simțit că mi se face rău. Am tras pe aleea unei case părăsite, am deschis ușa mașinii și am vomitat în nisip.

Și mi-am dat seama unde voiam de fapt să mă duc. Aveam nevoie de tata, nu de Amber.

M-am îndreptat spre Paznicul mării.

capitolul 56

Laurel

Abia respiram de plâns. Când vorbea Maggie aş fi vrut să plec ca să nu vadă cum mă prăbuşesc. În acelaşi timp, mi-aş fi dorit să o strâng în braţe şi să-i spun că totul va fi bine. Am ales să rămân pentru că gândul care mi-a trecut prin minte în timp ce-şi spunea povestea era: „Unde a fost mama acestei fete?”

Cum de nu înţelesesem nici un semn? Cum de nu ştiusesem că se strecura afară din casă în toiul nopţii? Că rar era acolo unde îmi spunea că era? Că, pe lângă faptul că se expunea pericolului, era şi capabilă să *facă* rău? Unde *fusesem*?

Bineînţeles, ştiam răspunsul: fusesem cu Andy. O lăsaşem pe Maggie să se descurce singură, aşa cum făcusem de când îi dădusem viaţă. Mi-am şters obrazii cu mâna.

– Vrei să spui că te-ai simţit ca şi când în tine ar fi existat două persoane diferite? o întrebă Marcus pe Maggie, după ce ea termină povestea. Fata cea nebună şi tu?

– Te referi la dubla personalitate? Maggie îşi încrucişă braţele, ca şi când i-ar fi fost frig. Nu, răspunse ea. Am fost eu tot timpul.

Eu, Flip şi Marcus am făcut schimb de priviri. Ştiam ce gândeau toţi, iar Flip transpuse acel gând în cuvinte.

– Însă până la urmă ai aprins focul, Maggie, nu? întrebă el.

– Nu! Maggie îşi scutură capul, apoi păru să-şi amintească de rana de la gât. Asta încerc să vă explic, continuă ea, atingându-şi bandajul. Când mi-am dat seama că acolo

vor fi copii, am lăsat-o baltă. N-aș da niciodată foc unei clădiri în care se află oameni!

Flip nu o credea. Expresia lui nu se schimbă, însă privirea din ochi îl dădu de gol.

I-am luat mâna lui Maggie și i-am mângâiat-o. Era rece și i-am ținut-o între palmele mele s-o încălzesc. Mi-am amintit cum Maggie îmi ținuse mâna într-ale ei în drumul spre spital după incendiu. Nu-mi dăduse drumul. Și mi-am amintit șocul ei – șocul ei neprefăcut – când o sunasem să-i spun că biserica ardea.

–Deci după ce ai vorbit cu Andy te-ai dus direct la Paznicul mării? întrebă Flip.

–Da. Și am sunat-o pe mama să-i spun că petrecerea se mutase în biserică.

Flip privi spre mine.

–Așa e, am confirmat. Însă atunci erai la Amber, nu?

–Tu ai crezut că eram acolo, dar nu eram.

–Îți mai amintești dacă ai auzit ceva în fundal când te-a sunat Maggie? mi se adresă Flip.

–Nu. Atunci lucram la un discurs pentru o întâlnire cu o organizație de profesori și nu-mi mai amintesc din acea convorbire, decât că petrecerea se mutase. Asta mă îngrijorase – că schimbarea îl putea deruta pe Andy.

–Ce ai făcut la Paznicul mării? o întrebă Marcus pe Maggie.

–Am... Maggie privi spre capătul patului, unde cearșafurile erau ridicate puțin peste un deget de la picior bandajat – cealaltă rană pe care o avea. Cu mâna liberă își dădu la o parte o șuviță inexistentă de pe frunte. Aveam senzația că șovăia. Am rămas o vreme pe terasă, spuse ea. Eram... mă simțeam ca și când tocmai aș fi evitat un glonț.

–Te-a văzut cineva acolo?

–Era... știți voi. Încă era martie. Casele din jur erau goale.

Flip se răsuci în scaun și își încrucișă brațele pe piept.

– Atunci *cum* a izbucnit incendiul? se interesă el.

– Nu știu. Ochii i se umplură de lacrimi. Sincer, nu știu. Știu doar că nu l-am pornit eu. Și nici Andy.

– Hai să luăm o pauză, spuse Marcus, spre ușurarea mea. Maggie fusese puternică și curajoasă în ultima oră. Însă acum începuse să se clatine. Și nici eu nu mă simteam prea bine.

Flip închise reportofonul și se ridică.

– O idee bună, zise el. Mi-ar prinde bine o cafea.

– Vin și eu. Marcus se îndreptă spre ușă. Ești bine, Maggie? întrebă el. Fata dădu ușor din cap, fără să-l privească. Fără să ne privească pe vreunul dintre noi. Vii cu noi, Laurel? mă invită Marcus. Am presupus că el și Flip doreau să-i însoțesc pentru a comenta ceea ce tocmai auziserăm, dar nu aveam de gând să plec.

Am scuturat din cap, încă ținând-o pe Maggie de mână.

– Rămân aici, am spus eu.

După ce bărbații ieșiră, Maggie începu să plângă de-a binelea.

– Îmi pare rău, mamă! îngăimă ea, apucându-mi mâna. Îmi pare rău pentru tot.

– Șșșt. Știu.

– Dar sunt atât de ușurată! continuă ea. Sunt atât de... ar fi trebuit să spun adevărul îndată ce au început să-l suspecteze pe Andy.

Da, ar fi trebuit. Însă nu o făcuse.

– Ne-ai spus acum. Asta e cel mai important.

– Mai e ceva, adăugă ea. Adică nu atât de grav. E grav, dar nu așa. Nu e ca incendiul. Și va avea importanță doar pentru tine. Are legătură cu Paznicul mării.

– Știu că te întâlneai cu Ben acolo.

Scutură din cap.

–Nu e doar atât, spuse ea. Merg acolo încă de când mi-am luat permisul de conducere. Adică singură. Nu cu vreun băiat.

–De ce? Mi-am adus aminte că Dawn îmi spusese că fuma marijuana. Oare se dusesese să se drogheze?

–O să mă crezi nebună. Sau mai nebună decât mă crezi deja.

–Nu te cred nebună.

–Acolo mă simțeam aproape de tata. Uneori stăteam noaptea pe terasă și închideam ochii și simțeam brusc că era lângă mine. Spiritul lui sau ceva de genul ăsta. Dintr-odată mă străbătu un fior. Aproape că îl simțeam pe Jamie în cameră cu noi. Crezi că am o doagă lipsă? mă iscodi Maggie.

–Dacă ai, înseamnă că nebunia se transmite în familie, pentru că și eu visam că... uneori mă vizita noaptea și pe mine.

Ochii ei căprui și frumoși se deschiseră larg.

–Serios? Chiar crezi că a fost el?

–Habar n-am, Maggie. Cred doar că ne-a marcat pe amândouă – în feluri diferite, desigur – și amândouă avem nevoie să rămânem legate de el.

Brusc se opri din plâns.

–Îmi pare rău pentru cum ți-am spus despre tata și Sara. A fost o răutate.

–M-a durut să aflu așa ceva, am recunoscut eu. Însă durerea aceea părea deja veche de câteva săptămâni, nu ore, căci fusese înlocuită de o durere și mai mare. Dar mă ajută să-mi dau seama cum te simți tu acum din cauza lui Ben.

Își întoarse capul spre fereastră. În ochii ei vedeam reflecția dreptunghiulară a soarelui.

–Dacă i-ar fi păsat de mine, ar fi fost aici, spuse ea. La spital. Nu?

Mă gândeam că indiferent dacă Ben ținea la ea, era mai înțelept să stea departe de mine și de Marcus pentru moment.

– Presupun că da.

– Chiar crezi că Ben era... și cu mine și cu Dawn în același timp?

– Da, draga mea, așa cred. Mi-o aminteam pe Dawn acasă la ea cu o noapte în urmă, strângându-și halatul scurt și lucios peste coapsele lungi, în timp ce intra în cameră. „Benny, cine e?”

– Am avut încredere deplină în el. L-am iubit atât de mult. Încă îl mai iubesc.

– Știu că doare.

Se întoarse spre mine.

– Nu ești foarte furioasă pe Sara?

Am oftat. *Eram furioasă*. Însă asta era ceva de care trebuia să mă ocup singură.

– S-a întâmplat demult, Maggie, am spus eu. Și sunt lucruri din trecut pe care și eu le regret.

– Băutura.

– Asta cu siguranță. Dar și altele. Cred că, atunci când sunt tineri, cei mai mulți oameni fac lucruri pe care ajung să le regrete. Eu și Sara am fost prietene atâția ani. Sper să găsim o cale să lăsăm în urmă povestea asta. M-am gândit la rănilor lui Keith. Cum ar fi putut Sara să o ierte pe fiica mea? În locul ei n-aș fi fost în stare.

– Mamă, doare atât de rău! gemu ea. Aș vrea să șterg totul. Focul. Pe Ben. Totul!

– Mi-ar plăcea să poți șterge toate astea din amintire. Însă știi ce mi-a spus tatăl tău odată?

– Ce?

– Știi că părinții mei au murit când eram foarte mică, apoi unchiul și mătușa mea n-au mai vrut să audă de mine, nu?

– Da.

– Am încercat să nu mă gândesc la ei, mai ales în cazul părinților mei. Pur și simplu să-mi continui viața. Să merg înainte. Fără să privesc vreodată în urmă. Iar când i-am spus asta tatălui tău, mi-a răspuns că dacă nu îți înfrunți pierderile, se vor întoarce să te muște.

– Să te muște? zâmbi Maggie. Chiar astea au fost cuvintele lui?

– Da, pentru că nu am reușit niciodată să le uit, chiar dacă nu i-am urmat întotdeauna sfatul. Voia să spună că, uneori, trebuie pur și simplu să-ți înfrunți durerea.

– Și ai încercat să te gândești la ei? La părinții tăi?

– Abia când am fost la dezintoxicare. Atunci am plâns mult după ei. Însă am învățat că nu poți să treci peste o pierdere, după care să fii liber să te duci acasă. Viața îți aruncă permanent asemenea provocări, și trebuie să înveți să le depășești. Să mergi mai departe. Ben n-o să fie ultima ta dezamăgire, draga mea. Însă o să ai și experiențe minunate care te vor ajuta să treci peste greutăți.

Ochii mi se umplură de lacrimi la gândul necazurilor ce o așteptau. Îmi citi mintea.

– Andy tot va fi chemat la audiere?

– Nu știi cum va fi, dar nu va merge la închisoare.

– Însă eu, da, nu-i așa... Era o afirmație, nu o întrebare.

– O să-ți găsesc un avocat excelent. Și o să fiu tot timpul lângă tine, Maggie. O să fiu. Timp de cincisprezece ani fusesem puternică pentru fratele ei. Acum voiam să fiu puternică pentru ea. În sfârșit. Îmi pare rău că nu am fost o mamă mai bună pentru tine, i-am mărturisit. Ai fost atât de independentă, iar Andy atât de dependent, încât uneori am uitat că aveai nevoie de mine la fel de mult ca el.

– Nu a fost chiar așa. Însă cred că acum chiar am nevoie de tine. Își umezi buzele și mă privi în ochi. Mamă, știu

că pare ca și când eu aș fi pornit incendiul. Mi-am dat seama că Flip nu mă crede deloc.

– Nu, probabil că nu te crede. Însă eu te cred.

– Da?

– Absolut, draga mea, am răspuns eu zâmbind.

Erau multe lucruri pe care nu le știam despre fiica mea. În acel moment nici nu mai știam sigur dacă era în stare să dea foc unei biserici pline de copii. Însă era un lucru în privința căruia aveam o certitudine absolută: că nu ar fi dat niciodată foc unei biserici cu *Andy* în ea.

capitolul 57

Marcus

Mă aflu din nou într-un salon de spital, de data asta într-unul mai fierbinte ca flăcările. Mă dusesem la Chapel Hill să-i spun Sarei despre mărturisirea lui Maggie; era printre acele lucruri pe care nu doream să le comunic la telefon. Nu știam sigur dacă să-i spun de față cu Keith, dar am hotărât că avea dreptul să afle. Poate mai mult decât oricare dintre noi. Însă nu voiam să fiu acolo când i se va declanșa furia. Deja fusese nervos când îl bănuise pe Andy că declanșase incendiul. Odată ce afla că autorul fusese Maggie, care nu avea nici handicap mintal pe post de scuză... ei bine, aș fi vrut să fiu oriunde altundeva.

Însă iată-mă acolo, în picioare la capătul patului, în timp ce Sara îi potrivea bandajul de pe față lui Keith.

–Maggie avea o relație cu Ben Trippett, am început.

–Nu, mă contrazise Sara, ca și când eu habar n-aș fi avut ce spuneam. Ben e cu Dawn.

–Se pare că era cu amândouă, am insistat.

–O, nu. Se așează pe scaun lângă patul lui Keith. Săraca Dawn.

–Însă Maggie nu știa că Ben încă ieșea cu Dawn. Luându-i apărarea nepoatei mele, aveam sentimentul că era abia începutul. Îi spusese că se despărțiseră.

–E îngrozitor, murmură Sara, încruntându-se. Și eu care credeam că Ben era un om bun.

–Și de ce vorbim de viața sentimentală jalnică a lui Maggie? mârâi Keith. Ochiul lui drept era întredeschis și arăta ca și când ar fi avut dureri. Riduri pe frunte.

Și o creștătură adâncă în pielea roșie care i se decojea dintre sprâncene.

Am continuat să le spun cum Ben era luat peste picior de ceilalți pompieri din cauza claustrofobiei lui. Cum Maggie ar fi vrut să-l ajute, de teamă ca nu cumva să plece din oraș. Am povestit totul fără nici o urmă de emoție, pentru că îmi simțeam trupul ca după o doză zdravănă de novocaină. Eram complet amorțit. Nici plămânii nu-mi mai funcționau cum trebuia. Mi-era greu să inspir și să expir. Tot nu puteam să realizez că Maggie făcuse așa ceva.

Și se părea că nici Sara. Nu înțelegea.

–Și ce legătură are asta cu incendiul? întrebă ea.

M-am răsucit de pe un picior amorțit pe celălalt. Mi-am încrucișat brațele pe piept.

–Ben a crezut că, în sfârșit, își învinsese claustrofobia, i-am explicat, însă avea nevoie de un incendiu ca să dovedească asta. Așa că...

–Doar nu vrei să spui că Maggie a declanșat incendiul? se holbă Sara la mine.

Am dat din cap.

–A mărturisit ea însăși. Însă nu știa că vor fi copii acolo, am adăugat eu rapid. Adu-ți aminte că petrecerea nu trebuia să...

–Nu-mi vine să cred! mă întrerupse Sara. Maggie n-ar face așa ceva. Cumva îl protejează pe Ben? Poate că el a dat foc și ea ia vina asupra ei?

–Maggie dorea să-l ajute, am repetat. Era atât de îndrăgostită de el. Atât de înnebunită după el. Nu mai gândea logic. Sara se albi la față. Își duse mâna la gură ca și când ar fi vrut să-și înăbușe un urlet. Eu mi-am continuat relatarea sinistrală: a turnat combustibil în jurul bisericii. Andy a ajutat-o pentru că... e o poveste lungă, însă el nu știa ce face. Așa au ajuns amprente de lui pe canistră.

–O, Dumnezeule, rosti Sara aproape în șoaptă. Pur și simplu nu-mi pot imagina. Domnișoara Perfecțiune. Cum a putut să rănească atâția oameni?

Nici eu nu-mi puteam imagina; pe de altă parte, elementele din povestea lui Maggie se potriveau ca piesele unui puzzle. Toate, mai puțin faptul că nega să fi aprins ea focul. Era ca și când cercetase pe internet și aflate că acuzațiile care urmau să i se aducă ar fi fost mai puțin grave dacă nu aprinsese efectiv focul care arsesse clădirea din temelii. Vorbisem cu ea până mă albăstrisem la față, încercând să o conving să mărturisească, însă degeaba. Eu o credeam pentru că era Maggie. Și nu o credeam pentru că acea parte a poveștii ei pur și simplu nu se susținea.

–Nu cred că a vrut să rănească pe cineva, am declarat.

–Cum poți să spui așa ceva? A dat foc la biserică! Sarei îi revenise vocea și, odată cu ea, și furia. Paloarea de pe chipul ei dispăruse. Obrajii îi erau roșii și știam că într-o fracțiune de secundă dragostea ei pentru Maggie se transformase în dispreț. A ucis oameni! strigă ea.

–Jură că nu a aprins combustibilul. A spus că după ce a văzut că petrecerea s-a mutat în biserică a renunțat la plan.

–Da, sigur, pufni Sara. S-a aprins din senin.

–Știu. Nici eu nu știu ce să cred aici.

Keith nu mai spunea nimic de mai bine de un minut, iar când l-am privit i-am văzut lacrimi pe obrazul nebandajat.

–Of, puiule! Sara se aplecă spre el și îi șterse fața cu o batistă. Dragul meu!

–Am crezut până acum că era vina mea, suspină Keith. Am crezut că eu am declanșat incendiul.

–Ce vrei să spui? întrebă Sara. Cum ar fi putut să fie vina ta?

Avu nevoie de câteva secunde ca să-și recapete respirația.

— Eram pe veranda din spate a bisericii, mă pregăteam să fumez o țigară, spuse el. Am aprins-o, iar când am aruncat chibritul pe pământ, au țâșnit flăcările. Flăcări uriașe. Au blocat scările din spate, așa că am alergat înăuntru, apoi am fost prins de incendiu, ca toți ceilalți. Am crezut că a fost vina mea.

— Scumpul meu! Sara încercă să-i îmbrățișeze umerii tremurânzi. Probabil avea senzația că ținea în brațe o bucată de lemn, cu toate acele bandaje rigide și uriașe pe brațe și mâini. Își lipi fața de chipul lui, iar eu vedeam cum li se amestecau lacrimile. Bietul meu copil, murmură ea. Tot acest timp ai crezut că e vina ta? Nu a fost, dragul meu. Deloc.

Am rămas lângă ei privindu-i, asimilând cuvintele lui Keith. Uneori, ușurarea seamănă cu un fir de apă de la robinet. Alteori este un adevărat val. În *acel moment* era un val. Ochii îmi ardeau. Îmi simțeam brusc brațele. Și picioarele. Plămânii îmi funcționau. Inima îmi bătea normal.

Maggie spusese adevărul! Nu era nimic de sărbătorit în toată povestea aceea, dar în clipa aceea îmi venea să urlu de fericire.

L-am sunat pe Flip din mașină și i-am spus să trimită pe cineva la Chapel Hill să noteze declarația lui Keith. Apoi am accelerat. Voiam să mă întorc la Cape Fear. La spital, la Laurel și Maggie. Voiam să-l văd pe Andy. Să hotărâm ce făceam mai departe.

Oamenii mă întrebau de ce nu mă stabilesc la casa mea. De ce nu îmi fac o familie. „Nu sunt genul“, răspundeam eu. Sau „Încă nu am întâlnit-o pe femeia potrivită“. Ieșisem cu multe femei. Avusesem multe aventuri de-o noapte. Câteva relații care duraseră trei luni. Altele, șase

luni. Două duraseră un an. Însă aveam un motiv bun pentru care încă nu mă stabilisem la casa mea. Și nu îmi făcusem o familie. Deja aveam una.

epilog

Andy, șase luni mai târziu

M-am așezat pe bancă la bazin așteptând să-mi vină rândul. Nu-mi mai place înotul la fel de mult ca înainte. Nu mai câștig tot atâtea curse acum că nu mai am reflexul Moro, însă mama spune că trebuie să înot până la Crăciun. După aceea pot să renunț. Noua noastră antrenoare, KiKi, e fată. Ben s-a dus să locuiască în Charlotte cu soția lui. La început am plâns pentru că mi-a fost dor de el, însă acum nu mai știu nici cum arăta. Mama spune că am fost atât de supărat pentru că a plecat imediat după Maggie. Am pierdut doi oameni în același timp, mi-a explicat ea.

Îmi place o fată nouă din echipa de înot, așa că o urmăresc atunci când înoată fluture, căci e cea mai bună. Unchiul Marcus spune că trebuie să fiu și mai atent cu spațiul personal acum, că am crescut mai mare. Însă el nu are nici o problemă cu asta. Chiar acum stă pe banchetă cu brațul pe după mama. Uneori se sărută. Prima dată când i-am văzut sărutându-se am bombănit: „Bleah! Ce faceți?” Mama mi-a spus că trebuie să mă obișnuiesc, pentru că o să tot fie săruturi. Dar se referea la ea și la unchiul Marcus. Nu la mine. Eu nu am voie să sărut pe nimeni care nu face parte din familie.

O văd pe Maggie în fiecare lună. Îmi place să o văd, însă nu la închisoare, pentru că oamenii de acolo mă sperie. Ca doamna cu tatuaj în formă de păianjen pe gât. Maggie n-ar trebui să fie cu ei. Ea e cea mai bună fință și n-o să înțeleg niciodată de ce trebuie să stea acolo. Cel puțin nu înțeleg de ce eu și prietenul meu Keith nu suntem acolo

cu ea. Eu și Maggie am turnat spray-ul de gândaci care, de fapt, era benzină în jurul bisericii. Keith a aruncat un chibrit și l-a făcut să ardă. Dacă eu și Maggie și Keith am avut legătură cu incendiul, nu înțeleg de ce doar Maggie e în închisoare, însă așa s-a întâmplat.

Uneori, noaptea, mă gândesc cum să o scot de acolo pe furiș. I-am spus despre asta ultima oară când am vizitat-o, iar ea a râs. „O, Panda, ești fenomen!” Apoi a devenit serioasă și mi-a spus că merită să fie acolo. „Eu o să am a doua șansă la viață, însă cei trei oameni care au murit în incendiu au avut una singură”, mi-a zis ea.

Am un calendar mare pe panoul de plută și fiecare zi pe care o bifez înseamnă o zi mai aproape de întoarcerea ei.

Apoi va profita de a doua ei șansă.

Laurel

Mi-au luat fica de lângă mine în săptămâna de dinainte să împlinească optsprezece ani. Au condamnat-o pentru incendiere premeditată și obstrucționarea justiției, iar avocatul ei a reușit să-i facă să renunțe la acuzațiile de omor involuntar. A fost incredibil de curajoasă.

A făcut ceva înfiorător. Nebunesc. Consideram că avea nevoie de consiliere, nu de închisoare, însă părerea mea nu conta. Îmi fac griji pentru cum va fi după douăsprezece luni în închisoare. Cum se va schimba oare? Singurul lucru de care sunt sigură e că eu voi fi altfel de mamă. Vreau s-o sufoc cu dragostea mea. O să aibă nouăsprezece ani, însă va rămâne fetița mea frumoasă. Iar când o voi avea din nou în brațele mele, nu-i voi mai da niciodată, niciodată drumul.